

ONSDAGEN DEN 8 JUNI 2011

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

3. En ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla (debatt)

Talmannen. – Den första punkten är ett betänkande av Salvador Garriga Polledo, för det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013, om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla (2010/2211(INI)) (A7-0193/2011).

Salvador Garriga Polledo, föredragande. – (ES) Herr talman, kommissionsledamot Lewandowski, mina damer och herrar! I 23 år har vi haft budgetplaner för fyra olika perioder, som har bidragit till en välordnad utveckling för EU:s utgifter och inkomster. Det är tack vare budgetplanerna som unionens program har kunnat genomföras. Det är därför denna debatt och omröstningen efter den är så viktiga för unionens finanser. Parlamentet tar för första gången det politiska initiativet när det gäller EU:s budget. Kommissionen och rådet måste reagera på detta förslag och presentera sina alternativ.

Parlamentet har utarbetat ett förslag som präglas av samförstånd och samarbete. Det har inneburit ett års arbete, 1 100 ändringsförslag och 120 åtaganden, och 11 parlamentsutskott och 10 nationella parlament har bidragit. Jag vill gratulera alla tjänstemän och assistenter som under det senaste året arbetat för att göra det här betänkandet möjligt.

Vi har också haft institutionellt samarbete med kommissionärskollegiet, under ledning av José Manuel Durão Barroso, där kommissionsledamoten med ansvar för ekonomisk planering och budget, Janusz Lewandowski, har gett särskilt stöd. Vi hoppas att det förslag som läggs fram den 29 juni kommer att ligga i linje med rekommendationerna i vårt betänkande.

Vi kan inte längre åstadkomma mer Europa med en mindre budget. Vi vill få slut på den dåliga vanan att godta högtidliga politiska åtaganden som inte alls kan finansieras. Vi har haft tillräcklig erfarenhet av detta i samband med Lissabonstrategin, och vi vill inte att 2020-strategin ska bli ännu ett misslyckande som bara spär på besvikelsen och EU-skepsisen. Det är därför vi gör Europa 2020-strategin till ryggraden i den kommande budgetramen.

Vi tror starkt på effektiviteten hos EU:s utgifter. En euro som fördelas genom EU-budgeten är effektivare än en euro som spenderas individuellt i 27 nationella budgetar. Vi har bevisat mervärdestanken, och vi menar att den kan tillämpas på praktiskt taget alla EU-program. Vi uppmanar kommissionen att förverkliga detta.

Ingen EU-politik är möjlig utan tillräcklig finansiering av jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken. Det är därför vi uppmanar rådet att bibehålla utgiftsnivån för

dessa två politikområden efter 2013. Forskning, utveckling, innovation, investeringar i energieffektivitet, förnybar energi, transeuropeiska nät för kommunikation och energisammanlänkning, klimatförändringar och utbildning är bara några av de prioriteringar som denna EU-budget måste täcka.

Att skära i EU-budgeten är inte ett gångbart alternativ för dem av oss som tror på ett konkurrenskraftigt Europa. Vi menar att det behövs en ökning på minst 5 procent jämfört med de totala utgifterna i den gällande budgetramen. Den ökningen är ett minimikrav för att vi ska kunna tillgodose behoven på de stora traditionella politikområdena, liksom våra nya prioriteringar. Den femprocentiga ökningen handlar om politisk realism och bör vara utgångspunkten för kommande interinstitutionella förhandlingar, tillsammans med det förnuftiga förslaget om ett nytt system för egna medel som läggs fram i detta betänkande efter en överenskommelse mellan grupperna här i parlamentet.

Denna period, som präglas av kris och räddningsplaner, är kanske den sämsta tänkbara tidpunkten att inleda förhandlingar om budgetramen, men för alla oss som tror på EU:s budget som ett instrument som behövs för att omvandla 27 medlemsstater till en verklig union ligger utmaningen framför oss, och vi måste sikta tillräckligt högt för att klara den.

Dagens debatt kommer att klargöra vad som är bra och dåligt i betänkandet – det kommer att bli både beröm och kritik. Jag vet att det är omöjligt för parlamentet att ge sitt enhälliga stöd i en så känslig fråga, men jag vill tacka de politiska grupperna för deras generositet i sökandet efter samförstånd, och för de kunskaper de bidragit med under denna period. Tack vare dem är det slutliga betänkandet oändligt mycket bättre än något jag hade kunnat åstadkomma utan deras stöd.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Euron och den offentliga skuldkrisen kräver lösningar på EU-nivå, inte nationell nivå. Det är det budskap som José Manuel Barroso på kommissionens vägnar har gett medlemsstaterna i månader.

Men en EU-lösning betyder EU-finansiering. Min grupp vill anpassa denna finansiering till EU:s nya verklighet, när det gäller både målsättningar och villkor. Min fråga till rådet är följande: Är 2020-talets EU detsamma som 1960-talets? Är tillståndet för medlemsstaternas offentliga finanser, våra tillväxtutsikter och EU:s ställning i världen jämförbara? Jag tycker inte det. Det står klart att dagens EU inte längre på något sätt kan jämföras med grundarnas. Det har förändrats, och det vore oansvarigt att inte låta de förändringarna återspeglas i det sätt på vilket EU finansieras eller, med andra ord, det sätt på vilket EU formas.

(Talaren avbröt sitt anförande och hoppades kunna återuppta det senare.)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Först och främst vill jag tacka Salvador Garriga Polledo och ledamöterna i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013, för jag anser att de har gjort ett utmärkt arbete. Jag har sällan sett ett så balanserat och förnuftigt betänkande som det som lagts fram av utskottet för politiska utmaningar.

När det gäller frågan om den framtida budgetramen och dess upplägg börjar det bli tydligt vad för slags EU vi vill ha. Vad vi behöver är en budget för de kommande åren som speglar EU:s ambitioner, även ambitionerna hos stats- och regeringscheferna, samtidigt som våra medborgares förväntningar uppfylls. Vad som kan se ut som en ganska intetsägande debatt om decimaler kommer i själva verket att avgöra EU:s riktning under de kommande tio åren.

Vi ställs med jämna mellanrum inför nya förslag om vad EU bör göra, vad det behöver uppnå och vilka uppgifter det måste förbereda sig för. Samtidigt upptäcker vi också att vi inte har tillgång till de finansiella resurser som krävs för detta. Men om vi överför mer ansvar till EU och förväntar oss att unionen ska finansiera ambitiösa projekt, samtidigt som vi drar ned på finansieringen, då agerar vi i strid med EU-solidariteten, för vi kommer att uppmuntra intern splittring i kampen om medel, exempelvis inom sammanhållningspolitiken. Ett sådant angrepp på solidariteten, som vi redan kan se i en farlig form i vissa av EU:s medlemsstater, bör inte tillåtas mellan medlemsstaterna.

Vi har det EU som förutsetts av David Cameron eller den nederländska regeringen – eller åtminstone det parti som stöder regeringen i Nederländernas deputeradekammare. Det är ett EU med allt djupare klyftor, ett EU som i allt högre grad drar sig undan en integrationistisk utveckling och ett EU av förnyad nationalism. Det här är en utveckling som vissa vill stödja. Men man kan också säga att Europa, som en kontinent på 2000-talet, är vårt svar på de ekonomiska, miljömässiga, finansiella och migrationspolitiska utmaningarna i en globaliserad värld. Vi har två alternativ: vi kan dela upp oss i våra ingående beståndsdelar, som varierar i storlek från Tyskland med 82 miljoner invånare till Malta med 360 000. Om det är var man för sig själv som gäller blir EU irrelevant. Inte ens en stat med 82 miljoner invånare, som den jag företräder, kan i längden överleva konkurrens mellan kontinenter. Vad vi behöver är styrkan hos de 500 miljoner människorna och 27 staterna i gemenskapen. Det är så vi blir starka.

Det här är precis vad som kommer till uttryck i en budget för de kommande sju åren i budgetramen fram till 2020. Det är ett bra utkast. Det skulle glädja mig mycket att se andan hos det polska ordförandeskapet, som visar sig i det förslag som de lagt fram, prägla EU under de kommande åren med den samarbetsanda som föreslås. Företrädarna för EU-medborgarna i Europaparlamentet är jämbördiga med staterna i rådet i förhandlingarna om EU:s finansiella och ekonomiska framtid. Man kan inte säga att man vill ha en Marshallplan för Medelhavsområdet som stöder den demokratiska utvecklingen i Nordafrika samtidigt som man efterlyser nedskärningar i EU-budgeten. Man kan inte säga att man vill finansiera EU-budgeten med 0,8 procent av bruttonationalprodukten och sedan begära ersättning när de egna jordbrukarna drabbas av ehec-krisen, som den nederländska regeringen har gjort. Det är klart att vi vill hjälpa jordbrukarna. Vi måste hjälpa dem. Det är klart att vi vill hjälpa Nordafrika. Det måste vi göra. Men då behöver vi också en bra, välbalanserad, rationellt utarbetad, långsiktig budget i enlighet med detta betänkande.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Lucas Hartong (NI). – (NL) Herr talman! Med tanke på min kollegas oerhört negativa reaktioner på den nederländska regeringens ståndpunkt vill jag fråga honom om han fortfarande över huvud taget erkänner den demokratiska rätten för EU:s medlemsstater att ge uttryck för sina åsikter på sina medborgares vägnar.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr Hartong! Naturligtvis erkänner jag den rätten. Jag hoppas bara att du också erkänner att den nederländska regeringens ståndpunkt inte bara auktoritativt kan förkunnas, utan att den bör debatteras i en multinationell demokrati.

Jag har fullständig respekt för Mark Rutte, som stöder en ökning av EU-budgeten med 2,7 procent. Jag har noterat detta och är glad att du har lyssnat uppmärksamt, för alla regeringars ståndpunkter debatteras öppet här i parlamentet. I det avseendet förstår jag inte innebörden av din fråga, men vad jag tror att jag förstår av den är att du också stöder demokrati. Jag antar att det innebär något slags framsteg.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag har här skrivelsen från företrädaren för den brittiska regeringen om betänkandet från det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013. I skrivelsen sägs att den brittiska regeringen är besviken på förslaget till betänkande. Kolleger, jag tror att det betyder att vi har ett mycket bra förslag till betänkande framför oss i dag!

Jag måste säga att de övriga delarna av skrivelsen, vid sidan av de tre eller fyra orden om att den brittiska regeringen är besviken på betänkandet, är en ren provokation – en provokation mot Europa och EU. Det som i huvudsak sägs är nämligen att ingen ökning av den fleråriga budgetramen är möjlig, och att vi måste hålla oss till den gamla fleråriga budgetramen, samma siffror, samma resurser, givetvis samma rabatter och definitivt samma rabatt för Storbritannien. Vi får inte ändra något över huvud taget.

Den brittiska regeringen är emellertid en regering som vill fatta beslut, som vill reformera inte bara Storbritannien utan även EU. Så jag förstår inte varför vi måste hålla oss till den gamla fleråriga budgetramen och bara fortsätta med gårdagens politik. Jag menar att tiden nu är mogen att säga till allmänheten att vi inte kommer att åstadkomma finansiell konsolidering i EU:s olika medlemsstater genom att minska EU-budgeten med 1 procent [EU:s BNP]. Det motsvarar bara en fyrtiondel av de totala utgifterna i EU.

Det finns andra sätt att göra besparingar. Ett annat förslag som vi kan lägga fram för den brittiska regeringen är att den, om den vill göra besparingar i den brittiska offentliga sektorn, kan göra det genom att ge EU en större roll.

Låt mig ge er tre exempel. För det första, utrikespolitiken. I USA finns det 28 000 diplomater. I Europa finns det 93 000. Det finns fyra gånger så många diplomater i Europa därför att vi inte samarbetar inom ramen för en gemensam utrikespolitik. Där finns en besparing att göra. Om den brittiska regeringen satsade mer på EU skulle de kunna göra besparingar på utrikespolitikens område, William Hagues avdelning. Ett annat exempel är penningpolitiken. Omkring 44 000 personer ansvarar för penningpolitiken i EU. I USA arbetar 18 000 vid Federal Reserves direktion. Det är tre gånger färre tjänstemän.

Om den brittiska regeringen vill göra besparingar kan den ansluta sig till euron, den kan ge EU större befogenheter och ansvar, och den kan göra besparingar när det gäller alla de människor som arbetar med penningpolitik i Storbritannien. Om den vill göra besparingar i Storbritannien kan den göra det i forskningssektorn helt enkelt genom att omedelbart anta det europeiska patentet. Det skulle innebära enorma besparingar i forskningsbudgeten. Det är det svar vi måste ge den brittiska regeringen.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Min grupp vill att EU:s finansiering ska återspegla såväl EU:s nya verklighet som trenderna och målen. Motsvarar tillståndet för medlemsstaternas offentliga finanser, våra tillväxtutsikter och EU:s plats i världen den vision som grundarna hade? Definitivt inte – allt detta har utvecklats och förändrats.

Det vore oansvarigt att inte anpassa EU:s finansiering så att den återspeglar dessa förändringar. Den fleråriga budgetramen är en i högsta grad politisk fråga som det särskilda utskottet, tillsammans med budgetutskottet, har diskuterat i över ett år. Jag vill gratulera utskottet till dess arbete. Jag hoppas att utskottets Europaanda kommer att präglade genomförandet av budgetramen och leda EU framåt för våra medborgares bästa.

Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) uppmanar alla medlemsstater att delta till fullo i denna debatt. När jag säger till fullo menar jag att inte bara tillkännage att det slutliga målet är att frysa EU:s utgifter till 2020, och att inte heller utan vidare avvisa tanken på EU:s egna medel. Vi vill ha egna medel för att minska trycket på de nationella budgetarna. Det är därför vi föreslår systemet med egna medel för stats- och regeringscheferna: för att lindra trycket på hårt ansträngda nationella budgetar.

Låt mig erinra er om att EU-budgeten alltid har varit i balans, till skillnad från de nationella budgetarna, som i de flesta fall har allvarliga underskott. Låt mig också erinra er om att över 90 procent av den budgeten går till projekt som gynnar medlemsstaterna. Låt mig slutligen erinra medlemsstaterna om att alla pengar som inte går åt betalas tillbaka till dem i slutet av året. Ändå anklagas vi för att vara dåliga förvaltare – jag menar att vi måste förbättra våra kommunikationsinsatser. Så låt oss sluta att behandla EU-budgeten som en belastning på de inhemska finanserna.

Låt oss vara ärliga: en euro som spenderas på EU-nivå ger mycket större avkastning än en euro som spenderas av nationella regeringar. Mellan 20 och 30 cent av nationella utgifter på en euro går direkt till att betala ränta på statskulden. Européerna måste få veta sanningen.

Sanningen är att begävningsflykten till Kina och Förenta staterna kommer att öka i intensitet utan EU-finansiering till utbildning och livslångt lärande. Sanningen är att våra länder skulle vara mindre konkurrenskraftiga globalt sett samtidigt som tillväxten och sysselsättningen skulle avmattas utan EU-finansiering till forskning och innovation. Sanningen är att klyftan mellan rika och fattiga regioner skulle öka utan EU-finansiering till sammanhållning. Sanningen är att livsmedelsförsörjningspolitiken, energipolitiken och klimatförändringspolitiken inte skulle kunna leva upp till våra förväntningar och mål utan EU-finansiering. Sanningen är att EU utan EU-finansiering till utrikes- och säkerhetspolitiken skulle ha varit kvar i periferin i stället för att befinna sig mitt på världsscenen.

Naturligtvis handlar det inte bara om pengar – hur EU väljer att satsa och genomföra politiska prioriteringar till 2020 och därefter kommer att vara avgörande för dess förmåga till inflytande i världen. Europaparlamentet uppmanar därför rådet att noga tänka igenom sin ståndpunkt om budgetramen – och för en gångs skull är de grupper som redan talat överens med mig.

Om rådet verkligen vill se tillväxt och sysselsättning återhämta sig måste det utnyttja EU-budgeten och gemenskapens egna medel som ett kraftfullt hjälpmedel. Om rådet, i likhet med parlamentet och kommissionen, verkligen vill ge Europa en riktig chans i samband med globaliseringen måste det förstå att kloka utgifter är mycket viktigare än begränsade utgifter och att gemensam finansiering av gemensamma projekt är en smartare metod än att sprida resurserna glest mellan kortlivade projekt.

Denna förmiddag efterlyser ledamöterna i PPE-gruppen en ambitiös syn på Europa. Våra medborgare delar vår ambition och våra förhoppningar. När ungdomar ger uttryck för sin oro på gatorna i Aten och Madrid och 500 miljoner européer undrar vad framtiden bär med sig är det dags att ställa de rätta frågorna och föreslå lösningar på de problem vi står inför.

Richard Ashworth, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Om jag får ta tillfället i akt att tala för den brittiska regeringen vill jag svara Guy Verhofstadt, som i vanlig ordning har missat poängen och vänder sig åt fel håll.

Om han hade läst betänkandet skulle han ha sett att den brittiska regeringen sagt att detta är en tid av kris i Europa. Han skulle ha lagt märke till att ekonomier stagnerar, arbetstillfällena försvinner och industrier kämpar för att konkurrera i en värld som snabbt förändras. Vad EU behöver är en budget som är relevant, som tillför mervärde och som samverkar med folket, men vad Guy Verhofstadt och hans kolleger erbjuder är mer av samma sak.

Det finns ett ordspråk som lyder: Om du inte ändrar riktning kommer du dit du siktade från början. Denna budget måste ändra riktning. Vi och den brittiska regeringen håller med om att utgifterna bör ökas på de områden som ger mervärde. Vi håller med om att satsningarna på forskning och utveckling och på transeuropeiska transport-, energi- och telekommunikationsnät bör öka. Vi håller med om att det är klokt och vettigt att satsa på utbildning, småföretag och främjande av den inre marknaden, och att det bör uppmuntras. Det kommer att bidra till att skapa sysselsättning och tillväxt. Men vi håller inte med om att det är godtagbart att parlamentet använder det som ett skäl att kräva en större budget.

Till Guy Verhofstadt vill jag säga följande. Över hela Europa inför regeringar åtstrammingsbudgetar, och det vore oerhört obetänksamt av parlamentet att inte ta till sig det budskapet utan välja att bortse från skrivelsen från de fem regeringscheferna, för de sade faktiskt att lösningen inte är mer Europa utan smartare Europa.

Vi behöver en mer fokuserad budget. I det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013 talade vi med rätta om prioriteringar, men vi vidtog inga åtgärder i det avseendet. Det fanns inget som tydde på en vilja att fatta tuffa beslut, det slags beslut som just nu fattas av regeringar över hela Europa.

Vi godtar alltså att utgifterna för de nya prioriteringarna bör öka, men vi anser också att det är dags för oss att återigen titta på de traditionella prioriteringarna, så det här var alltså ännu ett förlorat tillfälle för EU-budgeten.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill fråga min kollega om han inte håller med om att överföring från den nationella budgeten till EU-budgeten av vissa centrala utgiftsposter kommer att ge kostnadseffektivitet och stordriftsfördelar och innebära besparingar i nationella budgetar. Det är huvudbudskapet i parlamentets syn på reformen av budgetramen. Det är logiskt, och det kräver ett logiskt och rationellt gensvar från London.

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Herr talman! Jag förstår vad Andrew Duff menar, och som vanligt stämmer teorin men inte praktiken.

Jag vill se bevis för att överföring av stöd ger ökad effektivitet när EU står för utgifterna. Jag vill se bevis för att det faktiskt sparar medborgarna pengar i stället för att ge dem ökade kostnader.

Jag säger det igen – den här budgeten speglar ett krav från Andrew Duff och hans kolleger på mer Europa, inte smartare Europa. Storbritanniens regering efterlyser bättre utgifter, inte mer utgifter.

Bas Eickhout, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Det är alltid intressant att se att debatten, så snart vi börjar tala om en framåtblickande budget, alltid bara handlar om "exakt hur mycket?". Denna debatt borde egentligen handla om tre frågor, tre prioriteringar, som för oss i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är av avgörande betydelse.

För det första behöver vi en vision för Europa, och vi måste komma fram till vilket mervärde EU-budgeten ger i det avseendet. För det andra, ja, Richard Ashworth, budgeten bör förnyas och göras grönare, det bör vara en framåtblickande budget. Men en framåtblickande budget betyder också förändrade prioriteringar och ännu mer EU-pengar. Den tredje prioriteringen gäller EU:s egna medel. Gör systemet rättvisare och öppnare så kan vi tala om egna medel sedan.

Jag vill gärna gå igenom dessa prioriteringar och börja med mervärdet. Även här ger debatten intrycket att de pengar som går till Bryssel försvinner i ett svart hål. Vilka dumheter, vilka fullständiga dumheter! Om man börjar titta på vad som kan göras på EU-nivå finns det många skäl att spendera pengarna där och definitivt inte på nationell nivå. Ta t.ex. våra diplomattjänster, våra ambassader utomlands. Vill vi ha 27 stycken i alla länder i Afrika, eller vill vi ha en enda EU-ambassad? Det senare betyder att mer pengar måste gå till EU för EU-ambassaden, men det betyder också att 27 gånger mindre pengar spenderas i de 27 medlemsstaterna. Det är ett effektivt sätt att hantera pengar.

Titta också på infrastruktur. Om vi som länder bygger infrastruktur, hur ser vi sedan till att den fungerar även över gränser, när det gäller energinäten? Där behövs också EU-pengar. Eller ta innovation och forskning. Se till att det finns konsolidering och samverkan, så får du stordriftsfördelar. Det är att investera smart. Det här ger en bild av EU:s mervärde, och det är därför vi behöver en EU-budget.

För det andra måste budgeten vara framåtblickande. Dagens budget är för mycket "business as usual". Vi har 2020-målen för en smart och hållbar ekonomi. Vi måste därför satsa på det. Utmaningen för EU är att hantera knapphet, när det gäller naturresurser men också när det gäller arbetskraft. EU måste satsa på detta så att vi kan hantera det. Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling måste förnyas och göras grönare, så att jordbruket kan bli ett exempel på ett rent och effektivt sätt att hantera naturresurser. Även strukturfonderna måste leva upp till nya utmaningar, t.ex. på energiområdet. Se till att strukturfonderna bidrar till de mål vi har satt upp för 2020. Det är den innovation vi borde tala om.

Vilka är de nya utmaningarna? Hållbar energi – det betyder infrastruktur, och vi behöver pengar för det. Utrikespolitik – arabiska våren: Hur har EU:s gensvar sett ut? Vi behöver EU-pengar för det också. Fattigdomsminskning i och utanför EU, klimatförändring, innovation – fler goda skäl för oss att agera på EU-nivå.

Den tredje prioriteringen gäller EU:s egna medel. Dagens system är konkursmässigt. De rabatter som britterna har, och som nederländarna och danskarna vill ha – det är ett konkursmässigt system. Gör det rättvisare och öppnare, eller säkra egna medel för EU. Överväg en skatt på finansiella transaktioner. Då får man ett rättvist system där pengarna går till EU och vi kan nå våra egna mål. Det är smart politik. Saker och ting måste definitivt förändras, men visst är det på EU-nivå som förändringen måste ske?

Till sist vill jag ställa följande fråga till de medlemsstater som säger att mindre och mindre pengar bör gå till EU men samtidigt ger EU alla möjliga nya prioriteringar: Om ni vill att mindre pengar ska gå till EU, vilka prioriteringar bör vi som union arbeta med? För om ni vill att EU ska få mindre pengar måste ni också göra val. Hittills har vi hört att prioriteringarna blir fler och fler, men med mindre pengar. Det går helt enkelt inte ihop. Och det är den fråga som den brittiska och den nederländska regeringen borde tänka på.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Garriga Polledo! Ni förstår säkert att vänstern har särskilt höga förväntningar när det gäller EU:s sociala anpassning och därför är lite besviken på att sociala frågor inte prioriteras högre i ert betänkande under kommande år.

Jag är säker på att bevarandet och utvecklingen av den europeiska modellen för den sociala staten och av den europeiska solidaritetsprincipen kommer att få enorm betydelse i tider av kris och ekonomiska nedskärningar. Båda dessa saker är viktiga europeiska kulturella landvinningar, och jag anser att det skulle kunna betyda slutet för EU:s sociala integrationsprocess om de övergavs.

Ni har givetvis räknat upp många viktiga utmaningar, varav en del går utöver Europa 2020-strategin. Jag tror emellertid inte att den experimentella ökning på 5 procent som föreslås kommer att vara tillräcklig för att möta dessa utmaningar. Från parlamentets sida bör vi tydligt slå fast att vi tänker ge särskilt stöd åt ett socialt Europa. Andra saker, som ERD, Frontex och Iter, kanske får vänta lite längre. Jag menar att det är fel att uppmana rådet att fastställa negativa prioriteringar, dvs. nedskärningar.

Samtidigt måste vi acceptera att detta betänkande kommer att ge upphov till en seriös parlamentarisk debatt om reformen av systemet med egna medel. Särskilt införandet av en skatt på finansiella transaktioner är en fråga som vi äntligen måste ta under övervägande. Det är inte bara ett användbart finansieringsinstrument utan kan också ge större öppenhet när det gäller hur EU finansieras.

Det här handlar givetvis till stor del om finansmarknadsreglering. Jag anser också att vi måste avskaffa den brittiska rabatten och se till att outnyttjade EU-medel går tillbaka till EU:s budget.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Parlamentet kommer återigen att anklagas för att sakna kontakt med verkligheten om det röstar för en budgetökning för perioden 2014–2020. Det skäl som anges för denna ökning är finansieringen av 2020-strategin, som man menar ska ta oss ur krisen.

Låt oss minnas vad som hände med Lissabonstrategin – den blev ett storslaget misslyckande. Skattebetalarnas pengar slösades bort, och det misstaget får vi inte göra om. Europeiska revisionsrätten rapporterar om en betydande andel oegentligheter på olika politikområden, i genomsnitt motsvarande 2,8 procent av budgeten år efter år, och vi fortsätter att ösa ut medel till dessa regioner. Kostnaderna för vissa projekt har blivit upp till tre gånger högre än den ursprungliga beräkningen; andra försenas när bättre teknik tar över. Det gäller t.ex. Galileo, som gått från en budget på 7,7 miljarder euro till en budget på 22,6 miljarder euro.

Mer än 40 procent av budgeten går fortfarande till den gemensamma jordbrukspolitiken, trots att bara 4,7 procent av arbetskraften i EU är verksam på det området. Den gemensamma fiskeripolitiken, som betraktas som ett misslyckande av kommissionsledamot Maria Damanaki, kräver att skattebetalarna skickar en miljard euro till Bryssel varje år. Europeiska utrikestjänsten kostar 500 miljoner euro extra varje år och har ännu inte bevisat sitt existensberättigande.

Alla dessa exempel borde definitivt motivera en minskning i stället för en ökning av budgeten. Jag hoppas att den brittiska regeringen kommer att ta ställning, säga att det får räcka nu och kräva en minskning. De brittiska koalitionsledamöterna här i parlamentet tycks dock förespråka en frysning. De brittiska skattebetalarna kommer inte att tacka dem.

Lucas Hartong (NI). – (NL) Herr talman! Strax innan första världskriget bröt ut sade den brittiska ministern Sir Edward Grey följande: "Lamporna håller på att slockna över hela Europa. De kommer inte att tändas igen under vår tid." Vi har nu framför oss Garriga Polledo-betänkandet om Europaparlamentets politiska prioriteringar för perioden efter 2013. Det gäller både lagstiftningen och budgeten. Det här är därför verkligen EU:s vision om EU-medborgarnas framtid.

Vilken förfärlig intellektuell, kulturell och politisk fattigdom som genomsyrar detta betänkande! Vilken tendens till diktatur av EU:s politiska elit. Europaparlamentet hävdar att EU ger större mervärde på internationell nivå än de enskilda medlemsstaterna tillsammans. Ni kräver därför en ökning av EU:s budget med minst 5 procent. Det är löjligt! Det vittnar om ett förnekande av nationell suveränitet och om förakt för våra länders medborgare och regeringar.

Låt mig klargöra en sak: en rättänkande medlemsstat som Nederländerna kommer aldrig att kunna stödja det här betänkandet. Parlamentsledamöter med en frisk, frihetsälskande vision bör kasta det här betänkandet rakt i papperskorgen. Varför? Jo, för annars kommer lamporna att slockna i Europa, och vi banar vägen för en mörk framtid för våra barn. Min grupp vill att lamporna ska fortsätta att lysa i Europa och kommer därför att med kraft rösta mot betänkandet.

Talmannen. – Kolleger! Som ni märker har vi här en grundläggande diskussion EU:s framtid, och vi väntar på att få höra kommissionens ståndpunkt.

Vi har ett blått kort. Lucas Hartong, är du redo att svara?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag skulle vilja ställa följande fråga till min kollega Lucas Hartong. I dag är det flera av EU:s medlemsstater som är medlemmar av G8, organisationen för de åtta största ekonomierna i världen. Men om 10–15 år kommer inte ett enda europeiskt land att vara företrätt där längre. Hur kan du då hävda att enskilda europeiska länder fortsätter att spela en viktig roll på världsscenen? Tycker du inte att det enda sättet för Europa att verkligen fortsätta att spela en roll där är att agera gemensamt?

Lucas Hartong (NI). – (NL) Herr talman! Jag tackar min kollega för frågan. EU är så fantastiskt och så mäktigt tack vare sina medlemsstater, och genom att arbeta tillsammans, i nära samråd, kan medlemsstaterna alltså tala med en stark röst på den globala politiska scenen. Så kommer det att fortsätta att vara. Just därför att nationella regeringar arbetar bra tillsammans kommer deras röster att bilda en lysande kör.

Janusz Lewandowski, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! På kommissionens vägnar välkomnar jag det betänkande som lagts fram av det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013. Det här är ett verkligt bidrag till förberedelserna inför nästa budgetram, men det är också sant europeiskt. Det är ett verkligt europeiskt perspektiv på EU-projektets framtid, och det är oerhört angeläget nu när vi står inför många gemensamma utmaningar som kräver gemensamma lösningar i en tid som enligt Martin Schulz präglas av *Entsolidarisierung* ('nedmontering av solidariteten').

Min kommentar gäller inte bara själva betänkandet utan även arbetet i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013 – som jag deltog i, så jag vet vad jag talar om – samt Jutta Haugs skickliga ledning och Salvador Garriga Polledos roll. Det handlar om ett brett samförstånd och en majoritetsomröstning som troligen och förhoppningsvis kommer att bekräftas i dag i

plenum. Ja, vi delar visionen i betänkandet. Ja, vi säger också att EU-budgeten inte handlar om att duplicera nationella budgetar utan om att nå gemensamma mål där nationalstaternas kapacitet inte räcker till och EU-medel kan ge stordriftsfördelar eller skapa synergieffekter.

EU-budgeten bör kort sagt utnyttjas där den kan åstadkomma något, eftersom den fungerar som en investering och inte har något underskott. Vi delar också visionen om de så kallade traditionella politikområdena – dvs. den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken. Traditionell betyder inte omodern, utan det rör sig om en mekanism för att nå målen för 2020-strategin. Med rätt utformning i budgeten kan dessa områden skapa utrymme för avsevärt och märkbart bättre finansiering av det som underfinansierats – innovation, hantering av migrationsströmmar, EU:s yttre ansvar som är så tydligt nu i Medelhavsområdet, energieffektivitet och, framför allt, sammanlänkningen av Europa via de transeuropeiska näten och andra gränsöverskridande anslutningsmekanismer i energisystem.

EU-budgeten bör ges nya funktioner och fungera som en verktygslåda för att hålla medlemsstaternas offentliga finanser i styr, men den kan inte ges skulden för dålig förvaltning av offentliga finanser på nationell nivå. Den bör i dag fungera som en säkerhet för systemet för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans, men i framtiden också för ökad användning av innovativa finansieringsinstrument som kan bidra till europeiska budgetar.

I betänkandet efterlyses en reform av finansieringssidan, och vi förväntas svara med att peka på nya medel. Som Joseph Daul helt riktigt sade är det så man gör livet lättare för en finansminister – genom att peka på nya egna medel till budgeten och begränsa det direkta bidraget. Det paket som ska läggas fram i slutet av juni handlar därför om siffror, förordningen om den fleråriga budgetramen, ett nytt förslag till ett interinstitutionellt avtal, men även om egna medel. Särskilda sektorsförslag bör komma senare, mellan september och årsskiftet.

Avslutningsvis vill jag än en gång säga att jag är övertygad om att betänkandet från det särskilda utskottet är ett värdefullt bidrag till diskussionen om EU:s framtid, och en stark och viktig utgångspunkt för kommissionen. Samarbete mellan kommissionen och parlamentet är oundgängligt, inte bara för att utformningen av förslaget ska få en bra start utan också för att de i nuläget oerhört besvärliga förhandlingarna ska sluta lyckligt.

Talmannen. – Tack, Janusz Lewandowski. Det handlar om en mycket viktig diskussion mellan kommissionen och parlamentet. De två institutionerna vill gärna stödja varandra och förhålla sig på samma sätt till den fleråriga budgetramen. Vi kommer att få se kommissionens förslag i slutet av denna månad, när det också kommer att läggas fram för parlamentet.

(Som svar på en röst från kammaren:)

Jag är ledsen, men vi ställer inte frågor med hjälp av blått kort till våra gäster; de ställs bara till Europaparlamentets ledamöter.

Thijs Berman, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling.* – (NL) Herr talman! För utskottet för utveckling är det här betänkandet inte bara tydligt utan också väsentligt, för det slår fast att EU kommer att ta sitt ansvar för de fattigaste länderna under de kommande sju åren och därför kommer att ställa anslag i budgeten till förfogande för detta. I betänkandet slås fast att medlemsstaterna måste fullgöra sina egna åtaganden. De har dock fortfarande långt kvar för att låta 0,7 procent av sin bruttonationalinkomst (BNI) gå

till utvecklingssamarbete. Om EU samarbetar kring utvecklingssamarbetet kommer det att ge besparingar, förhindra överlappning och säkra ett bättre och effektivare utnyttjande av medlen.

Enligt betänkandet kan inte åtgärder mot klimatförändringar finansieras med hjälp av utvecklingsbudgeten. Ökad prioritet bör ges åt att stärka mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. Nya finansieringsmetoder efterlyses vid sidan av bara bidrag, t.ex. lån och bidrag i kombination. Det betonas att det även fortsättningsvis bör finnas ett eget oberoende finansieringsinstrument för humanitära insatser, eftersom katastrofbiståndet måste vara neutralt och oberoende av Europeiska utrikestjänstens politiska val. Med dessa val förblir EU den viktigaste partnern för världens utvecklingsländer, och det är mycket viktigt.

Gerben-Jan Gerbrandy, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (NL) Herr talman! Även utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet kan uttrycka sin tillfredsställelse med betänkandet i den form det lagts fram för oss. I betänkandet beaktas bristen på råvaror, hotet mot den biologiska mångfalden, övergången till hållbar energi och, framför allt, vikten av att vår ekonomi är hållbar – något jag ser som centralt.

Det finns emellertid ett *men*: Vi lever i en tid när alla medlemsstater vänder på varenda euro åtminstone tre gånger innan den spenderas. Ändå gör vi något mycket märkligt. Vi spenderar miljarder på bidrag, miljöskadliga bidrag, till sådant vi sedan måste spendera många fler miljarder på att rätta till. På min grupps vägnar har jag därför på nytt lagt fram det ändringsförslag som antagits av miljöutskottet, som handlar om att spåra upp bidrag som är skadliga för miljön under perioden fram till 2020. Vi har inte råd med bidrag av det slaget, i synnerhet inte i dessa knappa tider.

Constanze Angela Krehl, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling.* – (DE) Herr talman! Sammanhållningspolitiken står för en av de största enskilda budgetarna i EU. Vi måste utveckla en ny politik som är anpassad till de nya utmaningarna. Vi vill satsa på modern infrastruktur, på forskning, innovation och utveckling av ny teknik. Vi vill ha en hållbar, integrerad stadsutveckling, och vi vill ha välutbildad arbetskraft.

Regionerna behöver särskilda bidrag som kan hjälpa dem att bli konkurrenskraftiga och att utvecklas ekonomiskt. Men samtidigt är det viktigt att alla regioner får tillgång till sammanhållningspolitiken, både östeuropeiska medlemsstater och starka nationella ekonomier som Tyskland. Östra Tyskland behöver stöd, men även vissa regioner i västra Tyskland och delar av Storbritannien behöver också EU-stöd.

Det kräver en budget som inte får vara mindre än den nuvarande och inte får delas upp på olika sektorer. Vi måste göra allt vi kan för att förbättra effektiviteten och öppenheten, och vi måste koppla detta till ett avskaffande av onödig byråkrati. Sammanhållning hänger samman med solidaritet, men det är också vettigt i ekonomiskt hänseende och dessutom nödvändigt.

Bristande sammanhållning är inte bra, inte heller för starka nationella ekonomier. Av det skälet bör vi ge sammanhållningspolitiken lämpligt ekonomiskt stöd. Jag vill tacka föredraganden för att han tagit med yttrandet från utskottet för regional utveckling i sitt betänkande, och jag vill be om stöd för ändringsförslaget om att på nytt förbättra mellankategorierna.

Vi har nått en kompromiss i utskottet för regional utveckling, och jag rekommenderar parlamentet att anamma den kompromiss som de politiska specialisterna kommit fram till i Garriga Polledo-betänkandet. Jag vill be om ert breda stöd.

Giovanni La Via, *föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.* – (IT) Herr talman! Först och främst vill jag ge ett erkännande åt Salvador Garriga Polledo, och jag talar då för majoriteten av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, för hans utmärkta arbete de senaste månaderna.

Debatten om den framtida budgetramen var mycket livlig, och det betänkande som sammanställts av Salvador Garriga Polledo ger en effektiv sammanfattning av de olika nationella delegationernas och politiska gruppernas ståndpunkter.

Som föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling uttrycker jag mitt fulla stöd för beslutet att åtminstone låta jordbruksbudgeten vara oförändrad, och jag och många av mina kolleger i utskottet motsätter oss starkt det ändringsförslag som lagts fram av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa (ALDE), som skulle innebära att eventuella framtida nedskärningar av jordbruksmedlen skulle godtas för att finansiera annan verksamhet.

Jag känner mig tvungen att påminna mina kolleger om att den gemensamma jordbrukspolitiken ingår i fördragen och utgör ett av de få verkligt europeiska politikområdena. Den kan spela en viktig roll i en strategisk sektor som tillhandahåller kollektiva nyttigheter och genererar verkligt europeiskt mervärde.

Cătălin Sorin Ivan, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning.* – (RO) Herr talman! När vi talar om EU-budgeten och EU-medel, särskilt om den framtida fleråriga budgetramen, talar vi automatiskt om europeiskt mervärde. Jag tror inte att det finns något område eller segment i EU-budgeten där det europeiska mervärdet är större, med så lite pengar. Men för att vi ska kunna se till att allt vi anser här i parlamentet och alla EU-projekt har anknytning till EU:s befolkning och varje EU-medborgare, och att alla projekt har en framtid, måste dagens unga tro på EU-projektet. De måste känna sig alltmer europeiska, och vi måste avsevärt öka våra satsningar på kultur, utbildning, ungdomsprojekt och ungdomsprogram.

Det är därför jag säger att vi, för att EU ska ha en framtid, behöver mer pengar till utbildning, kultur och ungdomar. För att inte tala om idrott, som prioriteras på Europa 2020-agendan.

Eva-Britt Svensson, *föredragande av yttrande från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.* – Herr talman! Som föredragande i jämställdhetsutskottet vill jag påpeka att när de stora avgörande besluten tas när det gäller ekonomi och finansiella och monetära frågor, skattefrågor och handelspolitik, alla beslut som påverkar budgeten och våra möjligheter, då är kvinnors inflytande idag väldigt litet. För att åstadkomma en modern framtida budget har jämställdhetsutskottet lyft fram viktiga saker för framtiden i budgetarbetet.

Kvinnors kompetens och erfarenheter måste tas tillvara. Vi påpekar att det behövs en jämställdhetsintegrering, en jämställdhetsbudgetering. Jag hör hur ledamöterna talar om den framtida budgeten och ökade resurser osv. Det handlar inte endast om ökade resurser utan det handlar om att ha det politiska modet att också göra omprioriteringar i budgetarbetet och att ta tillvara den kompetens som faktiskt finns bland kvinnor. Om vi gör det behöver vi inte alltid ropa på mer och mer budgetmedel, utan kan använda budgeten för att åstadkomma en modern framtida politik.

Reimer Böge, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det här betänkandet är ett bra, förnuftigt förslag från parlamentet till kommissionen och rådet om den fortsatta utvecklingen av EU:s budgetbas i besvärliga tider.

Jag vill tacka föredraganden Salvador Garriga Polledo och utskottsordföranden Jutta Haug för deras arbete. Ni har båda gjort ett utmärkt jobb. Trots alla politiska meningsskiljaktigheter mellan de olika grupperna har vårt arbete kännetecknats av en kamp för att finna gemensamma europeiska lösningar. Andra institutioner skulle kunna ha lite mer av den andan. Vi vill ha riktiga egna medel, såsom beskrivs i fördraget.

Budgeten ska, oberoende av andra inkomster, finansieras enbart med egna medel. Vi är med andra ord trogna fördraget när vi kräver detta. Låt oss förresten få ett slut på alla dessa särskilda, riktade rabatter. Den här debatten bör föras tillsammans med våra kolleger i de nationella parlamenten, fördomsfritt och utan det raseri som märks i vissa huvudstäder och uttalanden.

Samtidigt vill vi vara säkra på att budgeten som helhet skyddas och att finanspolitiken inte tas bort från EU-budgeten. När vi diskuterar utgifter måste vi hänvisa till skyldigheterna till följd av Lissabonfördraget. Vi måste tillhandahålla tillräcklig finansiering för Europa 2020-strategin, som vi alla förbundit oss till. Tillväxt är grunden för ekonomisk och social verksamhet.

Vi måste mer ingående än tidigare diskutera europeiskt mervärde och de nödvändiga synergier mellan de nationella budgetarna och EU-budgeten, för oavsett vilka potentiella besparingar som kan göras i EU-budgeten kan en stor del av de ytterligare medel som krävs diskuteras i samband med en verklig debatt om synergier och potentiella besparingar mellan EU-budgeten och de nationella budgetarna. Vi måste tydligt säga till rådet att det, om det inte vill ta den väg vi pekar ut i dag, måste ange vilka politiska prioriteringar som ska strykas från dagordningen och inte längre finansieras. Det är nödvändigt om vi ska kunna vara uppriktiga mot våra medborgare. Jag hoppas att kommissionen i sina lagstiftningsförslag kommer att reagera positivt på dessa förslag från parlamentet, och jag förväntar mig att kommande ordförandeskap hittar ett sätt att kommunicera med parlamentet på ett öppet och tydligt sätt, så att vi kan slutföra samtyckesförfarandena inom lämpliga tidsramar.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Herr talman! Såvitt jag vet är Reimer Böge medlem av CDU i Tyskland. Jag undrar om hans vädjan om EU:s egna medel återspeglar hans egen personliga ståndpunkt eller ståndpunkten hos hans parti i Tyskland?

Reimer Böge (PPE). – (DE) Herr talman! Jag ska med nöje besvara frågan. Faktum är att jag inte bara är medlem av Tyska kristdemokratiska unionen, utan jag har också varit vice ordförande för CDU i Schleswig-Holstein i 13 år. Innan det här utskottet framförde sin mening enades parlamentsledamöterna från CDU/CSU om en ståndpunkt. Det uttalande om egna medel som parlamentsledamöterna från CDU/CSU enades om och som i viss mån strider mot partiets nationella ståndpunkt är helt förenligt med slutsatserna från utskottet för politiska utmaningar. Jag står för detta, även i min egenskap av CDU-politiker i Tyskland.

Göran Färm, för S&D-gruppen. – Herr talman! EU står idag inför större utmaningar än på mycket länge. Vi ska försöka få slut på den ekonomiska krisen och samtidigt undvika nya kriser. Vi ska hantera den ökade globaliseringen och konkurrensen. Det kommer att

krävas stora gränsöverskridande investeringar i t.ex. forskning. Vi ska ta itu med miljöns och klimatets utmaningar och en hållbar energiförsörjning.

Vi ska vända den förödande trend mot permanent hög arbetslöshet och socialt utanförskap som Europa upplever. Och inte minst ska vi försöka hjälpa till när det gäller krisen i våra södra grannländer. I det läge när vi som mest behöver solidaritet och ett väl fungerande europasamarbete, då växer dessvärre också hoten mot europatanken. Just nu riktar de sig bland annat mot EU:s budget.

Vi i SURE-utskottet förstår att det kan verka egendomligt att när många medlemsstater skär i sina egna budgetar, då begär vi mer pengar till EU:s budget efter 2013. Men samtidigt vore det helt orimligt att bortse från de här utmaningarna, att ge efter för EU-skepsisen och överge de politiska ambitioner som medlemsstaterna har gett oss bl.a. genom Lissabonfördraget. Man ska också komma ihåg att stora nedskärningar inte gynnar de mest utsatta, Grekland, Irland och Portugal, utan tvärtom minskar det EU:s möjlighet att stödja dem.

Her Majestys Government talar bara för nettobetalarerna och inte för de andra. Därför har vi i betänkandet från SURE-utskottet försökt att finna en rimlig balans mellan nödvändiga ambitioner, återhållsamhet och en framtidsinriktad reformering av politikområden som t.ex. jordbrukspolitiken. Vi har kommit fram till ett förslag på fem procent högre anslag för nästa period jämfört med 2013.

Ett stort tack till föredraganden Salvador Garriga Polledo som har lyckats samla en bred majoritet bakom sitt betänkande. Poängen är att de här extra fem procenten ska användas just för investeringar inom de centrala framtidsområdena, framför allt när det gäller forskning, tillväxt och arbete. De behoven är klara, och utan pengar kommer vi inte att kunna möta dessa utmaningar. Men då krävs det också att vi kan ändra synen på EU:s budget.

Kom ihåg att det här fortfarande är en lägre EU-budget i förhållande till medlemsstaternas ekonomier än när t.ex. Sverige blev medlem på 90-talet, trots utvidgningen från 15 medlemsstater till 27. EU:s budget har dessutom ökat klart långsammare än medlemsstaternas nationella budgetar, t.ex. den brittiska, vilket heller inte framgår när *Her Majestys Government* talar. Personligen är jag helt övertygad om att åtstramning inte är den enda vägen ur krisen. Vi måste finna vägen tillbaka till tillväxt och jobb genom att finna resurser för investeringar, och då behövs de här gemensamma insatserna.

Carl Haglund, *för ALDE-gruppen*. – Herr talman! Ett varmt tack till föredraganden som har gjort ett gott jobb med att samla de uppfattningar som finns i vårt hus. De utmaningar vi har framför oss är vi alla säkert riktigt överens om. Frågan är bara hur pengarna ska räcka till, och nu talar vi inte bara om pengarna i EU utan också pengarna i medlemsländerna, och det är en balansgång.

Vi har i utskottet beslutat att tala för att höja budgeten för framtiden med fem procent. Fem procent låter mycket, åtminstone om man åker hem till den egna huvudstaden och berättar att vi behöver fem procent mera. Å andra sidan är fem procent ganska litet då man ser på de utmaningar EU har, och när man är väl medveten om att EU faktiskt har fått en hel del nya uppgifter som EU faktiskt borde sköta ordentligt, och det gör man inte utan pengar.

Men för att samtidigt vara trovärdig då man ber om mera pengar måste man också våga se på existerande strukturer och existerande kostnader, och då ökar vår trovärdighet

betydligt om vi klarar av att visa att vi också kan omdisponera/omprioritera och spara innan vi ber om mera pengar. Nu talar jag om såväl omotiverade fördelar inom jordbrukspolitiken som det faktum att en stor del av korruptionspolitiken inte är så framgångsrik som man alltid säger samt förhållandet att EU till vissa delar har en ganska tungrodd administration, ta bara det faktum att vi är här i Strasbourg som exempel. Det här är sådana saker som vi i vår grupp har velat lyfta upp som exempel som man ska kunna diskutera, för det är detta som gör att det är trovärdigt att sen be om mera pengar.

Med detta har vi inte alltid lyckats hundra procentigt i det här betänkandet, vilket också förklarar varför en del av mina kollegor kommer att trycka på den röda knappen eller kanske på den blanka knappen vid dagens omröstning, även om en stor majoritet av vår grupp står bakom betänkandet. Många är trots allt besvikna över att vi inte klarar av att diskutera ett nytt sätt att disponera också existerande pengar.

En annan fråga som vi onekligen måste ta oss an är hur vi finansierar EU-budgeten, och här har vår grupp varit mycket tydlig. Vi vill ha en seriös diskussion om det vi kallar för egna resurser, och detta är viktigt också för att bli av med de osunda drag som finns i den nuvarande finansieringsstrukturen: mer rabatter, oklara och ogenomskinliga arrangemang, osv. Så här kan vi inte ha det i framtiden och här hoppas jag att vi kan få till stånd en konstruktiv dialog med rådet om framtiden. Det här är en helt avgörande fråga för att EU-budgeten ska ha en bra framtid.

Konrad Szymański, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Den polska delegationen i gruppen Europeiska konservativa och reformister kommer att rösta för ett antagande av betänkandet om den fleråriga budgetramen. Det betyder emellertid inte att vi inte har lagt märke till dokumentets svagheter. Det är rent slöseri med tid att breda ut sig om förslag som rör egna medel och EU-skatter. Européerna betalar redan för mycket i statliga skatter.

Vi måste lägga större vikt vid övervakningen av EU:s utgifter och en kritisk granskning av den nuvarande politiken på det området. Att blunda för att pengar förslösas löser inte problemet, och det är också orättvist mot de europeiska skattebetalarna. Europa 2020-strategins dominans kan betyda att EU-politik reformeras på bekostnad av mycket viktigare skyldigheter, nämligen de som nämns i fördragen och gäller främjandet av ekonomisk sammanhållning mellan medlemsstater.

Vi får emellertid inte bortse från det europeiska mervärdet, som är kopplat till EU:s sammanhållningspolitik. Dess effekter märks mycket tydligare i Polen än någon annanstans. Vi är inte de enda som gynnas av snabbare tillväxt tack vare sammanhållningspolitiken. Snabbare tillväxt i Centraleuropa bidrar också i betydande utsträckning till tillväxt i hela Europa och till bättre investeringsvillkor, vilket ger vinster inte bara i Warszawa och Prag utan också i Amsterdam, London och Berlin.

Helga Trüpel, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill till att börja med ta upp uttalandet av Richard Ashworth, som ställde en smartare EU-budget mot en högre budget. Jag tycker inte att det är något egentligt alternativ. Visst måste vi föra en smartare budgetpolitik genom att slå fast exakt var pengar kan sparas, var styrningen kan förbättras och var förvaltningen är särskilt hindrande.

Uppgiften för det här särskilda utskottet var dock att ta reda på hur mycket pengar vi behöver för att på ett lämpligt sätt kunna hantera de nya politiska utmaningar vi står inför. Vi måste alltså vara öppna för reformer och visa politiskt mod. Vi måste organisera oss på ett sådant sätt att vi kan ta itu med de stora utmaningarna till 2020. Jag tror inte att det är

möjligt med din utgångspunkt, Richard Ashworth. I stället vill jag stödja Reimer Böge, som jag anser har rätt och är trogen fördraget när han säger att vi måste ha modet att återgå till ett system med riktiga egna medel.

Det kommer att göra EU starkare och vårt finansieringssystem öppnare. Det kommer att göra det tydligare för våra medborgare var pengarna ska komma från. Sett ur gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens perspektiv vill jag tillägga att vi främst tänker på skatten på finansiella transaktioner, eftersom den kommer att reglera de finansiella transaktionerna och ge oss möjlighet att utforma en smartare politik. Det är alltså en väg framåt som inte kommer att strypa medlemsstaterna utan i stället öppnar nya alternativ för oss alla. Därför anser jag att Guy Verhofstadt har rätt när han säger att vi givetvis måste vara beredda att inleda gemensamma initiativ som inrättandet av Europeiska utrikestjänsten, samtidigt som vi gör besparingar på nationell nivå. Vi kan naturligtvis inte bara göra oss av med en sak och lägga till en annan. Europeiskt ansvar innebär att dra ned på nationella utgifter för att slå samman resurser på EU-nivå. Varför? Jo, för att vi är starkare tillsammans och för att vi kan få ett europeiskt mervärde som gynnar våra medborgare, särskilt när det gäller forsknings- och utbildningspolitik. De stora uppgifter som ligger framför oss gäller ekologisk omställning och upprättande av intelligenta energinät. Vi behöver pengar för det och för bredbandsnät i landsbygdsområden. Detta är uppgifterna inför framtiden, och de kräver en smartare och större budget.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Helga Trüpel upprepar sitt välbekanta credo: "Vi måste ha mer Europa, mer Europa kommer att vara bra för oss och mer Europa betyder mer pengar." Vi vet redan med hur många procent hon och Guy Verhofstadt vill att den fleråriga budgetramen ska öka, så det är synd att våra medborgare går i helt motsatt riktning. Förtroendet för EU minskar. Våra medborgare ser parlamentet som en pengaslukande maskin som bara vill ha mer och mer. Är det inte dags att du omprövar ditt credo och kommer på en annan melodi för omväxlings skull – en som ligger i linje med det som Richard Ashworth förespråkar?

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (DE) Herr van Dalen! Jag anser att du gör ett allvarligt politiskt misstag. Om vi i EU går tillbaka till att följa det politiska nationella egenintresset riskerar vi att förstöra 50 års arbete med det europeiska projektet.

Det vi gör här är inte slöseri med pengar. Vi måste vidta beslutsamma åtgärder mot korruption och finanskandaler när sådant uppstår. Vi står givetvis på din sida i den frågan. Men när det handlar om att generera europeiskt mervärde, som vi har gjort på många områden, måste vi samarbeta för att komma vidare, för när nationalstaterna agerar på egen hand är de svagare när de ställs inför internationell konkurrens. Man får inte goda resultat när 27 nationalstater agerar ensidigt, utan bara genom att förena krafterna. Det här insåg grundarna efter andra världskriget. Vi bör arbeta för att utveckla det, inte förstöra det.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Efter att ha lyssnat till debatten konstaterar jag att mitt anförande går mot strömmen. Min första fråga är denna: Kan en gemensam valuta upprätthållas utan en stark EU-budget? Svaret är enligt min mening nej; det är inte möjligt. Statsskuldskrisen visar just det. Den visar att vi, om vi haft en stark budget, skulle ha sluppit spekulationsattacken mot Greklands och Portugals statsskulder. Det är just det vi måste reagera på, och jag menar att det är det centrala problem som inte får någon lösning i Salvador Garriga Polledos betänkande. Det här betänkandet saknar ambition.

Den marginella ökning av EU-budgetarna med 5 procent som övervägs verkar stor bara för Hennes Majestät drottningen av England. Det egentliga problemet är faktiskt att det inte går att fastställa prioriteringar för tillväxt och skapande av sysselsättning med en EU-budget som i princip frusits. Det går inte att reagera på de nya skyldigheterna till följd av fördragen med en budget som i princip frusits. Man kan inte anse att sammanhållningspolitiken är framgångsrik, för det är den inte när EU går tillbaka till intern social splittring.

Till sist vill jag säga att vi kommer att rösta för skatten på finansiella transaktioner, men vi tror att den kommer att bli verklighet bara om EU har modet att införa den oberoende av andra.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Mycket har sagts, och jag skulle vilja bidra med en annan ton till detta sammanträde.

För många år sedan åt jag middag med den tidigare presidenten Gerald Ford i Förenta staterna, och han beskrev för mig hur G7 kom till. Han sade att han ville ha ett möte med den brittiske premiärministern James Callaghan – tror jag det var – om en del frågor, och Callaghan föreslog att de skulle kombinera det med en golfrunda. Då sade Ford att den kanadensiske premiärministern Pierre Trudeau var en bra spelare och att de borde bjuda med honom, och sedan sade Trudeau – som tackade ja till inbjudan – att han hade några frågor att diskutera med fransmännen, så varför inte bjuda in den franske premiärministern. Men sedan när de alla talade om det på telefon sade de att tyskarna skulle bli väldigt misstänksamma, så de måste också bjudas in till mötet. Och när sedan tyskarna tackade ja sade de att Italien var EU-ordförande det halvåret, så de måste också vara med.

Sedan sade Ford till mig: Du förstår, Niki, det här var första gången jag insåg att ni har en union som är så splittrad, uppdelad och obalanserad. En dag borde ni ha en europeisk budget som är tillräckligt stark för att konkurrera där ute i den globala världen, för de andra kommer att vara väldigt tuffa. Var försiktiga.

Som parlamentsledamot är jag mycket glad över att leva just nu.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman! Budgetutskottet har sedan en tid tillbaka arbetat intensivt med den kommande fleråriga budgetramen, och betänkandet från min kollega är ett viktigt bidrag till detta.

Aldrig tidigare har Europas folk haft så höga förväntningar på EU och samtidigt kritiserat det så hårt.

Tre saker framstår som viktiga: För det första och i synnerhet, kopplingen till EU-medborgarna. Det är fullständigt förståeligt att våra medborgare förlorar sin personliga orientering mot bakgrund av strukturkrisens effekter och de allt högre kraven i samband med globaliseringen, vilket oundvikligen får dem att ifrågasätta hela EU-projektet. Detta måste övervägas noga när nästa fleråriga budgetram upprättas, så att vi ser till att förståelsen och acceptansen för EU blir bättre, liksom upplevelsen av unionen och stödet för den.

För det andra: Denna acceptans bland medborgarna och på politisk nivå i medlemsstaterna kommer att bli desto större om EU-budgeten kan generera ett påtagligt mervärde för Europa. Den kommer då att betraktas som värdefull för den europeiska enigheten.

För det tredje: vi välkomnar att Europa 2020-strategin ska tjäna som utgångspunkt för den framtida fleråriga budgetramen, vilket också medför överväganden om tidsramarna.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Herr talman! En oinvidg skulle kunna dra slutsatsen att Europaparlamentet uppträder oansvarigt genom att föreslå en ökning av budgeten. Jag vill klart och tydligt säga att arbetet i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013 framför allt har varit mycket sakligt och affärsmässigt, och oerhört realistiskt. Det har dominerats av diskussioner om hur mycket politiska beslut kommer att kosta. Vi måste komma ihåg att medlemsstaterna, även de som offentliggjort skrivelser, har ställt sig bakom målen för Europa 2020-strategin. Vårt utskott har försökt ge något slags uppfattning om hur mycket gemensamma politiska beslut kommer att kosta. Vi tar oerhört allvarigt på politiska beslut. Om medlemsstaterna beslutar att vissa åtgärder ska vidtas och vi som företrädare för medborgarna är av samma åsikt, måste vi ha realistiska medel. I det avseendet är det betänkande som ska gå till omröstning genomtänkt och baserat på en kompromiss. Det är ett realistiskt betänkande och – viktigast av allt – ett betänkande som utgör en mycket god grund för inledande av samtal. Jag tror att vi i dag här i kammaren kan säga att Europaparlamentet är redo att inleda förhandlingar.

Som parlamentsledamot från Polen vill jag också ge uttryck för min övertygelse att det polska ordförandeskapet för Europeiska rådet kommer att delta i en seriös och oerhört realistisk debatt. Eftersom Polen och den polska regeringen är Europavänliga tror jag att denna debatt, som visserligen definitivt blir besvärlig, också kommer att vara oerhört värdefull med avseende på framtida åtgärder. Det viktigaste är att förhandlingar inleds, och parlamentet är redo för det.

Jutta Haug (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För ett år sedan kom vi vid plenarsammanträdet överens om att tillsätta ett särskilt utskott och ge det i uppdrag att utarbeta Europaparlamentets ståndpunkt i fråga om nästa budgettram. Nu, efter exakt elva månaders arbete, presenterar utskottet för politiska utmaningar resultatet av sina ansträngningar. Det här var en uppgift som krävde disciplin och koncentration och som bara kunde genomföras med ett tillvägagångssätt präglad av öppenhet, solidaritet och ömsesidig tillit. För det vill jag framföra min uppriktiga tacksamhet till de ledamöter som deltagit i den kreativa processen.

Det betänkande vi har utarbetat under ledning av Salvador Garriga Polledo är ett verkligt gott resultat. Det är något vi kan vara stolta över. Men som vi alla vet kräver goda resultat inte bara hårt arbetande ledamöter utan även utmärkt personal. Det har vi definitivt haft, inte bara i form av våra personliga assistenter och gruppernas personal utan även, i synnerhet, i form av ett utomordentligt sekretariat. Medlemmarna av detta fantastiska team, som leddes av Monika Strasser, har inte bara varit kompetenta och professionella utan också ovanligt intresserade av sitt arbete. De har varit tålmodiga och kreativa, oerhört välorganiserade och samtidigt spontana och flexibla. Det bästa av allt är att de alltid varit glada och öppna. Uppenbarligen har de trivts de med det hårda arbetet. Jag vill tacka detta team på nio personer från djupet av mitt hjärta. Tack så väldigt mycket.

(Applåder)

Från början ville Salvador Garriga Polledo och jag lägga fram ett betänkande som skulle kunna stödjas av tre fjärdedelar av parlamentet. Vid utskottsomröstningen fick vi faktiskt en majoritet på mer än fyra femtedelar. Det var vi mycket glada över. Vårt krav på en sjuårig budgettram som kommer till uttryck i en struktur som speglar målen för Europa 2020-strategin, samtidigt som alla EU:s politikområden respekteras och en ökning av

EU-budgeten till orealistiska nivåer undviks, måste ses som förnuftig. Den är realistisk och genomförbar.

Vårt betänkande innehåller 174 punkter, som alla är argument för mer Europa. Vi behöver verkligen mer Europa. Var snälla och läs betänkandet. Det ger den bästa grunden när det gäller att övertyga våra medborgare i den lokala debatten och inför inledandet av seriösa förhandlingar med rådet, som tyvärr lyser med sin frånvaro i dag. Tack för ert utmärkta arbete.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Herr talman! Även jag anser att det här är ett mycket välavvägt betänkande med ett tydligt men också mycket flexibelt mandat för budgetutskottet, nämligen att förhandla fram en överenskommelse med rådet. Jag vill upprepa Jutta Haugs uppmaning om att läsa det – vilket även de stats- och regeringschefer och finansministrar som var snabba att uttala sig negativt om resultatet bör göra.

Det har, som redan sagts, varit en sund och förständig process, och jag vill tacka Salvador Garriga Polledo och Jutta Haug för deras utmärkta arbete. Jag vill också tacka kommissionen för dess mycket aktiva roll. Det här arbetet har faktiskt gjort det möjligt för oss att gå igenom alla delar av EU-budgeten och de olika politikområden som vi vill att den ska återspegla. Det är alltså en stabil insats som gjorts. Är resultatet tillräckligt ambitiöst? Det menar jag att det är. Vi stärker Europa 2020-strategin, som ska göra EU rustat att möta utmaningarna till följd av konkurrensen från Kina och andra snabbväxande ekonomier och att få till stånd vår övergång till mer förnybar energi.

Jag hade velat se en skarpare ordalydelse när det gäller den gemensamma jordbrukspolitiken, och jag skulle också ha velat att vi undersökt möjligheten att göra besparingar i samband med strukturfonderna. Det här är ju faktiskt pengar som medlemsstaterna får tillbaka och gärna skulle vilja ha. Jag anser därför också att vi måste ha denna möjlighet till en femprocentig ökning, för att möjliggöra nya politikområden och tillgodose nya behov, och för att kunna investera i transport, energi och forskning – områden som EU måste satsa på i framtiden.

Vi har grepp om EU-budgeten. Det betänkande som vi debatterar och ska anta i dag gäller ett tak för EU-budgeten. Vi talar inte om de särskilda medel som betalas ut, utan om ett tak, och under det taket måste det finnas utrymme för oss att kunna ta itu med nya utmaningar. Vi vet inte vad som kommer att hända fram till 2020, och jag stöder därför detta betänkande.

Hynek Fajmon (ECR). – (CS) Herr talman! De senaste månaderna har vi haft fullt upp med att utarbeta den fleråriga budgetramen för perioden 2014–2020. I det här sammanhanget beter vi oss precis som hundvalpen och kattungen i sagan av den kände tjeckiske författaren Karel Čapek. De bestämmer sig för att baka en kaka, och för att den ska bli riktigt god lägger de allt de tycker om i skålen. Resultatet blir en kaka som de får ont i magen av. Jag är rädd för att samma sak kommer att hända med vår budgetram. Vi lägger också en massa ingredienser och välljudande åtaganden och rekommendationer i skålen, men vi är inte alls säkra på att de kommer att passa ihop.

Vi är väl medvetna om hur dåligt det gick för Lissabonstrategin. Nu har vi 2020-strategin, och vi försöker fastställa en budgetram för den. Det finns svårigheter både med de fastställda målsättningarna och med de instrument som rekommenderas i betänkandet. Enligt min mening är bekämpningen av klimatförändringarna det sämsta av de mål som fastställts, och när det gäller instrument ser jag ett stort problem med de så kallade egna medlen och

möjligheten att utfärda obligationer. Egna medel betyder i realiteten en ny europeisk skatt, som jag inte vill ha. Euroobligationer är ett sätt för EU att skuldsätta sig tillsammans med medlemsstaterna, som jag inte vill ha. Av dessa skäl kan jag inte stödja betänkandet.

(Debatten avbröts.)

4. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag har just fått veta att FN:s undergeneralsekreterare Muhammad Shaaban befinner sig på besöksläktaren. Jag vill välkomna företrädaren för FN.

5. En ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla (fortsättning på debatten)

Talmannen. – Vi fortsätter nu med debatten om betänkandet av Salvador Garriga Polledo om en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla.

François Alfonsi (Verts/ALE). – *(FR)* Herr talman! Salvador Garriga Polledos betänkande är en ambitiös, framåtblickande sammanfattning, och jag tackar honom och gratulerar honom till hans arbete.

Hans betänkande innehåller krav på ökade medel för att unionen bättre ska kunna genomföra sina målsättningar enligt Lissabonfördraget. Med kraft väcks frågan om egna medel och därmed också frågan om huruvida vår institution är fri i sitt grundläggande politiska agerande när den röstar om sin budget. Det föreslås att gemensamma politikområden ska utökas och utvidgas, framför allt sammanhållningspolitiken, som i det förflutna i hög grad bidragit till att göra EU till en modell för samarbete och förståelse mellan folk, och som kan fortsätta att göra det i framtiden.

Med den kommande fleråriga budgetramen kommer sammanhållningspolitiken, enligt Europaparlamentets mening, att kunna gå in i en ny fas genom att en mellankategori skapas för regionerna. Vi föreslår alltså ett nytt paket för denna fond, som stärker de lika möjligheterna för alla våra europeiska territorier, oavsett deras ekonomiska förflutna, oavsett deras handikapp jämfört med mer utvecklade regioner och oavsett hur sårbara de är för den ekonomiska kris som vi just nu upplever eller en kris som vi kan komma att ställas inför i framtiden.

Sammanhållning mellan EU:s olika territorier är ett centralt, strategiskt mål som EU:s hela framtid är beroende av. De förslag som lagts fram är steg i rätt riktning, och om de följs av handling kommer goda grunder att läggas för framtiden.

Omröstningen om Salvador Garriga Polledos betänkande blir ett enkelt val – det handlar om att välja ett Europa som går framåt, ett val som görs av dem som bortser från politisk tillhörighet och tror på Europas framtid.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – *(PT)* Herr talman! I denna tid av allvarig ekonomisk kris i euroområdet, till följd av nyliberal politik och bristande solidaritet och ekonomisk och social sammanhållning, är det oacceptabelt att man inte förespråkar ett avståndstagande från och en förändring av EU:s politik och dess finansiella resurser.

När vi genomgår en ekonomisk och social kris är en av våra största utmaningar att komma fram till en ny flerårig budgetram där EU-budgeten för ekonomisk och social sammanhållning ökas avsevärt, samtidigt som de obligatoriska nationella bidragen minskas

till som mest 10 procent av vad som föreslås, särskilt för länderna med de största ekonomiska svårigheterna. Det måste vara en ram som innefattar ett åtagande om investeringar, om offentliga tjänster, om produktionsstöd, om skapande av arbete med rättigheter och om utrotning av fattigdom, sociala orättvisor och all slags diskriminering, särskilt på grund av kön. Vi måste också främja fred, samarbete och utvecklingsstöd och kraftigt dra ned på utgifterna för militären och utlandsrepresentationen.

Av alla dessa skäl anser vi att detta betänkande inte alls är vad som behövs för en bättre, rättvisare framtid för EU och dess medborgare.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Talmannen. – Mina damer och herrar! När jag tar över ordförandeskapet för det här sammanträdet förstår ni säkert alla att jag vill uttrycka min sorg och bestörtning över Jorge Semprúns bortgång för några timmar sedan, vid 87 års ålder.

Vi hyllar Jorge Semprún som en person som satt fängslad i koncentrations- och utrotningslägret Buchenwald och som kämpade mot nazisternas styrkor i Frankrike och mot Francos diktatur i mitt land Spanien.

Vi hyllar också den framstående politiskt engagerade författaren, som bl.a. medverkade i vårt program för det europeiska bokpriset, och den övertygade Europavänliga politikern.

Jag sörjer hans död både som kollega och som vän, och jag tänker be talman Jerzy Buzek att sända hans familj och den spanska regeringen ett budskap om uppriktigt deltagande och stöd, som jag är säker på att alla här står bakom.

(Applåder)

Lorenzo Fontana (EFD). – *(IT)* Herr talman! Det är ingen tvekan om att vi står inför ett av de mest kritiska ögonblicken i EU:s ekonomiska historia. Just av det skälet har det utskott som vi lyckats inrätta under detta år definitivt haft en väsentlig roll.

Vi har inga förutfattade meningar mot en ökning av budgeten, men vi anser att vi måste undersöka var nedskärningar kan göras. Det står klart att vi måste skära i EU-budgeten, för det händer tyvärr att EU-medel inte används på rätt sätt. Och kanske är det just det sätt på vilket dessa medel används som gör att många EU-medborgare inte längre är så övertygade om att EU är värdefullt.

För att nämna ett exempel vill vi fästa er uppmärksamhet på de medel som går till utvidgningspolitiken – ibland vet vi inte var de hamnar. Vad kan sägas om de oändliga belopp som spenderas på integration och som åstadkommit så lite? Vissa skötsamma regioner får heller inte tillgång till medlen, som sedan beviljas andra regioner som antingen inte utnyttjar dem alls eller utnyttjar dem på ett bristfälligt sätt eller för syften som inte är helt legitima.

Vi vill att denna fråga ska ägnas största möjliga uppmärksamhet och att åtgärder – även hårda sådana – ska vidtas så att EU kan återupprätta sin trovärdighet.

Frank Vanhecke (NI). – *(NL)* Herr talman! Jag får givetvis begränsa mig till några grundläggande kommentarer.

För det första kan jag inte någonstans i betänkandet, trots dess omfattning, hitta ett enda seriöst försök att lägga fram förslag till strukturella besparingar, exempelvis avskaffande av vad som enligt min mening är fullständigt överflödiga EU-institutioner, t.ex. Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén och en hel del europeiska byråer av olika slag. Inte heller har det gjorts något som helst försök att ställa frågan om huruvida det inte vore klokare av EU att begränsa sig till ett antal noggrant definierade kärnuppgifter. Tvärtom.

För det andra bävar jag verkligen inför de upprepade förslagen om att EU bör införa sina egna skatter, eller utfärda europeiska statsobligationer, som förr eller senare måste återbetalas av någon. I betänkandet antyds att åtgärder av det slaget inte skulle öka det totala skattetrycket på medborgarna, vilket givetvis är lögn och bedrägeri av värsta slag. För övrigt skulle det ytterligare underminera det sista spår av tillsyn och kontroll som medlemsstaterna utövar över EU-institutionernas utgiftsdiarré.

Det är de viktigaste skälen till att jag verkligen inte kan stödja detta betänkande.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Herr talman! De utmaningar som EU står inför i dag kräver ett bestämt och konsekvent gensvar på EU-nivå. Det gensvaret utgörs av 2020-strategin, ett instrument som skapats för att EU ska kunna återhämta sig och få tillbaka sin styrka. I det betänkande som presenteras i dag placeras 2020-strategin i centrum för nästa fleråriga budgetram som är under utarbetande, tillsammans med den nya situation som är resultatet av de behörighets- och politikområden som föreskrivs i Lissabonfördraget.

Vid en tidpunkt när många medlemsstater står inför besvärliga skattemässiga justeringar måste EU-budgeten, varav 95 procent går till investeringar, ge ett mycket högt europeiskt mervärde. I betänkandet krävs att två oerhört viktiga områden av EU-politiken – den gemensamma jordbrukspolitik och sammanhållningspolitiken – ska ligga kvar på åtminstone dagens nivåer. Anslagen inom dessa politikområden måste baseras på nya kriterier som säkrar ett korrekt utnyttjande av medlen för att åstadkomma största möjliga effektivitet och överensstämmelse med konvergens- och sammanhållningskriterier.

Transport- och energipolitiken måste stärkas. Anslagen till forskning och utveckling, både på EU-nivå och på nationell nivå, måste bidra till framsteg inom all EU-politik. Sjuårsperioden, den nya struktur som föreslås och ökad flexibilitet ger större trygghet när det gäller att genomföra och anpassa sig till förändrade prioriteringar. För stabilitetens skull måste systemet med EU:s budgetmedel tas under nytt övervägande, så att dagens nationella bidrag ersätts med EU-medel.

Europeiska rådet antog nyligen ambitiösa mål för EU:s utveckling. Rådet måste också godta att den femprocentiga budgetökning som föreslås i betänkandet är minimivillkoret för att dessa mål ska kunna nås. Den kommande fleråriga budgetramen måste genomföras med hjälp av ett system för ekonomisk styrning som säkrar den finansiella stabilitet som krävs för genomförandet av EU-politiken. Jag vill gratulera föredraganden Salvador Garriga Polledo.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill inleda mitt anförande med att berömma det arbete som utförts av föredraganden och alla ledamöter i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013. Framför allt måste jag berömma deras beslutsamhet under det gångna året att sträva efter att nå en majoritetsöverenskommelse och majoritetsstöd i parlamentet för ett betänkande som det som läggs fram i dag. Betänkandet är den färdplan som EU måste följa

om vi vill nå de politiska, ekonomiska och sociala mål vi har satt upp, och också om vi vill klara de utmaningar vi kommer att ställas inför under kommande år. Det här är det manus vi måste följa för att ta oss ur krisen och se till att vår tillväxt är intelligent, hållbar och integrerad, såsom anges i Europa 2020-strategin.

Om vi håller med om att EU:s värde är mycket större än summan av de 27 medlemsstater det innefattar, om vi vill ha ett ansvarsfullt jordbruk av hög kvalitet, om vi vill nå millennieutvecklingsmålen, om vi vill hjälpa våra grannar i Medelhavsområdet med deras övergång till demokrati, om vi vill fortsätta att satsa på forskning och innovation, om vi vill fortsätta att bekämpa klimatförändringar och satsa på utbildning och Erasmusstipendier, om vi fortfarande tror på sammanhållningspolitiken som ett verktyg för hållbar utveckling och solidaritet mellan våra länder, och om vi fortfarande stöder t.ex. transeuropeiska energi- och transportnät – kort sagt, om vi vill ha mer Europa – då måste vi kräva en större budget för EU.

Därför varnar vi i detta betänkande för att vi utan tillräckliga medel inte kommer att kunna nå de mål vi har satt upp. Vi vet att en del rådsmedlemmar inte vill öka budgeten – det har vi sett här. Det har de inte velat under konjunkturuppgångar heller. Nu säger de att det beror på krisen, men de ville ha nedskärningar även under förhandlingarna om den gällande budgetramen. Det är därför vi ber rådet att, om det inte vill ha denna budgetökning, tala om för oss vilka mål det vill att vi inte ska nå.

I det här betänkandet beskriver vi inte bara den politik vi vill föra på olika områden. Vi visar också hur den ska finansieras, och vi för en diskussion om egna medel. Den diskussionen, som syftar till att få slut på den falska debatten om nettobetalar, handlar om att få till stånd finansiering utan allmosor och utan undantag – finansiering som är rättvis. Vi har lagt fram flera förslag om hur det ska gå till, men jag föredrar ett av dem, och Janusz Lewandowski vet mycket väl vilket det är: skatten på finansiella transaktioner eller Robin Hood-skatten, som den kallas i många av våra länder. En sådan skatt skulle göra det möjligt att få in mellan 200 och 300 miljarder euro. Det är en skatt som bestraffar spekulanter och skulle tvinga alla som har skott sig på att spela hasard med våra pengar att betala. Det är en skatt som skulle öka öppenheten och minska finansspekulationen och, framför allt, en skatt som inte skulle drabba medborgarna, eftersom den skulle tvinga dem som direkt bär ansvar för krisen att betala för sina utsvävningar.

Det är egentligen bara en sak vi ber er om: att sikta högre. Vi ber er att sikta högre för att se till att det europeiska projektet kan gå vidare och inte kör fast, för det skulle kosta oss vår framtid.

Alexander Alvaro (ALDE). –(DE) Herr talman! Jag föddes i EU 1975, och det har präglat mitt politiska liv. Därför smärtar det mig desto mer att tvingas leverera en kalldusch i denna fråga.

När det talas om ökningarna måste diskussionerna leda till ett övervägande kring det korrekta utnyttjandet av medlen. Betänkandet är visserligen ambitiöst i sin strävan att få stöd från en så stor majoritet som möjligt i parlamentet, men jag anser att det i sin nuvarande form saknar ambitioner när det gäller de mål och syften som eftersträvas.

Jordbruks- och strukturbudgetarna lämnas orörda. Man vill däremot ha mer pengar till forskning och utveckling. Den enda lösning som parlamentet kan komma på är mer pengar, vilket också framgår av betänkandet, men det anges inte tydligt var pengarna ska komma

från. Vi hör tal om unionens "egna medel", men det har inte definierats vad det egentligen rör sig om för medel.

Om folk verkligen på allvar ville ha strukturreformer kunde de t.ex. ha anammat förslaget från David Cameron om att gå till rådet och säga: Finansieringen ska frysas, men vi kräver att outnyttjade medel ska kunna överföras till nästa budgetår, så att vi kan fortsätta att spendera dem på livskraftiga projekt och spara pengar.

EU:s livskraft i framtiden bör inte mätas i decimaler. I det avseendet är jag inte bara lite besviken på det här betänkandet.

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Herr talman! I morse kom Joseph Daul rusande för att tala här i plenum om behovet av en större EU-budget, men han sprang så fort att han tappade andan och måste sluta tala. Det åskådliggör på ett utmärkt sätt debatten om den fleråriga budgeten.

EU-budgeten är fastställd till omkring 1 procent av EU:s BNP, men kommissionen och parlamentet säger att det inte är tillräckligt och vill ha mer pengar. Men EU kan inte göra slut på de pengar som finns; miljardtals euro i regionala sammanhållningsfonder går inte åt. En del pengar måste betalas tillbaka till medlemsstaterna. Så varför behöver ni mer pengar om ni inte kan göra slut på de pengar ni har?

Men så har vi några "Pavlov" här i parlamentet: Martin Schulz, Joseph Daul och Guy Verhofstadt, som alla är frånvarande nu – de har försvunnit i stället för att vara här och tala om att inrikta budgeten på kvalitet i stället för kvantitet, exempelvis genom att begränsa regional- och sammanhållningsfonder till de fattigare medlemsstaterna och därmed spara 30 procent på dessa fonder, pengar som kan satsas på innovations- och framtidsorienterad politik. Men jag är säker på att alla Pavlov i EU på nytt kommer att springa in i Europeiska rådets tegelvägg senare i år.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Som redan har sagts står det klart att de nationella budgetarna har svårigheter av olika skäl – både samma och olika skäl, men i samtliga fall förvärrade av krisen. Budgetsituationen måste ses över i vart och ett av våra länder, oavsett hur regeringsmajoriteten ser ut.

Vi har två alternativ. Det ena är att agera på egen hand och försöka få ihop utgifter och inkomster, varvid i vissa fall – enligt vad jag har hört – åtstramningar hyllas som ett självändamål och kännbara nedskärningar görs i de offentliga utgifterna och sociala förmånerna. Därigenom förvärras situationen för medborgarna.

Jag skulle förespråka det andra alternativet, nämligen att förena våra budgetansträngningar och se till att budgetsolidariteten fungerar genom att spela ut kortet med de egna medlen, främst genom en skatt på finansiella transaktioner. Det är syftet med den budgetsamordning vi vill åstadkomma genom denna konventliknande konferens, ett förslag som vi lagt fram för rådet under förlikningsförfarandet och som vi har upprepat i detta betänkande.

Vi måste samarbeta – EU, nationella parlament och regeringar – för att komma fram till en gemensam hållning i utgifts- och budgetfrågor. Vi kan inte både ha kvar kakan och äta upp den – vi kan inte göra nedskärningar och samtidigt satsa på infrastruktur. Det går inte att bidra mindre men få mer. Jag anser att denna konventliknande modell för dialog mellan regeringar, EU, nationella parlament och Europaparlamentet är det rätta sättet att på nytt bygga upp förtroendet för EU, både nu och på längre sikt.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Herr talman! Det här är ett mycket dåligt betänkande som förtjänar att omedelbart kastas i papperskorgen. Just nu, när människor överallt står inför oerhört smärtsamma åtstramningsåtgärder, är det för galet för att vara sant att vi i EU föreslår att ännu mer pengar ska spenderas. Tänk att vi agerar så när det skulle kunna se ut på ett helt annat sätt: inget mer slöseri med pengar, ingen finansiering till cykelbanor och crêperier i ett land som Nederländerna. Vi bör koncentrera våra strukturfonder på de fattigaste länderna och bara på innovativa projekt av Europaomfattande betydelse i övriga medlemsstater.

Enligt betänkandet bör allt förbli som det är: mer pengar har begärts för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, inga reformer av strukturfonderna har föreslagits, det finns inga konkreta förslag för ökad effektivitet. Parlamentet borde skämmas, särskilt gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). Medan – märk väl – Mark Ruttes regering i Nederländerna lämnar de sjuka och funktionshindrade ute i kylan har samma grupper här i parlamentet ett glödande hål i fickorna. Åtstrammingsmästare hemma, storslösare i Bryssel. Detta är skandal!

Claudio Morganti (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill framhålla flera saker i detta viktiga betänkande, till att börja med EU:s inkomstsystem.

Vid det här laget står det klart att dagens mekanism har för många motsägelser, varav den mest kända är Storbritanniens korrigeringsmekanism. Flera andra korrigeringar och kompensationer har därefter lagts till, vilket gör EU:s inkomstmekanism helt och hållet orättvis och allt annat än tydlig.

I det här skedet vore det bättre att övergå till ett direktinkomstsystem baserat uteslutande på medlemsstaternas bruttonationalprodukt, eller till en gemensam och enhetlig inkomstform, t.ex. mervärdesskatt. EU-medborgarna får givetvis inte utsättas för ytterligare bördor, och EU bör inte heller ersätta medlemsstaternas skattepolitik, som måste förbli självständig och helt och hållet suverän på det här området.

I betänkandet fastställs olika prioriteringar, varav några är viktiga och andra mindre viktiga, men de är i samtliga fall mycket kostsamma. Vi kan skaffa fram medel med hjälp av instrument som projektobligationer och euroobligationer, men de måste omfattas av oerhört stränga villkor så att det inte riskerar att uppstå ytterligare skulder, vilket vore farligt.

Som ledamöter av Europaparlamentet kan vi omedelbart bidra till att förbättra EU:s finanser. Vi måste antligen välja en enda plats för parlamentets arbete, vilket skulle ge besparingar på tiotals miljoner euro varje år. Det här är inte demagogi utan bara ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Guy Verhofstadts förlöjligande av den brittiska regeringen när han lät oss ta del av sin logik i frågan om varför Storbritannien bör överlåta mer pengar och mer makt till EU var ytterligare ett bevis för det uppenbara förakt som vissa här i kammaren känner för Storbritannien, dess nationella regering och dess medborgare. Vad Guy Verhofstadt glömde att nämna är att det finns andra besparingar att göra för Storbritannien. Företag som tvingas lägga 30 miljoner brittiska pund på att rätta sig efter EU-föreskrifter skulle kunna spara de pengarna genom att återta kontrollen från EU. Brittiska fiskare skulle hemska gärna vilja ha de 3,3 miljarder punden i sina fickor – värdet av den fångst som går förlorad när EU låter andra länder fiska på deras territorialvatten.

Janusz Lewandowski, du säger att EU-budgeten inte handlar om att duplicera en nationell budget. Men den kan inte skiljas från medborgarnas verklighet. I dag är det brittiska bidraget 6,4 miljarder brittiska pund, vilket stiger till över 10 miljarder brittiska pund om rabatten försvinner. De pengarna kan bara fås fram genom högre skatter, nedskärningar i fråga om tjänster, skolor ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi måste ställa oss själva fem frågor:

För det första: Vilken budget behövs för 2020-strategin för tillväxt och sysselsättning?

För det andra: Vilken budget krävs i en valutaunion?

För det tredje: Vilka möjligheter har vi att göra besparingar?

För det fjärde: Vilken budget behövs för Europas förenta stater?

För det femte: Vilken roll ska Europa 2020-strategin spela? Vill vi spela någon roll över huvud taget?

Vi i Europaparlamentet tar vårt ansvar på allvar. Vi talar klarspråk. I Österrike har vi ett talesätt: Om du inte betalar kommer orkestern inte att spela. Vi vill nå våra mål, fullgöra våra skyldigheter, anta utmaningarna och hålla våra löften. Fler funktioner, bättre konkurrenskraft, mer hållbar tillväxt, fler arbetstillfällen, mer forskning och ytterligare integration kan inte åstadkommas med mindre pengar och utan en finansiell översyn, utan en utvärdering av hur medel betalas ut i dag och utan egna medel.

Mer Europa kommer också att ge möjligheter till besparingar i medlemsstaterna. Mer Europa kommer också att ge ökad effektivitet och är vår lösning med avseende på globaliseringen, framtiden och utlandsskulden.

Vad är det vi vill? Vi vill inte frysa budgeten. Den som försöker frysa budgeten kommer att skada EU och försämra vår förmåga att fullgöra våra skyldigheter gentemot medborgarna. Vi vill införa en transaktionsskatt som utgör våra egna medel, anta utmaningarna och rätta oss efter fördraget i stället för att stoppa huvudet i sanden. Det är vår strategi. Låt oss sätta bollen i rullning och rösta för det här betänkandet.

Ivailo Kalfin (S&D). – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Huvudtemat i Salvador Garriga Polledos betänkande är inte finanser utan politik. Jag vill tacka honom och Jutta Haug, liksom alla kolleger i utskottet, för att de haft detta som sin huvudsakliga utgångspunkt under det arbete som pågått under hela året. Ekonomiska medel är bara ett sätt att nå målen. Politiken är det viktiga och det som måste betonas när nästa budgetram diskuteras.

Vi vet alla att det görs budgetnedskärningar i alla EU:s medlemsstater. Det kommer att fortsätta under kommande år. Nedskärningarna ingår i insatserna för att ta oss ur krisen. Men vi får inte glömma att detta även har EU-aspekter: planen för ekonomisk utveckling, finansmarknadsregleringarna för att förhindra en ny kris, de åtgärder som för närvarande diskuteras när det gäller ekonomisk styrning i EU och EU-åtgärder som bara gör de nationella åtgärderna effektivare. Därför är det olämpligt att nationella åtgärder som syftar till att åtgärda krisen och dess konsekvenser kolliderar med EU-åtgärder.

Att ingå i EU ger mervärde. Mervärde och solidaritet är inte bara tomma ord. Att förklara för nederländska skattebetalare att deras avgifter till EU ökar är inte detsamma som att förklara för bulgariska eller polska jordbrukare att det bidrag de får är tre gånger mindre och att de tvingas konkurrera på samma konkurrensutsatta marknad. Det är inte lätt att rikta anklagelser mot grekiska skattebetalare, som genomgår en oerhört svår tid just nu därför att det europeiska finanssystemet fick en enorm summa pengar från Grekland för bara några år sedan.

Solidaritet har särskilda aspekter. De aspekterna hänger också samman med de prioriteringar som EU fastställt för de kommande åren. Inget genombrott kan nås i fråga om forskning, energi, transport, ekonomisk styrning eller digital teknik om inte dessa sektorer får stöd av gemensam EU-politik.

Vi måste definitivt också överväga hur dagens EU-budget kan förändras. Den innehåller ju reserver som måste begäras. Men jag ska ge er ett exempel. Reserverna kan inte ställas till förfogande genom att exempelvis all politik eller alla mål som rör energieffektivitet, transport och så vidare införlivas med sammanhållningspolitiken. Att ta medel från befintliga program tillgodoser inte behovet av nya resurser om vi vill sätta upp nya mål för EU och om vi vill att den europeiska integrationen ska ge ett verkligt mervärde, även för skattebetalarna, som med rätta håller uppsikt över vartenda öre som går till EU-budgeten.

Därför måste vi också se EU-budgeten som en del av ett system, både för ekonomisk styrning och för förvaltning av den gemensamma valutan. Minimiökningen på 5 procent, som ifrågasätts, är inte tillräcklig för att alla dessa frågor ska kunna lösas. Därför måste vi också ställa frågor om europeiska projektobligationer, euroobligationer och andra finansieringsmetoder.

Marit Paulsen (ALDE). - Herr talman! Jag måste säga att under alla mina år i det här parlamentet så är SURE-utskottets arbete det roligaste, det mest visionära, kort sagt det roligaste: det är roligt, det är vackert. Allt det nödvändiga och allt det goda för Europas framtid finns med.

Dock är jag själv personligen oerhört oroad över det vi inte gjorde, och det är att göra prioriteringar. Man har tagit till sig alla nya utmaningar, men man har också bibehållit allt det gamla. Det kanske inte är möjligt att göra både och. Vi borde ha prioriterat, vi borde ha prioriterat väldigt mycket hårdare, men det som är allra mest oroande i sammanhanget är att vi har överlåtit prioriteringarna åt ministerrådet. Det är inget arv för framtiden, mina vänner.

Martin Callanan (ECR). - (EN) Herr talman! Allmänheten, de hårt arbetande skattebetalare över hela Europa som faktiskt tjänar de pengar som så många här är så ivriga att få spendera, vill att EU ska göra mindre och göra det bättre. De vill ha en liten EU-budget som tar hänsyn till att vi, oavsett vad vi tycker om det, lever i åtstramningstider. De vill att EU ska fokusera på de mycket få områden där det faktiskt kan ge ett mervärde och lämna den övriga verksamheten till våra medlemsstater. Tyvärr föreslås inget av detta i det här betänkandet.

Låt oss tala klarspråk: förslaget om en femprocentig ökning är fullständigt oacceptabelt, och detsamma gäller tanken på så kallade egna medel – det är bara ett försök från EU:s sida att få mer makt. Budgeten bör moderniseras, och medel bör omfördelas till program som faktiskt ger fördelar i framtiden och inte syftar till att dölja tidigare misslyckanden. Finansieringen av insatser för att rädda euron bör överlåtas till de länder som faktiskt ville

ansluta sig till euron från början. De av oss som varnade för att det var ett misstag bör inte tvingas att bidra.

Utskottet hade chansen att föra fram många av dessa konstruktiva och framtidssäkrade förslag, men man tog den inte. Inget av detta har blivit av, och parlamentet bör förkasta betänkandet.

László Surján (PPE). – (HU) Herr talman! Det betänkande vi har framför oss är kanske det viktigaste under den här perioden. Europaparlamentet är först av institutionerna att sammanställa sina tankar om de kommande sju åren, men utan att det påverkar kommissionens rätt att lägga fram förslag. Det här är emellertid den enda möjligheten att undvika en skandal gällande vår rätt till samtycke som skulle tvinga oss att förkasta rådets förslag. Alla våra partner vet alltså vad Europaparlamentet vill, och de kan ta intryck av det i möjligaste mån.

Jag vill rekommendera mina kolleger två dokument som är värda att läsa innan ni börjar tänka på ren kritik: Lissabonfördraget och själva betänkandet. Stödet för egna medel är varken mer eller mindre än vad som föreskrivs i Lissabonfördraget. Budskapet om att EU-budgeten behöver ökas en aning ser jag som mycket viktigt. En aning betyder i det här sammanhanget att de 5 procent som föreslås även kommer att justeras för inflationen, vilket betyder att det inte är någon abnorm ökning vi talar om. Det handlar inte om att utgifterna för jordbruk eller sammanhållning ska öka utan om att de inte får minska.

Miklós Zrínyi, en kroatisk-ungersk författare som levde på 1600-talet, sade – vid den tiden med avseende på turkarna – ”skada inte ungrarna!”. Jag citerar honom och säger: Skada inte jordbrukspolitiken och skada inte sammanhållningspolitiken, för de som skadar dessa politikområden skadar inte bara ungrarna, rumänerna och slovakerna utan alla medborgare i de europeiska nationerna. Ju mindre väljarstöd en politiker har, desto mer hänvisar han till medborgarna. Jag menar att vi, som har stöd från en större politisk kraft, även företräder medborgarnas intressen, och det är därför vi säger: Skada inte jordbrukspolitiken och sammanhållningen!

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden och ordföranden för deras arbete med det här betänkandet. Det framgår av dagens debatt om betänkandet att det kommer att bli strid i rådet om ett antal frågor, bl.a. den generella ökningen, den brittiska rabatten och de egna medlen. Årligt talat tror jag att parlamentet har försökt komma fram till en del kompromisser, utom i frågan om den brittiska rabatten där ledamöterna från Storbritannien kommer att vara ensamma om sin åsikt.

I samband med långa, komplicerade och viktiga betänkanden som det här är det nästan oundvikligt med kompromisser, men jag välkomnar faktiskt en del av dem. Jag välkomnar kompromissen om varaktigheten och strukturen för nästa budgetram. Jag välkomnar också kompromissen om sammanhållningspolitiken. Jag anser att sammanhållningspolitiken är nödvändig om vi ska lyckas få till stånd arbetstillfällena och tillväxt i EU efter 2013. Därför behöver vi inför framtiden tillräcklig finansiering av sammanhållningspolitiken, åtminstone på samma nivå som i dag, om inte mer.

För att vara relevant för medborgarna måste nästa budgetram handla om sysselsättning och tillväxt. Därför behöver vi, vid sidan av en stark sammanhållningspolitik, även strategier för finansiering av forskning och utveckling på våra universitet och i våra små och medelstora företag. Åttonde ramprogrammet behöver därför tillräcklig finansiering för framtiden. Vi måste också satsa på vår infrastruktur i EU – det gäller t.ex. transport, energi

och bättre bredband i många landsbygdsområden – och vi får inte glömma just våra landsbygdsområden.

För att kunna genomföra alla dessa strategier för sysselsättning och tillväxt behöver vi genomförandemekanismer. Dessutom behöver vi partner.

(Talmannen avbröt talaren.)

Riikka Manner (ALDE). – *(FI)* Herr talman, herr kommissionsledamot! Först och främst vill jag gratulera föredraganden till ett utmärkt betänkande och till hans utomordentliga arbete i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013. Ett av de främsta målen för framtida budgettramar är att införa instrument för att genomföra Europa 2020-strategin på gräsrotsnivå. I detta betänkande finns en insikt om att det inte kommer att lyckas utan en sammanhållningspolitik och en jordbrukspolitik som är stabila och starka i budgethänseende. Sammanhållningspolitiken, exempelvis, är inte det enda faktiska instrument som ger oss möjlighet att utveckla innovationer och skapa arbetstillfällen och tillväxt. Reformerna behövs, men vi kan också genomföra dem inom dessa politiska sektorer.

Jag vädjar därför till dig, Janusz Lewandowski, att se till att både regionalpolitiken och jordbrukspolitikerna får behålla dagens budgetnivåer under den kommande budgetperioden, som parlamentet vill. Det gläder mig dessutom att man i betänkandet också tar hänsyn till regioner där förhållandena är särskilt svåra, t.ex. de glesbefolkade områdena i norr. De kommer också att behöva egna tilläggsbudgetar under den kommande budgetperioden.

Peter van Dalen (ECR). – *(NL)* Herr talman! Nyckelordet för EU är "förtroende". EU-institutionerna i allmänhet, och Europaparlamentet i synnerhet, måste få tillbaka medborgarnas förtroende. Hur kan det åstadkommas?

För det första, inte med *mer* Europa eller mer pengar för Europa, utan med ett *bättre* Europa, ett Europa med ett mervärde. EU bör inte lägga sig i frågor som idrott eller turism som medlemsstaterna mycket väl kan ta hand om själva.

För det andra, låt sammanhållningsfondens medel gå till de verkligt fattiga regionerna i EU. Än i dag går 50 procent till rika medlemsstater som Tyskland och Frankrike. Det är oacceptabelt. Om vi får ordning på det här kommer vi att kunna tygla det onödiga slöseriet med pengar och fortfarande göra en nettovinst.

För det tredje, investeringar i framtidssäkrat jordbruk och industri. Garriga Polledo-betänkandet blev ett misslyckande. Allt och mer därtill har slängts i en stor gryta, och medborgarna förväntas smälta denna sörja. Smaklig måltid, men se upp så ni inte sätter i halsen.

José Manuel Fernandes (PPE). – *(PT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete, som har resulterat i ett betänkande som ger oss möjlighet till en bra start vid utformningen av en flerårig budgettram – en utmaning för kommissionen och rådet.

Det här är ett ambitiöst och samtidigt realistiskt betänkande. Jag hoppas att alla institutioner har dragit rätt slutsatser av den finansiella, ekonomiska och sociala kris som bara långsamt släpper sitt grepp om oss. En slutsats är tydlig för mig: bara ett enat EU som uppvisar solidaritet och en stärkt, harmoniserad och konsekvent ekonomisk styrning kan klara uppgiften att framgångsrikt möta de politiska utmaningar vi har framför oss.

Vi behöver mer och bättre Europa. Vi måste prioritera unionsmetoden i stället för den mellanstatliga metoden. Vi måste öka budgeten.

Vi har enats om Europa 2020-strategin; dess prioriteringar är tydliga och dess mål mätbara. Den kommer att vara vägledande för kommande budgetramar. Denna strategi kan dock bli framgångsrik bara om det finns en budget som motsvarar verksamheten inom dess ramar – dess målsättningar. Den fleråriga budgetramen måste därför få den ekonomiska uppbackning som krävs för att nå upp till den ambition och det åtagande som präglar Europa 2020-strategin. Sammanhållningspolitiken är också ett resultat av solidaritetsprincipen. Det är viktigt att denna sammanhållning är ekonomisk, social och territoriell, och att den ger de fattigare regionerna ett uppsving.

Jag anser därför att det är väsentligt att finansieringen för sammanhållningspolitiken ligger kvar på åtminstone samma nivåer, vilket även gäller finansieringen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är också viktigt att gå mot en flerårig budgetram där mer än 80 procent av medlen inte kommer från nationella budgetar.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Herr talman! Krisen tvingar oss att se över både nationella budgetar och EU-budgetar i effektivitetshänseende och titta på hur de tjänar våra syften och hur stort mervärde, europeiskt mervärde, de bidrar med. Jag vill tala om ett område som inte har nämnts hittills i dag, nämligen samarbetet i rättsliga och inrikes frågor, som genom Lissabonfördraget lyfts från medlemsstaternas behörighet till EU-nivå. Vår önskan att åstadkomma stora förbättringar på det här området måste återspeglas under den kommande budgetperioden.

Vi måste definitivt tillhandahålla medel för Stockholmsprogrammet, som är ganska ambitiöst. EU behöver välutbildade invandrare som kommer hit i enlighet med reglerna, och en gemensam migrationspolitik med tillräckliga resurser. Händelserna i Nordafrika har på nytt fäst uppmärksamheten på vikten av en gemensam europeisk invandringspolitik och har visat behovet av integration som stöds med resurser, och behovet av europeisk solidaritet.

De senaste månaderna har det också blivit tydligt att försvaret av våra gemensamma värderingar, icke-diskriminering och mänskliga rättigheter också behöver skydd och resurser, och att vi måste förenkla utnyttjandet av medel för hantering av extraordinära situationer, samt att vi behöver egna medel för att skapa ett bättre, starkare och mer omfattande EU under den kommande perioden.

James Elles (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden till allt hans arbete. Det har varit oerhört omfattande sett till insatsen för att försöka nå samförstånd. Det finns tre områden där jag skulle vilja se ändringar.

För det första behöver vi på längre sikt en femårig budgetram. Om 2020 är ett sjuårsperspektiv bör vi ha som absolut villkor att nästa budgetram ska gälla en femårsperiod.

För det andra har inte tillräckligt mycket arbete ägnats åt att titta på hur vi får en revisionsförklaring för utgifterna. De som förespråkar mer pengar på EU-nivå skulle ha bättre möjligheter att få gensvar om vi visste att vi kunde vara helt säkra på vart pengarna faktiskt går.

För att svara Guy Verhofstadt vill jag sist men inte minst säga att det är oklokt att peka ut en viss medlemsstat när ett antal medlemsstater är nettobetalare till budgeten. Jag förespråkar starkt att vi sätter en gräns för medlemsstaternas nettobidrag i procent av BNP,

för om vi ser framåt är det orealistiskt att tro att man kan få medlemsstaternas godkännande när deras nettobidrag fördubblas i tider av stora åtstramningar.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Herr talman! Den femprocentiga budgetökningen förklaras av utgifterna för Europeiska utrikestjänsten, gränsskydd, kriget mot terrorism, en ökning av utvecklingsbiståndet samt stöd för forskning och gränsöverskridande infrastruktur. Generellt sett är denna begäran från parlamentet definitivt motiverad. Men parlamentet går också miste om en möjlighet med Garriga Polledo-betänkandet. Vi skulle kunna bli mer trovärdiga om vi visade var EU kan vara mer effektivt och var pengar kan sparas.

Här ingår definitivt det stora antalet byråer som för en oerhört kostsam självständig tillvaro, och jordbruket, där vissa medlemsstater ännu inte lyckats införa ett mer marknadsanpassat system för schablonmässigt beräknat hektarstöd. Som föredragande för strukturpolitikens framtid vill jag också säga att även EU:s sammanhållningspolitik bör ingå här. Många regioner har lyckligtvis kunnat överskrida finansieringströskeln på 75 procent. Men om fattigdomen minskar i EU:s olika regioner kan den europeiska solidariteten också avta. Sparade pengar skulle hellre kunna investeras i europeiskt mervärde, exempelvis i en smart koppling mellan strukturfonderna och gränsöverskridande nät i gränsregionerna. Detta diskuteras för närvarande i utskottet för regional utveckling, tillsammans med ett förslag om en mellankategori på 75–90 procent av BNP, såsom föreslås i Garriga Polledo-betänkandet. Constanze Angela Krehl kanske drömde om hon trodde att vi redan enats om en kompromiss i utskottet för regional utveckling.

Jag tycker inte att det tillfälliga särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013 är det rätta forumet för rekommendationer om en sådan mellankategori. Vi gör det för enkelt för oss om vi bara säger att även de rikare regionerna behöver särskilt stöd. Som jag ser det är det en uppmaning till slöseri med pengar. Vi lämnar det beprövade in- och utfasningssystemet men erbjuder inte längre något incitament. Vi garanterar ett permanent stöd till alla regioner upp till en nivå som nästan motsvarar genomsnittlig ekonomisk styrka. Det kan inte finnas någon framtid för ett system som det här i EU:s regionalpolitik. Vi måste därför stryka punkt 73 i betänkandet. Annars kan det inte godtas.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr Pieper! Det förvånar mig att du, Markus Pieper, påstår att Constanze Angela Krehl drömmer. En stor majoritet röstade för att införa mellankategorier när omröstningen ägde rum i utskottet för regional utveckling. Jag anser att vi även här i parlamentet kommer att få stöd av majoriteten eftersom det finns ett majoritetsstöd för solidaritet mellan regionerna. Därför behöver vi detta mål med mellankategorier. Det vore intressant att få veta varför du kallar denna majoritet en dröm.

Talmannen. – Markus Pieper, kan du förklara varför det är en dröm?

Markus Pieper (PPE). – (DE) Herr talman, fru Schroedter! Där här är ditt sätt att uppfatta frågan. Vi i utskottet för regional utveckling har ett annat förslag än det som ingår i Salvador Garriga Polledos betänkande. Detta är min första punkt.

Min andra punkt är att det fortfarande finns ett stort grundläggande motstånd mot mellankategorin inom de politiska grupperingarna. Du är säkert medveten om detta. Därför är jag förvånad över din fråga. Jag anser att du drömmer när du helt enkelt påstår att vi har föreslagit kompromisser och att de är entydiga. I alla händelser är detta ett ärende som

utskottet för regional utveckling ska förbereda för att debattera i plenum. Jag är mycket förvånad över din synnerligen optimistiska uppfattning att vårt arbete är slutfört.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Herr talman! Debatten om EU:s kommande budgetram ger upphov till frågor om EU-projektet, om dess räckvidd och ambitioner.

Detta betänkande är berömvärd eftersom man strävar efter att mobilisera unionens budgetmedel för att uppfylla målen i Europa 2020-strategin. Detta gör att betänkandet strider mot de flesta medlemsstaters snäva åsikter.

Under det att medlemsstaterna, när det gäller deras ekonomiska bidrag som de vill inskränka och de ekonomiska intäkterna som de vill ha mer av, betraktar EU utifrån sina finansiella bidrag, förordar man i detta betänkande en stark och integrerad unionspolitik, vare sig det handlar om en sedan länge genomförd politik eller nya befogenheter enligt Lissabonfördraget.

Följaktligen bör detta initiativbetänkande från parlamentet utgöra grunden för framtida diskussioner, även om man, enligt min åsikt, gör fel när det gäller samförstånd och försiktighet. Visserligen vore en ökning av EU-budgeten på 5 procent bättre än medlemsstaternas budgetramar för 2012. Men problemet – och antagligen stötestenen – är att komma överens om en siffra som överensstämmer med den politik som beskrivs i betänkandet.

Vi är medvetna om de negativa sidorna av åtstramningspolitiken: Att den påverkar sysselsättningen och att ett växande antal medborgare misströstar. Vi har ett ansvar för att finansiera en kontracyklisk politik, inte minst genom en stark sammanhållningspolitik genom vilken man främjar offentliga investeringar och sysselsättning i alla EU-regioner. Jag vill betona betydelsen av att skapa en mellankategori av regioner för att se till att tilldelningen av strukturfonder på ett korrekt sätt återspeglar de ekonomiska och sociala realiteterna i regionerna.

Avslutningsvis vill jag säga att vi måste införa en skatt på finansiella spekulationer, något som skulle öka våra medborgares stöd för ett välfinansierat EU.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag gratulera föredraganden till att ha belyst de många utmaningar som väntar oss. Jag välkomnar också det mycket tydliga budskapet i betänkandet där man kräver en betydande ökning av forskning och vetenskap, eftersom det är en av de prioriteringar vi behöver.

Jag vill särskilt säga till kommissionen att politik och ledarskap handlar om prioriteringar. Utan prioriteringar finns det inget ledarskap. Det finns alltid uppgifter och utmaningar som är viktigare än andra. Detta är fallet med EU:s budget, och det gäller också medlemsstaterna. Vi måste öka anslagen till forskning och vetenskap ytterligare, men vi måste också öka anslagen till vetenskap och forskning vid finansieringen av regionerna. Vi måste ta hänsyn till utvecklingen av jordbruksmarknaderna och minska utgifterna där.

Men vi måste komma ihåg att vi måste prioritera på alla nivåer, både på EU-nivå och i medlemsstaterna. Jag måste säga att jag ogillar attacker mot EU eller Bryssel, men jag ogillar också attacker mot medlemsstaterna, eftersom man därigenom minskar betydelsen av de utgifter vi har i medlemsstaterna: sjukvård, social trygghet, pensioner och utbildning. Detta är ingen konflikt mellan EU och medlemsstaterna. Detta är en pågående kamp om ledarskap och prioriteringar. Om vi inte uppställer dessa prioriteringar visar vi inte ledarskap.

Jag måste säga att om vi inte förstår den svåra situation som medlemsstaterna befinner sig i i dag förstår vi inte den verklighet EU-medborgarna befinner sig i. Vi måste fastställa prioriteringar och inte lösa problem bara genom att öka budgetarna. Därför vill jag be kommissionsledamoten att visa ledarskap och mod och att komma ihåg att forskning och vetenskap, infrastruktur ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Andrea Cozzolino (S&D). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Vi ska rösta om ett mycket viktigt strategiskt dokument där man tillhandahåller en fast referens för budgetramen efter 2013. Det inleds med en begäran om samstämmighet mellan mål och instrument och mellan den nya roll som EU-institutionerna måste spela – mot bakgrund av Lissabonfördraget och den ekonomiska tillbakagången – och de medel som vi tillsammans beslutar att investera.

En sådan samstämmighet inbegriper också ett allvarligt svar på begäran om innovation från allmänheten, från mottagarna av EU-politiken och från EU:s sociala grupper och industrier. Vi gjorde samma sak när det gällde sammanhållningen, som är en avgörande fråga för att besluta vad vi vill att EU ska vara under de kommande åren. Erfarenheten visar att sammanhållning nu utgör en livsviktig och central del av EU-projektet och en viktig tillgång som alla måste värna, skydda och förnya.

I detta avseende är den ansträngning man gör för att införa en mellankategori av regioner särskilt viktig, framför allt därför att de år av ekonomisk tillbakagång som vi har kommit ut ur i flera fall har förstärkt de inre skiljaktigheterna, vilket ytterligare har ökat betydelsen av ett effektivt och tillräckligt stöd till de mindre utvecklade regionerna i EU genom att bekämpa slöseri och på allvar fokusera på utvecklingspolitiken.

Jag anser emellertid att vi måste anta utmaningen med mellankategorier och med en skyddsklausul för att inleda en ny fas i EU:s sammanhållningspolitik och för att inom sammanhållningspolitiken förverkliga den mer balanserade och hållbara utveckling som vi vill säkerställa för EU under de kommande åren.

Frank Engel (PPE). – *(FR)* Herr talman! De 500 miljonerna EU-medborgare utgör för närvarande över 8 procent av världens befolkning.

År 2050 kommer denna siffra att uppgå till 5 eller 6 procent. År 2100 kommer vi att utgöra 3 procent av denna befolkning. Denna mängd EU-medborgare fortsätter att, till största delen genom nationella budgetar, underhålla bl.a. 2 000 ambassader, 27 arméer och 50 gemensamma styrkor. Jag tror att Kina för närvarande har anställt extra vice ministrar bara för att ta emot alla de mäktiga EU-ministrar som kommer för att hos regeringen i Peking anhålla om förmåner och bilaterala överenskommelser. Allt detta börjar se löjeväckande ut på världsarenan.

Att fördela 8 procent av världens befolkning mellan 30 självständiga nationella budgetar är idiotiskt. I grunden är denna självständighet fortfarande absolut. EU förvaltar 2,5 procent eller en fyrtiondel av de totala budgetutgifterna i EU. Medlemsstaternas bidrag utgör en fyrtiondel av deras nationella utgifter. Ändå är detta tydligen för mycket.

Låt oss nu, eller kanske någon annan gång, överväga frågan om våra egna medel. Låt oss sluta gnata om de 2,5 procent offentliga utgifter med vilka vi antas underhålla hela den apparat som krävs för att genomföra Europa 2020-strategin och fullgöra allt det ansvar vi har tilldelats enligt Lissabonfördraget. Vi har inte utformat strategin och behörigheterna:

Det har medlemsstaterna gjort. Mot bakgrund av denna verklighet är Salvador Garriga Polledos betänkande anspråkslöst. Ändå finns det de som vill inskränka det ytterligare och som anser att betänkandet är ambitiöst. Därför bör parlamentet anta detta betänkande.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta betänkande är viktigt för EU-projektets framtid, ett projekt som skulle inbegripa solidaritet och ambitiösa mål, framför allt med tanke på den budgetkris som medlemsstaterna för närvarande kämpar med.

Genom att inta en ultraliberal strategi väljer de flesta stats- och regeringschefer i rådet att fortsätta att vilt skära ner budgetarna och är villiga att offra investeringar i sådana viktiga framåtsyftande politikområden som dem som finansieras genom EU-budgeten. En frysning av budgeten kommer att innebära en försvagning av tillväxten, oavsett vad andra ledamöter kan säga. En ökning på åtminstone 5 procent, vilket rekommenderas i detta samförståndsbetänkande, är ett minimum om vi vill ta itu med utmaningarna och stå enade.

I den europeiska solidariteten ingår behovet av att finansiera Europa 2020-strategin, inte minst dess sociala målsättningar, som inbegriper bekämpandet av fattigdomen. Genom betänkandet har jag också blivit övertygad om att den europeiska solidariteten bör stärkas genom skapandet av mellanregioner som en garanti för att man genom sammanhållningspolitiken täcker hela EU på ett rättvist sätt.

Ytterligare ett exempel är slutligen Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter genom vilken man erbjuder verklig solidaritet för arbetstagarna i EU. I betänkandet erkänner man den stora betydelsen av denna fond. Ökningen av den fleråriga budgetramen är nödvändig. Detta bör inte betraktas som en börda för medlemsstaterna eftersom man genom EU-budgeten får ett mervärde och eftersom den i framtiden kommer att inbegripa en skatt på finansiella transaktioner.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Genom Lissabonfördraget skapades nya behörighetsområden och EU-politiken förstärktes, vilket framgår av den nya fleråriga budgetramen för perioden 2013–2020. Jag gratulerar föredraganden, Salvador Garriga Polledo, till detta integrerade betänkande där man fastställer de politiska prioriteringarna för ett EU som skiljer sig från det EU vi känner.

På grund av de stora inre utmaningar som unionen och EU-medborgarna står inför och med tanke på den ökade internationella karaktären av dessa utmaningar inser vi att det viktigaste målet för EU-politiken måste vara att minska de befintliga sociala, ekonomiska och territoriella ojämlikheterna. En planerad och framgångsrik sammanhållningspolitik utgör i sig ett EU-mervärde och kommer säkert att bli till fördel för alla medlemsstater i unionen.

Det nya programmet och den nya sjuåriga budgetramen är grundade på åtgärder inom Europa 2020-strategin och är avsedda att hjälpa EU att återhämta sig från krisen genom att främja en smart, hållbar och övergripande tillväxt. De fastställda politiska prioriteringarna och målsättningarna är avsedda att främja sysselsättningen, stärka innovation, forskning och tillväxt, ta itu med klimatförändringarna, förbättra utbildningsnivåerna och bekämpa fattigdomen jämsides med invandringspolitiken och att garantera medel för att utveckla otillgängliga områden och gränsområden.

EU-budgeten är den viktigaste mekanismen för att skapa solidaritet mellan medlemsstaterna och är ett kraftfullt verktyg för en reform genom vilken man skulle kunna mobilisera ytterligare privata och offentliga medel för att stödja investeringar som kommer att verka som en katalysator för den exponentiella effekten av EU-utbetalningarna. EU-budgeten måste ökas och baseras på egna medel om vi vill ha ett starkt EU för medborgarna och mot resten av världen. EU-budgeten är ett verktyg för global och integrerad utveckling vid en tid då medlemsstaterna inte ensamma kan ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Sophie Auconie (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Man säger ofta att krigets nerv är pengar. Vi måste komma ihåg att pengar också är ryggraden i ett fredsprojekt som EU. Om EU verkligen har för avsikt att genomföra en politik som står inskriven i fördragen, däribland den nya politik som ingår i Lissabonfördraget, behöver unionen finansiella medel för att förverkliga dessa mål.

Därför röstar jag för att vi inför egna medel och en skatt på finansiella transaktioner. Den nödvändiga ökningen av EU-budgeten måste åtföljas av betydande besparingar genom att vi optimerar våra utgifter. Låt oss t.ex. skapa en verklig gemensam utrikes- och säkerhetspolitik för att ge EU mer inflytande på världsarenan, men också för att använda de allmänna medlen på bästa sätt.

Salvador Garriga Polledos betänkande är viktigt, nästan en fullständig omarbetning: Där förordas en mycket stark politisk och finansiell ram för EU. Dessutom får två mycket väsentliga europeiska politikområden sin vederbörliga plats. När det gäller den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP), som är avgörande för livsmedelssäkerheten och självförsörjningen, rekommenderar man i betänkandet att budgeten för detta område förnyas. När det gäller sammanhållningspolitiken, det finansiella instrument som används för att skapa regional solidaritet och uppmuntra regional ekonomisk utveckling, föreslår man i betänkandet att stärka målsättningarna genom att införa en mellankategori av regioner så att regioner på samma utvecklingsnivå kan dra fördel ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill säga några ord om behovet av att röra sig i riktning mot en reform med egna medel. Jag anser att den dominerade rollen av BNI-baserade inkomster gör att ett beslut om EU-budgeten blir överpolitiserat och mindre effektivitetsorienterat. Därigenom underlättas kraven på att frysa eller minska EU-utgifterna. Det leder till den logik som kom till uttryck under förhandlingarna om 2011 års budget, dvs. att om vi skär ner våra nationella budgetar på grund av krisen bör vi tillämpa samma strategi för EU-budgeten.

Det är emellertid inte självklart att vi, med ytterligare egna medel som minskar beroendet av BNI, kan förvänta oss en revolution av EU:s förmåga att finansiera tillväxt och strukturförändringar. Det finns alltid en risk att samma koalition som antar budgetbeslutet i rådet också kan anta samma beslut i Europaparlamentet.

Om vi värnar om EU bör vi avhålla oss från att reagera på finansministrarnas förväntningar och i stället närma oss medborgarnas förväntningar. Framgången för en nationell politiker som återvänder hem från förhandlingar i Bryssel bör inte baseras på budskapet att regeringen kommer att betala mindre till EU-budgeten, utan t.ex. på budskapet att EU kommer att hjälpa småföretag att finansiera nyskapande projekt.

Det är uppenbart att sättet att finansiera EU-kostnader ska vara helt öppet. Detta kunde vara lättare att uppnå med bara en skatt, men det är också möjligt att basera inkomsterna på en grupp av skatter som motsvarar kriterierna för öppenhet, rättvisa, synlighet, effektivitet och tillräcklig harmonisering.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete. Jag välkomnar att de prioriteringar som har lagts fram i detta betänkande är i linje med Europa 2020-strategin och att tillväxten därigenom får en central plats i EU-politiken. Vi behöver mer EU och ett bättre.

Därför bör vi främja de områden som mest bidrar till konkurrenskraft, t.ex. forskning, innovation och energi. Vi behöver därför i stor utsträckning öka finansieringen av vetenskap och innovation för att främja vetenskaplig expertis i hela EU. Det är också viktigt att stärka det europeiska systemet för finansiering av forskning för att förverkliga målet att investera 3 procent av BNP.

Den nya budgeten bör också främja ökad energieffektivitet och stödja uppbyggnaden av framtida infrastruktur, framför allt energiinfrastruktur, och därigenom skapa de nödvändiga villkoren för att den europeiska industrin ska bli effektiv. Vi måste öka industrins roll, framför allt den som bedrivs av små och medelstora företag, och därigenom bidra till att stärka EU:s ledande ställning i en globaliserad värld.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden Salvador Garriga Polledo till hans utmärkta årslånga arbete som har fått ett brett politiskt stöd. Jag välkomnar det budskap som man har lyckats framföra i detta betänkande: Lösningen på krisen är att hävda EU:s ställning som global aktör.

Den framtida budgetramen återspeglar de mål som har fastställts i Europa 2020-strategin och är fast förankrad i Lissabonfördraget. Lämplig finansiering krävs emellertid för att EU-prioriteringarna ska bli trovärdiga. För utveckling av infrastruktur för transport och industri, investeringar i forskning och utveckling, utbildning och ungdomspolitik måste man skapa ny stimulans genom EU:s framtida budgetar, samtidigt som de grundläggande pelare som utgörs av sammanhållnings- och jordbrukspolitiken bör fortsätta att ta emot nuvarande finansieringsbelopp.

EU och dess stora projekt är i konflikt med budgetåtstramningarna på nationell nivå, vilket innebär att större engagemang från den privata sektorn genom projektförbindelser eller offentliga-privata partnerskap är det bästa sättet att öka konkurrenskraften och tillväxten.

I likhet med den övriga italienska delegationen är jag oroad över förslagen att även föra över dessa så kallade "mellankategorier" till regionalpolitiken, eftersom man därigenom riskerar att skada de svagaste regionerna i EU. Avslutningsvis försäkrar jag att det enda sättet att garantera EU:s framtid och utveckling är att finansiera unionen helt genom ett system som baseras på egna medel.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Reformen av tjänsteföreskrifterna kommer att läggas fram tillsammans med paketet för den fleråriga budgetramen. Frågan om hur EU i själva verket förvaltas behandlas mycket kortfattat i punkterna 125 och 126 i Garriga Polledos betänkande. Janusz Lewandowski, jag ber dig vara ambitiös när du lägger fram tjänsteföreskrifterna. När allt kommer omkring är frågan om vad vi gör, som här har diskuterats i detalj, minst lika viktig som frågan om hur vi arbetar.

Frågan är vilken roll kommissionen kommer att spela i framtiden när den genomför alla punkterna i det program för 2020 som vi har lagt fram i dag. Jag skulle vilja se att kommissionen väljer en starkare roll för sig själv i stället för att delegera alla uppgifter till andra. Därför är det, i samband med reformen av tjänsteföreskrifterna, viktigt att det skapas lediga tjänster för dessa nya uppgifter så att också kommissionen själv kan engageras. Vi har ett mycket stort antal lediga dagar. Kommissionens tjänstemän har upp till 13 veckors betald ledighet. Janusz Lewandowski, jag föreslår att du tar några av dessa lediga dagar och omfördelar dem till genomförandet av budgeten så att vi verkligen kan uppnå de politiska mål vi har föresatt oss. Jag ber att vi också förses med en Europa 2020-strategi för förvaltningen av EU. Detta skulle kräva åtgärder inte bara av dig utan också av hela kollegiet och av kommissionens ordförande.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera Salvador Garriga Polledo till att ha utarbetat ett utmärkt betänkande om den fleråriga budgetramen. Betänkandet fick ett mycket starkt stöd i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013. Jag hoppas att betänkandet kommer att tjäna som en viktig grund för de förhandlingar om den nya fleråriga EU-budgeten som kommer att inledas inom kort.

Det gläder mig mycket att parlamentsledamöterna har beslutat stödja det ändringsförslag jag lade fram om att stärka ungdomspolitik. Vid en tid då unga EU-medborgare är bland de största offren för den ekonomiska krisen bör vi stödja alla initiativ som syftar till att förbättra situationen för ungdomar och framför allt dem som syftar till att förbättra tillgången på utbildning och ungdomarnas yrkessituation. Program som "Aktiv ungdom" och "Livslångt lärande", som kostar mycket lite per förmånstagare och är mycket effektiva, bör därför behållas som en separat del av framtida fleråriga budgetramar. Dessa program förtjänar också betydligt mer finansiering.

Samtidigt rekommenderar jag förslaget att behålla en hög finansieringsnivå för sammanhållningspolitiken. Sammanhållningspolitiken spelar inte bara en viktig roll för att uppnå målen i Europa 2020-strategin. Dess huvuduppgift är att stärka den europeiska integrationen och solidariteten genom att minska de sociala, ekonomiska och territoriella skillnader som tyvärr fortfarande finns inom EU.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Herr talman! Föredraganden inledde sin presentation med ett mycket viktigt påpekande genom att säga att vi måste förena den traditionella EU-politiken med våra nya prioriteringar. Ingendera kan verka utan den andra. I detta sammanhang välkomnar jag den syn på den gemensamma jordbrukspolitik som framgår av betänkandet.

Låt mig påminna er om några viktiga idéer, av vilka den viktigaste är att behålla nivån för budgeten för den gemensamma jordbrukspolitik under den kommande budgetperioden. Det europeiska jordbrukets traditionella roll, tillsammans de nya målsättningar vi har satt upp, gör att det är helt berättigat att behålla nivån för denna budget.

För det andra är behovet att behålla ett system för den gemensamma jordbrukspolitik (GJP) baserat på två pelare, samtidigt som vi främjar landsbygdsområdena som en del av den andra pelaren, ett behov som är nära knutet till målen med Europa 2020-strategin.

Den sista punkten gäller behovet av en framtida reformerad gemensam jordbrukspolitik, där man syftar till att använda budgeten på ett effektivare sätt, baserat på en rättvis fördelning av utbetalningarna som ett av alternativen för att uppnå denna politik.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Herr talman! Först av allt vill jag tacka alla föredragandena för det enastående arbete de har utfört. I dag har vi en tydlig ståndpunkt i parlamentet om vad vi och våra medborgare väntar oss av den kommande budgetperioden. Vi förstår alla att vi kommer att bli tvungna att i grunden ändra inriktningen av den nuvarande politiken, och detta avspeglas tydligt i Europa 2020-strategin. Vi måste utveckla en säker gemensam europeisk energimarknad, se till att hela EU är sammankopplat genom transportnät och utrota de återstående skillnaderna mellan de olika EU-regionerna. Vi måste göra en fullständig översyn av den gemensamma jordbrukspolitiken som gör att man kan garantera ett enhetligt system med direktutbetalningar, utan vilket vi inte kommer att kunna skapa ett konkurrenskraftigt och starkt EU. Detta kommer naturligtvis att kräva stora investeringar, framför allt inom forskningen. Därför är det nödvändigt att söka efter nya finansiella instrument, t.ex. att införa en skatt på finansiella transaktioner. Jag anser att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Herr talman! En av de viktigaste frågorna som har kommit upp under den här debatten är följande: "Vad är egentligen europeiskt mervärde?" Jag hoppas att kommissionen, när den i slutet av denna månad lägger fram sina förslag, kommer att ge en tydlig förklaring till varför vissa budgetrubriker har ett klart mervärde. Enligt min uppfattning är det exakt detta vi behöver få veta, eftersom vi då kommer att kunna motivera vad vi röstar om.

För det andra kommer debatten också att i hög grad påverkas av debatterna om EU:s egna medel. En av de frågor som har förgiftat debatten är beslutet om den brittiska rabatten som fattades 1984. Hur har detta kunnat fortsätta så här länge? Jag anser att den brittiska regeringen antingen inte bör vara berättigad till någon rabatt över huvud taget eller att andra länder, som befinner sig i samma situation som Storbritannien 1984, bör behandlas lika. Jag hoppas att kommissionen kommer att lägga fram ett förslag i denna riktning.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Denna ständiga fokusering på den mängd nedskärningar som ska göras och inte på hur eller vad man ska skära ned, och ännu mindre på hur man ska öka inkomsterna, ger redan anledning till oro.

Först och främst betyder mer EU ett bättre EU, eftersom detta innebär mindre ekonomisk makt till medlemsstaterna.

För det andra måste vi naturligtvis också se över utgifterna. Men vi måste vara noga med var vi ska göra detta: Ett förslag vore att minska de militära utgifterna. Ytterligare ett förslag vore att slå ihop de två EU-parlamentssätena till ett enda. Vi anser att detta är de viktigaste förslagen.

För det tredje blev jag mycket bekymrad över att se Janusz Lewandowski le på ett för mig oroande sätt när frågan om skatten på finansiella transaktioner nämndes.

Det oroade mig, och jag vill fråga honom hur det kunde vara så fel, så skadligt att be dem som har blivit rika genom att spekulera att betala för krisen, i stället för att be dem som bär den minsta skulden för denna situation att betala, och inte som du gjorde i går be Spanien att minska de sociala utgifterna genom att skära ned utgifterna för ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Alfreds Rubiks (GUE/NGL). – (LV) Herr talman! Jag vill påminna mina kolleger om en sak. När vi godkänner budgeten måste vi komma ihåg att det bland EU-medborgarna finns

en växande misstro mot vad vi gör här i parlamentet. I detta hänseende anser jag att budgeten inte är tillräckligt samordnad med de ambitiösa målen i Europa 2020-programmet. Jag har också en fråga: Du, kommissionsledamot Lewandowski, lovade de lettiska jordbrukarna att direktbetalningarna skulle jämnas ut med denna budget. Men om budgeten godkänns i sin nuvarande form blir det svårt för dig att hålla ditt löfte. Jag vill att allt vi talar om och allt vi diskuterar också ska motsvara våra väljares intressen.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Jag trodde inte att EU kunde bli värre förrän jag såg det här betänkandet. Det börjar med en kraftig portion självbedrägeri: "EU-medborgarna har aldrig förr ställt så höga krav på EU." Nåväl, ett ökande antal av det brittiska folket kräver att vi går ur unionen. Detta är kanske vad de menar. I betänkandet avfärdas helt tanken på att frysa budgeten efter 2013, och man insisterar på att till och med en ökning på 5 procent bara skulle möjliggöra ett begränsat bidrag till EU-målen. Ja, vi måste vara tacksamma för små nådegåvor.

Undangömd i mitten av punkt 166 finns ett krav på att rabatterna ska upphöra. Genom denna anordning betalar Storbritannien bara ett oacceptabelt nettobidrag i stället för ett skandalöst nettobidrag. Att insistera på att Storbritannien ska betala ut sina surt förvärvade pengar är illa nog, men i punkt 169 föreslår man att EU ska ha makt att ta ut sina egna skatter utan vårt samtycke och utan vår kontroll. Detta är helt enkelt oacceptabelt.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Vi har nått ett viktigt samförstånd. Det betänkande som har lagts fram är en nödvändig fortsättning på det som har skett tidigare, samtidigt som man också föreslår de väntade ändringarna. Stabilitet är ett karakteristiskt drag i EU-politiken, vilket förklarar förslaget att behålla den nuvarande budgeten för sammanhållningspolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken.

Genom att skapa lika villkor för utveckling bidrar man på ett betydande sätt till att stärka den gemensamma marknaden, vilket får positiva resultat för alla EU-medlemsstater. Den gemensamma jordbrukspolitiken är till gagn för alla konsumenter i EU. Det är värt att komma ihåg att jordbrukarna har mycket låga inkomster, trots det stöd de tar emot från EU-budgeten. De nya uppgifter som jordbruket nu står inför när det gäller miljön, klimatet, djurens välbefinnande och orealistiska WTO-förhandlingar innebär ytterligare kostnader för jordbrukarna. Vem ska betala? De förändringar vi väntar oss inbegriper en ökning av finansieringen av en hållbar och intelligent utveckling och en tonvikt på innovation, forskning och utbildning.

(Talmannen avbröt talaren.)

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Parlamentet sänder i dag ut ett tydligt budskap, både till kommissionen och till EU:s premiärministrar, om en budget fram till 2020 som motsvarar unionens ansvar och allmänhetens förväntningar.

När det gäller sammanhållningspolitiken är budskapet tydligt. "Ja" till en sammanhållningspolitik med tillräcklig finansiering för att lämna ett avgörande bidrag till utveckling, nya arbetstillfällen och innovation. "Ja" till en oberoende sammanhållningspolitik. "Ja" till samordning på alla nivåer av politiken, från strategisk planering till genomförande. "Ja" till inrättandet av en mellankategori för stöd till regionerna. "Ja" till särskilda åtgärder för öar och bergsområden i EU.

Det finns emellertid också två tydliga och viktiga "nej". "Nej" till all uppsplittring av denna politik i olika sektorer, "nej" till införandet av sanktioner i samband med stabilitets- och tillväxtpakten.

Talmannen. – Härmed avslutas ögonkontaktsförfarandet, och jag ber de 11 eller 12 ledamöter som fanns på listan och inte har fått tala om ursäkt, men det finns uppenbarligen ingen tid för deras anföranden.

Janusz Lewandowski, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag har redan använt min talartid, och därför ska jag bara komma med två påpekanden.

För det första kan man inte, på grund av den nuvarande internationella krisen, klandra EU-budgeten, som inte har något underskott, för bristande förvaltning av de nationella finanserna. EU-budgeten kan emellertid bidra till att skapa arbetstillfällen och tillväxt, eftersom den handlar om investeringar. I detta avseende skiljer den sig från de nationella budgetarna, som huvudsakligen handlar om sociala transfereringar.

För det andra är successiv konvergens realistiskt när det gäller löftena till jordbrukarna i EU. En enhetstaxa är inte genomförbar för tillfället, och jag anser att det kommer att fortsätta på detta sätt under de kommande åren.

På kommissionens vägnar väntar jag mig slutligen att man under den förestående omröstningen visar den breda enighet i parlamentet som kommer att göra Europaparlamentets röst stark och inflytelserik.

Talmannen. – Vi kommer att avsluta denna debatt med ett anförande av föredraganden Salvador Garriga Polledo, som jag helhjärtat gratulerar till ett utmärkt arbete med denna fråga.

Salvador Garriga Polledo, *föredragande.* – (ES) Herr talman! Jag vill först tacka de nationella delegationerna, som enligt vad jag förstår har stått emot påtryckningarna i sina medlemsstater och kommer att rösta för detta betänkande.

Jag anser att detta inte är en debatt om budgetvolym utan snarare om unionsmetodens överlägsenhet, och jag anser att de som har inriktat denna debatt på ansträngningar att minska EU-budgeten har gjort ett misstag. De vill ha nya prioriteringar och en minskad budget. Jag säger till dem att denna väg leder till att de får en minskad budget och färre prioriteringar.

Jag förstår verkligen inte hur de kan sitta i denna plenisal och försvara en mellanstatlig strategi. Låt rådet ta detta steg. Ni bör försvara EU med dess politik, dess prioriteringar, dess ansvar och en lämplig budget.

Vi vill inte ha någon ökning på 5 procent av de offentliga EU-utgifterna. I stället strävar vi efter att lindra de nationella budgetbördorna och samla vissa transnationella investeringar i EU-budgeten där de kan användas på ett effektivare sätt. Detta är det europeiska mervärde som alla grupper i parlamentet i år accepterade i det särskilda utskottet för politiska utmaningar (SURE).

Jag anser att detta är ett mycket långtgående förslag. Det är ett ambitiöst förslag som innebär att man måste fatta viktiga beslut i medlemsstaterna, och vi vill be dem att möta den utmaning detta innebär.

Jag vill ge mitt erkännande till det konstruktiva i förslagen och i debatten, som enligt min mening har varit tillräckligt livlig, och där man till fullo har uttryckt de skilda åsikter som förenar Europaparlamentet. Jag anser att vi i varje fall avslutar denna debatt med en mycket starkare ställning som parlament och med en mycket förbättrad politisk profil.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

(*Sammanträdet avbröts en stund.*)

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) På grund av den nuvarande krisen och de drastiska offentliga utgiftsrestriktionerna finner medlemsstaterna att det är allt svårare att notera någon ekonomisk tillväxt. Jag måste betona att EU måste reagera på de demografiska utmaningarna. Den minskade andelen av den arbetande befolkningen i kombination med det ökade antalet pensionerade kommer att innebära en påfrestning för de sociala trygghetssystemen.

Jag stöder tanken på att den finansiering som tillhandahålls av EU ska bidra till att förbättra det allmänna tillståndet för miljön i EU. Därför bör de positiva och negativa inverkningarna på klimatet och miljön och användningen av EU-medlen analyseras på varje nivå. Genom investeringar på EU-nivå kan man uppnå avsevärt större besparingar på nationell nivå, framför allt inom områden där EU otvivelaktigt ger större mervärde än de nationella budgetarna.

Zuzana Brzobohatá (S&D), skriftlig. – (CS) Den pågående debatten om den kommande budgetperioden visar att det kommer att bli nödvändigt att denna gång i större utsträckning fokusera på en mer övergripande strategi för detta viktiga ekonomiska instrument i EU-politiken. Den globala finanskrisen och det intensiva globala konkurrenstrycket från tigerekonomierna Kina och Indien visar oss att man kommer att bli tvungen att fastställa den fleråriga budgetramen så att den motsvarar huvudmålen i Europa 2020-strategin. Föredragandens tanke om att slå samman all politik som gäller Europa 2020-strategin till ett enda område av den fleråriga budgetramen förefaller mycket djärv. Föredraganden gör helt rätt när han föreslår en juridiskt bindande halvtidsöversyn av begränsningarna inom enskilda områden under programperioden.

Av intresse är också tanken på att få tidsplaneringen för den fleråriga budgetramen att överensstämja med EU-institutionernas politiska cykler och att därigenom öka den demokratiska kontrollen och ansvarsskyldigheten. Föredragandens tanke att vi måste överväga att reformera EU-inkomsterna är otvivelaktigt korrekt i princip. Det är också mycket lämpligt att gradvis övergå till ett system med egna EU-medel och att därvid ersätta det nuvarande systemet med bidrag från medlemsstaterna, eftersom detta system leder till jämförelser av balansen mellan EU och medlemsstaterna, vilket gör att allmänheten drar felaktiga slutsatser om innebörden av EU-medlemskapet. Detta är en helt felaktig slutsats med tanke på den nuvarande samordningen av ekonomier och politikområden.

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) I Salvador Garriga Polledos betänkande definieras Europaparlamentets politiska prioriteringar för den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013, både när det gäller lagstiftning och budget. Jag har särskilt noterat två saker: Först och främst att sammanhållning för tillväxt och sysselsättning är en politisk prioritering. Jag stöder helt att man skapar en mellankategori av regioner. Detta skulle gälla alla regioner

där BNP per invånare ligger mellan 75 och 90 procent av BNP i EU. Därigenom skulle man kunna skapa en bättre balans mellan regionerna. Förslaget innebär ett genomförande av principen om territoriell sammanhållning enligt artikel 174 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Vad gäller frågan om budgetramen är jag för en beskattning av finansiella transaktioner för att skapa egna medel för EU.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag vill fästa uppmärksamheten på förslaget om en EU-skatt på finansiella transaktioner i detta betänkande. Genom en skatt på finansiella transaktioner skulle man samtidigt kunna hantera två problem – hur man finansierar de ständigt växande kraven på att genomföra ny EU-politik och hur man får finanssektorn att bidra till att lösa den ekonomiska kris som den har bidragit till. Genom skatteintäkterna skulle man kunna minska de inbetalningar som EU-medlemsstaterna för närvarande gör till EU-budgeten. Samtidigt möjliggör man därigenom en smidig utveckling av politiken för att trygga EU:s ekonomiska framtid. Vi skulle få medel för investeringar i forskning och utveckling, för att bekämpa klimatförändringarna och för att skapa solidaritet mellan regionerna i EU. EU bör vara världsledande genom att uppbära denna skatt inom sina gränser och genom att förespråka att den införs i resten av världen. Jag uppmanar kommissionen att agera snabbt på detta betänkande och att uppfylla kraven från detta demokratiskt valda parlament att genomföra lämpliga åtgärder.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Låt oss se på den nuvarande fleråriga budgetramen. EU:s utvidgning till 12 nya länder, i allmänhet med lägre utvecklingsnivå än medeltalet för de 15 tidigare medlemsstaterna, har medfört obestridliga utmaningar och krav när det gäller att förverkliga principen om ekonomisk och social sammanhållning. Men vad vi har sett är en relativ nedskärning av strukturfonderna från 0,42 till 0,37 procent av EU:s bruttonationalinkomst (BNI). Med andra ord: De har skurits ned relativt sett vid en tid då de bäst behövdes. Det är lätt att se resultatet: I stället för den utlovade konvergensen har vi en påtaglig divergens som har förvärrats genom verkningarna av den ekonomiska och sociala krisen och genom det sätt på vilket instrument som den gemensamma marknaden fungerar och utvecklas, till fördel för vissa och till uppenbar nackdel för andra.

Detta är den fleråriga budgetram som nu tjänstgör som riktmärke för debatten om budgetramen för perioden 2013–2020, där förslaget är att i huvudsak behålla den. Ökningen på 5 procent kommer inte att innebära någon avsevärd ökning av EU-budgeten över 1 procent av unionens BNI. Genom detta hotas åter den proklamerade sammanhållningsprincipen. Detta förvärras genom att tillgängliga medel nu slussas över till andra syften, som trots allt ingår i fördragen: Bland annat militarism och ingripande i tredjeländer, vilket gör att denna princip får en ännu mer underordnad betydelse.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Även om det fanns orsak att frysa EU:s utgifter under den ekonomiska krisen kan vi inte använda samma argument som för två år sen, när vi i dag överväger en ny flerårig budgetram. Vi måste fråga oss vilka principer som ska styra hur EU ska fungera under nästa sjuårsperiod: Ska det bli ett EU baserat på solidaritet, som uppfyller sina åtaganden och upprättar en innovativ ekonomi och en utrikespolitik i linje med Lissabonfördraget? Eller kommer det att bli ett EU där man visserligen tagit in ambitiösa mål i fördraget, men där alla vet att målen bara är ett spel för galleriet? Jag är envis förespråkare för det förstnämnda, och jag instämmer i föredragandens uppfattning beträffande behovet av att öka finansieringen med 5 procent under nästa fleråriga budgetram, jämfört med 2013 års nivåer. En sådan förändring skulle föra oss närmare de ambitiösa mål som uppställts i fördraget.

En 5-procentig ökning av utgifterna skulle betyda en mycket liten ökning, eftersom inflationen just nu ligger på 3,2 procent. En sådan obetydlig ökning av EU:s budget skulle dessutom gynna de fattigaste regionerna, som har mest att vinna på EU-bistånd som beviljats för att vi ska kunna övervinna skillnader i utvecklingsnivåer. Jag hoppas att nästa ordförandeskap, som ju är Polen, ska prioritera en sammanjämkning mellan "nettobetalarernas", t.ex. Tysklands, Frankrikes och Storbritanniens ståndpunkter, med parlamentets ståndpunkter, såsom framgår av Salvador Garriga Polledos ambitiösa betänkande.

Jiří Havel (S&D), *skriftlig*. – (CS) Parlamentsledamöterna har tidigare bara haft begränsat inflytande vid diskussioner om unionens fleråriga budgetram. Den grundläggande förändring som inleddes med Lissabonfördraget gäller just den långsiktiga budgetplaneringen, som måste sammanställas på nytt av rådet efter godkännandet av Europaparlamentet. Det var orsaken till att man upprättade det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013 (SURE), som i sitt betänkande definierar Europaparlamentets politiska prioriteringar innan diskussionerna inleds om nästa fleråriga budgetram efter 2013. Av Salvador Garriga Polledos betänkande framgår tydligt att tillräckliga medel måste garanteras för EU:s handlingsplaner, om unionen fortfarande vill fokusera på att uppnå de ambitiösa målen i Europa 2020-strategin.

Utan tillräckliga nya resurser efter 2013 kan unionen inte uppfylla varken de nuvarande politiska prioriteringarna eller de nya uppgifterna och målen i Europa 2020-strategin. Med insikten om att EU:s traditionella egna medel är otillräckliga, har man startat en expertdiskussion i det särskilda utskottet för de politiska utmaningarna och budgetmedlen för en hållbar Europeisk union efter 2013, om nya egna medel för EU-budgeten. Nästa budgetram är ett utmärkt tillfälle att visa EU:s medborgare att unionen har förmåga att tänka och agera i medborgarnas långsiktiga intresse och uppnå effektiva resultat för att säkra inre sammanhållning och stabil tillväxt. Jag instämmer därför helt och hållet med föredragandens prioriteringsuttalande att de summor som öronmärks för den gemensamma jordbrukspolitik och sammanhållningspolitiken under nästa period inte får bli lägre än den nuvarande ramen.

Edit Herczog (S&D), *skriftlig*. – (HU) I förslaget som stöds av åtta utskott utgår man från utmaningar som måste bemötas i den nya fleråriga budgetramen. Den nuvarande krisen är sista varningen för Europa att reagera på världsordningens omvandling. Precis som i alla omvandlingar kommer den nya ordningen att skapa vinnare och förlorare. Europa får inte höra till förlorarna. Jean Monnet varnade på sin tid: "Europa har aldrig existerat. Vi som måste skapa Europa". Den europeiska integrationens grundare betraktade den uppgiften som ett kontinuerligt arbete, inte som avgränsad handling. Vi måste alltså analysera vilka förhållanden och specifika omständigheter som kan förväntas och bestämma vad vi måste göra för att säkerställa att Europa existerar och inte slutar som förlorare.

Förra året framlade kommissionen Europa 2020-strategin, vars syfte är återhämtning ur krisen och att förbereda EU:s ekonomi för nästa decennium. Det finns tre nyckelområden som befrämjar ekonomisk tillväxt: kunskap, innovation, utbildning, eller "intelligent tillväxt", som sätter det digitala samhället i centrum, hållbar utveckling som gynnar en effektivare energianvändning och förbättrar konkurrenskraften, och tillväxt för alla som ökar deltagandet på arbetsmarknaden. EU:s nya fleråriga budgetram måste fastställas på gemenskapsnivå, och nationella utvecklingsprogram måste anpassas till varandra på sådant

sätt att de leder till ett optimalt genomförande av Europa 2020-strategin genom att skapa nödvändiga synergier.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), *skriftlig. – (FI)* Under ekonomiskt svåra tider förväntar man sig mer än annars att EU ska komma med konkreta resultat. Vi behöver bättre, enklare lagstiftning som tjänar EU-medborgarnas intressen. Förordningarna bör skäras ned. Vi ska inte skapa EU-lagar som inte är alldeles nödvändiga. EU:s framtida budget bör svara mer effektivt på de vardagsproblem som vanligt folk står inför. Budgeten bör stödja tillväxt och nya arbetstillfällen, men framför allt bör den tillföra europeiskt mervärde.

I slutet av den här månaden ska kommissionen offentliggöra förslaget till EU-budget efter 2014. Genom den ekonomiska krisen har EU:s medlemsstater tvingats att fatta svåra beslut när det gäller de egna budgetarna. I kristider borde EU-budgeten inte heller öka. Tvärtom, den borde skäras ned.

Jag hoppas att vi äntligen ska lyckas avskaffa några av de rena dumheter som är förknippade med EU. Parlamentets förflyttning mellan Bryssel och Strasbourg varje månad kostar EU:s skattebetalare drygt 200 miljoner euro varje år. De pengarna kan användas bättre. Rabatter som beviljats Storbritannien, Sverige, Österrike, Nederländerna och Tyskland borde avskaffas. Bara Storbritannien kommer i år att få en rabatt på ca 3 miljarder euro tack vare en bidragsrabatt som förhandlades fram 1984.

Det är dags att reformera EU och dess budget. De pengar som EU:s skattebetalare betalar måste användas mer effektivt och tillföra europeiskt mervärde till medlemsstaterna. Att öka administrationen, byråkratin och onödig EU-lagstiftning ger inte något sådant mervärde.

Filip Kaczmarek (PPE), *skriftlig. – (PL)* Den nya fleråriga budgetramen är oerhört viktig eftersom EU:s framtid i stor utsträckning kommer att bero på den. Debatten om budgetramen inte är någon enkel debatt eftersom många medlemsstater känner av den ekonomiska krisen. Det är lätt att förstå deras tveksamhet till en ökning av EU-budgeten. Men finansskeptikerna bör inse vilka fördelar som den gemensamma marknaden tillför till de enskilda medlemsstaternas ekonomier. Den europeiska integrationen har ett positivt och stimulerande inflytande på ekonomin. Europaparlamentet vill strukturera den nya budgetramen så att vi ökar vår konkurrenskraft och gynnar den sociala integrationen.

EU:s budget kapitaliserar åtgärder som är absolut nödvändiga för medborgarna i alla medlemsstater. Det här är inte något abstrakt konstaterande. Sammanhållningspolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken påverkar vardagslivet för miljoner medborgare. Det råder inget tvivel om att vissa av de uppgifter som utförs av EU inte skulle utföras av något annat organ. Att höja nivån för den sociala, ekonomiska och infrastrukturella sammanhållningen eller att säkerställa lika möjligheter inom jordbrukssektorn är målsättningar som förtjänar vårt stöd. Vi bör satsa EU-medel på de sektorerna. EU kan inte utföra ännu fler åtgärder i ännu fler medlemsstater med en mindre budget. Det är inte möjligt, och därför behöver vi en större och mer ambitiös budget.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Föredraganden skriver att EU-bidrag är nödvändiga för att medlemsstaterna ska kunna möta kommande utmaningar. I Europa 2020-strategin pekar man ut områden dit bidragen bör riktas genom att sammanfatta prioriteringar och ge en vision av ett starkt, stabilt och modernt Europa, som har lärt sig läxan efter den senaste tidens ekonomiska problem och som kommer att garantera arbetstillfällen, en tryggad energiförsörjning och sunda livsmedel för medborgarna. I budgetplanerna bör man ta hänsyn till de viktigaste målen för hållbar utveckling, samtidigt

som budgetplanerna ska vara flexibla och inriktade på konkreta åtgärder. Jag behöver bara nämna att pengar måste spenderas på ett sätt som medger insyn och på starka grunder. Allmänhetens acceptans och förståelse är numera en oskiljaktig del av EU:s politik och är grunden för EU:s funktioner.

Tunne Kelam (PPE), *skriftlig. – (EN)* För att uppnå 2020-målen behövs en europeisk strategi. Samtidigt måste vi inse att vi inte kan skapa ett starkare Europa med mindre pengar. Att frysa medlen från medlemsstaterna är inget hållbart alternativ. Eftersom medlemsstaterna har tagit på sig långsiktiga strategiska politiska åtaganden för hela Europa måste de finansieras, annars kommer EU:s trovärdighet att undergrävas i miljoner medborgares ögon. Rent praktiskt behöver programmen samordnas bättre med inriktning på komplementaritet. Det är inte realistiskt att finansiera de nya prioriterade områdena – forskning och utveckling, innovation, energi- och transportnätverk – om vi bibehåller nuvarande resursnivå.

Den verkliga inre utmaningen för EU är att få de gamla EU-15 och de unga EU-12 att förenas i slutet av nästa budgetram. Det krävs grundlig genomarbetning för att gå vidare med de gamla programmen och samtidigt bygga upp nya program. Genom vårt engagemang i EU:s principer om jämlikhet och solidaritet bör vi kunna utplåna förekomsten av olika regler liksom fördomar vid beslutsfattande. EU blir ett lyckat projekt när samma måttstock tillämpas på alla medlemsstater. För ett verkligt ekonomiskt perspektiv måste vi se längre framåt än sju år. Jag stöder flexibla mekanismer för nödvändiga anpassningar.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE), *skriftlig. – (PL)* EU:s fattigaste regioner utvecklas just nu snabbt, och en av orsakerna är EU-finansiering. Även om många vägar har byggts eller reparerats och internetanslutningar har installerats finns det fortfarande många behov att fylla, eftersom gapet är mycket stort mellan de mycket fattiga och de mycket högutvecklade regionerna. När vi kom med i EU fick vi höra farhågor om att Polen och de nya medlemsstaterna inte skulle kunna utnyttja de möjligheter som de tilldelades genom medlemskapet, och att man skulle göra slut på EU-medlen utan tillräcklig eftertanke. Vi fick också höra farhågor om korrupktion, eftersom tillfället gör tjuven – och här fanns det ju pengar. Med tiden har analyser visat att EU-medlen har använts på ett mycket klokt sätt i Polen, utan kopplingar till ohederlig verksamhet. Med tanke på de skillnader som vi försöker överbrygga och med tanke på EU:s målsättningar, kan vi inte minska varken EU-budgeten eller medlen för att genomföra sammanhållningspolitiken. Men om Europaparlamentet röstar igenom en ökning av EU-budgeten, vilket jag hoppas inte blir fallet, blir det viktigt att övertyga de enskilda medlemsstaterna om att parlamentets politiska ståndpunkt är värd att stödja.

Jan Kozłowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Jag vill uppriktigt gratulera Salvador Garriga Polledo till ett mycket innehållsrikt betänkande och för det imponerande arbete som han lagt ner på att utarbeta kompromissändringsförslag. Jag instämmer med föredraganden om att sammanhållningspolitiken, som har visat sig vara effektiv, bör få en plats i den nya fleråriga budgetramen, som står i rimligt förhållande till dess betydelse. Men beträffande enskilda fonder måste vi sträva efter bättre samordning och komplementaritet och efter förenklade förfaranden. Förändringar i systemen för övervakning och hantering av medel, för att öka insatsernas effektivitet, bör baseras på en grundlig analys av hur de fungerar för närvarande. Jag stöder också synpunkten att outnyttjade medel bör stå kvar i den budget som örönmärkts för sammanhållning och inte gå tillbaka till medlemsstaterna, och jag anser att vi behöver en grundlig analys av de eventuella konsekvenserna av att ta in Europeiska

utvecklingsfonden i EU:s budget, särskilt med tanke på EU:s åtaganden gentemot tredjeländer.

Vladimír Maňka (S&D), *skriftlig.* – (SK) Europa går igenom en kris. Förlorade skatteintäkter från självstyrande regioner utgör mer än 20 procent av budgeten, jämfört med perioden före krisen. Detta är ohållbart. Kommunernas inkomstunderskott ser ut på ungefär samma sätt: De kan inte finansiera sina kärnkompetenser, de friställer personal och de sätter sig i skuld.

I den situationen vore det inte särskilt förvånande om de inte kan förstå varför Europaparlamentet ber om ännu mer penningmedel.

Men om medlemsstaterna skulle samordna sin politik och sin finansiering inom prioriteringsområden skulle de nå bättre resultat och spara mer pengar än den summa som vi vill få för att öka den gemensamma EU-budgeten. Det finns alltså inget bättre alternativ än det som vi diskuterar just nu.

Vi måste diskutera och debattera det här ännu mer, inte bara i Europaparlamentet utan i synnerhet med ministrar i rådet, med medlemmar av nationella parlament och dessutom i regionerna, så att man inser att en gemensam lösning inte bara kommer att ge bäst resultat för medborgarna utan också kommer att leda till besparingar i de nationella budgetarna.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (DE) Efter fiaskot med räddningspaketet för euron har nettobidragsgivarna insett att de inte bara betalar EU-budgeten genom den enorma omfördelningsmekanismen, utan faktiskt också betalar både två och tre gånger för mycket. Under de kommande åren kommer klingande hårdvaluta att pumpas in i räddningsmekanismerna i stället för garantier. Detta måste finansieras av nettobidragsgivarna, med andra ord av de hårt arbetande tyska, franska, italienska, nederländska och österrikiska medborgarna, ur deras nationella budgetar, och man har redan börjat känna av de första smärtsamma nedskärningarna i dessa länder. I de ekonomiskt stabila EU-länderna är man upprörd – minst lika upprörd som demonstranterna i Aten – över att man måste dra åt svångremmen för PIIGS-ländernas skuld.

Att begära budgetökningar i den här svåra situationen är orealistiskt och skandalöst. Vi behöver inte en uppsvälld EU-budget som kanske är ända till tio gånger större än nödvändigt; vi behöver inte en budget som finansieras av EU-skattebetalare och där all känsla för ekonomisering har gått förlorad; vi behöver inte en ännu mer uppsvälld Brysselbyråkrati som plundrar nettobidragsgivarna inpå bara skinnet. Vi borde i stället söka efter möjligheter att spara. Jordbruksstödet, som är den största och mest omtvistade budgetfaktorn, borde åternationaliseras. Det skulle lätta något på det som tynger ner EU-budgeten, och medlemsstaterna skulle bättre kunna motsvara sin jordbrukssektors specifika karaktär. Om den enorma summa pengar som betalas i form av skatter kunde nå små och medelstora jordbruksföretag i stället för stora jordägare, industriella jordbruksföretag, storföretag, monarker och golfklubbar, skulle vi kanske kunna stoppa jordbrukets tillbakagång.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), *skriftlig.* – (FR) Parlamentet tagit ett viktigt steg framåt genom att anta Salvador Garriga Polledos betänkande: det är en tydlig, pragmatisk och realistisk redogörelse för Europaparlamentets budgetambitioner efter 2013, först och främst beträffande sammanhållningspolitiken, som är nyckeln till den regionala utvecklingen. Jag anser att vi måste behålla budgeten för sammanhållningspolitiken och skapa en skälig biståndsmodell för alla regioner på mellaninkomstnivå så att framtida

EU-investeringar i regionerna ska bli öppna och rättvisa. Den 5-procentiga budgetökningen är rimlig. Den är inte, som euroskeptikerna hävdar, ett exempel på EU-slöseri, utan ett modigt erkännande av att om vi inte tilldelar oss de här medlen för att tillsammans bygga Europa kommer vi att förbli isolerade och maktlösa. För att kunna finansiera de åtgärder som hör samman med EU:s nya behörigheter under Lissabonfördraget stöder jag följaktligen begäran om att frågan om egna medel ska undersökas, och om nya former för gemenskapsinkomster, för att lätta trycket på de nationella budgetarna och för att göra slut på tron på en "rättvis avkastning", vilket är ekonomiskt felaktigt och politiskt ohållbart.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Europaparlamentet har för första gången framlagt sin vision om EU:s prioriteringar för perioden 2014–2020, för kommissionen och rådet. Nu är det kommissionens tur att ta in parlamentets yttrande i sitt lagförslag. Jag vill särskilt understryka att utveckling av en konkurrenskraftig jordbrukssektor samt ekonomisk och social sammanhållning bör förbli en prioritering för den kommande perioden. Kollegerna har också uppmärksammat EU:s forskningsinsatser. Europaparlaments hela vision är fast förankrad i Europa 2020-strategin.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *skriftlig*. – (HU) När vi beslutar om ramen för nästa budget är min första fråga om vi vill ha ett svagare eller ett starkare Europa. Enligt min mening har parlamentet redan tagit ställning i den frågan. Vi har redan fastställt att vi behöver ett starkare Europa genom att godkänna de ambitiösa målen i Europa 2020-strategin. Nu måste vi förklara högt och tydligt att målen bara kan uppnås om vi tilldelar dem tillräckliga resurser. Under en period när många medlemsstater lider av "medelhavsproblemet", med länder som behöver finanspolitisk expansion för att stimulera tillväxt, men där detta inte är möjligt eftersom den oundvikliga följderna skulle bli aldrig sinande åtstramningsåtgärder på grund av skuldsättning, kan vi inte reagera genom att minska eller godkänna den nu gällande EU-budgeten, vars grundläggande mål är utveckling. Det går inte, eftersom det skulle betyda att eftersatta regioner berövas sin enda chans att leda in sina ekonomier på rätt spår mot tillväxt.

Rafał Trzaskowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Att skapa "genomsnittsregioner" såsom föreslås i betänkandet betyder att relativt rika områden i fattiga medlemsstater fortfarande skulle få stöd, och att de gradvis kan förbereda sig för den tidpunkt då de helt förlorar den här extra finansieringen. Möjligheten att skapa en sådan grupp av regioner är utan tvekan en välkommen utveckling för sammanhållningspolitikens största stödmottagare, som måste planera på lång sikt. Om parlamentet antar det här förslaget i dag skulle det skicka ut ett viktigt meddelande till debatten om sammanhållningspolitikens framtida utformning.

Zbigniew Ziobro (ECR), *skriftlig*. – (PL) I betänkandet av Salvador Galliga Polledo ägnas stor uppmärksamhet åt Europa 2020-programmet. Jag anser att öronmärkning av stora penningssummor för målsättningarna i det här programmet kan leda till minskad finansiering av program som är viktiga för europeisk sammanhållning och utveckling, till exempel sammanhållningsfonden. Resultaten visar att den fonden har varit det mest effektiva verktyget hittills för att uppnå målsättningarna i EU-fördraget och Lissabonfördraget. Därför är det viktigt att öka finansieringen. Många europeiska länder har drabbats hårt av den ekonomiska krisen, och för dem är sammanhållningsfonden nu en drivkraft som gör det möjligt att bekämpa arbetslösheten proaktivt och att mobilisera regioner. Men det är också viktigt att EU ger ekonomiskt stöd till energiprojekt och innovation. Dessa båda investeringsområden är nyckeln till en snabb tillväxt inom EU.

För närvarande importeras två tredjedelar av EU:s energiresurser från länder utanför EU, huvudsakligen Ryssland. Det innebär ett betydande kapitalutflöde utanför våra gränser, och vi bör därför öronmärka mer medel för att stötta infrastrukturinvesteringar, som möjliggör diversifiering av utbudet och en därav följande prissänkning, exempelvis Nabucco-ledningen, som är ett mycket viktigt projekt när det gäller diversifiering. I betänkandet finns inte heller några klara riktlinjer beträffande stöd för utforskning av skiffergas inom den närmaste framtiden. Vi måste inse att kloka investeringar i energikällor i dag betyder sparat kapital i morgon.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Jag ville bara säga att mikrofonen vid min pulpet, nummer 759, inte fungerar. Jag bad redan i går om att få den att lagad. Jag skulle behöva hjälp av en tekniker. Tack.

Talmannen. – Kolleger! Som ni vet blev omröstningen och röstförklaringarna uppskjutna i går på grund av brandövningen, så vi tar det i dag, som del av omröstningen. De har lagts in i den ordning som finns på era omröstningslistor.

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

6.1. Tillämpning av Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien (A7-0185/2011 - Carlos Coelho) (omröstning)

6.2. FN:s generalförsamlings 66:e session (A7-0189/2011 - Alexander Graf Lambsdorff) (omröstning)

6.3. EU:s sjunde ramprogram för forskning, teknisk utveckling och demonstration (A7-0160/2011 - Jean-Pierre Audy) (omröstning)

6.4. Handelsförbindelserna EU-Kanada (B7-0344/2011) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 9:

Peter Šťastný (PPE). – (EN) Herr talman! Ändringsförslag 9 handlar om skydd av EU:s politik beträffande utomeuropeiska länder och territorier men handlar ändå specifikt om Saint-Pierre-et-Miquelon. Mitt och min grupps muntliga ändringsförslag avser att vi ska uttala oss för att rättvist och jämlikt skydda alla utomeuropeiska territorier och länder och inte uttala oss specifikt om Saint-Pierre-et-Miquelon. Det lyder så här:

”Europaparlamentet uppmanar kommissionen att i en anda av unionspolitisk samstämdhet och framför allt i förbindelserna med utomeuropeiska länder och territorier se till att deras intressen i fråga om deras strategiska produkter tas till vara i det framtida avtalet mellan EU och Kanada.”

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

6.5. Kreditvärderingsinstitut (A7-0081/2011 - Wolf Klinz) (omröstning)**6.6. Den yttre dimensionen av socialpolitiken, främjande av arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar (A7-0172/2011 - Richard Falbr) (omröstning)****6.7. EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin (A7-0082/2011 - Nadja Hirsch) (omröstning)**

– Före omröstningen om ändringsförslag 87:

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Det här är ett mycket enkelt muntligt ändringsförslag om att ersätta ordet "harmonisering" med "samverkan", eftersom det är lämpligare och mer exakt när vi talar om yrkesutbildning.

(Talmannen bad talaren läsa upp hela texten i ändringsförslaget.)

Det lyder så här: "Europaparlamentet anser att bättre samverkan mellan medlemsstaternas olika utbildningssystem – för att överbrygga skillnaderna och garantera ömsesidigt erkännande av certifikat och diplom bland medlemsstaterna – bör betonas för att öka samarbete och rörlighet över gränserna."

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

6.8. Finansieringsinstrument för utvecklings-samarbete (A7-0187/2011 - Gay Mitchell) (omröstning)**6.9. Garanti för oberoende konsekvensbedömningar (A7-0159/2011 - Angelika Niebler) (omröstning)****6.10. Främjande av en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag (A7-0164/2011 - Diana Wallis) (omröstning)****6.11. Bortom BNP - Att mäta framsteg i en föränderlig värld (A7-0175/2011 - Anna Rosbach) (omröstning)****6.12. De europeiska satellitnavigeringsprogrammen (A7-0165/2011 - Vladimír Remek) (omröstning)****6.13. En ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla (A7-0193/2011 - Salvador Garriga Polledo) (omröstning)**

(Omröstningen är härmed avslutad.)

7. Röstförklaringar**Muntliga röstförklaringar****Andrabehandlingssrekommendation: El Khadraoui (A7-0171/2011)**

Guido Milana (S&D). – (IT) Herr talman! Jag är mycket glad över att Saïd El Khadraouis betänkande blivit antaget.

Jag anser att det är ett steg framåt för konsument- och miljöskydd, även när det gäller enskilda medlemsstaters ståndpunkter, dvs. de som ibland klagat över förseningar. Jag anser att vi genom att anta den här åtgärden har visat att EU har kommit längre än många medlemsstater, som helt klart mycket snart måste göra något åt situationen.

Jag kommer från ett land vars regering var ganska sen med att uttrycka sitt intresse för det här direktivet. Jag hoppas därför att parlamentets beslut blir produktivt och ska fungera som stimulus så att inställningen och uppmärksamheten på den här frågan blir väsentligt förbättrad om en inte alltför avlägsen framtid.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Herr talman! Principen om att "förorenaren betalar" är utan tvekan viktig för att lösa miljöproblem som förvärras av de europeiska industriernas utveckling. Men det är inte alltid rätt att angripa en enda kategori. Vi måste också försvara principen att det inte bara kan vara vägtransporterna som ska betala, utan också de EU-medlemmar som inte lägger ner tillräckligt med energi på att stötta ett alternativt transportsystem.

Inom EU har vi fortfarande alltför få program för omstrukturering av transportsektorn mot mer ekologiska lösningar med låg miljöpåverkan, och vi har också brist på resurser för att förbättra transportsektorns effektivitet och miljöprestanda. Dessutom måste vi inse att det inte går att skära ner trafikvolymerna, eftersom mängden resor och transporter måste öka. Transportföretagen ska inte vara de enda som ska betala för ekologiska problem som orsakas av andra.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden, utskottet för transport och turism, och uppenbarligen parlamentet i sin helhet för den här utmärkta lagen. Den är ett resultat av kompromisser som fått benäget stöd. Det är oerhört viktigt att vi inbegriper den tunga godstrafiken när vi talar om klimatförändring och hållbar utveckling. På det sättet kan vi visa allmänheten att vi verkligen är oroad över de problem som orsakas av utsläpp från den tunga godstrafiken, särskilt vid rusningstid och under trafikstockningar.

En sak som jag har instämt i här för att gå med på en kompromiss var att det belopp som tas ut för den tunga godstrafiken ska kunna användas för tåg- eller sjötransport. Det kanske är möjligt i vissa fall, men när de här besluten genomförs nationellt hoppas jag att man inser att det är den tunga godstrafiken som får betala för det. De här medlen skulle kunna användas för att förbättra, reparera och bygga vägar och på så sätt bli till gagn för den tunga godstrafiken.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Herr talman! Transport av tunga godsfordon är en mycket allvarlig fråga när det gäller Irland. Vi finns i Europas utkant, med två sjöförbindelser till fastlandet Europa, där alla dessa extra kostnader för vägtrafik och utsläpp kommer att tillämpas. Av de irländska exportörernas intresseorganisation har jag fått veta att transportkostnaderna till och från Irland skulle öka med 1 50 euro per resa, eller 300 euro per fram- och återresa. Irland är oerhört beroende av transporter av det här slaget och dessutom mycket exportberoende. Det här ger oss med all säkerhet en sämre konkurrenskraft.

Jag anser att kommissionen och rådet borde titta närmare på det här och beakta de perifera regionerna. Det här är inte någon stor fråga för medlemsstaterna på Europas fastland, men det är en huvudfråga för Irland och andra länder i periferin.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman! Jag vill göra helt klart att de rekommendationer som parlamentet har antagit i dag inte är så okomplicerade med tanke

på de förhållanden som gäller i Polen. Rekommendationerna kommer att ge ökade transportkostnader, och åkare med äldre fordon får helt tydligt en försämrad situation. Det är förstås välkommet att ytterligare medel ska finnas tillgängliga för att investera i hållbara transporter och framför allt att det ska finnas möjlighet att bygga höghastighetsjärnvägar och vattentransportförbindelser. Men jag vill upprepa vad tidigare talare sagt om att rekommendationerna har både negativa och positiva aspekter. De kommer att förorsaka en lång rad komplikationer för en mängd åkare i mitt land.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Jag har två kommentarer att framföra om det så kallade Eurovinjett-systemet. Dels skulle jag ha velat se en tydlig formulering som klart anger att de ekonomiska resurser som insamlas där, verkligen ska användas för vägbyggen.

Dessutom förutsätter jag att medlemsstaterna kommer att respektera den bestämmelse som anger att länderna kan undanta små nyttofordon som väger mellan 3,5 och 12 ton från direktivet om infrastrukturkostnader. Det finns faktiskt många mellanstora företag där man använder fordon inom intervallet 3,5 till 12 ton. De flesta sådana företag kan inte bära ännu högre kostnader. De här företagen är ofta stöttepelare för sysselsättning och företagsamhet i våra landsbygdsområden.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Herr talman! Förslaget om Eurovinjettsystemet är väl menat. Det har många lovvärda aspekter. Att minska koldioxidutsläppen från fordon är mycket lovvärt, att minska trafikstockningar med tung godstrafik är mycket lovvärt och att använda 15 procent av tullavgifterna på infrastruktur är mycket lovvärt.

Jag skulle gärna ha gett mitt stöd till den här särskilda åtgärden, men jag måste rösta emot eftersom Irlands ekonomi är starkt beroende av export, såsom redan framförts av min kollega Pat the Cope Gallagher. Eurovinjettsystemet skulle få förödande konsekvenser om det skulle införas i vårt land. Att lägga ännu fler avgifter på de irländska åkeriföretagen skulle få en allvarlig negativ effekt på vår export. Jag tror att Spanien, Portugal och Italien stöder min åsikt. Vi är utkantsnationer. Vi är helt beroende av våra internationella marknader. De höga kostnaderna för diesel har fört åkeriföretagen till ruinens brant. Jag måste tyvärr rösta emot åtgärden.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Herr talman! Dagens omröstning är ett markerat steg framåt för principen om "förorenaren betalar", och inbegriper vägtransportsektorn, som bidrar signifikant till luftföroreningar och bullerutsläpp. Trots kritiken från branschorganisationerna anser jag att rådets ståndpunkt är den bästa möjliga kompromissen just nu, även om jag hoppas att förbättringar kan göras i framtiden.

Jag röstade för. Jag måste dock påpeka att vi måste fastställa bättre sätt att använda inkomsterna och att det ska vara obligatoriskt för medlemsstaterna att investera medlen för att förbättra det transeuropeiska transportnätet (TEN-T) och infrastrukturen för att minska utsläppen. Det är enda möjligheten om vi i framtiden ska kunna säga att dagens beslut har lett till positiva resultat.

Betänkande: Leinen (A7-0330/2011)

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Herr talman! Tack vare Amsterdamfördraget har miljöpolitiken och hållbarhetspolitiken fått större betydelse och uppmärksamheten har riktats mot att integrera den ekonomiska politiken och miljöpolitiken, liksom att införa miljööverväganden i andra politikområden.

Nyckelsektorerna är klimatförändring, hållbara transporter, natur och biologisk mångfald, hälsa och miljö, utnyttjande av naturresurser och avfallshantering liksom den hållbara utvecklingens internationella dimension. I slutsatserna från juni 2006 framförde rådet en uppmaning till unionen och medlemsstaterna att utvidga nationalräkenskaperna till grundläggande aspekter av hållbar utveckling. I nationalräkenskaperna ska det därför finnas en integrerad redovisning med sammanhängande uppgifter som täcker både ekonomi och miljö.

Jag har röstat för förslaget till förordning eftersom det skapar nya användningsområden för nationalräkenskapsuppgifter, miljöstatistik och andra statistikområden.

Horst Schnellhardt (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Jo Leinens betänkande eftersom jag är övertygad om att vi genom att registrera uppgifterna från de olika länderna kommer att lära oss mycket mer om situationen i dessa länder. Men jag har bett om ordet igen eftersom flera kolleger som deltagit i den här debatten har framfört att vi bara borde arbeta med de här räkenskaperna och helt bortse från bruttonationalprodukten.

Jag avråder från det. Det vore en oerhört farlig utveckling. Bruttonationalprodukten är en indikator på ekonomisk utveckling och välbefinnande. Om vi slutar att ange BNP eller bara använder sociala kriterier och miljökritier i våra mätningar går vi mot en katastrof. De siffrorna är bara en komplettering till BNP-siffrorna. BNP måste vara centralt i våra analyser, enligt Anna Rosbachs betänkande. Jag anser att det bör tillämpas även här. Jag vill återigen betona detta.

Betänkande: Coelho (A7-0185/2011)

Jens Rohde (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag ber om ursäkt, men vilket ämne vi är på nu? Jag lyckades inte uppfatta det.

(Talmannen: "Om Coelho.")

Rumänien/Bulgarien-regelverket? Tack.

(DA) Herr talman! I dag har vi i parlamentet röstat om och antagit ett beslut om att erkänna att Rumänien och Bulgarien är klara för inträde i Schengensamarbetet. Jag tvivlar inte på att de rent tekniska aspekterna finns på plats och att man har lagt ner mycket arbete på att bli klara för inträdet. Jag anser dock att det finns flera orsaker till att den oro som många EU-medborgare känner beträffande den ökande korruptionsnivån i många medlemsstater och den ökande brottsligheten över gränserna borde tas på allvar. Vi borde ha utnyttjat situationen för att stärka polissamarbetet och kampen mot korruptionen innan vi satte i gång med att utvidga Schengenområdet. Det är inte alls frågan om att rikta kritik mot de båda länderna, utan att vi före Schengenutvidgningen borde ta tillfället i akt att begära några svar till de bekymrade medborgare som bevittnar den ökande brottsligheten i Europa.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman! Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket 2007 när de anslöt sig till EU, och ändå utför båda dessa länder fortfarande gränskontroller som ett resultat av den partiella tillämpningen av åtgärderna i regelverket. Noggranna bedömningar och besök som utförts av expertgrupper har visat att även om de båda länderna har visat stort engagemang och gjort tydliga framsteg när det gäller att genomföra regelverket finns det fortfarande vissa brister, exempelvis inom områdena utrustning, utförande av gränskontroller och utbildning.

Vi vill bekräfta vårt stöd för deras fulla anslutning till avtalet, men vi anser att det är av största vikt att de båda länderna, skriftligen och inom sex månader, informerar oss om att ytterligare åtgärder för att fylla ut bristerna har genomförts. Vi inte kan ignorera eller låta bli att ta hänsyn till att Bulgarien-Turkiet-Grekland-området är ett av de känsligaste områdena för unionens gränspolitik när det gäller illegal migration.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Herr talman! Den viktigaste delen av det här mycket väl genomarbetade betänkandet av Carlos Coelho finns i slutet. Här talas det mycket tydligt om faran från den migrationsvåg som kan översvämma Europa från Turkiet och via Turkiet från länderna i Mellanöstern och Nordafrika.

Fram till för tjugofem år sedan var Europa skyddat från sådana migrationsvågor, av två orsaker: järnridån och de totalitära regimerna i Nordafrika. Dessa båda totalitära system höll sina medborgare i underkastelse och de fick i stort sett inte lämna sina länder, men de hindren finns inte längre kvar.

Därför har jag röstat för betänkandet. Jag välkomnar att Carlos Coelho har tagit upp vad ett migrationstryck från Turkiet kan betyda för Bulgarien och Grekland. Men jag vill också framföra att det inte är tillräckligt att låta dessa uttalanden bara förbli ord på en bit papper. Det behövs resurser och program som kan användas för att skydda unionen mot en sådan migration.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Det är mycket viktigt att samma principer kan tillämpas på alla EU:s medlemsstater. I det avseendet är Schengenavtalet ett steg framåt mot ett sådant närmare samarbete, dvs. mot friare rörlighet, men vi måste dessutom komma ihåg att den fria rörligheten också måste innebära en viss ansvarskänsla. När Rumänien och Bulgarien nu ansluts till Schengenområdet hoppas vi alltså att man verkligen tar itu med de problem som uppstått vid deras gränser och att tillräckliga resurser kanaliseras dit för att säkerställa att olaglig invandring och liknande händelser kan förhindras.

Situationen är givetvis den att vi inte kan ha ett dualistiskt system inom EU: samma regler måste gälla alla. På så sätt kan vi också säkerställa att man har samma möjligheter i de här länderna som i övriga länder. Det behövs resurser eftersom vi vet vilka problem och faror som kan uppträda.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Herr talman! Som ni väl känner till är de brittiska konservativas vanliga ståndpunkt att lägga ner våra röster i frågor som rör euron eller Schengenavtalet eftersom vi står utanför båda dessa, och därför anser att vi inte berörs. I detta fall anser jag dock att vi är berörda. Vi vet att Bulgarien och Rumänien har allvarliga problem med brottslighet och korruption, och jag anser inte att deras gränskontroller är lika bra som i andra Schengenländer.

Dessa länder kommer därför att bli en inkörsport och en väg in i EU för illegala invandrare som när de väl är inom Schengenområdet utan problem skulle kunna ta sig till Calais, vilket utan tvekan skulle öka den illegala invandringen till Storbritannien. Därför röstade jag mot detta betänkande.

Betänkande: Audy (A7-0160/2011)

Francesco De Angelis (S&D). – (IT) Herr talman! Betänkandet om den preliminära utvärderingen av det sjunde ramprogrammet är ytterst viktigt.

Det finns fyra skäl – som jag anser är oerhört viktiga – till varför jag röstade för betänkandet, nämligen 1) förenklingen och effektiviseringen av förfaranden för att förenkla tillgången till finansiering, 2) deltagandet bland små och medelstora företag, som är avgörande för tillväxt och sysselsättning, 3) innovation för en konkurrenskraftig tillverkningssektor som kan hantera marknadens utmaningar och 4) finansieringsfaciliteten för riskdelning, som hittills har gett mycket goda resultat.

Slutligen vill jag påpeka att triangeln kunskap, utbildning och forskning – som ligger till grund för den framtida sammanhållningspolitiken – endast kan stärkas i EU genom ett orubbligt engagemang för forskningen.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman! Det finns ett brett samförstånd i parlamentet om att vi behöver reformera vårt forskningsprogram. Jag måste dock beklaga att kommissionen har varit så vag och ambitionslös i sin preliminära översyn. Den kunde faktiskt ha gjorts mycket bättre, och mycket mer kunde ha gjorts omedelbart. Kommissionen skulle kunna förkorta tidsfristerna för ansökningar, säkra finansieringen av demonstrationsanläggningar och använda internationella redovisningsstandarder i stället för att hitta på egna. Allt detta skapar onödig byråkrati som skrämmer iväg industrin. Det hindrar EU från att gå från tanke till faktura. Därför måste vi i framtiden skära ner på virrvarret av program och byråkrati, och vi måste fokusera på de största utmaningarna, nämligen klimatförändringarna, energi och livsmedel. Kort sagt måste vi använda vår forskning till att skapa arbetstillfällen. Parlamentet har i dag visat att det är villigt att göra detta. Nu är det kommissionen som måste visa vägen.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Herr talman! Forskning och innovation spelar en central roll i EU:s utveckling och konkurrenskraft och är avgörande när det gäller att nå de mål som fastställts i Europa 2020-strategin. Det sjunde ramprogrammet är det främsta instrumentet för att finansiera forskning i Europa, vilket framkommer av det betänkande som vi röstade om i dag. Det finns dock fortfarande många problem som orsakas av den alltför stora administrativa bördan för små och medelstora företag.

I sin resolution av den 11 november 2010 uppmanade parlamentet kommissionen att vidta åtgärder för att förenkla förfarandena, administrationen och finansieringen i den nuvarande förvaltningen av det sjunde ramprogrammet, men dessa åtgärder har fortfarande inte genomförts. Jag uppmanar kommissionen att ta till sig parlamentets observationer och ta fram lösningar för att göra det lättare för små och medelstora företag att få tillgång till sjunde och åttonde ramprogrammet.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Herr talman! Även jag röstade med glädje för detta betänkande, och jag tackar min kollega Jean-Pierre Audy för ett så väl utfört arbete. Jag vill ta upp två frågor. Finansieringen är oerhört viktig, och den kunde vara lite ambitiösare eftersom det fastställs här att denna nivå är trovärdig och nödvändig. Vi måste öka finansieringen för att uppnå en livskraftig tillväxt i EU.

För en tid sedan lyssnade jag själv till en finsk forskargrupp som fick finansiering genom detta program. De bedriver stamcellsforskning, och de är nära ett genombrott som till och med skulle göra det möjligt för dem att utveckla ett botemedel mot cancer. De hade dock inte fått någon information om huruvida de skulle få fortsatt finansiering. De vet inte vad de ska ta sig till. Jag anser att finansieringen bör fortsätta och att den bör vara tillräcklig.

Ett annat tydligt besked vi har fått är att en stor del av arbetstiden går åt till administrativa uppgifter. Denna andel måste minskas så att saker och ting kan prioriteras på ett lämpligt sätt.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Herr talman! Det gläder mig att vi i dag diskuterar den preliminära utvärderingen av det sjunde ramprogrammet. Många av de saker som togs upp i dokumentet är mycket riktiga, i synnerhet när det gäller unga forskare och ett mer aktivt deltagande från näringslivet i projekt inom det sjunde ramprogrammet. I dokumentet uttrycks oro över det relativt låga deltagandet bland vissa medlemsstater. Jag vill påpeka att det finns objektiva skäl till detta. De gällande finansieringssystemen är i viss mån gynnsammare för EU:s gamla medlemsstater. Detta återspeglas också i statistiken.

Den finansiering som en projektdeltagare från en av de nya medlemsstaterna får är hälften så stor som den skulle vara för en deltagare från någon av de gamla medlemsstaterna. Ett resultat av detta är att det bildas en klyfta inom EU och att nya medlemsstater exkluderas, vilket jag bestämt hävdar är fel. Därför anser jag att det är nödvändigt att se över finansieringssystemen och sträva efter att se till att det åttonde ramprogrammet inte innehåller några ojämlikheter eller någon diskriminering, så att vi på ett framgångsrikt sätt kan ta itu med de utmaningar som utpekats i Europa 2020-strategin.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Herr talman! Det nuvarande sjunde ramprogrammet bidrar till att EU kan höja sin forskningspolitik till en lämplig nivå. Med en budget på över 54 miljarder euro för perioden 2007–2013 kan vi betrakta det som ett av världens mest betydelsefulla stödprogram för forskning. Vi måste utarbeta en preliminär utvärdering på grundval av konkreta uppgifter för att se till att sjunde ramprogrammet fortsätter att uppfylla EU:s krav. Jag anser att förenklingsprocessen är det viktigaste vi kan framhålla i en preliminär utvärdering. Erfarenheten visar också att komplicerade och krångliga administrativa förfaranden var ett av de största problemen för våra forskare. Den andra viktiga frågan är att göra det lättare för små och medelstora företag att delta i programmet. I detta avseende krävs tyvärr ytterligare ansträngningar, trots att viss förbättring har uppnåtts genom olika program för samarbete. Vi välkomnade med stor glädje införandet av finansieringsfaciliteten för riskdelning. Detta arbete skulle kunna fortsätta och utökas till slutet av det sjunde ramprogrammet och under kommande program. Av dessa skäl röstade jag för betänkandet.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Herr talman! Jag röstade mot Jean-Pierre Audys betänkande. Jag kan inte ge mitt samtycke till ett dokument som blockerar projektet Indect. Jag håller inte med om påpekandet att projektet, som bedrivs av det berömda naturvetenskapliga och tekniska AGH-universitetet i Kraków, bryter mot stadgan om de grundläggande rättigheterna. Projektets forskningsmål är trots allt att uppnå de målsättningar som fastställts i kampen mot pedofili, vapenförsäljning på internet samt i kampen mot narkotikasmuggling och människosmuggling, vilket är frågor som har diskuterats många gånger här i parlamentet. Det är ett innovativt projekt som på ett utmärkt sätt täpper igen luckorna i medlemsstaternas säkerhetssystem, i synnerhet när det gäller internet.

De människor som drabbas är de som bryter mot lagen, och det är dessa människor som har störst anledning att frukta programmets mål. Dessutom utgör projektet en god grund för uppbyggandet av ett integrerat säkerhetsnätverk som säkerställer försvaret mot cyberattacker. Ryssland, Förenta staterna och Kina har använt sig av liknande lösningar, och vi har under flera år väntat otåligt på dessa lösningar på EU-nivå. Därför förstår jag

inte varför finansieringen till hela projektet dras in, i synnerhet eftersom detta är det enda projekt som särbehandlas på detta sätt i Jean-Pierre Audys betänkande.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr talman! Jag röstade för betänkandet, men jag är fortfarande bekymrad över den offentliga finansieringen av embryonal stamcells forskning. Enligt EU-domstolens generaladvokat betraktas embryonala stamceller som mänskliga embryon, och därmed som varelser som är ursprung till liv. Eftersom dessa celler utgör det första skedet av mänskligt liv måste de, och kommer de att, definieras som embryon i rättslig mening. Därför måste en patentering av dem uteslutas. På grundval av detta fastställande bör kommissionen omedelbart ta EU-domstolens beslut och slutsatser i beaktande och anpassa sin politik för finansiering av vetenskap och forskning till dessa.

Förslag till resolution (B7-0344/2011)

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman! I dag röstade vi om den sista i en lång rad av texter om frihandelsavtal. Parlamentet är lyckligtvis fortfarande i stort sett för frihandel, och det gäller också avtalet med Kanada. Men efterfrågan på sektorsspecifika analyser återkommer ständigt. Konsekvensbedömningen för avtalet mellan EU och Kanada visar att det finns tydliga fördelar för båda parter. Sektorsspecifika analyser är endast ett försök att hitta en ursäkt för att säga nej, för sanningen är den att det alltid kommer att finnas både vinnare och förlorare. Det är vårt ansvar att göra det som är bäst för majoriteten. Frihandel är bäst för våra konsumenter och ger dem bättre valmöjligheter och lägre priser. Det är bäst för företagen eftersom det utökar deras marknad och skapar tillväxt och arbetstillfällen. Frihandel är en internationell fördelning av arbete som gör att vi kan göra det som vi är bäst på medan andra gör det som de är bäst på.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Jag välkomnar givetvis alla handelsavtal mellan två länder eller företag, eftersom den globala handeln, om den bedrivs på rätt sätt, kan bidra till att förbättra levnadsstandarden och främja utvecklingen.

Å andra sidan är jag alltid orolig över att det stora antalet bilaterala avtal kommer att leda till att vi inte längre ser helheten, och att vi i slutändan kommer att ha ett sammelsurium av olika avtal som gör det svårt att uppnå ett verkligt avtal inom ramen för WTO.

Jag anser att bilaterala avtal alltid är det näst bästa alternativet. Det bästa alternativet vore verkligen att fortsätta med handelssamtalen inom ramen för WTO-förhandlingarna och att sluta de avtal som världshandeln väntar på och som den globala ekonomin så väl behöver.

Betänkande: Klinz (A7-0081/2011)

Claudio Morganti (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det är ett obestridligt faktum att kreditvärderingsinstitutet nu har uppnått en enorm och okontrollerad makt. Deras ursprungliga funktion var att ge investerarna värdefull information, men med tiden har de övergått till att bli de internationella finansmarknadernas enväldiga och okontrollerbara domare.

Jag anser att det är oacceptabelt att företag och till och med medlemsstater ska bedömas av tre stora amerikanska företag, vilkas värderingar inte alltid har varit korrekta och faktiskt vid vissa tillfällen har lett till häpnadsväckande misstag, exempelvis i samband med Lehman Brothers-affären.

Därför bör vi välkomna bättre kontroller, och jag hoppas att den nya europeiska myndigheten kommer att kunna fungera med optimal kapacitet, med verkliga befogenheter att ingripa och även utfärda böter där så är nödvändigt. Jag anser också att det är en god idé att införa principen om skadeståndsansvar vid uppenbar försummelse. Det behövs större konkurrens inom denna sektor, och vi måste bryta detta historiska oligopol och försöka ta in nya, oberoende och eventuellt europeiska organisationer som skulle ha god kännedom om vår kontinents ekonomiska bakgrund och situation, som bygger på ett helt annat tänkesätt än det i Förenta staterna.

Av dessa skäl röstade jag för detta betänkande.

Betänkande: Niebler (A7-0159/2011)

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Herr talman! Jag är mycket nöjd med det dokument som antogs i dag om en garanti för oberoende konsekvensbedömningar. Konsekvensbedömningarna ligger till grund för lagstiftningsprocessen. Jag anser att konsekvensbedömningarnas faktiska oberoende måste bli en allmän princip som tillämpas på alla typer av konsekvensbedömningar, i synnerhet miljökonsekvensbedömningar. En garanti för tillämpningen av denna princip bör också finnas i direktivet om bedömning av inverkan på miljön, som troligtvis kommer att ses över inom en snar framtid. Det gläder mig att förslagen i miljöutskottet, för vilka jag lade fram ändringsförslag, tar upp miljökonsekvensbedömningar, eftersom detta verkligen är en ytterst viktig fråga. Kommissionen måste också mer aktivt försvara EU:s och medlemsstaternas intressen i fall där tredjeländers projekt kan påverka EU eller någon eller några av dess medlemsstater. Jag anser att detta dokument är ett steg mot att säkerställa allas vår trygghet.

Betänkande: Falbr (A7-0172/2011)

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman! Jag vill mycket gärna yttra mig i den här frågan, eftersom jag anser att det är en aning absurt att vi fastställer bestämmelser om företagets sociala ansvar (FSA) här i parlamentet. Det är bra att vi alla förmodligen kan enas om att endast ingå frihandelsavtal och partnerskap med länder som respekterar mänskliga rättigheter. Det står faktiskt redan i fördraget. Jag tror dock att vissa politiker har glömt vad FSA står för. Det står för företagets sociala ansvar. Det handlar alltså om vad företagen gör på eget initiativ utöver att följa lagstiftningen. Detta används som en konkurrensparameter i affärlivet, vilket skapar en drivkraft för företagen att bli bättre på denna punkt. Om vi kommer och tar ifrån dem detta och gör det till politisk lagstiftning tar vi helt bort denna konkurrensparameter, och det vore – om jag får uttrycka mig så – ren och skär politisk dårskap.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman! Socialpolitikens externa dimension inbegriper alla EU:s åtgärder och initiativ för att främja arbetsnormer och sociala normer i länder utanför EU. Trots att man i både Lissabonfördraget och Europa 2020-strategin fäster större betydelse än någonsin vid socialpolitiken prioriteras konkurrenskraften och ekonomiska faktorer före de sociala frågorna.

Det blir dock allt tydligare att vi måste sluta koncentrera oss enbart på marknaderna och i stället intressera oss mer för befolkningen som helhet, vilket innebär att skydda medborgarna, arbetstagarnas rättigheter och rätten till arbete. EU måste göra detta till ett långsiktigt mål för att kunna se till att män och kvinnor har en chans att få en värdig och produktiv sysselsättning med villkor som bygger på frihet, jämlikhet, trygghet och värdighet. I framtiden kommer det därför att bli nödvändigt för Europaparlamentet och internationella

och europeiska fackföreningar att samarbeta och komplettera det initiativ vi röstat om här i dag med sina positiva och angelägna rekommendationer.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Herr talman! Jag stödde detta betänkande eftersom EU:s företag är särskilt viktiga i den internationella handeln. Vi måste alltid handla i enlighet med EU:s värderingar och internationella sociala och arbetsrättsliga normer, även i tredjeländer.

Företagens sociala ansvar är endast värdefullt som en frivillig åtgärd om konsumenterna får tillförlitlig och korrekt information om företagets verksamhet, produkternas ursprung och de villkor under vilka en vara produceras och säljs. Certifikat, märken och normer är viktiga för konsumenterna, och anseende och rykte är direkt kopplade till ett företags framgång. I de sociala mediernas tidsålder är det svårt att undanhålla konsumenterna information om ett företags agerande utomlands.

Ett ansvarsfullt företagande ligger alltid till grund för konkurrenskraft och framgångsrika företag. EU måste också vara en föregångare när det gäller att främja sociala normer. Jag anser att tanken om företagets ansvar bör införlivas i all EU-politik och i alla handelsavtal.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr talman! Det kan vara en intressant satsning att stödja och främja det sociala ansvaret i externa förbindelser. Det bekymrar mig att vi inte går så långt som vi skulle kunna i våra insatser. Det sociala ansvaret måste vara inriktat på de fattigaste, på dem som lever i samhällets utkanter, på dem som inte har någon utbildning samt på dem som är mest utsatta för manipulation. Kort sagt måste det riktas mot dem som befinner sig längst från arbetsmarknaden.

Det franska program för lärande och samarbete som lanserades av organisationen ATD Quart Monde och den franska staten är ett utmärkt exempel på en gedigen ansats att bevara det autentiska sociala ansvaret i samarbete med de mest missgynnade arbetstagarna. På detta sätt kan EU tillföra ett verkligt mervärde till politiken.

Betänkande: Mitchell (A7-0187/2011)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman! År 2011 är ett strategiskt tillfälle att dra lärdom av de fyra år som förordningen om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete har varit i kraft. Sedan ikraftträdandet verkar det största problemet ha varit svårigheten att förstå eller acceptera utvecklingssamarbetets specifika roll inom ramen för EU:s yttre åtgärder.

Därför måste vi klargöra att utvecklingssamarbetet är det enda politiska område för yttre åtgärder förutom humanitärt bistånd som inte har utformats för att tjäna EU:s intressen utan för att försvara de mest marginaliserade och utsatta folkgrupperna på denna planet.

Genom dagens omröstning kommer vi att betona behovet av ett separat instrument för utvecklingssamarbete som specifikt och uteslutande riktar sig mot utvecklingsländer och uttryckligen utformats för att uppfylla målen i artikel 208 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Sammanfattningsvis begär vi i synnerhet att förfarandet med delegerade akter ska användas vid beslutsfattande om allmänna mål, prioriterade områden och förväntade resultat samt vid fördelningen av medel som uppfyller kriterierna i artikel 290 i EUF-fördraget.

Betänkande: Wallis (A7-0164/2011)

Adam Bielan (ECR). – (PL) Herr talman! Trots att Europaparlamentet upprepade gånger har erkänt vilka fördelar det skulle innebära för den inre marknaden om vi förbättrade den

avtalsrättsliga ramen har vi stött på en mängd stora problem i införandet av ett nytt avtalsrättsligt system med hjälp av ett frivilligt instrument. Dessa problem gäller både innehållet och tillvägagångssättet. Framför allt återspeglar de framlagda förslagen kommissionens ståndpunkt, som inte får något stöd i den offentliga debatten. Vi vet inte vad de enskilda medlemsstaterna eller konsumenternas och företagens företrädare har för ståndpunkter. Olika rättsliga tolkningar kan bero på att några av de framlagda dokument som ska användas som en grund för rättsliga beslut inte är tillräckligt tydliga.

Slutligen skulle införandet av ett frivilligt instrument få en betydande ekonomisk betydelse för företag och konsument. Det kan uppstå mycket höga kostnader i samband med den nödvändiga utbildningen, ersättandet av standardavtal och eventuella domstolsförfaranden. Jag anser att det är oklokt att införa ytterligare ekonomiska bördor på företagen under dessa svåra ekonomiska förhållanden. Med anledning av ovanstående röstade jag för ett förkastande av betänkandet.

Betänkande: Hirsch (A7-0082/2011)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman! Möjligheten och förmågan att studera och arbeta i en internationell miljö är en viktig förutsättning för ett framgångsrikt yrkesliv i en globaliserad ekonomi. De nyckelfaktorer som anges i Europa 2020-strategin för en smart, hållbar tillväxt för alla måste förverkligas inom yrkesutbildningen genom konkreta åtgärder på unions- och medlemsstatsnivå. I framtidsprognoserna antas att efterfrågan på kompetens kommer att fortsätta öka. Den industriella och tekniska utvecklingen leder till ett ökat behov av arbetskraft med höga och medelhöga kvalifikationer, vilket dock sker på bekostnad av mindre kvalificerade.

Särskilt för unga gäller det därför att handla snabbt. Den stadigt växande ungdomsarbetslösheten är en av de akutaste utmaningarna i EU. En förutsättning för att dessa mål ska uppnås anser vi är att yrkesutbildning prioriteras högt politiskt och gemensamt på varaktig basis, vilket kan förverkligas endast om alla berörda parter deltar och engagerar sig. Detta krävs av EU-institutionerna och av lokala och regionala aktörer.

Paul Murphy (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot Nadja Hirschs betänkande eftersom det inte först och främst framhåller utbildningen som ett sätt för människor att utöka sina kunskaper och sin kompetens, utan enbart som ett sätt att öka storföretagens vinster.

Jag förkastar helt och hållet denna inställning. I betänkandet påstås att genomförandet av Europa 2020-strategins mål är ett sätt att säkerställa sysselsättningen och en bättre levnadsstandard. Detta stämmer inte alls. Europa 2020-strategin kommer varken att leverera arbetstillfällen eller en bättre levnadsstandard. Den ger oss mer nyliberal politik och en kraftig försämring av både löner och villkor.

I detta betänkande kräver man helt skamlöst att arbetsgivarna ska kunna upphäva lärlingsavtal om lärlingen bedöms vara olämplig för sitt yrke. Detta kommer garanterat att leda till grovt utnyttjande. Jag förkastar kravet på ökat deltagande från privata högskolor i utvidgningen av yrkesutbildningen och kräver i stället meningsfulla utbildningsmöjligheter som tillhandahålls genom stora offentliga investeringar.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Herr talman! Jag stödde detta betänkande eftersom ungdomsarbetslösheten är en utmaning för hela EU som skapar problem för hela samhället. Den ligger också bakom oroligheterna i Medelhavsländerna. I de nordiska ländernas

välståndande samhällen är ungdomsarbetslösheten synlig i t.ex. utanförskap och ökat drogmissbruk bland ungdomar.

I ungdomsåren är det viktigt att vara rörlig och kunna byta arbete. Ungdomsarbetslösheten är allvarlig när ungdomar inte har tillgång till någon form av arbete eftersom de är lågutbildade eller saknar arbetslivserfarenhet. Dessutom har ungdomar med låg utbildning eller bristande arbetslivserfarenhet en dålig utgångspunkt i konkurrensen om arbetstillfällena. Därför måste vi satsa på att tillhandahålla bred utbildning av hög kvalitet och på att ta hänsyn till jämställdhetsperspektivet så att de underliggande orsakerna till ungdomsarbetslösheten kan undanröjas. Vi bör också tänka på vidareutbildningens roll, eftersom det är den som främjar livslångt lärande och förbereder människor för förändringar på arbetsmarknaden.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Herr talman! Det betyder mycket att parlamentet använder denna resolution för att sända ett tydligt budskap både till medlemsstaterna och till de yngre generationerna för att begära ett större engagemang i det europeiska samarbetet för lärande, yrkesutbildning och högre utbildning i syfte att stärka Europa 2020-strategin. Vi vet att ungdomsarbetslösheten får allvarliga konsekvenser i form av fattigdom och socialt utanförskap, och det får även en förlängning av den osäkra tid som 40 procent av EU:s ungdomar lever i.

Ett starkt stöd bör ges till en kombination av utbildningspolitik och ett nytt incitamentbaserat välfärdssystem för företag som tillhandahåller heltidssysselsättning för ungdomar och kvinnor. Det är oerhört viktigt att se till att de kunskaper som inlärs överensstämmer med den kompetens – även i fråga om medborgarskap – som krävs för de nya målen om hållbar och smart tillväxt. Det är också ytterst viktigt att vi bedriver en politik för att underlätta övergången från utbildning till arbetsliv och för att påskynda erkännandet av yrkesmeriter, titlar och akademiska meriter.

De medlemsstater som i likhet med mitt eget land stramar åt resurserna till utbildning och forskning under krisen måste förstå att de skadar ungdomarna och därmed skadar EU:s framtid.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman! Jag deltog i utarbetandet av detta betänkande i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, och arbetslösheten i EU är verkligen hög, men den genomsnittliga arbetslösheten bland ungdomar är dubbelt så hög. I vissa medlemsstater är siffran ännu högre, t.ex. i mitt hemland, där den faktiskt är tre gånger så hög. Jag stöder initiativen i detta betänkande, som utgörs av praktiska åtgärder för att vända denna situation till en förbättring. Vi ser inte någon mening med att utbilda ett stort antal människor inom högre utbildningar om de sedan inte får någon användning för sin utbildning på arbetsmarknaden. Vi måste satsa mer på yrkesutbildningar och omskolning.

Något som dock är helt oacceptabelt är rådets nedskärning av utbildningsbudgeten. Dessa åtgärder är också oförenliga med förverkligandet av Europa 2020-strategin, som redan har antagits. Rådet lever inte upp till sina principer. Jag röstade för antagandet av detta betänkande. Tack.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag röstade också för detta betänkande, särskilt med tanke på att det enligt uppskattningarna kommer att finnas 15 miljoner arbetstillfällen för personer med yrkesutbildning från i dag fram till 2020. Samtidigt uppskattas att det kommer att finnas 12 miljoner färre arbetstillfällen för människor utan utbildning eller lågutbildade personer. Något måste därför göras åt detta, och det finns uppenbarligen ett

stort behov av utbildning. 21 procent av alla ungdomar i EU är arbetslösa, och därför är det viktigt att de utbildar sig tills också de har lämpliga kvalifikationer och att det finns ett samarbete mellan högskolor och företag så att dessa utbildningar är lämpliga. Dessutom är det viktigt att det finns en oberoende utvärdering av dessa kvalifikationer. Om vi gör allt detta kan vi lösa det här problemet i framtiden.

Betänkande: Garriga Polledo (A7-0193/2011)

Francesco De Angelis (S&D). – (IT) Herr talman! Salvador Garriga Polledos betänkande är ett mycket viktigt dokument som gör det möjligt för oss att fastställa en ny budgettram för ett konkurrenskraftigt och hållbart EU för alla.

Vi behöver en budget som är utformad för dagens utmaningar och som kan tillgodose de rådande behoven på ett tydligt och innovativt sätt. Dess främsta prioritering måste vara forskning och innovation för små och medelstora företag samt att stimulera tillväxt och sysselsättning. Det andra målet är att reformera den gemensamma jordbrukspolitiken i syfte att främja och stödja det europeiska jordbrukets konkurrenskraft.

Vi behöver dock särskilt uppmärksamma den framtida sammanhållningspolitiken, som jag anser vara ett mycket viktigt instrument och ett instrument som ger finansiellt stöd till investeringar som skapar ekonomisk tillväxt och framför allt nya arbetstillfällen. I den här frågan vill jag återkomma till en punkt som jag anser är synnerligen viktig, nämligen inrättandet av en ny mellankategori. Jag anser givetvis att denna nya kategori inte kan skapas genom att ta resurser från andra kategorier som är nödvändiga för att bevara en balanserad, harmonisk och hållbar tillväxt för våra samhällen.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Herr talman! Detta ytterst viktiga betänkande antogs, och jag vill bara ta upp några punkter. Den första är ändringsförslag 18 som lades fram av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, där det fastslås att vissa relativt precisa nedskärningar kan göras inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken i enlighet med den typ av aktuella reformer som redan förekommer. Med andra ord får vi en tydlig bild av gruppens syn på jordbrukspolitiken, även om den har formulerats på ett mycket listigt sätt. Den uppenbara och grundläggande förutsättningen här är att det är jordbrukspolitiken som kommer att drabbas om vi måste göra några nedskärningar.

Den andra viktiga punkten, där jag röstade mot min egen grupp, är ändringsförslag 37d, som ursprungligen tar upp de betydande besparingar som skulle kunna göras om Europaparlamentet hade ett enda säte. Det är meningslöst att argumentera om den saken: det kommer att innebära besparingar. Det spelar ingen roll hur vi röstar – vi vet att det skulle innebära besparingar. Jag hoppas att man här i parlamentet till slut ska förstå att medborgarna är mycket trötta på alla besparingar som drabbar dem, samtidigt som det inte görs några besparingar som drabbar oss. Detta kan inte bortförklaras för allmänheten, och inget kommer att förbättras genom omröstningar. Besparingar kommer att göras, och vi måste göra dem.

Salvatore Caronna (S&D). – (IT) Herr talman! Jag röstade för Salvador Garriga Polledos betänkande om EU:s kommande budgettram eftersom jag är övertygad om att det under en av de största kriserna för den så kallade europeiska andan är viktigt att vi håller fast vid och stärker vår tro på att det är viktigt att ge EU trovärdiga instrument, först och främst genom tillräcklig finansiering.

Kravet på en femprocentig ökning av nästa budgettram är därför berättigat och nödvändigt. Det kanske inte kommer att vara tillräckligt, men det behövs för att hantera de stora frågor

som ligger framför oss. Dessa resurser behövs för att ta itu med de verkliga problemen, t.ex. sammanhållningen mellan regioner, en större forsknings- och innovationskapacitet och en större förmåga att skapa tillväxt och arbetstillfällen. Utan tillräckliga resurser kan inget av dessa problem hanteras på ett lämpligt sätt, allra minst införandet av en mellankategori i sammanhållningspolitiken, som endast är rimligt om det inte drabbar de andra redan befintliga kategorierna.

Därför röstade jag för betänkandet, och jag hoppas att kommissionen och rådet kommer att följa rekommendationerna i det.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Herr talman! Den ekonomiska krisen, de demografiska problemen och den stigande arbetslösheten har stor inverkan på medlemsstaternas budgetåtstramningar. En EU-budget som ger möjligheter till långsiktig planering skulle därför vara ett verktyg som främjar tillväxten i de enskilda ländernas ekonomier. Europa 2020-strategin, som stimulerar sysselsättning och främjar den sociala integrationen, är enligt min mening en nyckelkomponent när det gäller att hjälpa länderna att ta sig ur krisen. Mot denna bakgrund är det särskilt viktigt att budgeten omfattar även små och medelstora företag. Därför instämmer jag med förslaget att ge större stöd till alla program och instrument som stöder dessa företag, inbegripet program som syftar till att förbättra konkurrenskraften, innovationen och användningen av strukturfonderna.

EU:s största utmaningar kommer att vara att upprätthålla konkurrenskraften, öka den ekonomiska tillväxten och bekämpa arbetslösheten. Därför skulle jag vilja lyfta fram det akuta behovet av att främja tillväxten genom att investera i kunskapsbaserade ekonomiska sektorer. Genom att stärka kopplingen mellan utbildning, vetenskaplig forskning och sysselsättning kommer vi att kunna främja integration, rörlighet och specialisering.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman! Jag vill uttrycka min glädje och förklara varför jag röstade för Salvador Garriga Polledos betänkande, som på något sätt lyckas fastställa seriösa och effektiva mål som bidrar till att stärka sammanhållningspolitiken.

En sak bekymrar mig dock, vilket vi uttryckte genom att rösta för ett antagande av det ändringsförslag som syftar till att stryka formuleringen om inrättandet av en mellankategori för sammanhållningspolitiken i de delar av EU där BNP ligger mellan 75 och 90 procent av EU:s BNP. Detta bekymrar oss verkligen, inte för att vi anser att sammanhållningspolitikens fokus inte bör breddas, utan för att vi anser att denna utökning – om inga ytterligare resurser skjuts till – riskerar att ske på bekostnad av resurserna till de områden som nämns i mål 1, det så kallade konvergenzmålet, och som behöver precis lika mycket uppmärksamhet och stöd från EU. Sammanfattningsvis är jag nöjd med betänkandet och med det arbete som har utförts, men jag har vissa betänkligheter när det gäller den uppmärksamhet som vi verkar ha ägnat åt en politik som kunde ha bekräftat den så kallade utfasningen, som vi är vana vid.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Herr talman! Innehållet i den nya fleråriga budgetramen måste ge unionen och dess medborgare en tydlig framtidsvision. De ekonomiska och sociala utmaningar som vi för närvarande står inför kan inte bara återspeglas i storslagna uttalanden, utan måste först och främst bemötas i konkreta budgetkapitel.

Oavsett om vi betraktar EU:s och dess regioners nuvarande problem och ambitioner från ett regionalt eller globalt perspektiv är de mest akuta frågorna den bristande energiförsörjningen, den allt långsammare ekonomiska tillväxten och arbetslösheten.

Därför måste vi fortfarande betrakta utvecklingen och innovationen inom EU:s energiinfrastruktur som prioriterade områden som behöver betydligt större finansiering. Mot bakgrund av den rådande miljösituationen anser jag att en återgång till koleldning inte är någon bra lösning för framtiden eller för inrättandet av ett komplett transeuropeiskt transportnät. Dessa två områden är en grundläggande förutsättning för att vi ska kunna öka hela EU:s konkurrenskraft och för att den inre marknaden ska kunna fungera, och därför behöver de uppmärksammas särskilt i utarbetandet av budgeten.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Först och främst välkomnar jag åtagandet i betänkandet att åtminstone behålla den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningsfonden på de nuvarande nivåerna i nästa budgetram. Det fanns stora meningsskiljaktigheter även i vår grupp om mellankategorin, och vi beslutade att ha en fri omröstning. Det påverkar inte mina irländska kolleger eller oss själva över huvud taget, för trots att vi omfattas av Internationella valutafonden – och vårt lands ekonomi är körd i botten – så har vi en BNP som är betydligt högre än genomsnittet i EU. Därför påverkar det inte oss huruvida det finns en mellankategori eller inte.

Vi anser dock att det behövs en grundläggande bedömning av sammanhållningspolitiken framöver, eftersom politiken antingen kommer att bli överflödigt eller behöva reformeras allteftersom fler regioner tar sig över tröskeln på 75 procent, och det är vad vi förväntar oss kommer att hända.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Coelho (A7-0185/2011)

Alexander Alvaro (ALDE), skriftlig. – (DE) Det tyska Fri demokratiska partiets delegation i Europaparlamentet förutsätter att inkludandet av Rumänien och Bulgarien i Schengenområdet ytterligare kommer att förbättra rörelsefriheten inom EU. Nu när de båda medlemsstaterna har uppnått positiva resultat i alla områden av Schengenutvärderingen bör det inte finnas några fler hinder som ytterligare försenar utvidgningen. Gränser som är tekniskt säkrade blir naturligtvis inte automatiskt säkra i praktiken, så länge det finns problem med bekämpningen av korruption inom det rättsliga och polisiära systemet.

Följaktligen gäller denna utmaning även de medlemsstater som redan omfattas av Schengenområdet. Delegationen från det tyska Fria demokratiska partiet anser därför att kriterier såsom bekämpning av korruption måste få större uppmärksamhet i utvärderingen av Schengenmekanismen, och att alla förseelser måste straffas på lämpligt sätt.

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstar för detta betänkande med anledning av de positiva resultaten av de utvärderingar som gjorts i båda länderna för att fastställa huruvida de uppfyller kraven i Schengenregelverket. Både Rumänien och Bulgarien är för närvarande beredda att öppna sina gränser trots att gränsen mellan Bulgarien och Grekland är mycket känslig, men Bulgarien behöver vidta ytterligare åtgärder och en trepartsstrategi för Bulgarien, Grekland och Turkiet måste antas.

Laima Liucija Andrikiene (PPE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för denna viktiga resolution om tillämpningen av Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien. Jag instämmer med föredragandens ståndpunkt att det visserligen finns vissa olösta frågor som kommer att kräva regelbunden rapportering och uppföljning någon gång i framtiden, men att dessa inte utgör något hinder för ett fullvärdigt Schengenmedlemskap för dessa två medlemsstater.

Inkluderandet av Bulgarien och Rumänien i Schengenområdet är mycket viktigt, dels för dessa länder, deras ekonomiska tillväxt och investeringsutveckling, dels för hela EU, för att öka integriteten och solidariteten mellan medlemsstaterna.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet om Rumäniens och Bulgariens inträde i Schengenområdet. Det här är andra gången som Bulgariens och Rumäniens tillämpning av Schengenavtalets bestämmelser har granskats. Den första utvärderingen genomfördes 2010. Vi måste komma ihåg att Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket (dataskydd, Schengens informationssystem, luft-, land- och sjögränser, polissamarbete och viseringar) när de anslöt sig till EU 2007. Nu måste dock alla medlemsstater enas om att de verkligen ska inkluderas i ett område utan inre gränser. Europaparlamentet har nu fått säga sin mening.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Schengensamarbetet inleddes den 14 juni 1985 med Schengenavtalet, som gjorde det möjligt att avskaffa systematiska gränskontroller vid de undertecknande ländernas inre gränser och att skapa ett gemensamt område med fri rörlighet för personer. Just nu garanteras fri rörlighet inom ett område av 42 673 km yttre sjögränser och 7 721 km landgränser, vilket omfattar 25 länder och 400 miljoner medborgare. För närvarande tillämpar Bulgarien, Rumänien och Cypern Schengenregelverket endast i begränsad utsträckning, och därför utförs fortfarande kontroller vid dessa tre medlemsstaters gränser.

Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket när de anslöt sig till EU 2007. Mot bakgrund av resultaten från utvärderingarna och de nödvändiga återbesöken från våra expertgrupper har Europaparlamentet och rådet dragit slutsatsen att det visserligen finns vissa olösta frågor som kommer att kräva regelbunden rapportering och uppföljning, men att dessa frågor inte utgör något hinder för dessa två medlemsstaters fullvärdiga medlemskap i Schengenområdet. Jag stöder förslaget att Bulgarien och Rumänien inom sex månader bör informera Europaparlamentet och rådet skriftligen om vilka ytterligare åtgärder de avser att vidta när det gäller de rekommendationer som ingår i bedömningsrapporterna och åsytas i uppföljningsrapporterna och som fortfarande återstår att genomföra.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Sedan Schengenavtalet slöts 1985 har Schengenområdet utökats från de fem ursprungliga medlemsstaterna till 25 stater, varav 22 är medlemsländer i EU. Schengen gjorde det möjligt att avskaffa inre gränskontroller mellan undertecknande stater och att inrätta en enda yttre gräns där gränskontroller vid inträde i Schengenområdet utförs. Bulgarien och Rumänien antog Schengenregelverket när de anslöt sig till EU 2007.

På grundval av resultaten av de utvärderingar och de kontrollbesök som utförts har föredraganden Carlos Coelho kommit fram till slutsatsen att alla nödvändiga villkor för tillämpning av samtliga delar av Schengenregelverket har uppfyllts, dvs. kontroller vid luft-, land- och sjögränser, polissamarbete, viseringar, anslutning till Schengens informationssystem (SIS) och dataskydd. Dessa länder bör bli fullvärdiga medlemmar av Schengenområdet. Detta är ett viktigt framsteg för dem och ett sätt att stärka deras EU-medlemskap. Därför röstar jag för detta betänkande och vill gratulera föredraganden.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för detta initiativ eftersom Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket när de anslöt sig till EU 2007. Efter de relevanta expertutlåtandena och trots att det fortfarande finns problem som måste lösas har båda länderna visat att de är beredda att tillämpa bestämmelserna i Schengenregelverket och därför kan få fullt tillträde till det.

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Detta är ett mycket viktigt betänkande som inte bara berör mitt eget land Bulgarien, utan även EU som helhet. Jag är övertygad om att våra ansträngningar mycket snart kommer att ge utdelning. Våra gränser har under en tid varit redo att försvara EU:s gränser. Men det beslut som vi hade så stora förhoppningar om har låtit vänta på sig. Jag anser att anledningen till detta är rent politisk. I betänkandet nämns även de inspektioner som utfördes vid vår gräns mot Turkiet, som uppfyller Schengens krav och bevisar att vi är beredda. Jag hoppas verkligen att detta betänkande kommer att röstas igenom vid Europeiska rådets nästa möte, för ju snabbare vi agerar i den här frågan, desto mer kommer vi alla att tjäna på det – politiskt, ekonomiskt och socialt.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade mot en fullständig tillämpning av Schengenåtgärderna i Rumänien och Bulgarien. Trots de allmänt positiva omdömena om dessa två medlemsstaters framsteg när det gäller säkerhet, påpekas i betänkandet att flera tekniska och administrativa brister upptäcktes i de organ som har till uppgift att trygga säkerheten vid båda ländernas gränser, och i synnerhet i de organ som har till uppgift att kontrollera och övervaka sjö- och landgränser. För det andra påpekas i betänkandet att om de båda länderna inkluderas i Schengenområdet kommer deras geografiska belägenhet vid gränsen mot Turkiet att skapa två nya inkörsportar för illegala invandrare som än så länge endast åker till Grekland, som för närvarande är det enda Schengenlandet på Balkan.

Inkluderandet av Rumänien och Bulgarien skulle därför betydligt öka omfattningen av EU:s sydöstra akilleshäla och orsaka en tredubbel ökning av det invandringstryck som vi just nu står inför. Förslaget till resolution strider därför helt mot medborgarnas behov av skydd – vilket alltid har varit centralt i *Lega Nords* program – och jag kan inte stödja det.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Beslutet att inkludera Rumänien och Bulgarien i Schengenområdet är nu ett rent politiskt beslut. Det betänkande som stöder Rumäniens inträde i detta område och som antogs av Europaparlamentet bekräftar endast att EU:s experter har rätt i sin uppfattning – Rumänien har gjort ett bra jobb, säkrat sina gränser och uppfyllt alla nödvändiga krav. Yttrandet från parlamentet i Bryssel är av rådgivande karaktär, och nu, liksom tidigare, ligger beslutet hos rådets politiker. Att använda sig av dubbelmoral och tala om obligatoriska kriterier som, när de väl har uppfyllts, betraktas som "rent tekniska" är inte alls kännetecknande för den demokratiska och rättvisa union som vi är vana vid.

Därför kan jag bara hoppas att medlemsstaternas politiker inte fortsättningsvis kommer att bortse från experternas utlåtanden och EU:s lagstiftning. Att gömma sig bakom ord utan att lösa frågan direkt kan inte längre vara ett alternativ, eftersom inträdet till Schengenområdet aldrig har varit ett politiskt problem, utan ett tekniskt problem. Bedömningarna från de oberoende experterna och från Europaparlamentet, som med överväldigande majoritet röstade för Rumäniens inträde i Schengen, bör betraktas som en avgörande faktor i Europeiska rådet, och därför bör blockeringen av detta förfarande brytas.

Philippe Boulland (PPE), *skriftlig*. – (FR) Schengenområdet och i synnerhet rörelsefriheten är en del av EU-rätten som verkligen har betydelse för våra medborgare. Kommissionens ordförande José Manuel Barroso påminde oss om att rörelsefriheten är lika viktig för EU som grunden för en byggnad. Rörelsefriheten är en av EU:s största framgångar. Det gläder mig att parlamentet har godkänt Bulgariens och Rumäniens anslutning till Schengenområdet. Enorma insatser har gjorts för att trygga säkerheten vid gränserna. De övervakningssystem av fjärde generationen dessa länder använder är mycket mer imponerande än de modeller av andra generationen vi själva använder.

Trots detta finns det fortfarande hinder för arbetstagarnas fria rörlighet. För det första finns det rättsliga och administrativa hinder som påverkar alla aspekter av medborgarnas liv. För det andra förekommer social dumpning: trots att artikel 45 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt garanterar likabehandling av arbetstagare visar utskottet för framställningar genom sitt arbete att verkligheten ser helt annorlunda ut. För det tredje har vi det sociala skyddet som varierar från land till land och därför inte främjar rörligheten. Därför vill jag föreslå en lägsta nivå på det sociala skyddet i unionen. Det sociala skyddet ligger visserligen inom medlemsstaternas behörighetsområde, men den bristande harmoniseringen skadar helt uppenbart den inre marknaden.

John Bufton (EFD), skriftlig. – (EN) Jag röstade mot en utökning av Schengenregelverket så att det omfattar Bulgarien och Rumänien, eftersom jag helt enkelt inte anser att vi har tillräckliga bestämmelser för att se till att de ansluter sig till det passfria området på ett säkert och effektivt sätt. Korruption och organiserad brottslighet är fortfarande vanligt förekommande i dessa länder, som också är inkörsportar för illegal invandring. Sexhandel, barnprostitution, handel med barn och organiserade kriminella gäng skulle kunna sprida sig inom öppna gränser, och man har inte gjort tillräckligt för att bekämpa dessa brott i de aktuella medlemsstaterna.

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Carlos Coelhos betänkande om fullständig tillämpning av Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien. Vi bör gratulera de båda medlemsstaterna till det arbete de har utfört. Båda staterna har uppfyllt kriterierna för fullständig tillämpning av Schengenregelverket. I detta betänkande betonas dock att regionen inbegriper en av EU:s mest utsatta externa gränser när det gäller illegal invandring. Bulgarien kommer att behöva genomföra övergångsåtgärder vid sitt inträde i Schengenområdet. Båda staterna kommer att behöva samarbeta fullt ut för att inte äventyra ett system som bygger på ömsesidig tillit mellan medlemsstaterna. Jag stöder föredragandens standpunkt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom Bulgarien och Rumänien uppfyller kraven för inträde i Schengenområdet välkomnar jag utvidgningen av området till att omfatta dessa länder. Jag anser dock att de ytterligare åtgärderna och lösningarna på de påpekade bristerna är viktiga, inte minst när det gäller den illegala invandring som konstaterats i Bulgarien på grund av landets geografiska läge i utkanten av EU. Om den fria rörligheten för personer, varor, tjänster och arbete ska fungera ordentligt behöver vi en stabil och harmoniserad politik för de yttre gränserna, eftersom det är det enda sättet att bevara den sociala och ekonomiska stabiliteten inom EU.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet. Vissa medlemsstater, bland annat Frankrike, Tyskland och Nederländerna, vill ändra spelreglerna. Det är dock inte rimligt att lägga till ytterligare kriterier, t.ex. en bedömning av politiken för att bekämpa korruption och brottslighet. Dessa frågor är utan tvekan viktiga, men förslaget är helt och hållet politiskt motiverat. Att lägga till nya kriterier skulle skapa ett tudelat system för medlemsstaterna.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag anser att sådana åtgärder är viktiga för att bekräfta EU:s solidaritet i dessa tider av hård prövning.

Jurgen Creutzmann (ALDE), skriftlig. – (DE) Det tyska Fria demokratiska partiets delegation i Europaparlamentet förutsätter att inkluderandet av Rumänien och Bulgarien i Schengenområdet ytterligare kommer att förbättra rörelsefriheten inom EU. Nu när de

båda medlemsstaterna har uppnått positiva resultat i alla områden av Schengenutvärderingen bör det inte finnas några fler hinder som ytterligare försenar utvidgningen. Gränser som är tekniskt säkrade blir naturligtvis inte automatiskt säkra i praktiken, så länge det finns problem med bekämpningen av korruption inom det rättsliga och polisiära systemet.

Följaktligen gäller denna utmaning även de medlemsstater som redan omfattas av Schengenområdet. Delegationen från det tyska Fria demokratiska partiet anser därför att kriterier såsom bekämpning av korruption måste få större uppmärksamhet i utvärderingen av Schengenmekanismen, och att alla förseelser måste straffas på lämpligt sätt.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig*. – (RO) Dagens omröstning i Europaparlamentet har betonat att Rumänien är redo att tillämpa Schengenregelverket. Enligt föredraganden Carlos Coelho har alla tidigare påpekade brister åtgärdats med goda resultat av de rumänska myndigheterna. Rumänien kan tillhandahålla ett verkligt skydd oavsett om det gäller luft-, sjö- eller landgränser. Därför beklagar jag att det fortfarande förekommer tvivel om vår beredskap att tillämpa regelverket och att vissa medlemsstater fortsätter att skydda sin så kallade "nationella säkerhet" genom att ställa omotiverade hinder i vägen för en medlemsstat som har förtjänat sin rätt att behandlas rättvist och utan diskriminering. Europaparlamentet har i dag gjort ett enat uttalande om rättvisa. Hur länge till tänker rådet fortsätta att ignorera vår ståndpunkt?

Rachida Dati (PPE), *skriftlig*. – (FR) Expertgruppens utvärderingar och återbesök har visat att Bulgarien och Rumänien är redo att bli fullt delaktiga i Schengenområdet. Därför har jag röstat för min kollega Carlos Coelhos betänkande.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Föredraganden, som har bevakat detta område under flera av parlamentets sessioner, anser att det visserligen finns olösta frågor som motiverar regelbunden bevakning men att dessa inte utgör något hinder för Bulgariens och Rumäniens inträde i Schengenområdet. Med tanke på föredragandens erfarenhet på detta område anser jag att jag lugnt kan stödja hans bedömning och hans krav på säkerhet vid de yttre gränserna. Beslutet att öppna gränserna för dessa medlemsstater kommer att öka rörelsefriheten och på ett mer praktiskt plan göra det möjligt för bulgarer och rumäner att känna sig mer integrerade i den union där de är fullvärdiga medlemmar.

Jag hoppas att dagens symboliska beslut också kommer att resultera i ett rikare handelsflöde mellan länder och i en mer integrerad hantering av immigrations- och säkerhetsfrågor. Föredraganden varnar med rätta för känsligheten i de tre länderna Bulgarien, Turkiet och Grekland när det gäller illegal invandring. Jag instämmer med honom när han påpekar att Bulgarien måste anta ytterligare åtgärder, bland annat en särskild handlingsplan med åtgärder som ska tillämpas vid inträdet i Schengenområdet samt en strategi för att motverka en eventuell kraftig ökning av immigrationen till Grekland, Turkiet och Bulgarien.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta betänkande som utarbetats av vår kollega Carlos Coelho gäller förslaget till rådets beslut om full tillämpning av Schengenregelverket i Republiken Bulgarien och Rumänien. Schengenavtalet slöts den 14 juni 1985. Genom att avskaffa kontroller vid de undertecknande ländernas inre gränser och genom att skapa ett gemensamt område blev den fria rörligheten för personer och varor möjlig i hela EU. Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket 2007, och dokumenten visar att både Bulgarien och Rumänien är redo för EU-inträde från teknisk synpunkt. Alla anslutningsvillkor uppfylldes i mars 2011, och det försenade antagandet av det nya utvärderingssystemet för Schengenområdet för att minimera befintliga problem

kan inte utgöra något hinder för dessa länders inträde i EU, även om jag befarar att osäkerheten kommer att öka. Mot bakgrund av allt detta röstar jag för. Slutligen vill jag gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete med detta betänkande, trots de hinder rådet ställde i vägen för bedömningen av vissa dokument som betraktades som nödvändiga för att uppnå detta.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Kontrollen av att nya medlemsstater uppfyller de nödvändiga villkoren för en fullständig tillämpning av Schengenregelverket är en förutsättning för antagandet av rådets beslut att avskaffa gränskontroller vid de inre gränserna efter samråd med Europaparlamentet.

I detta fall anges i betänkandet att alla villkor för avskaffandet av gränskontroller i Bulgarien och Rumänien har uppfyllts. Beslutet att inkludera dessa två länder, som anslöt sig till EU 2007, i Schengenområdet måste fattas enhälligt i rådet av samtliga länder som redan tillhör Schengenområdet. Föredraganden nämner behovet av ytterligare åtgärder vid gränsen mellan Bulgarien, Grekland och Turkiet, som är en av de mest utsatta när det gäller illegal invandring. Utvärderingskommittén uppmanade också Bulgarien att vidta ytterligare åtgärder, eftersom man befarade en immigrationsström från Turkiet.

På grund av de påtryckningar som utövas mot dessa länder, och på grund av målet med dessa påtryckningar, har vi lagt ner våra röster. Vi anser dessutom att de skäl som anger vår ståndpunkt om utvidgningen och nya staters anslutning till EU gäller lika väl för den fullständiga tillämpningen av Schengenregelverket i dessa eller i andra länder.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Föredraganden anser att alla villkor för upphävande av kontroller vid gränserna mot Bulgarien och Rumänien är uppfyllda, men vill att Europaparlamentet ska informeras om de ytterligare åtgärder som vidtas vid Bulgariens gräns mot Grekland och Turkiet, som är en av de mest utsatta när det gäller illegal invandring.

Bekräftelsen att de nya medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga kraven för tillämpning av samtliga delar av Schengenregelverket är en förutsättning för att EU:s ministerråd efter samråd med Europaparlamentet ska anta ett beslut om avskaffande av gränskontroller vid de inre gränserna till dessa länder.

Utvärderingskommittén uppmanade dock Bulgarien att anta ytterligare åtgärder, i synnerhet en särskild handlingsplan med åtgärder som ska tillämpas vid anslutningen till Schengenområdet. Denna uppmaning beror till stor del på att man befarar immigrationsströmmar från Turkiet.

Beslutet att inkludera dessa två länder, som anslöt sig till EU 2007, i Schengenområdet måste fattas enhälligt i rådet av regeringarna i samtliga länder som redan tillhör Schengenområdet. Frågan bör diskuteras vid mötet med rådet (rättsliga och inrikes frågor) den 9–10 juni.

På grund av vår ståndpunkt när det gäller dessa länders inträde har vi hållit fast vid vårt beslut att lägga ner våra röster, vilket har stärkts av de påtryckningar som även fortsättningsvis utövas på dessa länder.

Monika Flašíková Beňová (S&D), skriftlig. – (SK) Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket när de anslöt sig till EU 2007. Det grundläggande villkoret för att rådet ska besluta att avskaffa kontrollerna vid de inre gränserna till dessa medlemsstater är att man inom ramen för utvärderingsförfarandena bekräftar att de nya medlemsstaterna

har uppfyllt de nödvändiga villkoren för att tillämpa samtliga delar av Schengenregelverket: dataskydd, Schengens informationssystem, luft-, land- och sjögränser, polissamarbete och viseringar.

För att Europaparlamentet på ett tydligt sätt ska kunna bedöma alla nödvändiga aspekter för att komma fram till en ståndpunkt om huruvida dessa två länder är redo att ansluta sig till Schengenområdet är det nödvändigt att få full tillgång till experternas rapporter om bedömningen av dessa två länders framsteg i förberedelserna. Jag anser dock att Rumänien och Bulgarien nu har bevisat att de är redo att tillämpa alla bestämmelser i Schengenregelverket på ett tillfredsställande sätt. Samtidigt får vi inte underskatta situationen, och vi måste nu tänka på hur vi ska hålla situationen under kontroll efter dessa länders fullständiga anslutning till Schengenområdet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jag har inget emot våra vänner och grannar i Bulgarien och Rumänien. Jag har dock ett antal problem med bestämmelserna i Schengenregelverket. Detta skandalösa avtal slöts i smyg och ratificerades i augusti månad på 1980-talet. Det har inte skapat någonting annat än problem. Att undanröja de inre gränserna garanterar inte rörelsefrihet för EU-medborgarna, utan skapar snarare osäkerhet och orsakar ohanterliga befolknings- och migrationsströmmar inom EU, både i ursprungs- och mottagarländerna. Det skapar också utmärkta tillfällen för illegala invandrare som vet att de, oavsett var de tar sig in i EU, kommer att kunna bosätta sig var de vill. Frankrike drabbas särskilt hårt av detta. Problemen med romerna och med Lampedusa, som ofta har diskuterats här i parlamentet, är endast ett par exempel på detta problem. Jag vill inte att Schengenregelverket ska tillämpas i mitt eget land, och inte heller i andra länder. Medlemsstaterna bör återfå full kontroll över sina gränser och, där så är möjligt, samarbeta för att stärka de "yttre" gränserna.

Nathalie Griesbeck (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag stöder helt och fullt antagandet av detta betänkande, som godkänner Bulgariens och Rumäniens anslutning till Schengenområdet. Dessa båda stater har arbetat hårt för att förbättra gränskontrollerna och har lyckats väl med detta, vilket bekräftats av de positiva resultaten i utvärderingarna och de expertbesök som anordnats av rådets arbetsgrupp för utvärdering av Schengen. Båda länderna har uppfyllt alla tekniska kriterier som fastställts av EU. Därför ger jag mitt fulla stöd till deras fullständiga deltagande i Schengenområdet. Medlemsstaterna kan inte lägga till nya villkor (t.ex. en utvärdering av politiken för att bekämpa korruption och brottslighet) eller ändra reglerna i halvlek. Denna vecka har det gått 26 år sedan upprättandet av Schengenavtalet, en av EU:s största framgångar som måste försvaras. Vi måste även försvara rörelsefriheten, som är en grundläggande rättighet för EU:s medborgare.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag är för Rumäniens och Bulgariens anslutning till Schengenområdet. En ingående och objektiv bedömning av båda ländernas efterlevnad av Schengenregelverket har utförts. Båda länderna har uppfyllt samtliga kriterier. Därför är det orimligt att lägga till ytterligare villkor, t.ex. en bedömning av politiken för att bekämpa korruption och brottslighet. Det är onekligen viktiga frågor, men förslaget är helt och hållet politiskt motiverat. Att lägga till nya kriterier skulle skapa ett tudelat system för medlemsstaterna. Denna vision av ett EU som utvecklas i olika takt med olika regler för gamla och nya medlemsstater är helt enkelt oacceptabel.

Nadja Hirsch (ALDE), skriftlig. – (DE) Det tyska Fria demokratiska partiets delegation i Europaparlamentet förutsätter att inkluderandet av Rumänien och Bulgarien i Schengenområdet ytterligare kommer att förbättra rörelsefriheten inom EU. Nu när de

båda medlemsstaterna har uppnått positiva resultat i alla områden av Schengenutvärderingen bör det inte finnas några fler hinder som ytterligare försenar utvidgningen. Gränser som är tekniskt säkrade blir naturligtvis inte automatiskt säkra i praktiken, så länge det finns problem med bekämpningen av korruption inom det rättsliga och polisiära systemet.

Följaktligen gäller denna utmaning även de medlemsstater som redan omfattas av Schengenområdet. Delegationen från det tyska Fria demokratiska partiet anser därför att kriterier såsom bekämpning av korruption måste få större uppmärksamhet i utvärderingen av Schengenmekanismen, och att alla förseelser måste straffas på lämpligt sätt.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket när de anslöt sig till EU 2007. Enligt anslutningsakten är en förutsättning för att rådet ska besluta att avskaffa kontroller vid de inre gränserna till dessa medlemsstater att man genom utvärderingsförfaranden kunnat bekräfta att de nya medlemsstaterna uppfyllt de nödvändiga villkoren för tillämpning av samtliga delar av Schengenregelverket (dataskydd, SIS, luft-, land- och sjögränser, polissamarbete och viseringar). Jag stödde inte detta dokument, eftersom den ansvariga kommittén efter att ha beaktat resultaten från de utvärderingar och de nödvändiga återbesök som utförts av expertgrupperna dragit slutsatsen att det finns vissa olösta frågor som kommer att kräva regelbunden rapportering och uppföljning någon gång i framtiden.

Vi bör beakta att de tre länderna Bulgarien, Turkiet och Grekland är de mest utsatta delarna av EU:s yttre gränser när det gäller illegal invandring. Därför är det mycket viktigt att Bulgarien antar ytterligare åtgärder, t.ex. utarbetar en särskild handlingsplan med åtgärder som ska tillämpas vid anslutningen till Schengenområdet samt antar en gemensam strategi (mellan Grekland, Turkiet och Bulgarien) för att kunna hantera den eventuellt ökande migrationen. Jag anser att de berörda medlemsstaterna bör uppmanas att inom sex månader från ikraftträdandet av detta beslut skriftligen informera Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av dessa ytterligare åtgärder och om eventuella brister.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Carlos Coelhos betänkande om tillämpning av bestämmelserna i Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien. Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket i samband med EU-anslutningen 2007. Enligt artikel 4.2 i anslutningsakten förutsätter ett rådsbeslut om avskaffande av gränskontrollerna vid medlemsstaternas inre gränser att det kan bekräftas att de nya medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga villkoren för tillämpning av samtliga delar i Schengenregelverket. Den utvärdering som genomförts visar att både Rumänien och Bulgarien har bevisat att de är väl förberedda för att tillämpa samtliga bestämmelser i Schengenregelverket på ett tillfredsställande sätt. Därför stöder jag föredragandens begäran.

Vi får dock inte glömma att det berörda området är en av de mest utsatta delarna av EU:s yttre gränser när det gäller illegal invandring. Detta innebär att ytterligare åtgärder måste vidtas, eftersom vi vet att avskaffandet av interna gränskontroller kräver en hög nivå av ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna och effektiva kontroller vid de yttre gränserna, eftersom Schengenområdets säkerhet beror på hur strängt och effektivt varje medlemsstat utför kontrollerna vid sina yttre gränser.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), *skriftlig. – (PL)* I dag röstade Europaparlamentet om Carlos Coelhos betänkande om tillämpning av bestämmelserna i Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien. Det bör påpekas att färdigställandet av dessa länders förberedelser för att ansluta sig till Schengenområdet sammanfaller med debatten om EU:s

migrationspolitik och den växande oppositionen bland vissa länder i Schengenområdet mot utvidgningsplanerna. Det bör framhållas att Rumänien och Bulgarien har uppfyllt nästan alla krav som ställts på dem, i synnerhet när det gäller kontroller vid luft-, land- och sjögränser, utfärdandet av viseringar, polissamarbete och dataskydd. Vi får inte heller glömma att detta är länder som ligger vid EU:s yttre gränser och som har problem med illegal invandring. Sofia och Bukarest ansöker gemensamt om medlemskap, och det rådande läget i båda länders förberedelser har bedömts positivt, så jag röstade för ett antagande av betänkandet.

Monica Luisa Macovei (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade givetvis för Rumäniens och Bulgariens anslutning till Schengenområdet. Liksom alla rumänska medborgare och alla EU-medborgare vill jag att reformerna i mitt lands rättssystem ska fortsätta, att korruption och bedrägerier ska minska, att rättsfall ska dömas rättvist och på ett snabbare sätt samt att de skyldiga ska straffas hårt. Vi anslöt oss till EU eftersom vi ville anta EU:s interna regler. Jag anser att det är självklart för oss att följa dessa regler och hålla de löften vi gav vid anslutningen. Jag tackar EU och medlemsstaterna som hjälper oss att genomföra permanenta reformer av rättssystemet och genomföra korruptionsbekämpande åtgärder, eftersom detta även är vad Rumäniens invånare vill.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande på grundval av experternas rapporter som anger att både Rumänien och Bulgarien nu har bevisat att de är tillräckligt förberedda för att tillämpa samtliga bestämmelser i Schengenregelverket på ett tillfredsställande sätt.

Kyriakos Mavronikolas (S&D), *skriftlig*. – (EL) Bulgarien och Rumänien uppfyller kraven för fullständig integration i Schengenområdet. Detta grundas på utvärderingsrapporterna och rapporterna från de övervakande expertgrupperna. Europaparlamentet bör dock informeras om ytterligare åtgärder som Bulgarien, Turkiet och Grekland vidtar inom detta område för att man ska kunna hantera en eventuell ökning av immigrationsströmmarna.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Bulgarien och Rumänien har slutfört det arbete som krävdes av fästning Europa för att deras medborgare ska kunna röra sig fritt inom Schengenområdet. I detta betänkande ställs ännu högre krav. Man kräver en gemensam strategi i samarbete med Grekland för att hantera immigrationen från arabländerna. Detta krav är oacceptabelt. Jag lägger ner min röst, eftersom jag inte vill rösta mot rörelsefriheten inom EU.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Man har utvärderat Bulgariens och Rumäniens tillämpning av samtliga delar av Schengenregelverket: kontroll av land-, sjö- och luftgränser, polissamarbete, viseringar, anslutning till Schengens informationssystem (SIS) samt dataskydd. Detta är en förutsättning för att EU:s ministerråd efter samråd med Europaparlamentet ska besluta att avskaffa kontroller vid medlemsstaternas inre gränser. Efter de positiva resultaten av utvärderingarna och uppföljande besök från experterna kan man dra slutsatsen att vissa frågor är olösta och uppföljningsbesök krävs i framtiden, men att detta inte utgör något hinder för Bulgariens och Rumäniens fullständiga anslutning till Schengenområdet. Vi kan dock inte bortse ifrån att Bulgarien, Turkiet och Grekland hör till EU:s mest utsatta yttre gränser när det gäller illegal invandring. De åtgärder som redan vidtagits måste stärkas, och vi måste förbereda oss på att bekämpa en eventuell kraftig ökning av immigrationen. Bulgarien bör vidta ytterligare åtgärder, bland annat en särskild handlingsplan med åtgärder som ska tillämpas vid anslutningen till Schengenområdet.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Rätten till rörelsefrihet är en av de mest grundläggande rättigheterna, och en av EU-medborgarnas mest synliga rättigheter. Inom Schengenområdet är det nu möjligt att röra sig fritt utan gränskontroller. Detta är en enorm förändring jämfört med den tid då Europa var fullt av gränskontroller och då kontroller – ibland mycket stränga sådana – var normen, för att inte tala om hur omöjligt det var för medborgare från Östeuropa att passera järnridån utan att riskera sina liv!

För närvarande består detta område av 25 medlemsstater. Rumänien och Bulgarien bör snart ansluta sig till denna grupp – det är åtminstone min förhoppning. Dessa två länder antog Schengenregelverket i samband med anslutningen till EU 2007. Med tanke på resultaten av utvärderingarna och av expertgruppernas besök stöder jag helt och fullt dessa två medlemsstaters fullständiga anslutning till Schengenområdet, trots att det fortfarande finns problem som måste lösas och som kräver uppföljning. Jag vill dock tillägga att det vore beklagligt om man införde nya villkor som inte var kända vid tiden för ansökan och utvärderingen.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* Det verkar som om Rumänien och Bulgarien har bevisat att de i tillräcklig utsträckning är beredda att tillämpa Schengenregelverket. Det finns många olösta frågor i det betänkande om utvidgningen av Schengenområdet som utarbetats av Carlos Coelho. Av antagandena i rapporterna från utvärderingsuppdragen och resultaten av de upprepade utvärderingsbesöken drog jag slutsatsen att det finns särskilda områden som kräver konstant bevakning. Betänkandet, som ännu inte antagits, är slutsatsen från utvärderingsuppdragets återbesök gällande Bulgariens yttre gräns. Därför är det uppenbart att de tre länderna Bulgarien, Rumänien och Grekland utgör ett av de mest utsatta områdena när det gäller illegal invandring, och detta kräver att Bulgarien vidtar ytterligare åtgärder för att stå emot invandringstrycket. Jag anser att betänkandet bör antas. Jag röstade för.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för Carlos Coelhos betänkande om tillämpning av Schengenregelverket i Rumänien och Bulgarien, och jag välkomnar den realistiska inställning och det förtroende som mina kolleger visat genom att rösta för detta betänkande.

Rumänien och Bulgarien har uppfyllt de tekniska kraven för anslutning till Schengenområdet, och det måste vara den enda faktor som tas i beaktande när detta beslut fattas. Rumänien och Bulgarien har bevisat sin förmåga att anta den nödvändiga nationella lagstiftningen och säkra sina gränser. Dessutom har länderna gjort stora framsteg i kampen mot korruption, en fråga som ofta på ett felaktigt och överdrivet sätt har kopplats till ländernas anslutning till Schengenområdet.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig. – (PL)* I dag antog Europaparlamentet en resolution om tillämpning av samtliga bestämmelser i Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien. Dessa länder, som anslöt sig till EU 2007, antog endast en del av bestämmelserna rörande Schengenområdet, och har sedan dess tillämpat dem i denna begränsade utsträckning. Resultatet av detta är att kontroller fortfarande utförs vid dessa länders gränser.

När de båda länderna anslöt sig till EU var de inte beredda att anta Schengenregelverket i dess helhet, och därför har de tvingats reformera och utöka sin politik för gränskontroller. Ett oerhört stort problem är dessutom gränsen mellan Bulgarien, Turkiet och Grekland, som är en av EU:s mest utsatta gränser när det gäller illegal invandring. Sedan Bulgarien och Rumänien anslöt sig till EU har de vidtagit ett flertal åtgärder i syfte att förbereda och

skydda sina gränser. Under hela denna period har arbetsgruppen för utvärdering av Schengen genomfört systematiska inspektioner och kontroller som nu har visat att båda länderna är tillräckligt förberedda för att tillämpa bestämmelserna i Schengenregelverket på ett tillfredsställande sätt.

Rolandas Paksas (EFD), skriftlig. – (LT) Avskaffandet av inre gränskontroller är särskilt viktigt för EU som helhet och för varje enskild medlemsstat. Om Schengenområdet ska fungera effektivt och om de uppsatta målen ska uppnås måste vi se till att avskaffandet av gränskontroller inte får negativa konsekvenser, i synnerhet när det gäller illegal invandring. Alla länder som vill ansluta sig till Schengenområdet måste, utan undantag, uppfylla samtliga krav i Schengenregelverket när det gäller dataskydd, Schengens informationssystem, luft-, land- och sjögränser samt polissamarbete och viseringar. Dessutom är det ytterst viktigt att se till att varje medlemsstat har stränga och effektiva kontroller vid de yttre gränserna. Jag anser att Rumänien och Bulgarien snart kommer att kunna bli fullvärdiga medlemmar som kan tillämpa samtliga bestämmelser i Schengenregelverket. För närvarande bör Bulgarien uppmärksammas särskilt, eftersom detta land, i likhet med Turkiet och Grekland, är beläget vid EU:s yttre gränser. Det är det mest utsatta och bräckliga området i EU. När Bulgarien och Rumänien blir fullvärdiga medlemmar i Schengenområdet är det därför ytterst viktigt att de är väl förberedda för att hantera de ökande migrationsströmmarna, att de kan genomföra åtgärder för att bekämpa illegal invandring på ett lämpligt och effektivt sätt samt att de kan garantera välfungerande kontrollmekanismer vid de yttre gränserna.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för att låta Rumänien och Bulgarien bli medlemmar i Schengenområdet. Efter en noggrann undersökning har den ansvariga EU-kommittén ansett att dessa länder har uppfyllt samtliga kriterier för medlemskap i Schengenområdet: de lämnar tillräckliga garantier för att kunna skydda landets gränser på land, till sjöss och i luften, att de behärskar Schengens informationssystem för uppgiftsutbyte och att de kan garantera datasäkerhet. Min grupp anser det fel att just nu införa nya kriterier för medlemskap, eftersom det skulle innebära att man tillämpar dubbla standarder för dessa länder. De svårigheter som Rumänien och Bulgarien fortfarande brottas med – organiserad brottslighet och korruption – är tveklöst allvarliga anklagelser mot regeringarna i dessa länder, som borde bekämpa dessa fenomen mer effektivt. Jag anser dock att man genom att stänga Schengens gränsövergångar till Rumänien och Bulgarien inte ska straffa ärliga medborgare, som skulle bli mest lidande om de mister möjligheten att resa fritt i Europa.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) När det gäller fri rörlighet för europeiska medborgare i EU anser jag att Bulgariens och Rumäniens anslutning till Schengenregelverket är ett utmärkt steg framåt och röstade därför för att de relevanta bestämmelserna ska genomföras. Jag anser också att även om de båda länderna har arbetat hårt för att ge sina medborgare fri rörlighet i Europa måste de ändå fortsätta att bringa sina kontroller och regler i överensstämmelse med europeisk standard med tanke på hur utsatta de europeiska gränserna i Balkanländerna är.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Jag röstade i dag för Europaparlamentets yttrande om fullständig tillämpning av bestämmelserna i Schengenregelverket i Republiken Bulgarien och Rumänien. Detta är en balanserad hållning eftersom man i yttrandet bekräftar de framsteg som dessa två länder har gjort när de kriterier som måste uppfyllas för medlemskap i Schengenområdet (kontroll av land-, sjö- och luftgränser, visering, polissamarbete, vilja att ansluta sig till och använda Schengens informationssystem och

dataskydd), men samtidigt kräver regelbundna lägesrapporter i vissa frågor som anses vara olösta. Parlamentet har gett sitt godkännande till medlemskap i Schengenområdet för dessa två länder och lika rättigheter för ländernas medborgare som tidigare inte haft rätt att röra sig fritt. Vi är förvissade om att Europaparlamentets budskap ska fungera som vägledning och att enighet ska uppnås i rådet så att ett slutgiltigt beslut kan tas.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag vill gratulera min kollega Carlos Coelho till ett utmärkt arbete med betänkandet om utkastet till rådets beslut om fullständig tillämpning av bestämmelserna i Schengenregelverket i Republiken Bulgarien och Rumänien. Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket då de gick med i EU 2007. Enligt betänkandet utvärderades efterlevnaden av de nödvändiga villkoren för tillämpning av det ifrågasättande regelverket – dataskydd, Schengens informationssystem (SIS), luft-, land- och sjögränser, polissamarbete samt viseringar – på plats, och framstegen när det gäller åtgärder för avskaffande av kontrollerna vid medlemsstaternas inre gränser bekräftades på ort och ställe. Enligt föredraganden och skuggföredraganden som har övervakat processen utgör de olösta frågor som kräver regelbunden rapportering och översyn i framtiden inget hinder för att de två medlemsländerna ska få fullt medlemskap i Schengenområdet. Av dessa anledningar stöder jag beslutet att öppna gränserna för dessa medlemsländer. Jag röstar för betänkandet och välkomnar Bulgarien och Rumänien till Schengenområdet.

Vincent Peillon (S&D), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för Carlos Coelhos betänkande som innehåller ett förslag om att ansluta Bulgarien och Rumänien till Schengenområdet. Detta är en av de största bedrifterna i den europeiska integrationsprocessen. Villkoren för att en ny stat ska få ansluta sig är att den strikt följer kriterierna i Schengenavtalet. När det gäller Bulgarien och Rumänien har Europaparlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter – liksom kommissionen – efter utvärderingen kommit fram till att dessa två stater uppfyller samtliga fastställda villkor. Det finns därför inte längre någon anledning till varför de inte kan integreras i området för fri rörlighet. Det vore helt oacceptabelt om vissa stater, under falska förevändningar och med inrikespolitiska kalkyler som motiv, fortsätter att sätta sig emot det. Unionens regelverk ska inte ses som ett à la carte-system där medlemsstaterna kan införa eller avskaffa bestämmelser efter omständigheterna. Därför uppmanar jag rådet att ta hänsyn till de förbättringar som Bulgarien och Rumänien har gjort och låta dem ansluta sig till Schengenområdet.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig. – (RO)* Med tanke på resultaten av de utvärderingar och de nödvändiga uppföljningsbesök som expertgrupperna gjort är det uppenbart att Rumänien nu är redo att fullt ut tillämpa Schengenregelverket. Alla punkter som behövde uppmärksammas eller ses över har åtgärdats (förbättrad riskbedömning, förbättrade säkerhetsanordningar i byggnaderna, förbättrade rutiner vid inlämning och behandling av viseringsansökningar osv.), och i vissa aspekter kan de anses som ett exempel på bästa praxis.

Enligt utvärderingsrapporterna har Rumänien på det hela taget visat att landet är tillräckligt redo att tillämpa både de bestämmelser i Schengenregelverket som saknar anknytning till SIS och bestämmelser med anknytning till SIS på ett tillfredsställande sätt. Förutsättningarna är uppfyllda för att rådet ska kunna fatta beslut i enlighet med artikel 4.2 i 2005 års anslutningsakt, varigenom gränskontrollerna mellan medlemsstaterna kan hävas vid luft-, land- och sjögränserna. Detta innebär att avskaffandet av kontroller vid de inre gränserna kräver ett stort mått av ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna vad gäller förekomsten av effektiva kontroller vid de yttre gränserna, eftersom Schengenområdets

säkerhet är beroende av att varje medlemsstat genomför stränga och verkningsfulla kontroller vid sina yttre gränser.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet eftersom fullständig tillämpning av Schengenavtalet i Bulgarien och Rumänien faktiskt innebär att även dessa länder kan avskaffa gränskontrollerna. Just nu när somliga regeringar har vågat föreslå återinförande av kontroller vid de inre gränserna är det desto viktigare att visa vårt stöd för utvidgningen av det som i dag tillhör en av EU:s största bedrifter. Den fullständiga tillämpningen i dessa medlemsstater vittnar också om jämställdhet och icke-diskriminering i Europa, för om vi skulle utesluta dessa två länder skulle vi skicka en mycket negativ signal till deras befolkningar, som är mycket angelägna om att få tillhöra området för fri rörlighet. Av dessa anledningar är det viktigt att ge ett brett stöd på detta stadium.

Fiorello Provera (EFD), *skriftlig. – (IT)* Balkanregionen är ett av de mest utsatta områdena av EU:s yttre gränser när det gäller illegal invandring. Detta fenomen har stor betydelse och har återverkningar på vardagen för många av våra medborgare, eftersom det förvärrar otryggheten. Innan vi kan fundera på att tillåta Bulgarien och Rumänien inträde i Schengenområdet måste vi fastställa specifika och detaljerade planer som gäller invandringstrycket. Dessutom måste förbättrade kontroller vid de yttre gränserna kombineras med kampen mot korruption hos lokala myndigheter. Av dessa anledningar samt för att bättre kunna skydda våra medborgare mot illegal invandring röstade jag emot denna åtgärd.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Anslutning till Schengenregelverket innebär att olika utvärderingsförfaranden måste följas: kandidatländerna måste uppfylla en rad villkor för att få lov att ansluta sig till området för fri rörlighet som för närvarande omfattar 25 länder och 400 miljoner européer. I detta betänkande utvärderas Bulgarien och Rumänien, med betoning på, å ena sidan, att Bulgarien följer bästa praxis inom olika verksamheter och, å andra sidan, de insatser som Rumänien har gjort för att åtgärda de brister som upptäcktes. Samtidigt som jag vill påpeka att man måste lösa en rad frågor, anser jag att utvärderingen av dessa två medlemsstaters handlings sätt i det stora hela är positivt.

Britta Reimers (ALDE), *skriftlig. – (DE)* Delegationen för det tyska Fria demokratiska partiet i Europaparlamentet förutsätter att Rumäniens och Bulgariens inträde i Schengenområdet kommer att ytterligare förbättra den fria rörligheten inom EU. Nu när båda medlemsstaterna har fått positiva resultat på samtliga områden i Schengenöversynen finns det inga hinder som kan försena inträdena ytterligare. Det är helt klart att den tekniska säkerheten vid gränserna inte automatiskt gör länderna ogenomträngliga så länge som problemen kvarstår med att bekämpa korruptionen i de rättsliga och polisiära systemen.

Denna utmaning gäller även medlemsstater som redan ingår i Schengenområdet. Därför anser delegationen för det tyska Fria demokratiska partiet att kriterier som kampen mot korruption måste få större uppmärksamhet när Schengenmekanismer utvärderas, och alla förseelser måste bestraffas på ett lämpligt sätt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Vi stöder anslutningen av Bulgarien och Rumänien om samtliga förutsättningar har uppfyllts (vilket är fallet, enligt experternas utlåtanden).

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Enligt artikel 4.2 i Bulgariens och Rumäniens anslutningsakt till Schengenregelverket är förutsättningarna för avskaffandet av kontroller vid dessa länders inre gränser ett bevis på att Schengenvillkoren har uppfyllts. Eftersom

både Rumänien och Bulgarien har visat att de är beredda att tillämpa alla bestämmelser i Schengenregelverket på ett tillfredsställande sätt bör båda medlemsstaterna bli fullfjädrade medlemmar i området. Jag vill dock understryka hur viktigt det är med rigorösa kontroller vid de yttre gränserna för den inre säkerhetens skull. Eftersom Bulgarien ligger i ett utsatt område för illegal invandring bör landet vidta ytterligare åtgärder för att klara av ett eventuellt högre invandringstryck vid sina gränser.

Oreste Rossi (EFD), skriftlig. – (IT) Det område som Bulgarien, Turkiet och Grekland ligger i är en av de mest utsatta delarna av EU:s yttre gränser när det gäller illegal invandring. Jag håller inte med föredraganden Carlos Coelho och anser inte att inträde för Republiken Bulgarien och Rumänien till Schengenområdet kan genomföras på kort sikt med tanke på de brister som finns på områden som utrustning, genomförandet av gränskontroller, utbildning av personal och skyldigheten att utbyta information.

Nikolaos Salavrakos (EFD), skriftlig. – (EL) Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket då de gick med i EU 2007. Integreringen av Rumänien och Bulgarien i Schengenområdet är rimlig, förutsatt att länderna uppfyller vissa tekniska krav som påpekades i det relevanta förfarandet. Som föredraganden helt riktigt påpekar bör Bulgariens anslutning till Schengenavtalet åtföljas av en särskild plan för att bekämpa illegal invandring. Det krävs också ett samarbete i frågan om landets gränsförvaltning. År 2010 arresterades 47 000 immigranter när de passerade gränsen mellan Grekland och Turkiet på den grekiska sidan av floden Evros, som utgör gränsen mellan Grekland och Turkiet. Denna siffra står för 90 procent av det totala antalet arresterade i Europa under året. Inom denna ram välkomnar jag föredragandens förslag att lägga upp en särskild plan när Bulgarien ansluter sig till Schengenområdet som innehåller åtgärder i denna riktning och en gemensam strategi mellan Grekland, Turkiet och Bulgarien så de är kapabla att hantera en eventuell större ökning i invandringsflödet.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Jag röstade mot att Bulgarien och Rumänien ska bli fullständiga medlemmar i Schengensamarbetet i nuläget. Faktumet att Bulgarien ger sin militärpolis tillgång till information från Schengendatabasen visar att det finns problem med dessa delar av Schengen som dessa länder redan ingår i. Det finns också problem med korruption och organiserad brottslighet. Europol påpekar att fullt medlemskap för Bulgarien och Rumänien i Schengensamarbetet gör EU mer lättillgängligt för de kriminella grupperna från Balkanländerna och det tidigare Sovjetunionen. Innan dessa problem är lösta skulle ett fullt medlemskap för Bulgarien och Rumänien i Schengen stärka den gränsöverskridande korruptionen och kriminaliteten samtidigt som det ger vissa krafter den möjlighet de har väntat på för att kräva ökad övervakning och undergräva rättsstatsprincipen.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) I en tid då allt fler personer talar om en förtroendekris i EU bör faktumet att en överväldigande majoritet av parlamentsledamöter stöder yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor ses som en bekräftelse på att tanken med europeisk integration fortfarande är relevant. Att Bulgarien och Rumänien har yttre EU-gränser ska inte ses som ett hinder för länderna att ansluta sig till Schengenområdet. Kriterierna för att gå med i området fastställdes i syfte att garantera högsta möjliga säkerhetsnivå. Experterna har bekräftat att de lämpliga tekniska standarderna inte har införts. Länderna har uppfyllt de krav som har ålagts dem i en utsträckning som gör att de kan avskaffa gränskontrollerna med de återstående EU-medlemsstaterna. Det bör betonas att det fortfarande återstår arbete för Rumänien och Bulgarien för att ansluta sig till Schengenområdet, precis som var fallet med

mitt land, när det gäller fullständig tillämpning av samarbetsinstrumentet. Båda länderna har mycket arbete framför sig för att fastställa bra arbetsmetoder.

Exemplet med Polen visar tydligt att de nya medlemsstaterna kan uppfylla Schengenkraven på ett effektivt sätt. Enligt utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har vi möjlighet att genomföra nästa stadium av det politiska projektet, nämligen området för frihet, säkerhet och rättvisa, förutsatt att ändamålsenliga kontroller genomförs av de europeiska institutionerna. Europaparlamentet bör spela en nyckelroll i denna process och måste hålla sig uppdaterat med situationen i Bulgarien och Rumänien.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar detta betänkande som föreslår tillämpning av bestämmelserna i Schengenregelverket rörande Schengens informationssystem för Bulgarien och Rumänien. Det gläder mig också att betänkandet innehåller garantier för dataskydd.

Michèle Striffler (PPE), *skriftlig*. – (FR) I dag har parlamentet antagit Carlos Coelhos betänkande om fullständig tillämpning av bestämmelserna i Schengenregelverket i Bulgarien och Rumänien. Detta betänkande följer efter de utvärderingar som har genomförts under överinseende av rådets arbetsgrupp för utvärdering av Schengen.

Enligt utvärderingarna finns inga hinder för att Rumänien och Bulgarien ska kunna ansluta sig till Schengenområdet. Att öppna gränserna har varit en av EU:s största bedrifter. Det gläder mig därför att parlamentet har röstat för att dessa nya stater ansluter sig till Schengenområdet. Rådet måste nu vara realistiskt och visa sin solidaritet genom att ge sitt enhälliga godkännande.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Schengenområdet skapades 1985 och omfattar nu ett område på 42 673 km av yttre sjögränser och 7 721 km av landsgränser med totalt 400 miljoner invånare. Schengenavtalet omfattar 25 medlemsstater med ett gemensamt område för fri rörlighet för personer genom att man har avskaffat systematiska kontroller vid de inre gränserna och skapat en enda gemensam gräns. För att fullt ut kunna genomföra detta avtal skapades gemensamma bestämmelser – om bland annat kontroller längs de yttre gränserna, en gemensam viseringspolitik, polissamarbete och straffrättsligt samarbete – och Schengens informationssystem (SIS). Detta betänkande handlar om inträde för Bulgarien och Rumänien i Schengenregelverket och, efter utvärderingsbesök och en slutlig rapport, gjordes bedömningen att båda länderna är redo för fullt medlemskap. Men vissa frågor är ännu olösta, i synnerhet behovet av att upprätta en plan för att bekämpa ett eventuellt tryck när det gäller illegal invandring. Jag instämmer därför med föredraganden att de berörda medlemsstaterna ska underrätta Europaparlamentet och rådet skriftligen inom sex månader efter det att detta beslut träder i kraft, om genomförandet av dessa kompletterande åtgärder och åtgärdandet av bristerna.

Alexandra Thein (ALDE), *skriftlig*. – (DE) Delegationen för det tyska Fria demokratiska partiet i Europaparlamentet förutsätter att Rumäniens och Bulgariens inträde i Schengenområdet kommer att ytterligare förbättra den fria rörligheten inom EU. Nu när båda medlemsstaterna har fått positiva resultat på samtliga områden i Schengenöversynen finns det inga fler hinder som kan försena inträdena ytterligare. Det är helt klart att den tekniska säkerheten vid gränserna inte fungerar automatiskt så länge som problemen kvarstår med att bekämpa korruptionen i de rättsliga och polisiära systemen. Denna utmaning gäller trots allt också för medlemsstater som redan ingår i Schengenområdet. Därför anser delegationen för det tyska Fria demokratiska partiet att kriterier som kampen

mot korruption måste få större uppmärksamhet när Schengenmekanismer utvärderas, och alla förseelser måste bestraffas på ett lämpligt sätt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Rumänien och Bulgarien antog Schengenregelverket då de gick med i EU 2007. Enligt artikel 4.2 i anslutningsakten förutsätter ett rådsbeslut om avskaffande av kontrollerna vid medlemsstaternas inre gränser att det genomförs utvärderingsförfaranden som bekräftar att de nya medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga villkoren för tillämpning av samtliga delar i Schengenregelverket (dataskydd, SIS, luft-, land- och sjögränser, polissamarbete samt viseringar). Enligt de utvärderingsrapporter som sammanställts av experter är både Rumänien och Bulgarien redo att tillämpa bestämmelserna i Schengenregelverket på ett tillfredsställande sätt. Det är av denna anledning som vi uppmanar rådet att godkänna Rumäniens och Bulgariens anslutning till Schengenområdet. Unionen måste tillämpa samma kriterier för alla medlemsstater, även när det gäller anslutning till Schengenområdet. Samarbets- och kontrollmekanismen för rättssystemet ingår inte i kriterierna för anslutning till Schengenområdet, och det går inte att hänvisa till den i samband med Rumäniens och Bulgariens anslutning till området. Eftersom Rumänien och Bulgarien uppfyller de tekniska kraven för att ansluta sig till Schengenområden uppmanar vi rådet, på Rumäniens, Bulgariens och EU:s medborgares vägnar, att godkänna Rumäniens och Bulgariens anslutning till området.

Rafał Trzaskowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Bulgarien och Rumänien bör ansluta sig till Schengenområdet, eftersom de båda länderna är redo för det och vissa medlemsstaters invändningar är ogrundade.

Niki Tzavela (EFD), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade för betänkandet om integrering av Rumänien och Bulgarien i Schengenområdet, eftersom båda länderna har uppfyllt de tekniska kriterierna i fråga. Men Bulgarien bör, i samarbete med Grekland och Turkiet, vidta ytterligare åtgärder för att ta itu med problemet med illegal invandring.

Geoffrey Van Orden (ECR), *skriftlig*. – (EN) Som Bulgariens vän, om än en kritisk sådan, vill jag göra allt jag kan för att bidra till landets utveckling, men inte på bekostnad av mitt eget lands välbefinnande. Jag lade därför ned min röst i omröstningen. Vid Bulgariens anslutning till EU den 1 januari 2007 fanns det fortfarande brister på områdena rättslig reform, kampen mot korruption och organiserad brottslighet. De bulgariska myndigheterna åtog sig att åstadkomma radikala förbättringar. EU upprättade en "samarbets- och kontrollmekanism" som skulle hjälpa Bulgarien och kontrollera framstegen mot de sex riktmärkena. Det är en besvikelse att förbättringen har gått så långsamt. I sin senaste rapport om dessa frågor (februari 2011) hävdade kommissionen att Bulgarien ytterligare måste förbättra de rättsliga, polisiära och andra utredande organen när det gäller struktur, förvaltning och samarbete. Trots detta drog de 27 regeringarna i rådet den kanske överraskande slutsatsen att Bulgarien uppfyllde kraven för Schengen, ett system som i sig ifrågasätts för närvarande. Storbritannien förblir givetvis utanför Schengenområdet.

Iuliu Winkler (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag välkomnar att en majoritet på över 80 procent i Europaparlamentet röstade för ett antagande av betänkandet om att Bulgarien och Rumänien uppfyller Schengenregelverket. Denna omröstning sänder ut en kraftfull politisk signal. Enligt Europaparlamentets mening är Rumänien och Bulgarien redo att ansluta sig till Schengenområdet.

Ungerska demokratiska unionen i Rumänien (UDMR) anser att Rumänien och Bulgarien under 2011 måste få en tydlig plan om anslutning till detta område för fri rörlighet. Jag

anser inte att reglerna ska ändras under spelets gång, och i beslutet om anslutning till Schengenområdet måste det som har uppnåtts i enlighet med Schengenavtalet beaktas och inte baseras på politiska bedömningar. Den situation som har uppstått på grund av Rumäniens och Bulgariens anslutning till Schengenområdet betonar hur svag solidariteten är inom EU.

Det faktum att det finns medlemsstater som är beredda att ge upp en av de grundläggande friheterna i den europeiska integreringen, nämligen fri rörlighet, får varningsklockor att ringa. Samtidigt misstolkas detta som ett svar på de spänningar som orsakats av den ekonomiska krisen och dess sociala effekter. UDMR anser att vi behöver ett kraftfullt EU, och detta kan åstadkommas med en större solidaritet och genom att bestämt förkasta intern protektionism och populism.

Iva Zanicchi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Trots vissa tvivel om textens orimliga omfång – som faller inom ramen för Europa 2020-strategin – anser jag att målen i resolutionen är mycket glädjande. Jag röstade därför för Carlos Coelhos betänkande om kontroll av de nödvändiga villkoren för tillämpning av Schengenregelverket, som är ett krav för avskaffandet av inre gränskontroller vid Bulgariens och Rumäniens gränser.

Betänkande: Lambsdorff (A7-0189/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Detta betänkande kommer att antas trots kontroversen i arbetsgruppen inom gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet om ändringsförslaget i vilket kärnkraftsfrågan togs upp, och ändringsförslaget från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) som ledde till att frågan om ytterligare ständiga medlemmar i FN:s säkerhetsråd stryks. Det måste ske en genomgripande förändring i världsordningen, så att EU bättre kan övervinna sina utmaningar genom att utnyttja gemensamma globala åtgärder. Jag skulle också vilja fästa uppmärksamheten på att EU, genom artikel 21 i fördraget, formellt har åtagit sig att verka för effektiv multilateralism och särskilt en stark roll för FN.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för denna resolution, inte bara för att FN:s generalförsamlings kommande 66:e session är mycket viktig, utan också för det är ytterst viktigt att EU till slut trappar upp samarbete och samordning i detta och alla andra FN-organ. I artikel 34 i EU-fördraget framgår det tydligt att medlemsstaterna ska samordna sitt uppträdande inom internationella organisationer och att medlemsstater som är medlemmar av säkerhetsrådet ska samråda och hävda unionens ståndpunkter och intressen då de fullgör sina uppgifter. Hittills har samordningen i FN:s generalförsamling inte varit exemplarisk. Det var den inte i FN:s säkerhetsråd heller. Vi känner alla till att de medlemsstater som för närvarande ingår i FN:s säkerhetsråd (Frankrike, Storbritannien och Tyskland) inte lyckades agera på ett samordnat sätt och inte komma fram till en gemensam ståndpunkt om ett militärt ingripande i Libyen, särskilt i samband med omröstningen om FN:s säkerhetsråds resolution 1973. Jag skulle därför vilja uppmana EU:s medlemsstater att eftersträva en gemensam ståndpunkt om frågor som är av avgörande betydelse för internationell fred och säkerhet, särskilt på områden där det redan råder en bred internationell enighet.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* I en snabbt föränderlig värld står EU inför en mängd utmaningar som kräver ett gemensamt globalt svar. Alla dessa stora omvandlingar gör att EU engagerar sig aktivt, tillsammans med andra partner, för att främja effektiva lösningar på de problem som påverkar både EU-medborgare och hela mänskligheten. EU är världen största givare av utvecklingsbistånd och FN:s främsta partner när det gäller att

stödja den senares ansträngningar att genomföra sin verksamhet. EU måste spela en proaktiv roll i arbetet med att skapa ett FN som på ett verkningsfullt sätt kan främja globala lösningar, fred och säkerhet, demokrati och internationell ordning som bygger på rättsstatsprincipen. Genom artikel 21 i EU-fördraget har EU formellt åtagit sig att föra en utrikespolitik baserad på effektiv multilateralism med ett starkt FN som kärna.

Alfredo Antonozzi (PPE), *skriftlig*. – (IT) För närvarande bevittnar vi en radikal förändring av den internationella ordningen. EU kan inte längre bara stå bredvid och se på när dessa förändringar sker. Jag anser att EU bör betrakta detta som en utgångspunkt och inta en verkligt aktiv roll när det gäller att samarbeta med både nuvarande och framväxande världsmakter, och en gång för alla skaka av sig ryktet om att vara en politisk dvärg i den internationella politiken. I samma anda instämmer jag med det behov som uttrycks i Alexander Graf Lambsdorffs förslag att medlemsstaterna ska utöva påtryckningar under diskussionerna om att reformera FN:s säkerhetsråd för att göra EU till en ständig medlem av detta. Genom att stärka EU:s roll i FN kommer vi att förmå EU att ta en ledande roll i regionala och globala frågor. I annat fall kommer vi att tvingas bemöta den ständigt bristande samordningen av medlemsstaternas intressen på den internationella arenan.

Pino Arlacchi (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag ger mitt starka stöd till huvuddragen i detta betänkande. Det innehåller en uppmaning till att EU:s roll i FN-systemet ska förstärkas med hänsyn tagen till de institutionella förändringar som Lissabonfördraget har inneburit. Dagens omröstning kommer efter en viktig framgång för EU i FN: antagandet av en rad möjligheter som ska ge EU-delegationen i FN:s generalförsamling rätt att göra inlägg samt rätt att besvara och behörighet att lägga fram muntliga förslag och ändringsförslag.

Dessa förbättringar återspeglar en tydlig verklighet: EU och dess medlemsstater är de största ekonomiska bidragsgivarna till FN-systemet, och EU-finansieringen uppgår till 38 procent av FN:s ordinära budget. Mer än två femtedelar av FN:s fredsbevarande insatser och nästan hälften av bidragen till FN:s fonder och program kommer från EU. Dessutom är EU, trots alla sina begränsningar, en viktig global aktör vars betydelse måste få ett verkligt erkännande på alla nivåer.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag stödde Alexander Graf Lambsdorffs betänkande, för jag anser att vi måste främja större enhetlighet mellan medlemsstaternas ståndpunkter och stärka vår förmåga att förhandla med andra regionala grupper. Det handlar alltså om att förbättra FN:s effektivitet och öppenhet samt att stärka förvaltningen av FN:s finansiella resurser. Jag är säker på att en reformering av arbetsmetoderna och sammansättningen av FN:s säkerhetsråd är nödvändigt på medellång sikt.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Världsordningen befinner sig i en genomgripande förändringsprocess som innebär en utmaning för EU att samarbeta mer aktivt med nuvarande och framväxande världsmakter och med andra bilaterala och multilaterala partner för att främja effektiva lösningar på problem som är gemensamma för medborgare i EU och i hela världen. Genom artikel 21 i EU-fördraget har EU formellt åtagit sig att föra en utrikespolitik baserad på effektiv multilateralism med ett starkt FN som kärna. Detta är en förutsättning för att kunna bemöta globala utmaningar som klimatförändringar och miljöförstöring, de mänskliga rättigheternas universalitet och odelbarhet, fattigdomsbekämpning och utveckling för alla, konsekvenserna av demografiska förändringar och migration samt den internationella organiserade brottsligheten. Jag instämmer i att EU bör ta en ledande och aktiv roll i arbetet med att skapa ett FN som på

ett verkningsfullt sätt kan främja globala lösningar, fred och säkerhet, demokrati samt en internationell ordning som bygger på rättsstatsprincipen.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för Alexander Graf Lambsdorffs betänkande, eftersom jag menar att EU just nu håller på att skapa sig en ny identitet på den globala arenan. Jag vill påminna er om den långa perioden av samordning mellan de två internationella organisationerna och EU:s engagemang i åtskilliga projekt som FN har inlett. I detta skede måste jag nämna de europeiska ledarnas engagemang för att uppnå millennieutvecklingsmålen. En av unionens utrikespolitiska prioriteringar är nu att utrota fattigdomen i världen. Jag välkomnar initiativet att stärka samordningen i syfte att skapa stabilitet i krisdrabbade områden och utarbeta nya säkerhetsstandarder för kärnkraftsanläggningar. Händelserna i Japan belyser behovet av detta samarbete. Mot bakgrund av den sociala omvälvningen i Medelhavsregionen tror jag att samordnade åtgärder mellan EU och FN skulle säkerställa en fredlig övergång till demokrati. I detta avseende välkomnar jag förbättrade förbindelser mellan regionala organisationer.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig. – (IT)* Jag är för detta förslag om Europaparlamentets rekommendation till rådet om FN:s generalförsamlings nästa session. I förslaget understryker man att EU och FN delar ett gemensamt engagemang att främja demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och fred i världssamfundet. I förslaget uppges det att en ytterligare utvidgning av FN:s säkerhetsråd till att omfatta EU är en nyckelfaktor för att arbeta på ett effektivt sätt i syfte att nå de mål som nämns ovan. I förslaget förkastas Tysklands begäran att inneha EU:s eventuella nya plats i FN på permanent basis, och i stället införlivas det italienska förslaget att alla medlemsstater ska ges möjlighet att inneha platsen enligt ett roterande system med respekt för principen om alla medlemsstaters lika värdighet.

Den tyska begäran sågs som ett försök att påtvinga EU, både inom och utanför unionen, Tysklands politiska makt och blocket med Storbritannien, Frankrike och Tyskland. Antagandet av den italienska ståndpunkten genom detta förslag bekräftar emellertid att en möjlig utvidgning av säkerhetsrådet också skulle garantera Italien en möjlighet att göra sin röst hörd i viktiga internationella frågor utanför EU. Jag har därför röstat för.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig. – (EN)* Det är viktigt att EU åter bekräftar sitt åtagande och samarbete med internationella organisationer som FN i detta skede. Den uppmärksamhet som Europaparlamentet ägnar FN är av yttersta vikt.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* De rådande tiderna tydliggör att det finns ett behov av att länka samman medlemsstaterna och EU i olika situationer och instanser. Denna samordning är också mycket viktig i Förenta nationerna (FN). Jag skulle till och med vilja påstå att det är grundläggande att säkerställa europeiska intressen och att europeiska värderingar försvaras och skyddas i den mest heltäckande och handlingskraftiga internationella organisationen.

Oavsett framtida ändringar av hur EU ska företrädas inom FN, och särskilt i säkerhetsrådet – den debatten pågår fortfarande – finns det ett allt större behov av att ansluta sig till EU-ländernas ansträngningar att, tillsammans med unionens företrädare i länder utanför EU, uppmuntra till en gemensam förmåga till intervention och inflytande. Regelbundna samråd mellan medlemsstaternas och EU:s ambassadörer kommer att bli ett viktigt steg på denna väg. Samtidigt bör unionen bidra till att förbättra FN:s effektivitet och öppenhet och till att stärka förvaltningen av FN:s finansiella resurser. Upprättandet av en parlamentarisk församling inom FN-systemet är ett intressant förslag som är värt att undersöka och debattera.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) I detta betänkande av Alexander Graf Lambsdorff behandlas förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet om FN:s generalförsamlings 66:e session. FN:s säkerhetsråds kommande session är ovanligt betydelsefull på grund av omvandlingen av den aktuella världsordningen på global nivå genom konflikter i olika delar av världen, och självbestämmandet för många folk som har förtryckts i årtionden, eller till och med i århundraden. Enligt artiklarna 21 och 41 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt kan Europaparlamentet inte underlåta att utnyttja denna session för att driva sina ståndpunkter i ett antal frågor: inte minst EU:s roll i FN-systemet, EU och globala styrelseformer, fred, säkerhet och rättvisa, utveckling, mänskliga rättigheter och klimatförändringarna. Jag instämmer därför med föredragandens förslag som nämns ovan och behovet att främja en debatt om parlamentets och nationalförsamlingars roll i FN-systemet och om att upprätta en parlamentarisk församling inom FN-systemet.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I betänkandet förespråkar man att EU ska ges en plats i FN:s generalförsamling och bli ständig medlem av säkerhetsrådet. På senare tid har ett antal röster har höjts för att förespråka denna idé, som får stöd i de ändringsförslag som införs genom Lissabonfördraget, och mer bestämt att ge EU status som "juridisk person". Det finns ändringsförslag vars legitimitet vi alltid har bestridit. Detta krav – som undermineras av organisationens anda: en organisation av stater och inte överstatliga organisationer – framställs inte i avsikt att göra FN:s verksamhet mer demokratisk eller skapa en ny världsordning som är rättvisare och fredligare.

EU:s allians med Nordatlantiska fördragsorganisationen (Nato) och Förenta staterna för att inleda krig och utföra angreppshandlingar i länder som Libyen är bevis på detta. EU har riskerat grundläggande principer i FN:s stadga, som att inte ingripa i staters inrikespolitiska ärenden, respekt för deras suveränitet och oberoende samt erkännande av deras rätt att utvecklas. Suveränitet utgår från folket, och EU:s folk har inte gett den till en alltmer antisocial och antidemokratisk union.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I detta betänkande framställs åter det oacceptabla kravet att EU ska ha en plats i FN:s generalförsamling och bli ständig medlem av säkerhetsrådet, till följd av det antidemokratiska Lissabonfördraget och den status som "juridisk person" som unionen förvärvar från det. Det är inte för att göra vare sig FN-organets verksamhet mer demokratisk eller för att skapa en ny, mer rättvis värld, som majoriteten av Europaparlamentet gör detta.

Hur kan ett EU, som i förbund med Nordatlantiska fördragsorganisationen (Nato) och Förenta staterna främjar krig, bryter mot internationell rätt och FN-stadgan i Libyen, bidra till att göra FN mer demokratiskt eller verka för mänsklighetens fred och framsteg? Hur kan EU bidra till att inte ingripa i staters inrikespolitiska ärenden, respektera deras suveränitet och oberoende samt deras rätt att utvecklas – rättigheter som finns inskrivna i FN-stadgan och i internationell rätt – när unionen, i partnerskap med Internationella valutafonden (IMF), inför ett nytt angreppsprogram mot Portugals arbetstagare och folk och lägger beslag på deras resurser på ett sätt som saknar motstycke? Det kan inte EU göra.

Suveränitet utgår från folket, och EU:s folk har inte gett den till en alltmer antisocial och antidemokratisk union.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig*. – (SK) EU bör spela en aktiv roll när det gäller att utveckla FN, så att organisationen effektivt kan bidra till globala lösningar, fred, säkerhet, demokrati och internationell ordning som bygger på rättsstatsprincipen. Det

finns ett behov av att stödja multilateralism som ett av EU:s främsta strategiska intressen och av att stärka EU:s sammanhållning och synlighet som en global aktör inom FN. Den pågående förändringen av världsordningen innebär en utmaning för EU att fokusera mer aktivt på nuvarande och framväxande världsmakter och på andra bilaterala och multilaterala partnerskap för att främja effektiva lösningar på problem som är gemensamma för medborgare i EU och i hela världen.

Lorenzo Fontana (EFD), skriftlig. – (IT) Det dokument som vi diskuterar fastställs i EU:s prioriteringar som ska framföras inför FN:s generalförsamling. Kärnpunkten, som nu har diskuterats sedan en tid tillbaka, är debatten om att reformera säkerhetsrådet. Förslaget om en plats för EU som kan roteras mellan medlemsstaterna låter som en utmärkt idé. Jag stöder därför detta betänkande.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Jag stöder dokumentet, eftersom man i det förespråkar effektiv multilateralism, vilket är av största strategiska intresse för unionen, och en förstärkning av samstämmigheten och synligheten i EU:s agerande som global aktör vid FN, bland annat genom att bättre samordna EU:s interna samråd om FN-frågor och främja ett mer aktivt och utåtriktat agerande på ett stort antal områden. Man uppmanar också till samarbete med EU:s strategiska partner inom FN-systemet och därutöver att ge de strategiska partnerskapen en multilateral dimension genom att se till att globala frågor tas upp på dagordningarna för EU:s bilaterala och multilaterala toppmöten samt att bidra till att förbättra FN:s effektivitet och öppenhet och till att stärka förvaltningen av FN:s finansiella resurser.

Dessutom berör man en viktig fråga, nämligen att stärka Internationella brottmålsdomstolens (ICC) roll och det internationella straffrättsliga systemet, främja ansvarsskyldigheten och sätta stopp för straffriheten samt förbättra de krisförebyggande strukturerna och deras genomslagskraft inom FN:s utvecklingsprogram (UNDP) i syfte att omvandla denna organisation till en global ledare vad gäller krisförebyggande och återhämtning. Man betonar även behovet av ett nära samarbete mellan EU och FN i fråga om såväl civil som militär krishantering och i synnerhet humanitära hjälpinsatser och behovet att genomföra en grundlig reform av Internationella atomenergiorganet (IAEA) som innebär att organet fråntas sin dubbla funktion att både kontrollera och samtidigt främja kärnenergi så att dess ansvar begränsas till att endast omfatta övervakningen av kärnenergiindustrin och kontrollen av att icke-spridningsfördraget respekteras samt andra viktiga frågor, som jag på det hela taget instämmer i och stöder.

Agnès Le Brun (PPE), skriftlig. – (FR) Under upptakten till FN:s säkerhetsråds 66:e ordinarie session lade Europaparlamentet som vanligt fram sina rekommendationer till rådet som företrädar medlemsstaterna, som är de enda fullvärdiga medlemmarna i organisationen. Men i år kommer unionen att kunna dra nytta av sin nya status som "superobservatör", som ger särskilda rättigheter att ta ordet under sessionerna. Jag röstade för denna resolution, eftersom den motsvarar unionens nya ambitioner på internationell nivå. I Lissabonfördraget beviljas EU nya förmånsrätter, dess internationella kapacitet bekräftas och nya redskap införs. Enligt denna rättsakt måste unionen utnyttja denna nya strävan för att främja effektiv multilateralism och sätta sina värderingar i centrum med full kraft. Man uppmanar också till att globala styrelseformer ska stärkas i en tid då globala utmaningar kräver globala lösningar. Slutligen fokuserar man på kärnteman som att unionen måste spela en roll för att göra framsteg, som den brukar göra: utveckling, mänskliga rättigheter och klimatförändringar.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig. – (IT)* Världsordningen befinner sig i en genomgripande förändringsprocess som driver EU till att samarbeta mer aktivt med nuvarande och framväxande världsmakter för att kunna ta en aktiv roll i arbetet med att skapa ett FN som på ett verkningsfullt sätt kan främja globala lösningar, fred och säkerhet, demokrati samt en internationell ordning som bygger på rättsstatsprincipen. Detta är en förutsättning för att kunna bemöta klimatförändringar och miljöförstöring, de mänskliga rättigheternas universalitet och odelbarhet, fattigdomsbekämpning och utveckling för alla, konsekvenserna av demografiska förändringar och migration samt den internationella organiserade brottsligheten.

Tack vare Lissabonfördraget har vi nu permanenta strukturer för unionens yttre representation. Detta gör det möjligt för oss att anta en internationell roll i linje med vår dominerande ekonomiska status och agera som en global aktör som är i stånd att dela ansvaret för säkerheten runtom i världen. Det är upp till oss att tydligt fastställa våra intressen och strategiska mål för att kunna agera effektivt. EU är världens största givare av utvecklingsbistånd och en viktig partner för FN under och efter krissituationer. Vi känner oss därför förpliktigade att främja effektiv multilateralism, vilket är i unionens största strategiska intresse, och att stärka samstämmigheten och synligheten i EU:s agerande som global aktör.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU får inte glömma sin roll som ledande aktör på världsarenan i alla avseenden. Som sådan måste det ta större plats i alla multilateral organisationer och särskilt i Förenta nationerna (FN), där dess roll måste bli mer aktiv efter inrättandet av Europeiska utrikestjänsten (EEAS). Med tanke på att globala partnerskap bidrar till att nå gemensamma fastställda globala mål, att EU är världens största givare av utvecklingsbistånd och en viktig partner för FN i var och en av de tre pelare som utgör grunden för den internationella organisationens arbete, inklusive under och efter krissituationer samt att medlemsstaterna står för 38 procent av FN:s ordinarie budget, anser vi att ett kraftfullt och stabilt partnerskap mellan EU och FN är grundläggande för FN:s arbete och det viktigaste för EU:s roll som en global aktör.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig . – (EN)* I enlighet med tidigare praxis utarbetar utskottet för utrikesfrågor parlamentets rekommendationer till rådet inför FN:s generalförsamlings session. Som jag förstår prioriterar Europaparlamentet följande frågor: EU:s roll i FN-systemet ska förstärkas med hänsyn till de institutionella förändringar som Lissabonfördraget har inneburit, behovet att utarbeta en uppförandekod för regelbundna förbindelser mellan medlemsstaternas ambassadörer och EU:s ambassadörer för att undvika oenighet bland EU:s medlemmar som i fallet Libyen, ytterligare förstärkning av Internationella brottmålsdomstolens (ICC) roll, stöd till FN:s enhet för medling och en nyckelroll för EEAS i detta sammanhang, förbättring av förbindelsen mellan FN:s fredsbyggande kommission och EU:s partnerskap för fred samt slutligen att EU utövar ett starkare ledarskap i förvaltningen av den globala klimatagendan. Alla ovannämnda frågor kommer lägligt, och jag röstade för.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *skriftlig . – (EN)* Jag röstade för detta förslag, för det innebär en genomgripande översyn av de aktuella globala frågorna i EU och FN, samt framhåller de utmaningar och möjligheter som EU står inför. I betänkandet har man också tagit upp solida och långtgående förslag för EU på olika områden på internationell nivå, som att samarbeta med EU:s strategiska partner inom FN-systemet, garantera EEAS' viktiga roll, stärka fred, säkerhet och rättvisa samt bekämpa klimatförändringarna. Jag anser att dessa frågor är de avgörande på världsarenan just nu, och EU måste engagera sig och spela

en vital roll i alla dessa avseenden. Jag stöder därför detta förslag och rekommenderar rådet att noga överväga det som står i betänkandet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag instämmer i rekommendationerna till rådet om FN:s generalförsamlings 66:e session. Jag håller med om att FN:s roll bör stärkas. Som föredraganden nämner väger inte EU:s röst tillräckligt tungt i FN:s organ med tanke på de stora bidrag som EU och dess medlemsstater lämnar. Rådet måste framföra sina ståndpunkter mer kraftfullt i FN, samtidigt som man sörjer för större samordning när det gäller att nå unionens mål där och främja större sammanhållning mellan medlemsstaternas ståndpunkter. Jag instämmer i föredragandens uppmaning till kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och Europeiska rådets ordförande att strategiskt öka unionens observatörsrättigheter och visa större synlighet vid FN genom att intensifiera samråden med regeringarna i tredjeländer som är medlemmar i FN.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för. Vi rekommenderar att rådet ska förespråka effektiv multilateralism som unionens dominerande strategiska intresse, och att stärka samstämmigheten och synligheten i EU:s agerande som global aktör vid FN, bland annat genom att bättre samordna EU:s interna samråd om FN-frågor och främja ett mer aktivt och utåtriktat agerande på ett stort antal områden. Vice ordföranden/den höga representanten bör ges tillstånd att utarbeta en uppförandekod för regelbundna förbindelser mellan medlemsstaternas ambassadörer och EU:s ambassadörer, särskilt mellan dem som arbetar på multilateral nivå på platser som Genève och New York, så att EU kan fullfölja sin FN-agenda på ett framgångsrikt sätt och infria FN:s övriga medlemsstaters förväntningar om sin handlingsförmåga. Större sammanhållning bör främjas såväl inom FN-systemet som mellan EU:s medlemsstater, kandidatländer och potentiella kandidatländer ståndpunkter för att därigenom dra mesta möjliga fördel av Lissabonfördraget och stärka EU:s möjligheter att påverka genom ett samordnat och strategiskt utnyttjande av såväl EU:s som de enskilda medlemsstaternas olika och distinkta kontaktytor. Rådets förmåga att förhandla med andra regionala grupperingar bör stärkas inom rimlig tid, och man bör se till att EU:s företrädare ges ett mandat som gör att de verkligen kan förhandla för medlemsstaternas räkning.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Med hänvisning till FN:s generalförsamlings 66:e session stöder jag ståndpunkten att parlamentet borde uppmana rådet att utöva ett starkt ledarskap i syfte att främja millennieutvecklingsmålen. Vi måste i själva verket inleda en debatt om hur vi ska hålla världssamfundets löfte om hållbar utveckling och utrotning av fattigdomen – något som också måste fortsätta efter 2015. Det är en absolut prioritering att göra framsteg på områdena statsbyggande, god demokratisk förvaltningssed, förebyggande av konflikter och vidtagande av erforderliga åtgärder för att bekämpa korruption, skatteundvikande, skatteflykt och kapitalflykt.

Nikolaos Salavrakos (EFD), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för betänkandet av Alexander Graf Lambsdorff, för jag anser att de utmaningar som EU står inför, i en snabbt föränderlig värld, kräver samordnade åtgärder på en global nivå. EU har mer och förbättrade möjligheter till yttre representation i och med Lissabonfördraget, och ett samarbete med FN och andra internationella organisationer är både önskvärt och nödvändigt med avseende på krishantering för att bevara och arbeta för fred och för att bemöta internationella utmaningar, som den senaste utvecklingen i Japan.

Michèle Striffler (PPE), *skriftlig*. – (FR) Som föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling om detta betänkande gläder det mig att det i dag har antagits vid Europaparlamentets plenarsammanträde. Det är grundläggande att åter bekräfta behovet att harmonisera ansträngningarna i FN:s olika organ för att bättre göra åtgärderna mer effektiva när det gäller utveckling. Utvecklingsstöd som genomförs av FN måste särskilt inriktas på att nå millennieutvecklingsmålen, och särskild uppmärksamhet måste fästas vid de minst utvecklade länderna.

Betänkande: Audy (A7-0160/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstar för detta betänkande. Det främsta skälet är att det är en kritik mot kommissionen för dess offentliggörande som försenades till den 9 februari 2011, även om den hade åtagit sig att lägga fram det 2010, och eftersom jag, liksom föredraganden, beklagar bristerna i kommissionens meddelande om ny utveckling. Jag beklagar också att man nått så få goda resultat när det gäller små och medelstora företag. Jag erkänner dock att de gemensamma tekniska förslagen bidrar till att göra den europeiska industrin mer konkurrenskraftig, även om de redan befintliga rättsliga och administrativa hindren måste undanröjas skyndsamt.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna viktiga resolution om den preliminära utvärderingen av Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration. Genom att anta resolutionen sänder Europaparlamentet en tydlig signal till kommissionen om det framtida genomförandet av ramprogrammet inom området forskning. Ett av de viktigaste förslagen, som jag också stöder, är förenklingen av administrativa krav för projekt som genomförs i enlighet med detta program. Ett av de problem som har konstaterats är komplicerade och tidskrävande administrativa förfaranden som leder till att forskarna hellre söker anslag från nationella finansieringskällor än från europeiska, vilket försämrar EU:s anseende i forskningsvärlden. Det är också mycket viktigt att forsknings- och utvecklingspolitiken bör bli territoriell för att forskningen ska fördelas jämnt mellan samtliga universitet. Den spetskompetens som ofta finns i städer skulle kunna förbättras genom digitala förbindelser, t.ex. regelbundna videokonferenser och en intelligent sammankoppling mellan de territoriella forskningscentrumen och spetskompetensen.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration är världens största instrument för stöd till forskning och det viktigaste verktyget i EU:s forskningspolitik. Forskning är det som omvandlar ekonomisk styrka till kunskap, medan innovation omvänt omvandlar kunskap till ekonomisk styrka. EU och dess medlemsstater måste skapa möjligheter att vidta gemensamma åtgärder mot de stora sociala, ekonomiska, miljörelaterade, demografiska och etiska problem som EU:s stater står inför, till exempel en åldrande befolkning, folkhälsa, livsmedelsförsörjning, hållbar utveckling och stora miljöutmaningar.

Förbindelserna mellan den akademiska världen, forskningen och industrin måste förbättras för att forskningsresultat bättre ska kunna omvandlas till produkter och tjänster som genererar ekonomisk tillväxt och fördelar för samhället i stort. Medlemsstaterna bör också förstärka kommunikationsarbetet genom att använda ny teknik som smarta forskningsinformationstjänster och genom att tillkännage kommande forskningsutmaningar och sprida forskningsrön. Av denna anledning röstade jag för detta betänkande.

Alfredo Antonozzi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Trots en rad hinder – som den ekonomiska krisen, den bestående oförmågan att minska klyftan gentemot USA och den ökande konkurrensen från tillväxtländer – har sjunde ramprogrammet visat sig kunna erbjuda mervärde till forskning och utveckling i EU. Sjunde ramprogrammet är ett tillfälle att se till att EU:s forskningspolitik motsvarar unionens ekonomiska och sociala ambitioner, särskilt genom att stärka det europeiska området för forskningsverksamhet. Om man granskar Jean-Pierre Audys betänkande instämmer jag i att de mål som framhålls i den preliminära utvärderingen, särskilt i fråga om att förenkla de administrativa förfarandena, att få små och medelstora företag att delta i programdelen "Samarbete", samt att modernisera och intensifiera finansieringsinstrumentet för riskdelning. Dessa åtgärder kommer att bana väg för förhandlingar om att göra forskningen mer EU-inriktad inför den kommande budgetramen från och med 2014.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Det betänkande som min kollega Jean-Pierre Audy utarbetat om sjunde ramprogrammet för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration åskådliggör att små och medelstora företag och industrin i allmänhet inte deltar i särskilt stor omfattning, att antalet kvinnliga forskare är lågt och att vissa medlemsstater är underrepresenterade. Jag anser att det är nödvändigt att utveckla en effektiv samordning av forskning mellan EU å ena sidan och nationella och regionala myndigheter å den andra. Detta är anledningen till att jag röstade för detta utmärkta betänkande.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Sjunde ramprogrammet, med en sammanlagd budget på 54,6 miljarder euro, är världens största instrument för stöd till forskning, och detta program är definitivt kärnan i EU:s forskningspolitik. Programmet måste emellertid ses över och anpassas efter en föränderlig värld, särskilt mot bakgrund av den finansiella krisen och olika skattemässiga omständigheter. För närvarande mottar de irländska organen omkring en miljon euro i veckan från EU:s forskningsfonder, och det finns ytterligare möjligheter för irländska små och medelstora företag. De små och medelstora företagen skapar 70 procent av arbetstillfällena i euroområdet, och denna sektor är kärnan av EU:s ekonomi.

Därför måste öppenheten förbättras och den administrativa bördan minskas, så att fler små och medelstora företag blir intresserade i att delta i programmen i framtiden, och unionens effektivitet i förhållande till forskning, utveckling och innovation garanteras. Handläggningstiden måste minskas och det europeiska samarbetet och samordningen måste förbättras för att man ska ta itu med den fragmentering som för närvarande skadar programmet.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Den 23–24 mars 2000 fastställde Europeiska rådet vid sitt möte i Lissabon ett ambitiöst strategiskt mål för EU: att till 2010 bli världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi. I denna strategi erkändes forskningens centrala roll. Sjunde ramprogrammet har en budget på omkring 54 miljarder euro för perioden 2007–2013, och det har blivit ett av världens viktigaste stödprogram och forskningspolitikens främsta verktyg i EU. Målet är att göra det möjligt för EU att ta fram lösningar på de stora samhällsproblem som berör samtliga medlemsstater och som dessa inte kan klara av på egen hand (befolkningens åldrande och hälsa, energi-, vatten- och livsmedelsförsörjning, hållbar utveckling, kampen mot klimatförändringarna osv.) samt att utveckla kunskap som gör det möjligt för våra företag att bli mer innovativa och konkurrenskraftiga. I detta betänkande genomför Europaparlamentet en preliminär utvärdering för att se till att sjunde ramprogrammet tillgodoser EU-politikens behov. För

att se till att programmet är så effektivt som möjligt instämmer jag i att det är nödvändigt att förenkla komplicerade och tidskrävande administrativa förfaranden i syfte att med framgångsrika resultat skapa ett europeiskt område för forskningsverksamhet.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) EU:s sjunde ramprogram är viktigt för att förbättra det europeiska mervärdet när det gäller forskning, utveckling och innovation, vid en tidpunkt då EU ligger efter USA på dessa områden och håller på att tappa försprånget till tillväxtekonomierna. Syftet med detta betänkande är därför att framhålla betydelsen av ett okänt program samtidigt som man uppmanar till ändringar: att ändra de alltför betungande administrativa och finansiella regelverken och den dåliga framgången som gör att detta program är alltför oöverkomligt för små- och medelstora företag, vid en tidpunkt då de spelar en viktig roll i att omvandla forskningsresultat till produkter och tjänster, att säkerställa ett bättre samarbete och mer samordning mellan de olika intressenterna vid en tidpunkt då anslag till forskning fortfarande är uppdelat mellan nationella och europeiska källor. Detta är några av de initiativ som åtminstone skulle göra det möjligt för oss att nå det fastställda målet på en finansiering av forskning och utveckling på 3 procent av BNP senast 2020, som är långt ifrån uppfyllt, särskilt inte i Frankrike, som fortfarande bara ger 2 procent av sin BNP till FoU.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig*. – (IT) I mars 2000 fastställde rådet det ambitiösa målet för EU att till 2010 bli ”världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi”. I denna strategi erkändes forskningens centrala roll. Jag anser att en översyn av sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling erbjuder en möjlighet att stärka den tidigare förbindelsen mellan kunskap, utbildning och forskning. Under årens lopp har sjunde ramprogrammet blivit ett av världens viktigaste stödprogram och forskningspolitikens främsta verktyg i EU. Det är också ett tillfälle för EU att se till att dess forskningspolitik motsvarar unionens ekonomiska och sociala ambitioner genom att stärka det europeiska området för forskningsverksamhet.

Enligt min mening finns det två huvudaspekter som man särskilt bör fokusera på i utvärderingen: att lösa problemen med komplicerade och tidskrävande administrativa förfaranden som leder till att forskarna hellre söker anslag från nationella finansieringskällor. För det andra bör små och medelstora företags deltagande i ramprogrammet ökas för att utveckla de färdigheter som skulle göra det möjligt för dem att främja deras konkurrenskraft, trots att det har gjorts framsteg under senare år.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för resolutionen, eftersom man i Europa 2020-programmet anser att forskning och innovation är centrala för vi ska ta oss ur krisen med hjälp av smart och hållbar tillväxt för alla. För att detta ska bli verklighet måste finansieringen av sjunde ramprogrammet utökas från och med 2013. Medlemsstaterna måste åta sig att gå vidare med programmen eftersom det måste skapas mer samarbete mellan tekniska plattformar, universitet och industrin liksom en ytterligare förenkling av förfaranden för att undanröja de problem som små och medelstora företag ställs inför när de ska få tillgång till forsknings- och utvecklingsprogrammen.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Jean-Pierre Audys betänkande om den preliminära utvärderingen av Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration innehåller verkligen ett antal glädjande punkter. Bland annat ser man över det faktum att små och medelstora företag inte deltar i programmet i någon större omfattning, och man beaktar också begäran att förkorta handläggningstider. Men jag lade ned min röst, för detta initiativbetänkande innehöll en

punkt som jag ansåg var särskilt bristfällig och som gjorde det omöjligt för mig att rösta för. Jag vill särskilt framhålla att jag inte stöder Jean-Pierre Audys uppmaning att öka anslagen till Europeiska forskningsrådet eller att göra det till ett oberoende rättssubjekt med beslutsrätt som skulle kunna bli direkt ansvarigt för sin egna vetenskapliga strategi och administrativa förvaltning.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag anser att en lämplig preliminär utvärdering av Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration är särskilt viktig för att avgöra om programmets genomförande överensstämmer med de fastställda målen. Detta program är ett av världens viktigaste stödprogram och forskningspolitikens främsta verktyg i EU. Dessutom betonar EU i många av de dokument som det har antagit på senare tid, i vilka det fastställer sina utvecklingsmål och riktlinjer för nästa årtionde, vikten av forskning och innovation för att stärka EU:s ekonomi och bidra till att den förblir en av världens mest konkurrenskraftiga. Utöver den allmänt positiva bedömningen uppmärksammar man i betänkandet kommissionen på många aspekter av programmets genomförande och ger särskilda förslag på hur de kan förbättras. I betänkandet föreslår man till exempel att finansieringen av programmet ska utökas, men samtidigt föreslår man att gemensamma forskningsområden ska identifieras bland dem som verkar mest lovande när det gäller praktiska tillämpningar, något som i så stor omfattning som möjligt möjliggör en delning inom en etisk ram, så att genomförandet av programmet leder till konkreta resultat.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) Visserligen ligger EU fortfarande efter Förenta staterna och håller på att tappa försprånget till tillväxtländerna, men att de resultat som uppnåtts i sjunde ramprogrammet påvisar ett mervärde i detta europeiska program när det gäller FoU. Tyvärr finns det dock ingen metod än för att utvärdera hur stora vetenskapliga framsteg som gjorts tack vare projekt som finansieras av sjunde ramprogrammet. Det är också nödvändigt att framhålla den stora obalans som råder mellan deltagande enheter från gamla och från nya medlemsstater. På samma sätt deltar särskilt små och medelstora företag fortfarande i en relativt låg omfattning. Situationen skulle kunna förbättras om de administrativa och finansiella reglerna förenklades.

Det är nödvändigt att betona att de gemensamma teknikinitiativen (JTI) är värdefulla för den europeiska industrins konkurrenskraft. Det är också nödvändigt att påpeka de rättsliga och administrativa hindren (status som juridisk person, finansiella regler och i vissa fall även immateriell äganderätt), som kan avskräcka ett stort antal viktiga forskningsaktörer och små och medelstora företag från att delta. Vi måste förändra situationen där finansieringen av forskning i EU är alltför fragmenterad, samtidigt som många av finansieringskällorna som finns i medlemsstaterna och EU fastställer olika prioriteringar, tillämpar olika utvärderingskriterier, definitioner och förfaranden, för det leder ovillkorligen till överlappningar, förvirring och fel.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Med tanke på att den ekonomiska situationen fortfarande är bräcklig till följd av finanskrisen, som har satt EU i gungning, nämner föredraganden några viktiga aspekter i den preliminära utvärderingen som borde förbättras för att göra användningen av tillgängliga offentliga medel så effektiv som möjligt. Jag instämmer med föredragandens betoning på de två frågor som är mycket viktiga för framtida europeisk forskning: mer förenklade betalningar mellan kommissionen och andra enheter och ett ökat deltagande av små och medelstora företag och industrin i allmänhet, som svar på de stora sociala utmaningarna.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Utskottets enhälliga omröstning om detta viktiga betänkande och den omröstning som äger rum i dag visar åter att parlamentet vet hur man ska inta en tydlig och beslutsam ståndpunkt om frågor som är avgörande för medborgare och företag. Jag anser att man i betänkandet framhåller de kritiska aspekterna i sjunde ramprogrammet. Det innehåller också några godtagbara förslag som ska se till att de återstående anslagen som ska tilldelas kan utgöra ett verkligt bidrag som ökar konkurrenskraften och kvaliteten på den europeiska marknaden. Enligt min mening är fortfarande den viktigaste utmaningen att förenkla administrativa förfaranden och minska byråkratin om vi vill att våra företag – och särskilt små och medelstora företag – ska få tillgång till medel. Vi måste använda denna finansiering till att förbättra vår förmåga att arbeta på ett integrerat sätt genom att förbättra offentlig-privata partnerskap, stimulera interregionala kluster och garantera en bra samordning mellan Sammanhållningsfonden och fonder för forskning och innovation.

Rachida Dati (PPE), skriftlig. – (FR) Med hjälp av detta betänkande fästs uppmärksamheten på de faktorer som är avgörande när det gäller att uppfylla de framtida kraven för forskning i EU, särskilt mot bakgrund av de mål som fastställs i Europa 2020-strategin. Det har nu blivit grundläggande att minska överdrivna administrativa bördor, särskilt för att uppmuntra till ett mer omfattande deltagande av små och medelstora företag inom ramen för sjunde ramprogrammet. Dessutom är det nödvändigt att EU-programmen alltid konsoliderar fördelarna med forskning och innovation, till förmån för utbildning och sysselsättning.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Sjunde ramprogrammet för forskning och utveckling för perioden 2007–2013 har utvärderats av Europaparlamentet. Detta är ett tillfälle att påminna kommissionen om vikten av att göra rätt val när man investerar i forskning och innovation för EU:s framtid. För åren 2011–2013 återstår fortfarande 28,5 miljarder euro att fördela. Tilldelningen av detta belopp till projekt som små och medelstora företag och industrin i allmänhet lagt fram måste prioriteras, särskilt på områdena energiförsörjning, hållbar utveckling och kampen mot klimatförändringar. Vi måste garantera en bättre fördelning av forskningsinfrastruktur överallt i EU, samtidigt som man följer principen om excellens, som gör det möjligt för EU att locka till sig de bästa forskarna i världen.

Christine De Veyrac (PPE), skriftlig. – (FR) Under 2010 uppfyllde inte EU målet i Lissabonstrategin att använda tre procent av sin BNP till forskning och utveckling. Detta mål återupplivades i Europa 2020-strategin, men nu måste EU finna resurser för att uppfylla målet för att förbli en internationellt konkurrenskraftig ekonomi.

Jag välkomnar antagandet av Audybetänkandet om utvärderingen av sjunde ramprogrammet, där man tar hänsyn till den aktuella ekonomiska krisens effekter som särskilt har påverkat små och medelstora företags kapacitet att investera i forskning och utveckling. För att undvika byråkrati och underlätta företagens tillgång till europeisk finansiering är det absolut nödvändigt med enklare och mer insynsvänliga förfaranden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Med offentliggörandet av Europa 2020-strategin stod det klart att ett engagemang i forskning och utveckling är avgörande för att EU ska återgå till ekonomisk tillväxt och vinna konkurrenstävlingen. Det är av denna anledning som utvärderingen av Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration bör länkas till målen i Europa 2020-strategin och dess genomförande. Jag är övertygad om att EU, genom forskning och utveckling, lyckas finna effektiva svar på energiproblemet, på utmaningarna

med klimatförändringar och förbättrar EU:s konkurrenskraft och produktivitet, vilket leder oss mot en ny tillväxtcykel som är mer hållbar än den här gången.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Detta betänkande av Jean-Pierre Audy gäller den preliminära utvärderingen av Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration. Den 23–24 mars 2000 fastställde Europeiska rådet vid sitt möte i Lissabon ett mål för EU: att till 2010 bli världens mest konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomi. Det gick inte att nå detta ambitiösa mål. Jag hoppas att målen i Europa 2020-strategin kommer att uppfyllas, särskilt EU:s åtagande att investera tre procent av bruttonationalprodukten (BNP) i forskning och utveckling senast 2020. Europa 2020-strategin kan inte invänta nästa fleråriga budgetram: den måste inledas nu. Denna utvärdering är därför av yttersta vikt, eftersom 50 procent av finansieringen till sjunde ramavtalet fortfarande är oförbrukad. Jag instämmer därför med föredraganden, särskilt när det gäller rekommendationerna om behovet att förenkla mekanismer för att få tillgång till medel, förenkla förfaranden och göra dem mer insynsvänliga samt underlätta små och medelstora företags verksamhet. Investeringar bör också göras på flaggskeppsområden som hälso- och sjukvård, energi och kärnsäkerhet som svar på de nya utmaningarna när det gäller innovation och forskning.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Med betänkandet införs flera viktiga aspekter i den preliminära utvärderingen av Europeiska unionens sjunde ramprogrammet för verksamhet inom området forskning och teknisk utveckling. Föredraganden gör också relevanta observationer, till exempel att majoriteten av EU:s vetenskapliga arbete fortfarande genomförs av forskare och tekniker – främst unga människor – som har otrygga anställningar. Fallet Portugal är paradigmiskt.

Vi anser att det finns ett behov att stödja offentlig forskning och att dess resultat ska vara lättillgängliga, utan byråkrati, genom att främja en produktiv verksamhet och näringsverksamhet och i synnerhet små och medelstora företag samt skapa kvalificerade arbetstillfällen med rättigheter samt social och hållbar utveckling. Det finns ett behov av att engagera sig i så olika områden som energieffektivitet, nya energikällor, effektiv resursanvändning, återanvändning och nya produktionsprocesser.

Vi får inte underlåta att uttrycka vår oro för vissa av de vägledande principerna på det europeiska området för forskningsverksamhet. Jag menar att det bör grundas på samordning och ömsesidiga fördelar, mildra de nu befintliga ojämlikheterna i nationella forskningssystem och vända alla tendenser mot en koncentration av vetenskapliga och mänskliga resurser i mer utvecklade länder, det vill säga detsamma som så kallade "expertcentrum".

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Med betänkandet införs flera viktiga aspekter på den preliminära utvärderingen av sjunde ramprogrammet för verksamhet inom området forskning och teknisk utveckling. Intresset att se till att 40 procent av de som deltar i forskning ska vara kvinnor, eftersom den nuvarande andelen bara är 25,5 procent, och att erkänna att "EU ligger efter USA på dessa områden och håller på att tappa försprånget till tillväxtekonomierna" är av särskild vikt. I betänkandet står det också att "parlamentet beklagar att merparten av forskningsarbetet inom EU fortfarande bedrivs under otrygga arbetsvillkor".

Men vi anser att vissa delar är bekymmersamma, inte minst den vägledande principen på det europeiska området för forskningsverksamhet, eftersom den borde inriktas på samarbete mellan äkta forsknings- och samordningsnät som vänder eventuella tendenser mot

koncentration av vetenskapliga och mänskliga resurser till mer utvecklade länder och mildrar de nu befintliga ojämlikheterna i nationella forskningssystem.

Innovation i mikroföretag, små och medelstora företag kräver stöd till offentlig forskning, och dess resultat måste göras lättillgängliga, utan byråkrati, oavsett om det gäller energieffektivitet, bruk av nya energikällor och nya produktionsprocesser, återanvändning och bättre resursutnyttjande eller skapande av arbetstillfällen med rättigheter, eller om det är ur ett mänskligt eller samhällligt perspektiv med hänsyn till social utveckling.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig*. – (SK) I betänkandet undersöker man om EU:s sjunde ramprogram för forskning och teknisk utveckling kommer att vara ett tillfälle att stärka den gyllene triangeln kunskap, utbildning och forskning, som är av yttersta vikt för EU. I programmet gläder man sig bland annat åt nivån på deltagandet och spettkompetensen i urvalet av projekt. Däremot beklagar man att programmets resultat fortfarande är relativt svaga. Det är nödvändigt med en korrekt förvaltning av offentliga medel inom ramen för programmet, och jag är fast övertygad om att varje förändring eller omorientering måste ske på ett sätt som respekterar stabilitet, allmän sammanhållning och rättssäkerhet och som förstärker deltagarnas ömsesidiga förtroende.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Utgångspunkten i detta betänkande är att EU måste göra sitt yttersta för att förbli ledande inom forskning, innovation och vetenskapliga sektorer. Om vi inte har forskningsunderlag i dag kommer vi inte att uppnå spetskompetens inom innovation framöver. Det krävs goda forskningsresurser för att skapa och främja arbetstillfällen i EU och stimulera EU:s konkurrenskraft, särskilt som länderna med en industri under utveckling växer sig starka. Samarbete mellan den privata och offentliga sektorn måste utvecklas, och små och medelstora företag måste uppmuntras att delta mer på ett heltäckande sätt i programmet. Denna uppmuntran måste komma från högsta instans. Vid ett möte den 4 februari meddelade EU:s och medlemsstaternas ledare sitt åtagande i flaggskeppsinitiativet Innovationsunionen. Nu måste dock åtgärder vidtas för att deras ord ska bli handling. Forskning och innovation är det som ska hjälpa oss att undkomma det ekonomiska dödläge som vi befinner oss i just nu.

Brice Hortefeux (PPE), *skriftlig*. – (FR) Forskning och utveckling är en stor del av moderniseringen av våra ekonomier och stärkandet av vår konkurrenskraft. Med en budget på 54 miljarder euro för perioden 2007–2013 är sjunde ramprogrammet för forskning och utveckling världens största program för stöd till forskning.

Att detta betänkande antagits av en stark majoritet visar att parlamentet har ett stort intresse att se hur detta och efterföljande program lyckas. Det måste fortfarande göras ansträngningar som ska garantera en sund förvaltning av offentliga pengar och hindra medel från att tunnas ut alltför mycket i projekt som inte är särskilt effektiva eller inte uppfyller våra krav.

Den europeiska forskningens framtid kommer att inbegripa en förenkling av programmets genomförande, mer lättillgänglig finansiering, små och medelstora företags deltagande, men framför allt en anpassning av våra prioriteringar till samhällets stora utmaningar (en åldrande befolkning, klimatförändringar och så vidare).

Jag är övertygad om att EU har en ledande roll att spela i utvecklingen av stora forskningsprogram och att det kan tillföra ett verkligt mervärde genom att konsolidera det europeiska området för forskningsverksamhet (ERA). Av denna anledning har jag beslutat att ge betänkandet mitt fulla stöd.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig . – (LT) Jag röstade för denna resolution, eftersom den innehåller en uppmaning till användning av sjunde ramprogrammet för att beakta de olika konsekvenserna av den ekonomiska krisen i varje medlemsstat för programperiodens sista år (2011–2013), med tanke på de ansevärda belopp (28,8 miljarder euro under tre år) som fortfarande återstår att fördela, målen i Europa 2020-strategin som måste uppnås och ett europeiskt område för forskningsverksamhet och Innovationsunionen som ska utarbetas. Det kräver särskilt att målen i sjunde ramprogrammet anpassas till EU:s strategier om resurseffektivitet, råmaterial och den digitala agendan. De återstående beloppen bör inte ledas bort från forskning och användas för andra program eller instrument som inte ligger inom sektorn forskning och innovation eller sjunde ramprogrammets mål och tillämpningsområde.

Det finns ett behov att förbättra, stimulera och trygga finansieringen av forskning och utveckling i EU genom en avsevärd höjning av relevanta utgifter från 2013 och framåt eftersom en sådan ökad finansiering, helst genom en utökad budget, måste främja hållbar tillväxt och konkurrens med hjälp av expertis. Denna ökade finansiering måste kombineras med en mer resultatorienterad, resultatnriktad strategi och en radikal förenkling av finansieringsförfarandena. Jag anser att vi måste stödja samarbete mellan olika EU-program för forskning, teknisk utveckling och innovation, och menar att kontinuitet i det framtida programmet, så snart det har inrättats, är viktigt för alla berörda aktörer.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig . – (PL) EU:s snabbt åldrande samhälle kräver innovativa lösningar på flera områden. Detta skulle göra det möjligt för unionen att fungera effektivt trots en minskad arbetsstyrka. Klimatförändringarna, oönskade underskott av råmaterial och biologiska hot, som den senaste utvecklingen när det gäller E.coli-bakterien i grönsaker, utgör liknande utmaningar. För att ordna upp sådana ovanliga situationer måste vi investera i forskning och teknisk utveckling. Även om vi har diskuterat denna fråga många gånger har de åtgärder som vidtagits i EU tyvärr varit resultatlösa, trots att vår kontinent och ekonomi hotas. Den sistnämnda är inte självförsörjande, och står dessutom inför marknadsdominansen från ekonomierna i Kina, Indien och Brasilien, länder som utvecklas utomordentligt snabbt. Ekonomiskt stöd och förenkling av lagstiftningsförfaranden för vetenskaplig utveckling bör vara en prioriteringsfråga för EU. Att stå still är att gå bakåt.

Krišjānis Kariņš (PPE), skriftlig . – (LV) Jag stöder betänkandet om den preliminära utvärderingen av Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration, för jag anser att det verkligen återspeglar resultaten och de befintliga problemen. EU har potential att bli världsledande inom innovation och uppfinningar. Detta skulle ge vår ekonomiska tillväxt ny stimulans och förbättra våra medborgares levnadsstandard. Vi har förmågan att uppfylla detta mål genom att utföra en rad inhemska uppgifter, där den viktigaste är att minska byråkratiska hinder. För att bli innovationens fästning måste vi offra den byråkrati som omöjliggör ett flöde av medel till forskare och entreprenörer. Så länge EU är tyngt av det gamla och oflexibla byråkratiska system som hindrar utvecklingen av nya och dynamiska företag kommer man inte att nå sitt mål – att investera tre procent av BNP i forskning och innovation senast 2020. EU måste följa med utvecklingen och ta av sig byråkratins kedjor. Denna strategi måste inledas med forskningsprogrammet, som är en källa till finansiering av nya uppfinningar, förverkligandet av nya idéer och nya arbetstillfällen.

Paweł Robert Kowal (ECR), skriftlig . – (PL) I punkt 27 i betänkandet finns osanna uppgifter. Påståendet att webbplatser och datorsystem ständigt övervakas av Indect är

falskt, och detta bekräftas av den etiska granskning som genomfördes med hjälp av Indectprojektet i Bryssel den 15 mars 2011, där specialister från Österrike, Frankrike, Nederländerna, Tyskland och Storbritannien deltog. Resultatet av den etiska granskningen av Indectprojektet var positiv, och inga överträdelser i förhållande till projektets etiska aspekter upptäcktes. Indect har stått under ständig övervakning av kommissionen från början. Kommissionen har inte upptäckt några överträdelser hittills. Dessutom hör inte frågan alls hemma i betänkandet som helhet, och en särskild hänvisning görs till Indectprojektet utan att andra liknande projekt som mottar EU-medel nämns.

Huvudsyftet med Indectprojektet (*Intelligent information system supporting observation, searching and detection for security of citizens in urban environment*), som genomförs av det naturvetenskapliga och tekniska AGH-universitetet i Kraków, är att utveckla forskning om informationsteknik som ska öka säkerheten för medborgare i tätortsområden. Syftet med Indectsystemet är att identifiera hot genom övervakning, särskilt pornografi, vapenhandel och handel med narkotika och människoorgan, och det ska också fungera som ett skydd av uppgifter och integritet.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration är världens största instrument för stöd till forskning och det viktigaste verktyget i EU:s forskningspolitik. De åtgärder som hittills vidtagits för att utveckla kunskap inom de mest varierande områden visar på det alltmer akuta behovet av att vi rör oss mot en spridning av innovationer och tillämpning av dem i vår vardag. Det var just detta instruments direkta effekt på vardagen som fick mig att rösta för Jean-Pierre Audys betänkande, i förhoppning om att man i framtida innovationspolitik maximalt kommer att utnyttja synergier i hela värdekedjan för forskning och utveckling. Sjunde ramprogrammet – som huvudsakligen är inriktat på forskning och teknisk utveckling – är för närvarande det enda instrumentet för att nå de mål som fastställdes i initiativet Innovationsunionen och för att omvandla EU till ett kunskapssamhälle. När man tänker på framtiden för innovation innebär det att skapa arbetstillfällen, öka resurserna till forskning och omvandla det till metoder som går att tillämpa i vardagen samt att utveckla den mänskliga potentialen – det är alla faktorer som bör inbegripas i nästa ramprogram.

Agnès Le Brun (PPE), *skriftlig*. – (FR) Varje år sedan 2007 har EU använt mer än sex miljarder euro för att finansiera forskning och utveckling på kontinenten. Detta kommer att bli en stor utmaning för EU under de kommande årtiondena. EU ligger verkligen efter USA och håller på att tappa försprånget till tillväxtländerna. Unionen måste därför snabbt återupprätta sin ledande ställning på området innovation i sin sociala modell. Jean-Pierre Audy drar i sitt betänkande lärdom av den första delen av ramprogrammet för forskning. För att nå målen i Europa 2020-strategin förslår man att resten av programmet ska fokuseras på EU:s mest akuta utmaningar inom de sektorer som anges i sjunde ramprogrammets kapitel "Samarbete", nämligen hälsa, livsmedel och bioteknik, IKT, nanovetenskap och nanoteknik, energi, SET-planen och användning av biogas, miljö, hållbara transporter, samhällsvetenskap och humaniora, rymdforskning och säkerhet. Jag röstade för detta betänkande, för man bedömer inte bara situationen utan fastställer också ambitiösa mål för unionen som lever upp till EU-medborgarnas förväntningar.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Sjunde ramprogrammet är ett tillfälle att se till att EU:s forskningspolitik motsvarar unionens ekonomiska och sociala ambitioner, särskilt genom att stärka det europeiska området för forskningsverksamhet. Sjunde ramprogrammet har en budget på omkring 54 miljarder euro för perioden 2007–2013, och med åren har

det blivit ett av världens viktigaste stödprogram och forskningspolitikens främsta verktyg i EU. Man har fastställt fyra huvudsakliga mål som motsvarar fyra särskilda programdelar som bör utgöra ramen för EU:s forskningsinsatser: samarbete, idéer, människor och kapacitet. Målet är att göra det möjligt för EU att ta fram lösningar på de stora samhällsproblemen som berör samtliga medlemsstater och som dessa inte kan klara av på egen hand (befolkningens åldrande och hälsa, energi-, vatten- och livsmedelsförsörjning, hållbar utveckling, kampen mot klimatförändringarna osv.) samt att utveckla kunskap som gör det möjligt för våra företag att bli mer innovativa och konkurrenskraftiga.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig*. – (IT) Med åren har sjunde ramprogrammet för verksamhet inom området forskning och teknisk utveckling blivit världens största instrument för stöd till forskning och det viktigaste verktyget i EU:s forskningspolitik. Efter misslyckandet med den så kallade Lissabonstrategin, i vilken man fastställde det ambitiösa målet för EU att till 2010 bli världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi, beslutade vi att undersöka om översynen av sjunde ramprogrammet kan vara ett tillfälle att stärka den gyllene triangeln bestående av kunskap, utbildning och forskning. Vi anser att sjunde ramprogrammet är ett tillfälle att se till att EU:s forskningspolitik motsvarar unionens ekonomiska och sociala ambitioner, särskilt genom att stärka det europeiska området för forskningsverksamhet. Dessutom måste forsknings- och utvecklingspolitiken bli territoriell, och unionen måste besluta om en ambitiös europeisk forskningsplan för teknik och försvar i syfte att stärka försvarssektorns industriella och tekniska bas, samtidigt som man effektiviserar de offentliga militära utgifterna. Slutligen instämmer vi i budgetutskottets åsikt att utformningen och genomförandet av alla ramprogram måste baseras på principerna om enkelhet, stabilitet, rättslig säkerhet, konsekvens, högsta kvalitet och tillit, samtidigt som man också stärker kopplingarna mellan EU-institutionerna och industrin.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling är kommissionens största finansieringsinstrument för stöd och främjande av forskningsverksamhet. Ramprogrammet har en budget på 50 miljarder euro för perioden 2007–2013. I betänkandet utstakas de vägar som ska följas när det gäller ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling: det ska kopplas till Europa 2020-strategin, men också till initiativet Innovationsunionen, och dess huvudskaliga mål ska vara områdena klimat, energipolitik, konkurrenskraft och befolkningens åldrande. Om vi uppnår dessa fastställda mål är jag säker på att vi kommer att gå in i en ny ekonomisk tillväxtcykel.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Syftet med EU:s sjunde ramprogram är att bygga ett enat europeiskt kunskapsområde som bygger på resultat från tidigare program och att tillämpa ytterligare forskning som bidrar till att stärka socioekonomiska faktorer i EU:s utveckling. Vetenskaplig forskning är en av grunderna för den europeiska strategin för ekonomisk utveckling som ska garantera behörighet, utveckling av det sociala området och miljöskydd. Därför röstade jag för.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Sjunde ramprogrammet handlar inte bara om forskning i allmänhet. Det handlar också om ett särskilt forskningsområde som borde vara av speciellt intresse för alla oss som följer katastrofen i Fukushima. Det handlar om finansiering från Euratomprogrammet. Vad är det för mening med produktiva reaktorer om de ger vika under vattenmassor och vid jordbävningar? Vad är det för mening att ha de allra mest produktiva kärnkraftverken om ett mindre fel är tillräckligt för att inte bara den närmaste omgivningen, utan också stora landområden blir obeboeliga i årtionden? Det är viktigt att vi fokuserar mer på kärnsäkerhet och driver på utvecklingen av alternativ.

Nu när forskningsprogrammet Euratom inom kort ska förlängas till perioden 2012–2013 borde Fukushima vara ett tillfälle att ompröva beslut. Vi måste inrikta oss mer på skydd mot strålning och slutförvaring. Det är en fråga om liv och död att vi inte ska hålla oss till samma prioriteringar, med andra ord utvidgningen av kärnkraft, utan att vi i stället ska koncentrera oss på säkerhetsaspekter. Det aktuella forskningsprogrammet påverkas naturligtvis inte av detta. Jag tog hänsyn till detta när jag röstade.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Under min tid i parlamentet har jag flertalet gånger deltagit i kampanjer för kärnkraftssäkerhet i EU. En sådan riskfull teknik för att alstra energi, med alla dess riskabla biprodukter och ödesdigra följder för både mänskligheten och naturen i händelse av en härds smälta, ska inte överslätas med klimatskydd som förevändning. Dessvärre innefattar sjunde ramprogrammet också finansiering av forskning på kärnkraftsområdet. I betänkandet efterfrågar man emellertid också strängare regler för EU:s Indect-program. Parlamentet uppmanar kommissionen att omedelbart offentliggöra alla projektdokument och fastställa ett klart och tydligt mandat för Indects forskningsmål, tillämpning och slutanvändare. Detta är de första framstegen där EU-medborgarnas rättigheter tas på allvar på en rudimentär nivå åtminstone. Efter att ha utvärderat frågorna lade jag ned min röst.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Jean-Pierre Audys betänkande, eftersom sjunde ramprogrammet måste granskas ingående för att genomföras och anpassas till målen i Europa 2020-strategin. De negativa resultaten av den preliminära utvärderingen innebär att vi måste ändra prioriteringarna. Jag instämmer därför i att formulera om de huvudsakliga målen och betona behovet av en mer effektiv forskningspolitik där man slopar den administrativa bördan och möjliggör för små och medelstora företag att delta i större omfattning samt innovation och finansiering av integrering. Genom dessa ändringar hoppas vi att projekten i den andra fasen av sjunde ramprogrammet kommer att bli framgångsrika.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta betänkande om den preliminära utvärderingen av Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration bygger på förutsättningen att det inte ska råda någon konflikt mellan allmänheten och forskningen. I Lissabonstrategin fastställs ett ambitiöst mål för EU: att till 2010 bli världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi. I denna strategi erkändes forskningens centrala roll. Denna önskan förverkligades inte, av flera skäl. Årtiondet 2000–2010, som slutade med en oerhört allvarlig kris, kommer att utvärderas framöver. Nu är det viktigt, och jag delar föredragandens ambition i detta avseende, att analysera det genomförda arbetet och omorganisera framtida uppgifter. Sjunde ramprogrammet är ytterligare en möjlighet för EU att likställa sin forskningspolitik med sina ekonomiska och sociala ambitioner, inte minst genom att konsolidera det europeiska området för forskningsverksamhet. Sjunde ramprogrammet är ett av världens största stödprogram och forskningspolitikens främsta verktyg i EU. De specifika befintliga programmen, som samarbete, idéer, människor och kapacitet, kan och bör möjliggöra en utveckling av kunskap som möjliggör för våra företag att förnya sig mer och förbättra sin konkurrenskraft.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Sjunde ramprogrammet måste utvärderas i syfte att föra det närmare målen i Europa 2020-strategin. Om den europeiska forskningspolitiken ska bli mer konkurrenskraftig och överensstämma med EU:s ekonomiska och sociala ambitioner måste sjunde ramprogrammet skraddarsys för fyra huvudsakliga mål: främja en förenkling av ramprogrammen för forskning och minska den administrativa bördan,

förbättra små och medelstora företags deltagande, stärka den innovativa dimensionen och intensifiera finansieringsinstrumentet för riskdelning.

Dessutom måste vi fokusera på vikten av samarbete mellan den akademiska världen, offentliga forskningsinstitut och industrisektorn. Vi måste fästa större vikt vid förslag om forskningssamarbeten mellan den offentliga sektorn och industrisektorn, underlätta samarbete mellan nätverk av små och medelstora företag, universitet och offentliga forskningsinstitut, och det viktigaste kriteriet för att välja projekt inom ramen för sjunde ramprogrammet måste nu inbegripa en bedömning av den tänkbara påverkan på marknaden, tekniköverföring och kommersiellt bruk av forskningsresultat. Jag röstade för en utvärdering av sjunde ramprogrammet av just dessa skäl, och även för att EU kan bli mer konkurrenskraftigt på området forskning utan att behöva invänta åttonde ramprogrammet.

Vincent Peillon (S&D), *skriftlig.* – (FR) Jag röstade för Audybetänkandet om den preliminära utvärderingen av sjunde ramprogrammet för verksamhet inom området forskning och utveckling. Med denna text bekräftar Europaparlamentet sitt stöd för programmet, som är ytterst viktigt för att utveckla den europeiska forskningen och förbättra våra företags konkurrenskraft. Parlamentet försvarar upprättandet av en permanent budget, som är grundläggande om det ska bli möjligt att uppfylla målen. I betänkandet fastställs sedan särskilda förslag som syftar till att avhjälpa bristerna i programmet. Parlamentet framhåller rätteligen behovet att förenkla finansieringsförfaranden och optimera befintliga instrument i syfte att underlätta tillgången för små och medelstora företag. Slutligen påminner detta betänkande oss om att kommissionen måste se till att främjandet av innovation inte äventyrar de framsteg som gjorts inom grundforskningen.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig.* – (EN) I detta betänkande överväger man om den preliminära utvärderingen av sjunde ramprogrammet för verksamhet inom området forskning och teknisk utveckling kan vara ett tillfälle att stärka den gyllene triangeln bestående av kunskap, utbildning och forskning som är avgörande för EU-medborgarnas framtid. Jag gläder mig åt nivån på deltagandet och spetkompetensen i urvalet av projekt. Jag beklagar dock att programmets resultat fortfarande är relativt svaga och har en avskräckande effekt, särskilt för små och medelstora företag. Jag stöder inom ramen för programdelen "Människor" de Marie Curie-åtgärder som är så värdefulla för forskares karriärer och inser att de gemensamma teknikinitiativen är värdefulla för den europeiska industrins konkurrenskraft.

Phil Prendergast (S&D), *skriftlig.* – (EN) Med tanke på den ekonomiska kris som EU står inför är det grundläggande att vi fastställer vilka av våra verksamhetsområden som är lämpliga att använda sig av för att övervinna våra svårigheter. Forskning och innovation är centrala för en intelligent hållbar tillväxt för alla, så investeringar i forskning och utbildning är bästa möjliga lösning. Med tanke på de otaliga politiska och ekonomiska ändringar som har ägt rum sedan sjunde ramprogrammet antogs är det nödvändigt med ändringar av ramprogrammet för att återspegla den nya verkligheten. Med tanke på hur viktiga kunskapsbaserade industrier är för EU och vår framgångsrika FoU-sektor, har vi inte råd att invänta åtgärder som ska vidtas inom det åttonde ramprogrammet.

Lissabonstrategin, som gick ut på att göra EU till världens mest konkurrenskraftiga och kunskapsbaserade ekonomi till 2010, må ha misslyckats, men detta betyder inte att vi helt ska överge detta. Vi måste fortsätta arbeta mot målet genom att ändra sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling. När vi gör det bör vi ta itu med en

allvarlig underlåtenhet inom sjunde ramprogrammet att tillhandahålla finansiering till forskning på området mödravård och barns hälsa. Närmare 400 000 spädbarn föds för tidigt varje år, och ändå finns det ingen finansiering till forskning på detta område. Prematurfödelse är den främsta orsaken till spädbarnsdöd, och det är mycket mer sannolikt att för tidigt födda barn utvecklar livslånga kroniska sjukdomar.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Europeiska unionens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration bör utvärderas med hänsyn till den nuvarande situationen i EU, men också med ett öga på framtiden. Föredraganden påpekar med rätta att man inte lyckats nå det mål som fastställdes av Europeiska rådet 2000, att fram till 2010 bli världens mest dominerande kunskapsbaserade ekonomi. Men trots att detta mål inte uppnåddes före det att tidsfristen löpte ut förblir målet det verkliga syftet med gemensamma åtgärder. Därför kan utvärderingen av ramprogrammet spela en viktig roll i detta avseende: nämligen att försöka minska de hinder för den europeiska ekonomins tillväxt som har dykt upp, särskilt genom att minska byråkratin i förfaranden som ska ge tillträde till stödprogram för forskning.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jag är för. Betänkandet antogs enhälligt redan i utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Man godtar expertgruppens rekommendationer och fastställer ytterligare saker som kan förbättras i olika europeiska forskningsinstrument i det. För att nämna några exempel: mer öppen tillgång till och spridning av forskningsrön, bredare ansökningsomgångar på det samhällsekonomiska området, mer forskningssamarbete, insatser för att förbättra möjligheterna till rörlighet för forskare, fler åtgärder för innovativa små och medelstora företag, bättre samordning mellan medlemsstaterna. Betänkandet omfattar inte frågan om Iter eller investeringar som avser Galileo. Baksidan av myntet är att texten i vissa stycken är alltför inriktad mot den ekonomiska rollen och konkurrenskraften inom forskning och innovation i stället för att uppmärksamma det som forskning och innovation kan tillföra samhället som helhet.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Forskning är en grundläggande del i kunskapsvärlden, och i en globaliserad ekonomi stärker den med säkerhet tillväxt- och sysselsättningsnivån i EU. Sjunde ramprogrammet är ett bra tillfälle för EU att utveckla sin forskningspolitik, samtidigt som det europeiska området för forskningsverksamhet stärks. Med detta program eftersträvar EU att uppfylla industrins krav – och mer allmänt kraven i den europeiska politiken – på forskning och kunskap.

Genom att anta dagens betänkande kastar parlamentet ljus på de resultat som uppnåtts inom ramen för forskningsprogrammet under dessa första fyra år. Men för att uppnå större och bättre resultat i framtiden måste vi förenkla administrationsförfarandet, öka små och medelstora företags deltagande, stödja innovation och anpassa finansieringsinstrumentet för riskdelning. I betänkandet uppmanas EU och medlemsstaterna att anta en ambitiös forskningsplan för att stärka den europeiska försvarsindustrin.

Nikolaos Salavrakos (EFD), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för Jean-Pierre Audys betänkande, eftersom jag anser att investeringar i sektorn forskning och innovation är avgörande för konkurrenskraften, tillväxten och skapandet av nya arbetstillfällen i EU. Jag anser att den preliminära utvärderingen av sjunde ramprogrammet för forskning och utveckling för perioden 2007–2013 är särskilt användbar när det gäller att dra meningsfulla slutsatser som bygger på en bedömning av den aktuella situationen. Jag välkomnar föredragandens förslag att förenkla finansieringsförfaranden samt anta en resultatdriven strategi och

kriterierna ”spetskompetens” och ”uropeiskt mervärde” inom ramen för EU-stöd. Forskning är en sektor som kan ge unionen maximalt mervärde. Offentliga budgetar har skurits ned och som sådana bör privat finansiering uppåtdas för att finansiera det kommande åttonde ramprogrammet för forskning. Jag godkänner därför föredragandens förslag att öka företagsgrupper och små och medelstora företags deltagande.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Det har gått fyra år sedan sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling infördes. Mot bakgrund av en föränderlig global ekonomisk situation och i en tid då EU sakta försöker lösgöra sig från finanskrisen står det klart att programmet genomfördes för att lösa legitima och omfattande problem. Den globala konkurrensen från stora ekonomiska makter som Kina, Indien och Brasilien tvingar oss att vidta särskilda åtgärder som syftar till att få ett tekniskt försprång som ska göra det möjligt för oss att tillämpa EU:s avsedda strategi på ett effektivt sätt. Rätt investeringar i forskning och vetenskaplig utveckling kommer att omvandlas till en långsiktig uppbyggnad av ett kunskapsbaserat samhälle, som är en av de viktigaste delarna i en ekonomisk makt. I betänkandet berörs den centrala frågan om otillräckligt samarbete och informationsutbyte mellan medlemsstater, som leder till dubbling av enskilda projekt. En annan oroande fråga är medlemsstaternas ojämna deltagande som leder till större obalans på ett så viktigt område som forskning och teknisk utveckling. Detta strider fullständigt mot målen i sjunde ramprogrammet.

Till följd av finanskrisen har vissa medlemsstater inte längre lika stora möjligheter att ge stöd till programmet, och det är en utmaning för EU att korrekt fastställa vilka som behöver stöd och bevilja dem stöd. Programmets genomförande kommer att pågå i ytterligare två år, och budgetåtagandets nivå har inte överskridit 50 procent (av 54 miljarder euro för perioden 2007–2013), något som skulle göra det enklare att engagera de behöriga organen och göra det möjligt att använda de tillgängliga medlen på ett så lämpligt sätt som möjligt.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder det arbete som föredraganden har gjort i detta betänkande. Jag delar hans oro över att kommissionens meddelande offentliggjordes så mycket senare än utlovat. Sjunde ramprogrammet har medfört en del utmärkt arbete, och det arbete som föredraganden har gjort för att sluta den gyllene triangeln gläder mig.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling är kommissionens största finansieringsinstrument för stöd och främjande av forskningsverksamhet, och det har en budget på 50 miljarder euro för perioden 2007–2013. I betänkandet betonar man att sjunde ramprogrammet ska förbindas med ”Europa 2020-strategin” och flaggskeppsinitiativet ”Innovationsunionen”, och att det, fram till programperiodens utgång, ska inriktas på områdena klimatförändringar, energipolitik, konkurrenskraft och den åldrande befolkningen.

Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag inser att det är det enda sättet för EU att öka sin konkurrenskraft och spela en alltmer ledande roll på global nivå genom att stärka den europeiska forsknings-, utvecklings- och innovationspolitiken. Jag anser också att det är viktigt att sjunde ramprogrammet bidrar till att skapa ett europeiskt område för forskningsverksamhet, i enlighet med artikel 179.1 i avdelning XIX i EU-fördraget.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Forskning och innovationer är viktiga för att säkerställa en hållbar tillväxt för alla i Litauen. Enligt uppgifter från Världsbanken har Litauen en stor potential att bli en dynamisk, kunskapsbaserad ekonomi. Men i studien hävdas också att mitt land har förvaltningsmässiga, strukturella och rättsliga problem inom

sektorn för forskning och utveckling. Vi måste övervinna dessa hinder om vi vill göra riktiga framsteg. Detta kommer också att orsaka problem för EU. I EU är utgifterna för forskning och utveckling låga jämfört med andra världsmakter. Detta beror på en brist på privata investeringar och gynnsamma förutsättningar för innovation. Jag instämmer med föredraganden om att vi verkligen behöver en bättre samordning av forskningsprojekt och samfinansiering inom unionen. Dessutom måste forskningsanläggningarna och infrastrukturen i Central- och Östeuropa moderniseras och byggas ut.

Detta kommer att främja den europeiska konkurrenskraften och bidra till att övervinna infrastrukturella skillnader mellan de gamla och nya medlemsstaterna. Jag menar också att forskning och teknisk utveckling måste bli mer tillgänglig för vanliga européer. Enligt uppgifter från en studie som kommissionen gjort anser bara 10 procent av européerna att de är välinformerade om forskning, medan 65 procent anser att regeringarna bör göra fler insatser för att väcka ungdomars intresse för vetenskapliga frågor. Vi borde göra detsamma.

Förslag till resolution (B7-0344/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstar för denna resolution, eftersom jag menar att det finns ett behov av ett övergripande ekonomiskt avtal som gör det möjligt att stärka redan befintliga starka bilaterala band i fråga om handel och investeringar. Men jag anser att avtalet bör balanseras och resultera i rättvis handel. Trots en stark enighet vad gäller ett ambitiöst avtal hävdar jag att det inte ska påverka offentliga tjänster eller EU:s rättigheter att lagstifta om direktivet om kvaliteten på bränslen. Avtalet ska också omfatta ambitiösa hållbara utvecklingsmål, med rättsligt bindande sociala och miljömässiga parametrar.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna resolution om handelsförbindelserna mellan EU och Kanada. Kanada är en av EU:s äldsta och närmaste partner, och var det första industriland med vilket EU, 1976, ingick ett ramavtal om handelssamarbete och ekonomiskt samarbete. De ekonomiska förbindelserna mellan EU och Kanada har emellertid inte nått sin fulla potential ännu, och jag anser att ett frihandelsavtal mellan EU och Kanada i hög grad kan bidra till att denna möjlighet utvecklas och förverkligas genom att handels- och investeringsflöden förbättras samtidigt som tulltoppar och omotiverade icke-tariffära handelshinder avskaffas och ett närmare samarbete främjas, i synnerhet i fråga om regleringssamarbete, arbetskraftens rörlighet och erkännande av kvalifikationer. Jag ställer mig positiv till ett avtal med Kanada som sträcker sig längre än WTO-åtagandena och som kompletterar de multilaterala reglerna, under förutsättning att förhandlingarna leder fram till ett balanserat, långtgående avtal av hög kvalitet som omfattar avsevärt mycket mer än bara tullsänkningar och att andra redskap börjar tillämpas. Principen om ömsesidighet bör till exempel följas i samband med de möjligheter till rättslig prövning som finns att tillgå vid handelstvister, och skyddet av immateriella rättigheter, däribland varumärken, patent och geografiska beteckningar, måste förbättras.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Genom att rösta för denna resolution om aktuella handelsförhandlingar mellan EU och Kanada, vill jag upprepa hur viktig den internationella handeln (som inbegriper handel med Kanada) är för våra ekonomiers utveckling. Som det hävdas i resolutionen kan de aktuella förhandlingarna med Kanada på ett praktiskt sätt komplettera denna internationella strategi med en bilateral strategi, vilket är lika viktigt, även om EU måste fortsätta att prioritera det internationella handelssystemet, det vill säga förhandlingar inom ramen för Dohautvecklingsrundan. Genom att diskutera och förhandla lyckas vi alltså finna lösningar på handelsfrågor och uppnå respekt för vissa principer, som

miljöfrågor. Men som vice ordförande för den tvärpolitiska gruppen om allmännyttiga tjänster är jag oroad för den strategi som har valts för sektorn. Genom att anta en "negativ lista" (en lista som utesluter vissa offentliga tjänster från liberaliseringsprocessen) och inte en "positiv lista" (som utesluter offentliga tjänster från liberalisering, förutom de som är med på listan), kan detta mycket väl innebära en försvagning av de offentliga tjänsterna i slutändan. I denna resolution uppmanas därför kommissionen att överge denna strategi.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag har röstat för denna resolution. Kanada är en av EU:s äldsta och närmaste partner, och var det första industriland med vilket EU, 1976, ingick ett ramavtal om handelssamarbete och ekonomiskt samarbete. Under årens lopp har ett antal bilaterala avtal ingåtts för att underlätta starkare handelsförbindelser, och numera är EU Kanadas näst viktigaste handelspartner och Kanadas näst största källa för utländska direktinvesteringar. Jag instämmer i att de ekonomiska förbindelserna mellan EU och Kanada ännu inte har nått sin fulla potential. Det planerade frihandelsavtalet skulle kunna bli ett viktigt bidrag till ett fördjupat ekonomiskt partnerskap mellan EU och Kanada och skulle ge en kraftig signal till investerare och företag i såväl EU som Kanada om att tillväxten stimuleras.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Samtidigt som man nu förhandlar om ett affärsavtal mellan EU och Kanada uttrycker Europaparlamentet genom denna resolution oro för kommissionens strategi för offentliga tjänster. Kommissionen, som är ansvarig för förhandlingarna om detta avtal, verkar faktiskt i princip vilja inbegripa alla tjänster. Genom att förhandla fram en "negativ" lista över tjänster som inte ska inbegripas i frihandelsavtalet, och gå vidare med det, skulle kommissionen ändra den logik som hittills har fått råda. Men offentliga tjänster är inte som andra tjänster: eftersom de tillhandahåller social och territoriell sammanhållning och ett grundläggande stöd för sårbara befolkningar, har dessa tjänster egenskaper som kännetecknar det allmänna intresse som de strävar att uppnå. Det är följaktligen centralt att gå vidare med antagandet av en strategi som skyddar dessa tjänster, särskilt från internationell konkurrens.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Förbindelserna med Kanada har länge varit lönsamma för båda parter, och de är, affärsmässigt sett, av ömsesidigt intresse och omfattar gott samarbete. Trots att Kanada är ett utvecklat land, där inte särskilt mycket kan ifrågasättas när det gäller i vilken utsträckning som sociala rättigheter och högsta miljönormer respekteras, har kommissionen – till och med före parlamentet – lagt en grund för detaljerade förhandlingar med motsvarande kanadensiska myndigheter om många ärenden där det krävs en förändring för att vi ska bli nöjda.

Jag röstar för denna resolution som hör samman med ett kapitel i den europeiska handelspolitiken som bör vara en förebild för förhandlingar med andra länder – däribland Indien, Kina och Pakistan – som sannerligen inte garanterar rättvis handel, för att inte tala om respekt för sociala rättigheter och miljönormer, på det sätt som Kanada gör. När vi inleder förhandlingar med dessa länder ska vi komma ihåg hur stränga och krävande vi har varit med utomordentligt upplysta platser som Kanada och inta samma direkta och öppna inställning för att försvara våra intressen.

John Bufton (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för handelsförbindelserna mellan EU och Kanada, eftersom jag anser att ett eventuellt bilateralt investeringsavtal skulle kunna underminera samväldesförhandlingarna mellan Storbritannien och Kanada. Samtidigt som jag inte ser något skäl till att EU och Kanada inte ska kunna bedriva frihandel, har tidigare

lagstiftning visat att EU:s ambition är en benägenhet att missbruka snarare än att jämställa befintliga handelsförbindelser mellan Storbritannien och tredjeländer.

Alain Cadec (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för resolutionen om handelsförbindelser mellan EU och Kanada vars syfte är att upprätta ett övergripande avtal om ekonomi och handel. Kanada är en nära handelspartner till EU: under 10 års tid har Kanadas investeringar i EU nästan dubblats, och 2009 uppgick de till 119,5 miljoner euro. Det är därför nödvändigt att upprätta en avancerad rättslig ram för att se till att tillväxten påverkas positivt. Jag skulle vilja framhålla frågan om tillträde till marknaden för jordbruksprodukter. Ursprungsreglerna ser annorlunda ut i Kanada än i EU, och kommissionen måste se till att det europeiska jordbrukets intressen och prioriteringar uppmärksammas ordentligt. Särskilda ansträngningar bör göras för att finna en tillfredställande lösning på problemet med ursprungsregler, så att produkter från andra parter som undertecknat Nordamerikanska frihandelsavtalet (Nafta) inte följer i kölvattnet efter kanadensiska produkter.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det regelbaserade multilaterala handelssystem som Världshandelsorganisationen (WTO) har upprättat är fortfarande den lämpligaste ramen för att reglera och främja en rättvis och skälig handel. Men med tanke på den historiska och mycket framgångsrika ekonomiska förbindelsen mellan EU och Kanada stöder jag ett avtal som överträffar de åtaganden som gjorts inom ramen för WTO och är ett tillägg till de multilaterala reglerna, så att största samarbetspotential kan uppnås mellan dessa två parter.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för resolutionen om handelsförbindelser mellan EU och Kanada, eftersom man i denna framhåller behovet att inbegripa sociala frågor och miljöfrågor i framtida avtal om ekonomi och handel mellan EU och Kanada. I fråga om miljöskydd anser jag att det är viktigt att EU vägrar att importera olja som utvinns ur oljesand.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Som en del av de pågående förhandlingarna om handelsavtal mellan EU och Kanada måste kommissionen åta sig att uppfylla Europaparlamentets krav. När man ingår ett frihandelsavtal finns det två avgörande punkter: för det första att garantera ömsesidig respekt för social och miljömässig lagstiftning, för det andra att anta en konsekvent och skyddande strategi för tjänster av allmänt intresse. Europeiska normer för miljö och hälsovård ska inte sänkas enbart i syfte att tillgodose våra partners önsknings. Kommissionen måste överväga följderna av sitt beslut att per automatik och som standard inbegripa samtliga tjänster. Samtidigt som denna metod gör det möjligt att utesluta vissa offentliga tjänster utifrån varje enskilt fall och på varje medlemsstats begäran genom upprättandet av en "negativ" lista, riskerar den trots det potentiella uteslutningar. Parlamentet vill inte att denna nya förhandlingsmodell ska bli ett rättsligt prejudikat. Hittills har kommissionen förhandlat fram frihandelsavtal genom att tillhandahålla en "positiv" lista, där tjänster som omfattas av avtalet förtecknas en efter en. Denna metod, som ofta används vid internationell handel, utgör ett bättre skydd för vissa känsliga sektorer i EU och bör därför vara den enda metod som kommissionen använder sig av.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kanada och EU har en rad gemensamma värderingar, och detta gör oss till mer än bara handelspartner. Vi är också naturliga allierade i den globala geostrategiska situationen. Det är ett faktum att det finns en enhetlig civilisation på båda sidor om Atlanten som skulle vinna mycket på att banden mellan folken ytterligare stärks. Det skulle inte löna sig att lägga ut texten om de historiska banden mellan Kanada och EU

eller om hur dess befolkning bidrog till att frigöra den europeiska kontinenten under de två krig som ödelade den.

Trots de kvarstående hindren för avreglering av handeln och unionens förbehåll när det gäller aktuell praxis i Kanada, hoppas jag att de nödvändiga grunderna kan etableras och så snart som möjligt gynna ett ömsesidigt fördelaktigt handelspartnerskap. Ett övergripande avtal om ekonomi och handel mellan Kanada och EU skulle i slutändan kunna vara det mest ambitiösa och omfattande som vi någonsin har ingått. Jag hoppas att det blir så.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Förhandlingarna om detta förslag till resolution om handelsförbindelserna mellan EU och Kanada förväntas vara avslutade i slutet av 2011. Målet med EU:s politik om handel och investeringar är en ekonomiskt tillväxt som är hållbar, som skapar välbefinnande och arbetstillfällen. Låt oss minnas att ett ingående av handelsförbindelser med våra strategiska partner kommer att göra det möjligt för EU få ett mervärde på 1 procent av bruttonationalprodukten (BNP) till 2020, motsvarande belopp var 120 miljarder euro 2010, och detta gynnar både konsumenter och företag lika mycket.

I detta syfte, och utan att ifrågasätta Världshandelsorganisationens (WTO) roll, är det avgörande att avreglera handel genom att avsluta alla pågående förhandlingar inom ramen för utvecklingsagendan från Doha (DDA), dit handelsförbindelserna mellan EU och Kanada hör. Även om vissa frågor förblir obesvarade, som vilken negativ inverkan på den biologiska mångfalden utvinningar av oljesand och av vissa sälprodukter har, röstade jag för, inte bara för att problemet med offentlig upphandling så gott som har lösts, utan också på grund av fördelarna för medlemsstaterna, och för att undvika att förhandlingarna försenas.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* I inledningens första punkt åskådliggörs den vision som vägleder betänkandet: man hävdar att det multilaterala handelssystem som Världshandelsorganisationen (WTO) har upprättat fortfarande är den lämpligaste ramen för att reglera och främja en rättvis och skälig handel. Man fortsätter genom att förespråka det framgångsrika slutförandet av Doharundan.

Detta är en vision som utvecklas i de följande punkterna i en resolution som vi givetvis ifrågasätter. Vi ifrågasätter faktiskt, precis som miljontals arbetstagare, jordbrukare, ägare till små och medelstora företag och många andra runt om i världen som i många år har pekat ett anklagande finger åt WTO, dess mål för avreglerad handel och de intressen som organisationen tillgodoser: de multinationella företagens intressen, större företags och finansinstituts intressen, vilka håvar in miljoner på bekostnad av miljontals arbetstillfällen, arbetsrätt och sociala rättigheter samt förstör små och medelstora producenter och fördärvar miljön.

Frihandelsavtalet mellan EU och Kanada omfattar, liksom övriga avtal, också tjänster, och hedervärda, men inkonsekventa frågor uttrycks om "negativlistor" eller annat, som inte avlägsnar de hot som också hänger över offentliga tjänster. Detta är mer än tillräckligt för att rösta mot.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* EU fortsätter att bygga sin handelspolitik på ett sätt som får följder för olika medlemsstater på djupet men på olika sätt.

De avtal som ger konkret uttryck för denna politik baseras i grund och botten på frihandel, och dess mål och följder åskådliggörs tydligt i den sammanhörande retoriken: om så kallade "offensiva intressen", som om vi talade om ett krig.

Detta är i allmänhet avtal som saknar någon större demokratiskt legitimitet, eftersom de nästan alltid framförhandlas i största hemlighet, bakom allmänhetens rygg, i ett försök att dölja de ekonomiska, sociala och miljömässiga effekterna och för att undvika debatt och förtydliganden.

Med förhandlingar som sägs vara rätt långt framskridna och som väntas vara avslutade 2011 måste dess inverkan på sektorer och länder fortfarande diskuteras fullt ut.

Men innehållet i detta avtal för inte med sig något nytt: öppnande av marknader och avreglering av tjänster, däribland alltmer kommersialiserade offentliga tjänster som är utlämnade åt multinationella företags intressen och skapar problem för folket.

Konsekvenserna är välkända: några få dominerar marknaden, svagare produktionssystem förstörs och svepskålen för att ge sig på rättigheter, levnads- och arbetsvillkor blir fler.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig* . – (SK) EU inledde samtal om ett övergripande avtal om ekonomi och handel med Kanada 2009. Det eventuella avtalet omfattar en lång rad ämnen: handel med varor och tjänster, immateriella rättigheter, offentlig upphandling, regleringssamarbete, investeringar, tillfällig invandring, konkurrenspolitik, sysselsättning och miljönormer. Enligt min mening är det rätt av båda parter att prioritera ansträngningar som syftar till att nå ett avtal som omfattar flera grundläggande punkter, såsom frågorna om offentlig upphandling, investeringar och offentliga tjänster.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig* . – (LT) Jag välkomnar dokumentet, för EU och Kanada har en nära förbindelse när det gäller handel och utländska direktinvesteringar. Målet är att de pågående förhandlingarna om ett övergripande avtal om ekonomi och handel ska resultera i ett mycket långtgående avtal som har en högre ambitionsnivå än något annat avtal om ekonomi och handel som EU eller Kanada tidigare har ingått och som kan bidra till att ytterligare fördjupa de redan starka bilaterala förbindelserna vad gäller handel och investeringar.

Jag ställer mig positiv till ett avtal med Kanada som sträcker sig längre än WTO-åtagandena och som kompletterar de multilaterala reglerna, under förutsättning att förhandlingarna leder fram till ett balanserat, långtgående avtal av hög kvalitet. Jag menar att jordbrukskapiteln kommer att utgöra en viktig del av förhandlingarna för båda parter. Jag är oroad över att betydande eftergifter kan komma att göras i fråga om GMO, mjölk och ursprungsmärkning. Jordbrukets intressen och prioriteringar bör därför beaktas fullt ut, och avtalet måste gynna EU:s och Kanadas konsumenter liksom jordbrukssektorn i såväl EU som Kanada, och genom ett generellt sett välavvägt resultat garantera ökad men rättvis konkurrens mellan EU:s och Kanadas producenter av jordbruksprodukter. Jag välkomnar de båda parternas ursprungliga åtagande att inte upprätthålla, införa eller återinföra exportstöd för de jordbruksprodukter som det bedrivs handel med, vilket är positivt för ambitiösa och rättvisa förhandlingar och för ett avtal om samarbete i jordbruksförhandlingarna i WTO.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig* . – (DE) EU och Kanada har haft goda och solida handelsförbindelser i många år. Men det finns ytterligare utrymme för ekonomiskt samarbete, och jag välkomnar förhandlingarna om det övergripande avtalet om handel och ekonomiskt samarbete. Trots detta måste framsteg när det gäller förhandlingar med WTO prioriteras framför bilaterala avtal. Denna resolution omfattar en rad viktiga teman. Jag stöder särskilt de förbehåll som Europaparlamentet uttryckte om en eventuell negativ

inverkan på det europeiska jordbruket. Principen om ömsesidighet måste bibehållas för att garantera ett stabilt och hållbart avtal för båda parter. I detta sammanhang skulle jag särskilt vilja hänvisa till debatten om ursprungsmärkning av slaktdjur som måste lösas och även till tulltaxerelaterade och tekniska hinder, som utdragna förfaranden för godkännande för EU-produkter. Syftet med det övergripande avtalet om handel och ekonomiskt samarbete måste uppenbarligen vara rättvis konkurrens.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), *skriftlig. – (PL)* Med tanke på att EU är Kanadas näst största handelspartner och eftersom Kanada är en viktig partner för EU på området utländska direktinvesteringar, röstade jag för förslaget till resolution om handelsförbindelser mellan EU och Kanada. Samtidigt skulle jag vilja framhålla att Polen är Kanadas största handelspartner bland länderna i Central- och Östeuropa, och att landet har bibehållit ett bilateral handelsöverskott som har vuxit årligen, i omkring tolv år. Dagens omröstning är ett framsteg som bådar gott inför framtiden.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Det gläder mig att mitt ändringsförslag kom med. I detta noterar jag "den senaste tidens rättsliga utveckling avseende EU:s förbud mot sälprodukter, särskilt Kanadas förfrågan till WTO angående inrättandet av en formell tvistelösningspanel, och hoppas innerligt att Kanada ska dra tillbaka sitt klagomål inför WTO, eftersom det motverkar positiva handelsförbindelser. Detta bör ske innan Europaparlamentet måste ratificera det övergripande avtalet om ekonomi och handel".

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig. – (IT)* Handelsförbindelserna mellan EU och Kanada kan gå mycket längre än åtagandena inom ramen för WTO så länge de bygger på ett balanserat avtal, en garanti för verklig reciprocitet för tillträde till varandras marknader och ett förbättrat skydd av varumärken, patent och geografiska beteckningar. Enligt vår mening krävs det nya investeringar för att garantera respekt för miljön och bra arbetsvillkor. Eftersom jordbruket är av grundläggande betydelse uppmanar vi kommissionen att förhandla fram ett avtal som gynnar både producenter och konsumenter, och som garanterar en rättvis konkurrens mellan EU:s och Kanadas producenter av jordbruksprodukter. Slutligen anser vi att rådet ska få parlamentets godkännande i fråga om undertecknande av ytterligare internationella handelsavtal, och att parlamentet ska informeras i alla skeden av förfarandet i syfte att garantera en mer omfattande demokratisk kontroll. Detta är det enda sättet för oss att skapa större tillväxt inom handel och investeringar mellan EU och Kanada.

Véronique Mathieu (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för resolutionen, men mot ändringsförslag 10 som uttrycker stöd för EU:s förbud mot import av sälprodukter. Förbudet är inte befogat, vare sig i vetenskaplig eller i juridisk mening. Slutsatserna i det vetenskapliga yttrandet från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (Efsa) i slutet av 2007 bygger i själva verket på uppgifter som rör slakt av djur i slakthus, och de är inte tillförlitliga när det gäller säljakt. Även den rättsliga grunden är diskutabel, vilket framgår av Europaparlamentets rättsutlåtande av den 1 april 2009, i vilket parlamentet framför att det verkar så gott som omöjligt att motivera förbudet uteslutande på grundval av djurens välbefinnande, eftersom det inte finns någon rättslig grund i fördraget om djurens välbefinnande. Skyddet av arter står i sig inte på spel; populationen på Grönland har till och med tredubblats de senaste 25 åren. Slutligen är det embargo som kommissionen ger garantier för, och som ska se till att inuiternas traditionella jakt inte påverkas, orealistiskt. Mot denna bakgrund är Kanadas begäran till WTO om upprättande av ett särskilt tvistelösningsorgan när det gäller det europeiska embargot berättigad.

Arlene McCarthy (S&D), *skriftlig*. – (EN) Parlamentet har gett en kraftfull signal i sin resolution om handelsförhandlingar mellan EU och Kanada att det kommer att försvara sin lagstiftning med rigorösa metoder för att förbjuda sälprodukter från EU:s marknad. EU-medborgarna begärde att vi skulle vidta åtgärder för att hålla produkter som härrör från den grymma kommersiella jakten utanför EU. Kanada har ingen rätt att försöka underminera EU-medborgarnas demokratiska vilja genom att föra vårt uppenbart icke-diskriminerande förbud mot sälprodukter inför WTO. Nära förbindelser mellan EU och Kanada kan bara byggas på grundval av respekt för den europeiska allmänhetens önskan och europeisk lagstiftning.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Kommissionen håller på att avsluta förhandlingarna med Kanada om ett frihandelsavtal med ett nytt tillämpningsområde. Förhandlingarna har pågått sedan 2004. EU-medborgarna rådfrågades aldrig. De blev inte ens informerade. I betänkandet välkomnas detta ofördelaktiga avtal vars innehåll bara har avslöjats genom läckor. Detta är oacceptabelt. Jag kommer att rösta mot betänkandet, och jag fördömer detta avtal som ger EU-medborgarna en underordnad roll och har Nordamerikanska frihandelsavtalet som förebild.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den historiska förbindelsen mellan EU och Kanada går långt tillbaka, och är till och med äldre än EU. Dessutom delar vi samma värderingar och principer, något som gör oss till "förmånsallierade" i den globala geostrategiska situationen. Det har gjorts framsteg med avseende på handelsförbindelserna, även om det ännu inte finns ett övergripande avtal. Jag anser att vi ska fortsätta göra allt i vår makt för att nå ett avtal som passar alla, eftersom det kommer att bli mycket viktigt för den ekonomiska utvecklingen för båda parter.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det eventuella avtalet omfattar en lång rad ämnen: handel med varor och tjänster, immateriella rättigheter, offentlig upphandling, regleringssamarbete, investeringar, tillfällig invandring, konkurrenspolitik, arbetsvillkor och miljönormer. Det återstår fortfarande för båda parter att nå ett avtal om flera avgörande kapitel i förhandlingarna, bland annat tillgång till offentlig upphandling, investeringar och offentliga tjänster. Det kom upp två andra frågor i förhandlingarna som är mycket känsliga för Europaparlamentet. Den första frågan gäller kanadensisk oljesand och EU:s direktiv om bränslekvalitet. Direktivet om bränslekvalitet har debatterats i hög grad i miljöutskottet. Kanadas regering anser fortfarande att detta direktiv är diskriminerande när det gäller import av kanadensisk olja jämfört med import från andra länder. Jag anser att avtalet kommer för tidigt. Den andra frågan gäller EU:s förbud mot sälprodukter, som är mycket viktigt. Detta avtal skulle kunna stärka den redan starka bilaterala handeln och investeringsförbindelser mellan EU och Kanada. Men avtalet ska vara ömsesidigt fördelaktigt, och av denna anledning har jag lagt ned min röst.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Ett progressivt avtal kommer att uppmuntra och påskynda aktiv handel och investeringsförbindelser mellan EU och Kanada. Avregleringen av handelsförbindelser kommer att ge aktörerna ömsesidiga fördelar och skapa gynnsammare investeringsförutsättningar. För att nå ett övergripande avtal av hög kvalitet som sträcker sig längre än WTO-åtagandena bör ingen av parterna framställa krav som strider mot deras interna politik eller institutionella arrangemang. Dessutom bör principen om reciprocitet tillämpas vid handelstvister, det immaterialrättsliga skyddet bör stärkas och det ska finnas reciprokt tillträde till tjänster och marknader för offentlig upphandling.

Man bör ägna jordbrukssektorn och konsumenter särskild uppmärksamhet. Vi måste bibehålla en bestämd hållning i frågan om GMO, mjölk och ursprungsmärkning. Vi måste garantera rättvis och större konkurrens bland producenter av jordbruksprodukter. Jag anser att kommissionen bör inleda förhandlingar med Kanada om investeringar så snart parlamentet har uttryckt sin ståndpunkt om EU:s framtida investeringspolitik. Vi måste skydda parternas känsliga sektorer och se till att de inte omfattas av investeringsavtalen. Kommissionen måste inta en bestämd hållning om förbudet mot sälprodukter, och i detta avseende bör Kanada dra tillbaka sitt krav att WTO ska inrätta en formell tvistlösningspanel. Detta krav är förenligt med principerna om positiva handelsförbindelser.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar Europaparlamentets resolution om handelsförbindelser mellan EU och Kanada. Det finns ett naturligt partnerskap mellan EU och Kanada som bygger på kulturella likheter och en gemensam historia som går långt tillbaka. Det är därför helt naturligt att den privata sektorn i såväl EU som Kanada har visat stort stöd för ett långtgående och övergripande ekonomiskt avtal och anser att ett fördjupat ekonomiskt partnerskap mellan EU och Kanada skulle ge en kraftig signal till investerare och företag i såväl EU och Kanada som på internationell nivå om att tillväxten stimuleras. Jag välkomnar därför ett avtal med Kanada som sträcker sig längre än WTO-åtagandena och som kompletterar de multilaterala reglerna, under förutsättning att förhandlingarna leder fram till ett balanserat, långtgående avtal av hög kvalitet som bygger på ömsesidighet och omfattar mer än bara tullsänkningar. Jag vill dock varna för behovet att beakta den ekonomiska påverkan av denna öppning, särskilt på medlemsstater med mer sårbara ekonomier.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) För närvarande verkar WTO:s handelssystem vara det bästa underlaget till en referensram för ekonomiska förbindelser mellan stater. Det hindrar dock inte stater eller överstatliga organisationer från att vidga sina ekonomiska förbindelser till att sträcka sig längre än detta gemensamma system. En särskild nära förbindelse mellan EU och Kanada verkar därför motiverad. Som man betonar i resolutionen är EU Kanadas näst viktigaste handelspartner. Kanada för sin del var det första industriland med vilket EU, 1976, ingick ett ramavtal om handelssamarbete och ekonomiskt samarbete, och det är EU:s fjärde största källa för utländska direktinvesteringar. Ett avtal skulle kunna leda till förbindelser mellan de två områden som skapar ännu mer ekonomiskt samarbete och ännu starkare band mellan dessa två områden, som är djupt sammanlänkade av en gemensam kulturell inställning.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag är för. Förhandlingarna med Kanada om ett långtgående övergripande avtal om ekonomi och handel (Ceta) har kommit långt och skulle kunna avslutas i höst. Ceta är det överlägset mest ambitiösa bilaterala frihandelsavtal som EU någonsin har förhandlat fram inom ramen för 2006 års handelsstrategi "EU i världen". Det omfattar långtgående kapitel om tjänster, upphandling, skyddet för investeringar, immaterialrätt och regleringssamarbete.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Ekonomiska förbindelser mellan EU och Kanada är av stor betydelse för utvecklingen av dialogen mellan de två parterna. Efter USA är EU Kanadas största handelspartner, medan Kanada är EU:s elfte viktigaste handelspartner. Målet är att de pågående förhandlingarna om ett övergripande avtal om ekonomi och handel ska resultera i ett mycket långtgående avtal med en högre ambitionsnivå än något annat avtal om ekonomi och handel som EU eller Kanada tidigare har ingått. Länkar som bilateral handel och investeringar är redan starka, och det här avtalet kan förstärka dem ytterligare. Enligt den gemensamma rapport som lagts fram av experter

från EU och Kanada är syftet med att ingå ett övergripande avtal om ekonomi och handel att skapa praktiska ekonomiska fördelar, något som kommer att bli resultatet av en avreglering av handeln och avskaffandet av tariffära hinder. Trots detta kvarstår vissa problem i samband med detta avtal som kan påverka EU:s jordbrukssektor negativt.

Enligt min mening måste det göras mer när det gäller olikheter mellan gällande sanitära och fytosanitära normer i EU och Kanada. Dessutom måste det göras större ansträngningar för att se till att miljönormerna i Kanada överensstämmer med gällande europeiska normer. I samband med ovanstående anser jag att det är nödvändigt att utföra en detaljerad analys och utvärdering av ovannämnda normer.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar dagens resolution, i vilken man belyser de framsteg som gjorts i förhandlingarna om ett handelsavtal mellan EU och Kanada. Kanada är en viktig potentiell handelspartner för EU, och båda parter kommer att gynnas av detta avtal. Men det finns vissa problem som kommissionen måste beakta: miljöpåverkan av utvinning av olja från oljesand och hälsan hos de arbetstagare som utviner asbest är bara två av de frågor som måste granskas noga. Jag stöder uppmaningarna om att få Kanada att dra tillbaka sitt klagomål inför WTO om EU:s förbud mot sälprodukter, och det gläder mig att de ändringsförslag där denna ståndpunkt tas upp antogs av parlamentet. Kommissionen måste också inta en stark ståndpunkt för att skydda förbudet. Immateriella rättigheter måste också respekteras i samband med användning av varumärken och patent. Jag är fast övertygad att kommission kommer att ta itu med och beakta dessa problem, och att man kommer att ingå ett effektivt handelsavtal.

Betänkande: Klinz (A7-0081/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstar för detta initiativbetänkande, eftersom man här tar itu med den oändliga debatten om kreditvärderingsbranschen: särskilt påfallande problem är bristfällig konkurrens, oligopolistiska strukturer och bristande ansvarsskyldighet och transparens, i första hand när det gäller kreditvärderingar av statspapper.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för denna resolution om kreditvärderingsinstitut: framtidsutsikter. Kreditvärderingsinstituten fyller flera viktiga funktioner: de samlar in uppgifter om emittenternas kreditvärdighet i en internationell miljö. Kreditbetyg möjliggör emittenternas tillträde till internationella och inhemska marknader, sänker informationskostnaderna och utvidgar den potentiella gruppen av investerare, och tillför därför likviditet till marknaderna och bidrar till att priser kan sättas. Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg. Jag instämmer med föredraganden att kreditbetygen inte kan betraktas som rena utlåtanen, utan att kreditvärderingsinstituten måste vara ansvarsskyldiga för sina värderingar. De måste därför i större utsträckning omfattas av civilrättsligt ansvar för att det ska finnas ett trovärdigt hot.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för Wolf Klinz' betänkande om kreditvärderingsinstitut. Kreditvärderingsinstitut är viktiga: de tillhandahåller uppgifter om kreditprodukters kvalitet, något som möjliggör gäldenärens och investerarens tillträde till internationella och inhemska marknader och till slut bidrar till att priser kan sättas. Men krisen har påvisat de faror som det nuvarande systemet har skapat: bristfällig konkurrens och bristande ansvarsskyldighet och transparens hos i synnerhet

kreditvärderingsinstitut. I detta initiativbetänkande uppmanar man kommissionen att tydligt klargöra bristerna inom den nuvarande ramen och tillhandahålla en konsekvensanalys där de eventuella olika alternativen för att förbättra systemet anges, däribland ny lagstiftning, om det krävs. Jag uppmanar kommissionen att besvara vår begäran så snart som möjligt.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag har röstat för detta viktiga betänkande. Kreditvärderingsinstitut bedömer inte bara investmentbolag och deras produkter, utan också länder. Ett lands lånevillkor på världsmarknaden beror på dess erhållna kreditvärde. Negativa kreditbetyg inför finansiella svårigheter kastar in ett land i en slags skuldspiral, för ett sänkt kreditbetyg ökar lånekostnaden ytterligare och förvärrar landets finansiella situation. Alla marknadsaktörer och deras tillsynsmyndigheter måste känna till de kriterier som används för att sätta kreditbetyg och kunna kontrollera dem själva. Kommissionen och G20-länderna ombes upprätta en ny global värderingsstrategi för att minska sannolikheten för fel, reglera verksamheten för de företag som deltar i värderingen och minska risken som hör samman med finansiell bedömning. Jag välkomnar och har vid flera tillfällen upprepat förslaget att EU omgående måste inrätta ett eget kreditvärderingsinstitut som skulle göra objektiva och oberoende bedömningar. Det gläder mig att man i betänkandet uppmanar till att vi ska inrätta ett eget oberoende kreditvärderingsinstitut som, enligt förslagen, inledningsvis skulle kallas Europeiska kreditvärderingsstiftelsen.

Hur möjligheterna för alla EU-länder att låna på världsmarknader till rätt villkor och stabiliteten i hela det globala finanssystemet och effektivt krisförebyggande ser ut, kommer att bero på hur framgångsrikt vi kan reformera finansiella bedömningar.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kreditvärderingsinstitut värderar länder, institutioner och företag och tilldelar kreditbetyg för deras förmåga att betala sina skulder vid avtalad tidpunkt. Förordning (EG) nr 1060/2009 om kreditvärderingsinstitut antogs som en första reaktion på finanskrisen. Denna förordning behandlar de mest brådskande frågorna och tvingar kreditvärderingsinstitut till reglering och översyn. Men det löste inte alla problem.

Finanskrisen har visat att det egentligen finns tre centrala problem i dessa instituts verksamhet, nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar. I detta betänkande, som jag röstade för, uppmanas kommissionen att fastställa bristerna och tillhandahålla en konsekvensanalys om eventuella alternativ, däribland ytterligare lagstiftningsförslag. Man uppmanar också kommissionen att bedöma vad inrättandet av en fullständigt oberoende europeisk kreditvärderingsstiftelse skulle kosta och vilka fördelar det skulle ge.

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Jag gav mitt stöd till det föreslagna betänkandet, eftersom jag anser att inrättandet av kreditvärderingsinstitut kommer att stimulera konkurrens inom denna sektor, något som är en förutsättning för att förbättra kvaliteten, minska informationskostnaderna och, sist men inte minst, öka de berörda institutens ansvarsskyldighet. Detta kommer också att bidra till att minska beroendet i rättsligt föreskrivna sammanhang.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Wolf Klinz' förslag till betänkande om kreditvärderingsinstitut, eftersom jag anser att den redigerade texten innehåller många positiva inslag och bra idéer. Jag instämmer särskilt med ambitionen att förbättra kreditvärderingsinstitutens öppenhet, integritet, ansvar, oberoende och tillförlitlighet. Dessutom stöder jag Wolf Klinz' idé att inrätta Europeiska kreditvärderingsstiftelsen, som

skulle vara oberoende av stater och institutioner. Jag delar också hans uppfattning att det befintliga oligopolet är ett problem för sektorn.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig ekonomisk konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och det faktum att kreditvärderingsinstitutet inte ställer några garantier för sina kreditbetyg. Jag är inte säker på att föredragandens förslag att inrätta ett europeiskt kreditvärderingsinstitut är en klok lösning. Det finns ingen garanti för att Europeiska kreditvärderingsstiftelsen skulle få ett gott rykte och bli en verklig ny aktör bland kreditvärderingsinstitut, att den skulle vara trovärdig eller att den skulle lyckas övertyga marknaden om sitt absoluta oberoende av alla offentliga organ, antingen det är medlemsstater, kommissionen eller en annan offentlig organisation.

Föredragandens förslag att upprätta ett nätverk av europeiska kreditvärderingsinstitut verkar mer förnuftigt, enligt min uppfattning, eftersom ett samarbete mellan kreditvärderingsinstitut som verkar på nationell nivå och utnyttjar de tillgängliga mänskliga och finansiella resurserna skulle främja konkurrens på detta område genom att en lång rad verksamheter och olika marknader omfattas och därmed gör det möjligt att nå samma nivå som de stora kreditvärderingsinstitut som verkar globalt.

John Bufton (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade mot ett eventuellt beslut om europeisk harmonisering av kreditvärderingsinstitut eftersom normer kan variera mellan medlemsstater, och så måste det vara. Utan en enda gemensam valuta, och mot bakgrund av marknadernas svängningar, särskilt i ekonomier i euroområdet som har misslyckats, står Storbritannien inför möjligheten att dras ned i eländig situation av kreditbetyg som skulle tvingas omfatta alla ekonomiska förhållanden i hela unionen och kunna utsätta brittiska företag och industrin för riskabla spekulationer som stöds av EU-omfattande kreditbetyg. Det åligger oberoende ekonomier i oberoende medlemsstater att fastställa sina villkor och begränsningar för kreditbetyg.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Med tanke på de följder som kreditvärderingar av statspapper kan få för marknaderna, budgetbalanserna och medborgarnas allmänna välfärd, är det nödvändigt att dessa grundas på tillförlitliga fakta och siffror. För att bibehålla dessa kreditbetygs exakthet och rimlighet måste den öppenhet som ligger bakom dessa beslut och även institutens ansvarsskyldighet utökas. Av denna anledning stöder och välkomnar jag dagens förslag om inrättandet av prioriteringar som syftar till en reglering av kreditvärderingsinstitut, för jag anser att det är avgörande för att övervinna problemen i branschen.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Situationen i EU med kreditvärderingsinstitut måste tas upp. Dessa privata, vinstorienterade organisationer har alltför mycket makt över suveräna regeringar, och jag ger mitt fulla stöd till planerna på att ta itu med denna avvikelse på EU-nivå.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade mot betänkandet om kreditvärderingsinstitut. Det är politiskt oacceptabelt och en ekonomisk fara att dessa institut som har spelat en så negativ roll i den aktuella krisen fortfarande har rätt att värdera både företag och medlemsstaternas ekonomier, en rätt som beviljas av EU självt. Europaparlamentet bör vara mer beslutsamt och genomgripande i sina beslut om åtgärder som vidtas av kreditvärderingsinstitut, särskilt efter den skada som de har orsakat de europeiska ekonomierna och EU-medborgarna. Men betänkandet är ryggradslöst. De

bestämmelser som föreslås i betänkandet är fega, och den bristande öppenhet som omger kreditvärderingsinstituten förblir i stort sett lika omfattande som tidigare. Inte ens med fantasins hjälp har problemet med kreditbetyg som sätts av egennyttiga, privata bolag lösts, må de vara amerikanska nu eller europeiska i framtiden, som ensamma främjar spekulationsmaffian. Betänkandet ska främja en offentlig, demokratiskt kontrollerad byrå som inte har några privata intressen och som kan spela en särskild roll inom ramen för solidaritet mellan staterna och deras medborgare.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom situationen med kreditvärderingsinstitut här fastställs tydligt och objektivt. Även jag anser att kreditvärderingsinstituten spelar en viktig och oerhört praktisk roll när det gäller att renodla och förenkla informationsflödet om finansmarknader, både i fråga om solvens och tillförlitlighet hos emittenter och i fråga om enskilda finansiella instrument. Men, som Wolf Klinz så riktigt påpekar, om inte lämpliga korregeringsåtgärder vidtas riskerar denna affärsmodell att vända uppmärksamheten från att skydda investerare och mot att skydda emittenter. Jag anser inte att konkurrensen kan förbättras, eftersom en avreglering av instituten skulle kunna undergräva kreditbetygens trovärdighet. Jag anser emellertid att ett större ansvar skulle kunna omvandlas till större objektivitet och mer grundligt arbete, något som skulle skydda både de affärer som ett fåtal bedriver och bidra till att förbättra den ojämlika tillgången till information, vilket skulle skydda marknadernas funktion och allmänhetens intresse.

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen om kreditvärderingsinstitut, eftersom jag anser att det krävs ett nytt europeiskt kreditvärderingsinstitut som ska införa ett alternativt funktionssätt och mer konkurrens i sektorn. Finanskrisen har visat oss att vi inte kan fortsätta att godta den oligopolistiska strukturen eller bristen på öppenhet och ansvarsskyldighet hos befintliga kreditvärderingsinstitut.

Rachida Dati (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Wolf Klinz' betänkande. Det innehåller en del intressanta förslag när det gäller att eftersträva den ram som krävs för kreditvärderingsinstitut. Den aktuella situationen i euroområdet påminner oss nästan dagligen om effekterna av beslut som fattats av dessa institut och de globala finansiella tillsynssystemens tillit till dessa institut. Jag välkomnar särskilt den begäran som framförts till kommissionen att se över möjligheten att inrätta en oberoende europeisk kreditvärderingsstiftelse. Detta är ett konkret förslag som skulle göra det möjligt för oss att ta itu med de globala finansiella tillsynssystemens överutnyttjande av vissa icke-offentliga kreditbetyg.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet om kreditvärderingsinstitut: framtidsutsikter. Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med stora problem, som överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstituten kreditbetyg. Kreditvärderingsinstitut bidrog i hög grad till att finanskrisen utlöstes genom att de tilldelade felaktiga kreditbetyg till strukturerade finansiella instrument. I detta betänkande, som kommer före det lagstiftningsförslag som kommissionen utarbetar till hösten, tar man upp dessa frågor och uppmanar till följande: en översyn av hur medlemsstaterna utnyttjar kreditvärderingar för rättsligt föreskrivna ändamål i syfte att minska finansregleringssystemets alltför stora utnyttjande av kreditbetyg, utarbetande av en detaljerad konsekvens- och genomförbarhetsstudie av kostnader, fördelar och eventuell styrstruktur när det gäller en helt oberoende europeisk

kreditvärderingsstiftelse, en undersökning om inrättande av ett verkligt oberoende europeiskt kreditvärderingsinstitut samt inrättande av ett europeiskt kreditindex (Eurix) som ska inbegripa alla de kreditbetyg från registrerade kreditvärderingsinstitut som finns tillgängliga på marknaden.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Ett efter ett nedjusterar kreditvärderingsinstituten kreditbetygen för de EU-länder som drabbats hårdast av krisen eller placerar dem på den "negativa varningslistan". Jag talar om Portugal, Irland, Grekland och Spanien. Även om instituten kanske inte har orsakat den globala finanskrisen har likväl liknande åtgärder från deras sida förvärrat den. De uppmuntrade i själva verket till spekulerande och äventyrande möjligheterna till framgång för de redan drakoniska återhämtningsplaner som påtvingats medborgarna. Det är därför som det brådskar att inrätta ett europeiskt kreditvärderingsinstitut och ge den rättsliga status som en oberoende stiftelse. Det måste också bli ett slut på de intressekonflikter som uppstår i kreditvärderingsinstitut, vilka för närvarande kan utfärda kreditbetyg samtidigt som de fungerar som konsulter. Detta är en ändring som bör gå hand i hand med kommissionens bedömning av behovet av ökat offentliggörande av information om alla produkter på området finansiella instrument.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig. – (FR)* Ända sedan den ekonomiska och finansiella krisen började har det bara talats om kreditvärderingsinstitut. Men vad anser vi om deras nya nyckelroll? Europaparlamentet har tagit upp denna fråga. Även om kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg fyller flera viktiga funktioner (de samlar till exempel in uppgifter om emittenternas kreditvärdighet i en internationell omgivning, som är särskilt användbart i vår globala miljö), har utvecklingen i fråga om det rättsliga ramverket emellertid gjort att dessa "informationsmellanhänder" i praktiken utövar en roll som "lagstadgade licensgivare", ett misstag som vi inte får begå!

Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Kreditvärderingsinstitutens roll är utan tvivel viktig för den befintliga marknadsekonomi. I början var dessa institut informationsmellanhänder som underlättade tillträde till marknaden för emittenter och investerare, de gjorde det möjligt att sänka informationskostnaderna och främjade därmed ökad likviditet och transparens. Men, så som är fallet på många andra områden inom denna sektor, har krisen visat på tre centrala problem: nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg. Det finns ett akut behov av att se över kreditvärderingsinstitutens roll när det gäller att reglera den globala finansmarknaden och finna effektiva lösningar på deras bristfälliga konkurrens. Det är också viktigt att analysera intressekonflikter i affärsmodellen.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Kreditvärderingsinstituten värderar tre olika sektorer: den offentliga sektorn, företag och strukturerade finansiella instrument. Institutet spelade en viktig roll under upptakten till finanskrisen genom att tilldela strukturerade finansiella instrument felaktiga kreditbetyg, vilka sedan måste justeras neråt i genomsnitt tre till fyra nivåer under krisens lopp. Förordning (EG) nr 1060/2009 var den första reaktionen på finanskrisen. I denna förordning behandlas de mest brådskande

frågorna, och kreditvärderingsinstituten underställs tillsyn och reglering. Jag hoppas dock att det kommer att bli obligatoriskt med större öppenhet. Avsaknaden av regleringssäkerhet inom denna sektor innebär att korrekt fungerande finansmarknader i EU äventyras, och därför måste kommissionen, innan man lägger fram ytterligare förslag till ändring av förordning (EG) nr 1060/2009, noggrant identifiera bristerna inom de nya ramarna och göra en konsekvensbedömning avseende de alternativ som finns för att åtgärda dessa brister, inklusive eventuella ytterligare lagstiftningsförslag. Kreditvärderingsbranschen brottas med många problem, där de mest påfallande är bristfällig konkurrens, oligopolistiska strukturer och bristande ansvarsskyldighet och transparens.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Situationen under de senaste åren har grundligt visat att kreditvärderingsinstitut inte har särskilt stor trovärdighet. Trots detta har de fortsatt fria tyglar, och deras åtgärder är oerhört skadliga, särskilt för länder med svagare ekonomier. I egenskap av enheter som är beroende av finanssystemet och i mycket hög grad är intressenter när det gäller de kreditvärderingar som de utfärdar, livnar de sig i första hand på att oproportionerligt stimulera kreditrelaterade och kapitalistiska finansiella spekulationer. Kreditvärderingsinstituten är ett tydligt uttryck för ekonomins finansialisering – som inte omsätts eller motsvarar faktiska ökningarna i produktionsverksamhet – och de är en central del av nyliberalismens utvecklingsstrategi, som alltid eftersträvar vinstnivåer som faktisk produktion inte kan garantera på grund av den välbekanta tendensen mot minskande vinster.

Samtidigt som man i detta betänkande inte kritiserar hur dessa institut fungerar, går man i själva verket aldrig till botten med frågan eller föreslår en offentlig kontroll av finanssektorn. Anledningen till detta är att man inte vill hota stora företags och finansinstituts intressen. Detta är en central fråga. Vi uppmanar därför till en effektiv reglering av finanssektorn och ett stopp för avregleringen av kapitalrörelser till skatteparadis, derivat och kreditvärderingsinstitut och deras verksamhet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi vet – eftersom det sannerligen har uppmärksammats under de senaste åren – att kreditvärderingsinstitut inte är tillförlitliga, men deras åtgärder förblir trots detta mycket skadliga, särskilt för länder med svagare ekonomi, och de livnar sig i första hand på att oproportionerligt stimulera kreditrelaterade och kapitalistiska finansiella spekulationer.

Kreditvärderingsinstituten är framför allt resultatet av ekonomins finansialisering – som inte omsätts eller motsvarar faktiska ökningarna i produktionsverksamhet – och de är en central del av nyliberalismens utvecklingsstrategi, som alltid eftersträvar vinstnivåer som faktisk produktion inte kan garantera.

Samtidigt som man i detta betänkande inte kritiserar hur dessa institut fungerar, går man i själva verket aldrig till botten med frågan eller föreslår offentlig kontroll av finanssektorn. Anledningen till detta är att man inte vill hota stora företags och finansinstituts intressen.

Vi uppmanar därför till en effektiv reglering av finanssektorn och ett stopp för avregleringen av kapitalrörelser till skatteparadis, derivat och kreditvärderingsinstitut och deras verksamhet. Vi behöver en annorlunda skattepolitik som bidrar till ekonomisk tillväxt, social rättvisa och balanserade offentliga utgifter, som kan bidra till att de skatteförmåner som finns i skatteparadis upphör, att aktievinster beskattas och att en tilläggsskatt på vinster i stora företag och finansinstitut införs.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig*. – (SK) I detta betänkande hänvisar man till oerhört viktiga frågor om kreditvärderingssektorn, däribland bristfällig konkurrens, oligopolistiska strukturer och bristande ansvarsskyldighet och transparens, särskilt vid kreditvärdering av statspapper. Enligt min uppfattning är det därför nödvändigt att vidta åtgärder för att inrätta ett europeiskt kreditvärderingsinstitut som skulle kunna arbeta mot en ny modell av kreditvärdering och skapa förutsättningar för att utveckla verklig konkurrens.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Det skulle vara bra om kreditvärderingsinstitut blev mer ansvariga framöver. I själva verket gav instituten högsta möjliga värdering till många komplexa finansiella instrument, giftiga instrument, något som vi senare skulle bli varse. I betänkandet rekommenderas utökad och bättre riskanalys av marknadsaktörer, så att de inte måste förlita sig alltför mycket på kreditvärderingsinstituten.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Nästan hela kreditvärderingsmarknaden, där kreditbetyg ibland har gjorts obligatoriska för rättsligt föreskrivna ändamål, kontrolleras av tre stora amerikanska institut. Att öppna denna bransch för konkurrens eller inrätta ett europeisk offentligt institut kommer inte att ändra systemets fördärvande modell.

Nu är det mer galet än någonsin. Ingen vet vilken marknad eller vilket institut som styr den andras reaktioner. Ingen vet om ett lands dåliga kreditbetyg utlöser panik när det gäller statspapper, eller om cyniskt spekulerande leder till ett dåligt kreditbetyg. Ingen vet om man håller fast vid vissa tillgångar på grund av ett bra kreditbetyg eller om tillgångarna är högt värderade för att de är bra och man vill hålla fast vid dem. Att övervaka institutens verksamhet närmare ger bara tjänster på miniminivå och är naturligtvis inte tillräckligt. Trots upprepad kritik från EU och USA har institutens rykte inte drabbats på allvar. Det råder inget tvivel om att det skulle få en effekt om man höll dem lagligt och till och med ekonomiskt ansvariga för konsekvenserna av deras misstag och deras oansvariga utvärderingar. Jag upprepar, ingenting kommer att lösas om man inte ändrar systemet i grunden i stället för att försöka lappa ihop det för att garantera dess överlevnad.

Roberto Gualtieri (S&D), *skriftlig*. – (IT) Genom att godkänna Wolf Klinz' betänkande, där man uppmanar till en effektiv reglering av kreditvärderingsinstitut, tar parlamentet ytterligare ett steg mot större öppenhet på finansmarknaderna. Det är viktigt att övervinna de aktuella problemen som kännetecknar sektorn: bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och bristande tillförlitlighet när det gäller värderingarna.

På samma sätt är parlamentets uppmaning till kommissionen att överväga ett inrättande av ett oberoende europeiskt kreditvärderingsinstitut, som också skulle kunna ansvara för kreditvärdering av statspapper, viktig. Eftersom kreditvärderingsinstitutens oansvariga beteende ofta har varit den främsta orsaken till spekulation som huvudsakligen skadar de europeiska skattebetalarna, är det oerhört viktigt att se över deras roll i kreditvärdering av statspapper som en del av den pågående reformeringen, som kommer att fullbordas under hösten.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag välkomnade detta dokument, eftersom kreditvärderingsbranschen brottas med olika problem, och de allvarligaste är oligopolistiska strukturer och bristfällig konkurrens, ansvarsskyldighet och transparens. Betalningsmodellen är särskilt ett problem för de dominerande kreditvärderingsinstituten, samtidigt som nyckelproblemet med regleringssystemet är ett överutnyttjande av externa

kreditbetyg inom regelverket. Som ni känner till värderar kreditvärderingsinstituten tre olika sektorer – den offentliga sektorn, företag och strukturerade finansiella instrument. Det uppstår en intressekonflikt om marknadsaktörer utarbetar interna kreditriskbedömningar för sina egna lagstadgade kapitalkrav.

Jag ser behovet att öka tillsynsmyndigheternas ansvar, kapacitet, befogenheter och resurser till övervakning, värdering och översyn av de interna modellernas lämplighet och vidta förnuftiga åtgärder. Jag anser att kreditvärderingarna måste tjäna syftet att öka informationen till marknaden på ett sätt som ger investerarna en konsekvent bedömning av kreditrisken i alla branscher och länder, och anser att det är viktigt att ge användarna bättre möjligheter att granska kreditvärderingsinstitut. I detta sammanhang är det av central betydelse att öka transparensen i institutens verksamhet. Jag är fast övertygad om att vi måste stödja inrättandet av nya kreditvärderingsinstitut samtidigt som vi undviker en eventuell snedvridning av konkurrensen.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) I den resolution som vi röstar om i dag fastställs en rad åtgärder som ska minska det aktuella beroendet av ett mycket litet antal värderingskällor. Dessa åtgärder innefattar ökad konkurrens och ett mer omfattande och omdömesgillt bruk av interna kreditvärderingar, särskilt av stora finansinstitut som är i stånd att göra egna riskbedömningar. Vi var något delade i frågan under de inledande stadierna, men i våra slutliga ståndpunkter var vi överens i allt väsentligt. Även i frågan om öppenhet gick det att nå enighet. Jag stöder idén att förplikta alla registrerade kreditvärderingsinstitut att genomföra en årlig översyn av deras tidigare kreditvärderingar, och dessa uppgifter ska vidarebefordras till tillsynsmyndigheten.

Olle Ludvigsson (S&D), *skriftlig*. – Vi svenska socialdemokrater ställde oss idag bakom en uppmaning till kommissionen att närmare utreda förutsättningarna för att etablera en europeisk kreditvärderingsstiftelse eller ett offentligt europeiskt kreditvärderingsinstitut. Vi ser att ett politiskt skapat kreditvärderingsorgan skulle kunna vara en möjlighet att sätta press på de stora privata instituten. Samtidigt ser vi de potentiella problemen. Det vore därför nyttigt att med hjälp av en grundlig utredning få en bättre bild av både för- och nackdelarna med ett sådant organ. Ett bättre kunskapsunderlag är en förutsättning för vidare diskussioner i denna fråga.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande. Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att kreditvärderingsbranschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg. I betänkandet föreslås metoder för att ta itu med vart och ett av dessa problem.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig*. – (IT) Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig konkurrens på grund av kreditvärderingsinstitutens otillräckliga betydelse på globala kapitalmarknader och oförmåga att konkurrera, särskilt när det gäller lagstadgade standarder, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket för att utarbeta standarder, lagar och bestämmelser (till exempel en allt större användning av dem för att fastställa kapitalkrav) och centralbankens tillit till externa kreditvärderingar och slutligen avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg, där man också föreslår att inrättandet av ett europeiskt nätverk av kreditvärderingsinstitut ska främjas. På samma sätt instämmer vi i betydelsen av mer utbredd information till investerare och att marknadsaktörer bara ska tillåtas investera i finansiella derivatinstrument, om de kan bevisa

att de har en förståelse för och förmåga att bedöma produktens kreditrisk. Avslutningsvis stöder vi idén om att inrätta en helt oberoende, icke-offentlig europeisk kreditvärderingsstiftelse.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) I denna hycklande text hävdar man att det huvudsakliga problemet med kreditvärderingsinstitut är att de hämmar konkurrens. Dess lösning på bankernas "överutnyttjande" av dessa institut är att bankerna ska bedöma riskerna själva. Banker som ansvarar för att bedöma åtstramningar! Om de är oförmögna att göra det uppmanas de att tillämpa den minst fördelaktiga värderingen för att ge sig själva störst skydd. Problemet är inte att skydda bankernas intressen, utan att skydda det allmänna intresset. Medborgarna hamnar återigen sist på EU:s prioriteringslista.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kreditvärderingsinstitutet fyller flera viktiga funktioner. De samlar in uppgifter om emittenternas kreditvärdighet, underlättar emittenternas tillträde till internationella och inhemska marknader, sänker informationskostnaderna och utvidgar den potentiella gruppen av investerare, och tillför därför likviditet till marknaderna. Men den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutets kreditbetyg. Vi måste uppmärksamma de eventuella åtgärder som ska vidtas. Dessa åtgärder ska genomgå de nödvändiga konsekvensanalyserna och kontrollerna och inte vara ogenomtänkta, för det skulle kunna vara kontraproduktivt, öka hindren för att komma in på marknaderna och riskera att ge mer konservativa värderingar med följder för realekonomin och utlåningen. Vi måste betrakta sektorn ur ett globalt perspektiv, eftersom det är en verkligt världsomspännande bransch med en underliggande global kapitalmarknad. Vi måste därför hålla oss à jour med utvecklingen i USA.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Detta initiativbetänkande väcker de viktigaste aktuella frågorna om kreditvärderingsbranschen. Den viktigaste bland dessa är bristfällig konkurrens, oligopolistiska strukturer, bristande ansvarsskyldighet och transparens, särskilt när det gäller kreditvärdering av statspapper. Jag anser att betänkandet kommer mycket lägligt. Det är nödvändigt att vi gör vårt yttersta för att den situation som uppstod i Grekland inte ska uppstå igen. Jag röstade för.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Kreditvärderingsinstitutet förutsätts tillhandahålla information om kreditvärdighet. Men hittills har dessa institut skapat sig ett skamfilat anseende. Deras försenade reaktion på finanskrisen på 1930-talet kritiserades till exempel hårt. Experter i kreditvärderingsinstitutet misslyckades till och med att upptäcka riskerna med de ruttna finansiella strukturerna på den amerikanska fastighetsmarknaden. Detsamma gällde när statsskulderna börja öka. Kreditvärderingsinstitutet reagerade först när investerarna börja uttrycka sin oro, och svarade med hårdhandskar så att enskilda länders finansiella problem förvärrades. Det är något fruktansvärt fel med hela systemet om marknaden i många år hade känt till de grekiska oegentligheterna och Goldman-Sachs-swapparna som syftade till att dölja skulder, om det var brukligt för atenarna att revidera sina budgetuppgifter så snart som en ny regering kom till makten och staten ändå fick ett högt kreditbetyg, som inte utlöste någon plötslig och skarp reaktion förrän den finansiella och ekonomiska krisen inträffat, som orsakade konkurser, straffade stater vars banker backade upp osäkra lån, samtidigt som man satsade en massa pengar på länder som var på väg mot konkurs. Detta förslag kan inte vara något annat än det första steget i rätt riktning, och därför röstade jag för det.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Jag anser att kreditvärderingsinstitutens verksamhet i allmänhet är oerhört suspekt. Detta beror inte bara på att de inte identifierar risker i god tid, som i fallet med den amerikanska fastighetsmarknaden, utan också på att de kan förvärpa en dålig situation efter att en kris inträffat. Vi kan inte tillåta att privata amerikanska kreditvärderingsinstitut godtyckligt beslutar om europeiska staters kreditvärdighet. Betänkandet är ett steg mot strängare kontroller av kreditvärderingsinstitut, och jag har därför röstat för det.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag välkomnar resolutionen om kreditvärderingsinstitut: framtidsutsikter. Kreditvärderingsbranschen upplever ofta problem med oligopolistiska strukturer och bristfällig konkurrens, ansvarsskyldighet och transparens. Följaktligen bör kommissionen överväga möjligheten att inrätta en ny oberoende europeisk kreditvärderingsstiftelse, som ska få rätt att delta i diskussioner om kreditvärderingar av statspapper och kreditvärderingsinstitut. Den nya kreditvärderingsstiftelsens förvaltning, personal och styrstruktur skulle vara helt oberoende och självständig. Jag välkomnar förslaget att kreditvärderingsinstitutet ska omfattas av civilrättsligt ansvar i händelse av grov oaktsamhet eller försummelse som fastställs på ett konsekvent sätt på EU-nivå. Dessutom finns det ett behov att öka tillsynsmyndigheternas ansvar, kapacitet, befogenheter och resurser till övervakning, värdering och översyn av de interna modellernas lämplighet i syfte att vidta vettiga åtgärder och genomföra undersökningar och inspektioner. Det är mycket viktigt att skapa lika villkor för kreditvärderingsinstitutet genom att stimulera konkurrens, transparens, marknadens öppnande och stabilitet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Kreditvärderingsinstitutets arbete är viktigt, eftersom det garanterar tillförlitlighet och stabilitet. Vi måste därför upprätta bestämmelser och standarder som styr deras kreditbetyg och objektivitet. Jag röstade för Wolf Klinz' betänkande, eftersom jag anser att det är viktigt att EU har lämpliga regler för att hantera hur kreditbetyg påverkar det övergripande finansiella och ekonomiska systemet. Trots det rättsliga tomrummet på detta område och möjligheten för dessa institut att påverka medlemsstaternas ekonomier – så till den grad att de störtas i kris – verkar detta betänkande vara det första steget mot nya regler för kreditvärderingsinstitut med tanke på att kommissionen nyligen antog den nya förordningen om kreditvärderingsinstitut.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för parlamentets resolution om kreditvärderingsinstitut, för jag anser att det är nödvändigt för att minska den orättvisa konkurrens som orsakas av kreditvärderingsinstitutens gemensamma praxis för att bedöma marknadsaktörer samtidigt som man får order från dem. Jag anser att kommissionen nog bör bedöma ett eventuellt bruk av alternativa instrument för att bedöma kreditrisken. Det är nödvändigt att Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esm) utövar sina befogenheter effektivt och har rätt att genomföra oanmälda undersökningar och inspektioner på plats. När Esm utövar sina tillsynsbefogenheter är det också nödvändigt att myndigheten ger de personer som är föremål för förfaranden möjligheten att bli hörda så att deras rätt till försvar respekteras. Jag instämmer också i uppmaningen till kommissionen att utföra en detaljerad konsekvensanalys av kostnader, fördelar och eventuell styrstruktur när det gäller en helt oberoende europeisk kreditvärderingsstiftelse, som skulle ha befogenhet att kreditvärdera tre sektorer.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Även om det finns vissa positiva aspekter i detta betänkande lyckades man inte föreslå inrättandet av en offentlig, oberoende europeisk kreditvärderingsstiftelse. De tvetydiga formuleringarna medger i stället offentlig finansiering av ett nytt privat institut. I betänkandet underlåter man också att nämna att statskulder

utesluts från institutens värderingar, och det är den huvudsakliga åtgärd som skulle kunna vidtas på detta område för att bekämpa spekulation mot euron. Slutligen skulle man i betänkandet ha föreslagit att kommissionen undersöker möjligheten att Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) ska förhandsgodkänna alla ”strukturerade finansiella produkter”. Av dessa skäl röstade jag mot.

Fiorello Provera (EFD), skriftlig. – (IT) Med denna åtgärd kan vi äntligen uttrycka vår önskan att förbättra kreditvärderingsinstitutens arbete genom att öka deras transparens, integritet, ansvar, oberoende och tillförlitlighet. Samtidigt som man erkänner institutens roll att tillhandahålla information och stimulera likviditeten på marknaderna, står det nu helt klart att de finansiella aktörerna har haft alltför stor tillit till deras värderingar och att deras åtgärder bidrog till finanskrisen. Man är alltför beroende av externa kreditvärderingsinstitut, och det finns ett oligopol i sektorn. Jag är därför för ett inrättande av en oberoende europeisk kreditvärderingsstiftelse med ansvar för värderingar av den offentliga sektorn, företag och strukturerade finansiella instrument.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Den aktuella finanskrisen har visat på behovet att skapa regler för kreditvärderingsinstitutet. Den senaste tidens händelser har faktiskt öppnat för möjligheten att identifiera bristerna i deras åtgärder och på nytt granska deras status som certifieringsorgan för föremålen för deras analys: företag, den offentliga sektorn och strukturerade finansiella instrument. I den bemärkelsen har det blivit klart att de spelar en viktig roll när det gäller att minska informationsasymmetrier som skulle kunna uppstå mellan investerare emellan. Men å andra sidan har det konstaterats att man förlitat sig i alltför hög grad på de värderingar som tilldelats av kreditvärderingsinstitut, något som med säkerhet på ett betydelsefullt sätt bidrog till att förvärra finanskrisen. Det finns därför ett brådskande behov av en ny regleringsmodell som ska minska beroendet av kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg. Lösningen omfattar åtgärder som att till exempel begränsa Europeiska centralbankens (ECB) beroende av uppgifter som tillhandahålls av externa institut, stärka tillsyns- och övervakningsmyndigheters befogenheter, inleda debatten om att inrätta Europeiska kreditvärderingsstiftelsen, öka den informationsmångfald som finns tillgänglig för investerare – och därmed minska kreditvärderingsinstitutens befogenhet – och även stärka mekanismer för civilrättsligt ansvar.

Crescenzo Rivellini (PPE), skriftlig. – (IT) Jag skulle vilja gratulera till det utmärkta arbete som Wolf Klinz har gjort. Jag uppmanar kreditvärderingsinstitutet att ytterligare klargöra hur de fastställer sina kreditvärderingar av statspapper, samtidigt som jag också vill be branschen att förtydliga vilka metoder och bedömningar som används för att justera kreditvärderingar av statspapper och att förklara avvikelser från dessa modellbaserade kreditbetyg och från de viktigaste internationella finansiella institutionernas prognoser. En annan kontroversiell fråga är den struktur som ska presenteras som en motvikt till de tre största kreditvärderingsinstitutet på EU-nivå, som anses ha ett oproportionerligt inflytande på vår marknad. Jag uppmanar därför kommissionen att noga bedöma möjligheten att inrätta en helt oberoende kreditvärderingsstiftelse, som ska förses med såddkapitalfonder som ska omfatta högst fem år.

Slutligen är det nödvändigt att se över hur kreditvärderingsinstitut ska ta civilrättsligt ansvar för sina värderingar. Jag skulle därför vilja be kommissionen att fastställa hur kreditvärderingsinstitutet ska kunna hållas ansvariga enligt medlemsstaternas civilrätt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag är för. Kreditvärderingsinstitutet fyller flera viktiga funktioner. De samlar in uppgifter om emittenternas kreditvärdighet i

en internationell miljö med asymmetrisk information mellan emittenter och investerare, och underlättar emittenternas tillträde till internationella och inhemska marknader, sänker informationskostnaderna och utvidgar den potentiella gruppen av investerare, och tillför därför likviditet till marknaderna och bidrar till att priser kan sättas. Utvecklingen i fråga om det rättsliga ramverket har emellertid gjort att dessa "informationsmellanhänder" i praktiken utövar en roll som "lagstadgade licensgivare". Den aktuella finanskrisen har uppmärksammat att branschen brottas med tre centrala problem, nämligen bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Det övergripande syftet med detta betänkande är att i så stor utsträckning som möjligt och inom en realistisk tidsperiod minska hela systemets beroende av externa kreditbetyg. De externa kreditbetygens roll som utlösande faktor spelar en särskilt stor roll vid nedklassificering från godkänd kreditvärdering (*investment grade*) till "skräpstatus". På en välfungerande konkurrensutsatt marknad är ett gott rykte tillräckligt för att garantera kreditvärderingar av hög kvalitet. Men eftersom kreditvärderingsinstituten för närvarande verkar i en oligopolistisk situation gynnas de av en i grunden "garanterad" marknad.

Nikolaos Salavrakos (EFD), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för Klinzbetänkandet, eftersom jag anser att de åtgärder som föreslås här i fråga om att ta itu med de problem som förekommer i kreditvärderingsbranschen är ett steg i rätt riktning. Denna verksamhet ger enorma följder, och resultaten kan bli katastrofala för de stater och organisationer som värderas, något som blev tydligt under den aktuella finanskrisen. Tydliga funktions sätt måste fastställas för denna verksamhet, de värderingsförfaranden som de använder sig av måste offentliggöras och de måste ta ansvar. De stater och alla typer av enheter och organisationer som de värderar kan inte utlämnas på nåd och onåd till kreditvärderingsinstitutens beslut. De tre viktigaste kreditvärderingsinstituten värderar 95 procent av den ekonomiska verksamheten. Vi talar alltså om ett monopol och alla de negativa efterverkningar som ett sådant kan ha. Vi uppmanar till öppenhet, begränsningar av illegala aktiviteter, ansvarstagande, en utvärdering av dessa institut av oberoende organ som kommer att garantera deras objektivitet och en strikt tillämpning av bestämmelserna.

Antolin Sanchez Presedo (S&D), *skriftlig. – (ES)* Jag stöder Klinzbetänkandet i syfte att främja reformeringen av kreditvärderingsinstitut. Samtidigt som man i det första lagstiftningsinitiativet vill reglera och övervaka dessa institut och i det andra klargöra tillsynsbefogenheterna för Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma), förespråkar man i denna resolution en minskning av beroendet i rättsligt föreskrivna sammanhang av externa kreditbetyg, strukturering av branschen med hjälp av konkurrensregler och en förbättring av dess affärsmodeller i linje med de kriterier som fastställts av forumet för finansiell stabilitet.

Mina ändringsförslag ingår i den slutgiltiga texten. Mitt syfte med dessa ändringsförslag är att stärka tillsynsmyndigheternas kapacitet, främja lika villkor globalt sett, öka konkurrensen genom att undvika en tendens att välja det mest fördelaktiga kreditbetyget ("kreditbetygsshopping") och inrätta standardförfaranden för att sprida information. När det gäller statspapper förespråkade jag att kreditvärderingsinstitut ska undvika procykliska tendenser i sin verksamhet och ta hänsyn till de viktigaste internationella finansiella institutionernas prognoser. Jag efterfrågar också förslag från kommissionen om reformering av betalningsmodeller och ett införande av ansvarsskyldighet för dålig förvaltning.

Slutligen är det mycket glädjande att man i betänkandet överväger att inrätta ett oberoende europeiskt kreditvärderingsinstitut med möjlighet till en europeisk stiftelse.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder detta betänkande där man erkänner att kreditvärderingsinstitutens ansvarsskyldighet, konkurrens och öppenhet är bristfällig, särskilt när det gäller statsskulder. Det måste göras mer på EU-nivå och internationellt för att se till att hänsynslös praxis inte äventyrar EU:s finansiella säkerhet.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kreditvärderingsinstitut ska vara informationsmellanhänder som ska tillföra likviditet och transparens till marknaden genom att minska informationsasymmetrierna på kapitalmarknaderna och underlätta globalt marknadstillträde, och genom att sänka informationskostnaderna och utvidga den potentiella gruppen av låntagare och investerare.

Men dessa institut brottas med vissa problems, nämligen bristfällig konkurrens, oligopolistiska strukturer och den alltför stora tillit som sätts till dem samt bristande transparens och ansvarsskyldighet. Dessa frågor blir allt viktigare nu, inte minst när det gäller medlemsstater som, på grund av sina ekonomiska och finansiella svårigheter, ser hur kreditbetygen från olika nationella institut fluktuerar inkonsekvent och cykliskt.

Samtidigt som kreditvärderingsinstitutens viktiga roll inte kan förnekas skulle det vara klokt att begränsa deras roll framöver. Jag röstade därför för parlamentets förslag att uppmana kommissionen att utarbeta en detaljerad konsekvens- och genomförbarhetsstudie av kostnader, fördelar och styrstruktur när det gäller en europeisk kreditvärderingsstiftelse med uppgift att sprida sin expertis till alla de tre sektorer som kreditvärderas: offentlig sektor, företag och finansiella instrument.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig*. – (EN) Med detta betänkande kommer en hårdare översyn av kreditvärderingsinstitut av den nya Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) att införas i sommar, något som kommer att visa sig vara ett viktigt redskap för att se till att den tidigare låtgåattityden gentemot utlåning inte kommer att kunna bibehållas i efterdyningarna av finanskrisen. Kreditvärderingsinstitutet fick arvoden från finansinstitut för att värdera deras produkter och den affärsverksamhet som uppstod vid försäljning av dessa produkter. Denna konflikt innebar att instituten var ivriga att ge höga kreditbetyg till komplexa finansiella instrument, vilket i sin tur ledde till gillande hos investerare vid förvärv av dessa produkter. Institutet gav även företag råd om hur de kunde presentera sina högriskprodukter som lågriskprodukter, och denna vilseledande praxis innebar att produkterna visade sig vara mer riskfyllda än deras kreditbetyg gav sken av, något som resulterade i enorma förluster för investerare, däribland pensionärer runt om i Wales.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Den finansiella och ekonomiska krisen har satt ett kritiskt ljus på kreditvärderingsinstitutet och särskilt på deras aktiva roll i den fortsatta krisen, där de kärnproblem som har identifierats är bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar i sektorn. Av denna anledning rekommenderar föredraganden att idén om att inrätta ett helt oberoende europeiskt kreditvärderingsinstitut ska granskas och hävdar att den nya europeiska kreditvärderingsstiftelsen måste vara självgenererande. På grund av kreditbetygens långtgående konsekvenser är en intensiv interaktion med denna sektor oundviklig. Därför röstade jag för detta betänkande.

Iva Zanicchi (PPE), *skriftlig. – (IT)* De senaste årens finansiella kris har lyft fram de tre viktigaste problemen inom branschen: bristfällig konkurrens, överutnyttjande av externa kreditbetyg inom regelverket och avsaknad av civilrättsligt ansvar när det gäller kreditvärderingsinstitutens kreditbetyg. Jag röstade för Wolf Klinz' betänkande för att jag tycker att inrättandet av en helt oberoende icke-offentlig europeisk kreditvärderingsstiftelse är en förnuftig och attraktiv idé.

Betänkande: Falbr (A7-0172/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstar för detta betänkande, eftersom jag anser att det är viktigt att vi tar itu med underlåtenheten att följa internationell social lagstiftning både i och utanför Europa. Den är en form av social och miljömässig dumpning som skadar de europeiska företagen och arbetstagarna. Det är bara att hoppas att detta betänkande kan stärka den solida kärna av arbetsparametrar som ingår i Internationella arbetsorganisationens (ILO) lagstiftning.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för denna resolution om den yttre dimensionen av socialpolitiken, främjande av arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar. Det bör understrykas att socialpolitikens yttre dimension omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Detta inkluderar stöd för att män och kvinnor ska kunna få anständigt och produktivt arbete under villkor av frihet, jämställdhet, säkerhet och människovärde. Internationella arbetsnormer bör först och främst garantera att människor kan utvecklas som människor. Människor är inga varor som man förhandlar om priset på. Arbetet ingår som en del av vårt vardagsliv och är avgörande för den enskildes människovärde, välfärd och utveckling. EU har gott rykte inom den internationella dialogen om socialfrågor. Här anses EU som en lyhörd partner som man har förtroende för. Det här måste vi använda för att ännu mer vittgående mål som fastställts av EU ska kunna uppnås. Ett av dem är att bygga upp ett konsekvent, helhetsbetonat och professionellt tillvägagångssätt för EU i frågor som berör socialpolitikens yttre dimension. Huvudrollen spelas här av samordning, dels inom Europaparlamentet, men även inom kommissionen och den nyinrättade utrikestjänsten.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Socialpolitikens yttre dimension omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Till följd av FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna är alla medlemsstater skyldiga att värna om ekonomiska och sociala rättigheter.

Det är därför inställningen hos alla EU:s medlemsstater tydligt måste återspegla principerna i den europeiska sociala modellen när det gäller sociala frågor och samarbetet mellan medlemsstaterna. Jag vill framhålla att den europeiska sociala modellen såsom huvudinslag bakom den ekonomiska framgången erbjuder lika möjligheter inom utbildningen och yrkesutbildningen och på arbetsmarknaden, tillsammans med tillgång till sociala tjänster på lika villkor.

Det är därför jag uppmuntrar medlemsstaterna att stödja föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete och obligatoriskt arbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning och avskaffande av barnarbete.

Jag röstade för detta resolutionsförslag som stöder den enskildes människovärde, välfärd och utveckling som värden som borde vara de viktigaste målsättningarna för den ekonomiska utvecklingen.

Pino Arlacchi (S&D), *skriftlig. – (EN)* Betänkandet om den yttre dimensionen av socialpolitiken avser en prioritering av EU:s socialpolitik. Det kräver en förstärkning av de grundläggande arbetsnormer som ingår i ILO:s konventioner, vilka omfattar föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning samt avskaffande av barnarbete. Jag röstade för detta betänkande, eftersom det också kräver en förändring i styret, globalt och inom EU, i syfte att på bättre sätt tillämpa arbetstagarnas rättigheter och arbetsförhållanden.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag stödde betänkandet av vår kollega Richard Falbr, eftersom jag anser att EU bör främja högsta möjliga arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer för att bevara sin trovärdighet i internationell handel och bygga starka band med de viktigaste handelspartner. Föredraganden rekommenderar balanserade förhållanden till icke-statliga organisationer och internationella organisationer för att underlätta ratificeringen av konventioner. För att kunna förhandla med EU måste tredjeländer uppfylla internationellt etablerade arbetsnormer.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* ILO:s senaste tolkning av fakta är att 115 miljoner barn är sysselsatta i farligt arbete, en av de värsta formerna av barnarbete, som riskerar barnets liv och hälsa. Så här inför Internationella dagen mot barnarbete som infaller den 12 juni, röstade jag för detta viktiga och lägliga betänkande som uppmanar parterna i frihandelsavtalet att, i enlighet med de skyldigheter som följer av medlemskap i ILO och ILO:s förklaring om grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet, avskaffa alla typer av tvångsarbete och sätta stopp för barnarbete.

Vi får inte se mellan fingrarna med barnarbete och organiserade kränkningar av mänskliga rättigheter när handelsavtal diskuteras. EU måste inta en tydlig ställning för att främja socialpolitik, arbetsnormer och sociala normer i handelsförhandlingarna.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Socialpolitikens yttre dimension omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. EU har satt som mål både att bli ett kompetenscentrum för företagens sociala ansvar och att främja företagens sociala ansvar i sin externa politik. Underlåtenhet att iakttä grundläggande internationella sociala normer är en form av social och miljömässig dumpning som skadar de europeiska företagen och arbetstagarna. Jag håller med om att det är nödvändigt att förstärka de behöriga internationella institutionernas roll (särskilt ILO, WTO, OECD och FN) samt söka samarbete med dem för att utarbeta, genomföra och främja grundläggande internationella sociala normer.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig. – (PT)* Vår globaliserade värld, där länder är förbundna med varandra genom ekonomiska, sociala, kulturella och politiska förhållanden, är en obestridlig verklighet. Vad beträffar handelsförbindelserna mellan EU och tredjeländer råder det dock fortfarande stora skillnader i sociala trygghetssystem och arbetsförhållanden. EU bör som handelspartner och viktig förhandlingspartner på global nivå kunna bidra till högre arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Därför röstade jag för detta betänkande, som understryker den avgörande roll som EU kan spela för mänskliga rättigheter, särskilt genom att värna om rätten till anständigt arbete.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Det betänkande som vi just har antagit om den yttre dimensionen av socialpolitiken och främjande av sociala normer föreslår en enhetlig formel för en social klausul som skulle kunna införas i alla bilaterala handelsavtal. Detta initiativ är faktiskt ett steg i rätt riktning. Med hänsyn till att frihandelsavtal i allmänhet fortfarande innehåller få hänvisningar till sociala normer, nämner betänkandet ett antal

kanaler, bland annat den sociala klausulen och efterlevnaden av Internationella arbetsorganisationens (ILO) konventioner (oavsett om de ratificerats av alla medlemsstater), och att stärka samarbetet mellan tredjeländer och medlemsstaterna. Utvecklingen av begreppet företagens sociala ansvar är den andra intressanta aspekten av betänkandet eftersom det, även om det för närvarande är ett användbart begrepp, fortfarande bygger på frivilligt deltagande och därför har utrymme för förbättringar. Förutom att låta konceptet omfatta fler områden och införliva denna CSA-dimension i vår handelspolitik, varför inte en dag göra den bindande? Utöver de politiska signaler som det skickar, skulle detta vara ett stort steg framåt för att uppnå våra sociala mål.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig*. – (IT) Socialpolitikens yttre dimension omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Genom att fastställa arbetsnormer främjar Europeiska unionen medborgarnas möjligheter att få arbete under villkor av frihet, jämställdhet, säkerhet och människovärde. Med tanke på den pågående globaliseringen av världsekonomin bör internationella arbetsnormer utgöra grunden för ett lands sociala och ekonomiska utveckling. Inom området utländska investeringar håller Kina, Indien och andra framväxande ekonomier på att bli allt viktigare aktörer. Detta är likväl förenat med en risk för att dessa länder och framför allt deras företag kommer att exportera arbetsnormer som är lägre än EU:s normer. Jag tror därför att vi i EU bör vara vaksamma på länder som vill ingå handelsavtal med oss.

Europas små och medelstora företag går i spetsen när det gäller att verkställa sociala normer. Jag anser att det är viktigt att ha en klar och entydig definition av företagens sociala ansvar som kommer att undanröja den befintliga samlingen av tolkningar, samtidigt som man etablerar sätt att kontrollera att detta ansvar uppfylls.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Jag valde att rösta för Richard Falbrs betänkande, som å ena sidan ger uttryck för den strategiska betydelse som företagens sociala ansvar har som ett motiverande verktyg för att stimulera tillväxt, och å andra sidan understryker att denna fråga endast kan lösas på frivillig basis. Jag instämmer också helt i Richard Falbrs kritiska förhållningssätt, där han ogillar EU:s hycklande beteende att förordna en social modell som främjar sociala rättigheter och samtidigt ingå handelsavtal med länder som inte respekterar eller skyddar arbetstagarna.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom det fortfarande förekommer fall där ILO:s konventioner och avtal inte tillämpas korrekt, eller bara tillämpas delvis, och principerna om företagens sociala ansvar kränks. Internationella arbetsnormer bör framför allt garantera arbetstagarnas rättigheter, eftersom arbetet är en del av vår vardag och är avgörande för den enskildes människovärde, välfärd och utveckling. Utöver sociala normer bör företagens sociala ansvar bidra till långsiktig tillväxt, men företagen bör inte undvika att föra en dialog med de anställda och de måste respektera och främja anständiga anställningsförhållanden, uppmuntra de anställdas deltagande genom samråd och information och genom kollektivförhandlingar, utveckla yrkesfärdigheter och livslångt lärande, uppfylla arbets säkerhetskrav, främja jämställdhet mellan män och kvinnor, skapa en lämplig miljö för arbetsmarknadens parter för att kunna förutse och hantera förändringar som ägt rum på arbetsmarknaden, inklusive omstrukturering, förbättra arbets kvaliteten och integrera och skydda utsatta grupper av arbetstagare, såsom ungdomar, äldre, funktionshindrade och invandrare. EU bör därför fortsätta att använda sanktioner och incitament i bilaterala och regionala avtal för att säkerställa genomförandet av de sociala bestämmelserna i EU-avtal. Dessutom är det mycket viktigt att regeringarna själva inte viker undan från sitt ansvar att bevara den europeiska

sociala modellen, för då skulle vi hotas av en privatisering av arbetsrätt, sociala trygghetssystem och tjänster.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig.* – (RO) Socialpolitikens yttre dimension omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Fastän Lissabonstrategin fäste och Europa 2020-strategin fäster större avseende vid socialpolitiken än vad som någonsin tidigare varit fallet, fortsätter dock konkurrenskraften och de ekonomiska faktorerna att prioriteras över de sociala frågorna. Grundläggande arbetsnormer ingår i de åtta ILO-konventioner som fokuserar på föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning samt avskaffande av barnarbete.

Om EU ska förhandla med tredjeländer måste de uppfylla alla ovannämnda krav. Detta är ett oeftergivligt villkor för att det ska kunna förhandlas med tredjeländer. Handelspolitiken kan inte bortse från eventuella försummelse vid efterlevnaden av arbetstagarnas rättigheter och därför kan samhällsutvecklingen fortsätta endast efter det att sådana brister avhjälpes.

EU har gott rykte inom den internationella dialogen om socialfrågor. Här anses EU som en lyhörd partner som man har förtroende för. Det här måste vi använda för att ännu mer vittgående mål som fastställts av EU ska kunna uppnås.

Zuzana Brzobohatá (S&D), *skriftlig.* – (CS) Betänkandet gäller ett ämne som är oerhört viktigt i dagens värld, nämligen arbetstagarnas rättigheter. Den så kallade sociala dumpningen utgör ett stort hot mot arbetstagare, eftersom den undergräver deras rättigheter på ett grundläggande sätt. Internationella företag är de viktigaste aktörerna när det gäller att tillämpa sociala normer. Det är därför absolut nödvändigt att definiera företagens sociala ansvar klart och entydigt så att vi kan begränsa antalet olika tolkningar och fastställa minimikrav på detta område, liksom en metod för att övervaka att de uppfylls. Många företag flyttar till regioner enkom på grund av tillfälliga ekonomiska fördelar, främst på grund av billig arbetskraft. Företag vägrar i allmänhet att etablera långsiktig anknytning till en region, och därmed att dela det regionala sociala ansvaret. Betänkandet kräver en förstärkning av de grundläggande arbetsrättsliga normer som är inskrivna i ILO:s konventioner, vilka omfattar föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete, avskaffande av diskriminering på arbetsplatsen och avskaffande av barnarbete. Det kräver förändringar inom det globala administrativa systemet och inom EU, i syfte att bättre skydda arbetstagarnas rättigheter och anställningsförhållanden. De föredragande har lyckats försvara en tydlig social dimension i den framlagda texten, och jag har därför röstat för detta betänkande.

John Bufton (EFD), *skriftlig.* – (EN) Jag röstade mot tillämpningen av en yttre dimension av socialpolitiken, främjande av arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar. Detta för att EU enligt min mening bör avstå från att påtvinga tredjeländer sociala rättigheter, hur riktiga eller välgörande de än anses vara. Samtidigt som jag erkänner vikten av att främja humana metoder för att behandla arbetskraft, har socialpolitiken i EU redan gått illa åt ett antal brittiska etablissemang och bör inte utvidgas. En viss flexibilitet och frihet är nödvändig när det handlar om socialpolitik, eftersom en politik som bygger på principen *one size fits all* kan vara kontraproduktiv när den tillämpas på nationell nivå. Av denna anledning bör EU inte alls försöka tillskansa sig behörighet inom socialpolitiken.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag välkomnar EU:s verksamhet och initiativ som syftar till att främja arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer, vilka

utgör en garanti för att den globala ekonomins tillväxt ska gynna alla i dagens globaliserade sammanhang. Jag stöder därför de villkor som bygger på sociala värderingar och mänsklig värdighet som åläggs tredjeländer för att förhandla med EU. Det är genom denna typ av union som vi framgångsrikt kommer att använda utrikespolitiken för att förbättra situationen i världen.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Internationella arbetsorganisationen (ILO) spelar en central roll i det internationella systemet, eftersom den bidrar till att bygga en enighet om arbetsnormer. En betydande del av detta viktiga regelverk erkänns av alla EU-medlemsstater. Dock råder det fortfarande skillnader i fråga om arbetsrätt mellan utvecklade länder och utvecklingsländer. Enligt min mening är det absolut nödvändigt för EU att dessa normer kan förenas med dem som gäller i tredjeländer, särskilt med viktiga handelspartner, i syfte att bevara en grundläggande nivå av jämlikhet i internationell handel. Denna åsikt framhålls också i betänkandet, och vissa strategier fastställs för dessa länder för att de ska följa samma principer som EU när det gäller arbetskraften. Inrättandet av rättvisa normer för arbetsförhållanden är en väsentlig förutsättning för en varaktig och hållbar utveckling, och kommer också att bidra till att millennieutvecklingsmålen uppnås. Därför anser jag att det här betänkandet är ett ganska meningsfullt bidrag till utvecklingen av systemet för internationell handel, som bygger på förhållandet mellan arbetsmarknadens parter, vilket varierar så mycket mellan länder/handelsblock. Jag vill hävda att främjandet av denna politik för ansvar för arbetsförhållanden visar att Europa är uppmärksam och noggrant, och engagerar sig för att försvara universella värden som det tror på.

Luigi Ciriaco De Mita (PPE), skriftlig. – (IT) En av EU:s grundläggande målsättningar är att knyta an mänsklig och social utveckling till den ekonomiska utvecklingen. Om dessa två faktorer är i balans, så betyder det att människor kan utföra sitt arbete med en ersättning som garanterar mänsklig värdighet och professionell kvalitet, och att företagare kan utveckla sina företag genom att följa marknadens principer, men samtidigt ta hänsyn till den mänskliga miljön i vilken detta måste ske. Detta perspektiv, som av vissa kallas den sociala marknadsekonomin, är faktiskt ett nytt paradigm som går bortom välfärdsekonomin och i stället återvänder till människan som en central punkt. Ett sådant paradigmskifte kräver ett konsekvent stöd för socialpolitik, bland annat främjande av relevanta normer och företagens härtill hörande ansvar. Detta synsätt och denna vision kan inte och får inte begränsa sig till EU, utan måste också gälla för externa åtgärder när så är möjligt, särskilt under förhandlingar om avtal. Respekt för ILO:s normer, principerna i den europeiska sociala stadgan och den sociala dialogen är bara några av de områden som kan diskuteras vid dessa tillfällen. Jag anser att betänkandet vi har antagit erbjuder bra stöd för dessa mål.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Socialpolitikens yttre dimension omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Underlåtenhet inom och utanför EU i dagsläget att iaktta grundläggande internationella sociala normer är en form av social och miljömässig dumpning som skadar de europeiska företagen och arbetstagarna. Mot bakgrund av globaliseringen av industrin och tjänster utgör internationella arbetsnormer själva grunden för att världsekonomins tillväxt ska kunna bli till nytta för alla. I detta betänkande krävs en förändring av styret, globalt och inom EU, i syfte att på bättre sätt tillämpa arbetstagarnas rättigheter och arbetsförhållanden. Det krävs en förstärkning av de grundläggande arbetsnormer som ingår i ILO:s konventioner, vilka särskilt gäller föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning samt avskaffande av barnarbete.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Den yttre dimensionen av socialpolitiken syftar till att främja arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer samt till att bekämpa social dumpning, vilken ofta är ett resultat av globalisering eller internationell handel. EU kan inte längre tolerera dumpning i fråga om välfärd, hälsa och miljö utan att reagera på den, eftersom den leder till alltför många förflyttningar av produktionen utanför Europa. Ljligt låga arbetskostnader och avskyvärda arbetsförhållanden bör inte längre ses av kommissionen som "naturliga konkurrensfördelar". På denna punkt insisterar jag på att kommissionen ändrar sin lära.

Christine De Veyrac (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för Richard Falbrs betänkande eftersom Internationella arbetsorganisationens (ILO) roll nyligen blivit nedvärderad, och jag anser att vi måste komma ihåg vikten av att respektera de sociala rättigheterna för arbetstagare i världen. EU bör spela en ledande roll på världsarenan för att tvinga andra länder att respektera internationella normer för arbetsrätt och därmed begränsa den desperata jakten på social dumpning. Det är viktigt för alla europeiska aktörer att delta i genomförandet av denna politik, oavsett om de är regeringar som ska ingå internationella avtal, eller europeiska företag som expanderar sin verksamhet till tredjeländer.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig. – (FR)* Socialpolitikens yttre dimension syftar till att främja grundläggande sociala normer i tredjeländer för att möta de millennieutvecklingsmål som fastställts av FN och för att se till att arbetstagare skyddas genom att internationella arbetsnormer efterlevs. EU är långt ifrån överträffat och bör därför kunna dra nytta av den trovärdighet och det "goda rykte" som detta ger upphov till i syfte att skapa sociala allianser med sina viktigaste handelspartner och främja dessa i Världshandelsorganisationen (WTO) och Internationella arbetsorganisationen (ILO). Innan vi låter dessa tredjeländer sitta vid samma förhandlingsbord som EU, måste vi kräva att de ansluter sig till samma grundläggande internationella arbetsnormer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den utomeuropeiska dimensionen i EU:s politik är inte begränsad till upprättandet av avtal eller utlandsbistånd. Den är mer än så. Framför allt handlar den om att sprida de europeiska värderingarna till tredjeländer, inte bara när det gäller demokratisering och ökad respekt för de grundläggande rättigheterna, utan också när det gäller främjande av en aktiv politik för att skydda miljön och kvinnors och barns rättigheter samt arbetsnormer där den enskildes människovärde respekteras och personlig utveckling möjliggörs. Det samma kan sägas om att främja normer för företagens sociala ansvar i tredjeländer.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Detta betänkande av Richard Falbr gäller den yttre dimensionen av socialpolitiken, främjande av arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar. EU har varit en bastion för försvaret av arbetstagarnas sociala rättigheter, och att dessa respekteras är en förutsättning för förhandlingar med tredjeländer. Trots ILO:s åtta konventioner saknar enligt ILO mer än 50 procent av arbetstagarna sociala rättigheter, och detta gäller i synnerhet invandrare, kvinnor och barn. Det ligger i EU:s intresse att främja den enskildes människovärde och respekten för sociala rättigheter i alla medlemsstater, och därför att skapa en mekanism för att ta reda på vem som inte erbjuder sina anställda dessa rättigheter och straffa dem. Jag välkomnar detta betänkande och röstar för det. Samtidigt som betänkandet innehåller argument för betydelsen av värderingar i en alltmer globaliserad värld som mer och mer domineras av ekonomin, förespråkas människovärde och godtas inte utnyttjande av individer. Dessutom främjas välfärd och en personlig integrerad utveckling, och EU uppmanas att följa ILO:s normer.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Ännu en gång räknas en lång lista av bekymmer och kritik upp, vilka tyvärr inte går till botten med frågorna, och just därför blir i stort sett betydelselösa i slutändan.

I ILO:s rapport från 2010 om den sociala tryggheten i världen nämns att mer än 50 procent av arbetstagarna saknar socialt skydd. Det är i detta sammanhang som EU tillämpar en handelspolitik som bygger på en nitisk kamp för frihandel, vilken uppnås genom förhandlingar och ingående av otaliga bilaterala och regionala avtal. Långt ifrån att uppmuntra "företagens sociala ansvar", vilket i praktiken är obefintligt, tjänar dessa avtal bara till att skydda stora företags och finansiella institutioners vinst, och arbetstagarnas rättigheter, vikten av kollektivförhandlingar och arbetstagares föreningsfrihet, det effektiva avskaffandet av diskriminering vid anställning, avskaffandet av tvångsarbete, osäkert och dåligt betalt arbete och barnarbete ägnas inte tillbörlig uppmärksamhet.

Detta är bara ett exempel på en aspekt som kunde och borde ha drivits mycket längre i betänkandet. Det var viktigt att ställa kommissionen till svars och kräva att den sörjer för konsekvens i politik och åtgärder, och att den skapar en rad effektiva åtgärder för att främja sociala normer och arbetsnormer.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Detta betänkande innehåller en del positiva aspekter: fördömandet av multinationella företags ständiga brist på respekt för arbetstagarnas rättigheter och anständigt arbete, och behovet av att horisontellt integrera socialpolitiken i EU:s hela utrikespolitik, inklusive företagens sociala ansvar.

De positiva aspekterna späds dock ut på grund av att man inte kräver att alternativa strategier genomförs som effektivt tvingar företag att leva upp till sitt sociala ansvar.

Vi beklagar därför att kravet på att ta bort punkt 31, som lyder "Europaparlamentet understryker eftertryckligen att det på EU-nivå inte bör antas något direktiv om företagens sociala ansvar och om respekten för detta ansvar", har avvisats.

Parlamentet bör gå längre än att "begära" eller "uppmäna" kommissionen att ta ställning och kräva skapandet av en rättslig ram för företagens sociala ansvar, med minimikrav som främjar respekten för de grundläggande arbetsnormer som förespråkas av Internationella arbetsorganisationen (ILO) för multinationella företag och i EU, och som omfattar anständigt arbete och sociala klausuler både i alla bilaterala handelsavtal som EU förhandlar om och inom Världshandelsorganisationen (WTO) själv. Av alla dessa skäl röstade vi mot betänkandet.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig. – (SK)* Socialpolitikens yttre dimension är en av de viktigaste prioriteringarna för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet. Det är viktigt att stärka arbetsrättsliga normer, såsom föreningsfrihet, kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete, diskriminering vid anställning och sysselsättning samt avskaffande av barnarbete. Målet och strävan med internationella arbetsrättsliga normer bör därför vara att särskilt rikta in den ekonomiska utvecklingen på att förbättra människors liv och värde, och inte bara på att fastställa arbetstagarnas arbetsförhållanden och rättigheter.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig. – (FR)* Globaliseringen tjänar i själva verket bara till att hetsa arbetstagare i alla länder mot varandra i illojal konkurrens, genom antingen omlokalisering, invandring av arbetssökande eller det ökända allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS) med leveranssätt 4 (Mode 4). Problemet är att EU säger många vackra ord i ämnet, som dock aldrig omsätts i praktiken. När har vi någonsin vidtagit praktiska och konkreta

åtgärder efter att vi stött på situationer där oacceptabel exploatering har rått? När har sådana situationer någonsin hindrat undertecknandet av handelsavtal med ett land? Aldrig. Medan man låtsas oroa sig för utländska arbetstagare utesluts nämligen europeiska arbetstagare ur bilden. Som föredraganden (som håller med om detta) påpekar, bör "arbetsnormerna inte [...] användas i protektionistiskt handelssyfte" enligt internationella organ! Alltså: vilka principer, vilka värden, vilka överväganden skulle någonsin kunna utmana marknadens absoluta maktställning? Ni talar mycket om företagens sociala ansvar även om de, trots allt, bara följer de regler som ni har infört. När kommer frågan om EU:s politiska beslutsfattares mycket tunga sociala ansvar äntligen att behandlas här?

Catherine Grèze (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Jag är glad över att yttrandet från utskottet för utveckling, som jag var föredragande för, har inkluderats i detta betänkande. Just nu pågår den hundra internationella arbetskonferensen och vi vet alla att de nuvarande reglerna är ineffektiva.

I samband med en global kris är det avgörande att EU sänder ett starkt budskap som kräver en ny era av social rättvisa. Förslagen i Richard Falbrs betänkande skulle göra det möjligt för oss att ta verkliga steg i den riktningen. Vi kan bara beklaga denna politiska dubbelmoral när det gäller att tillämpa sociala rättigheter. Vi behöver verkställandemekanismer (med stimulansåtgärder och sanktioner) så att sociala normer faktiskt tillämpas. En social klausul bör läggas till i alla EU:s handelsavtal och den bör vara juridiskt bindande. Jag vill också förkasta betoningen i punkt 31 i betänkandet av att inga EU-direktiv med syfte att övervaka efterlevnaden av företagens sociala ansvar bör antas. Jag insisterar på behovet av att gå mot större social rättvisa och att se till att arbetstagarnas rättigheter respekteras över hela världen, särskilt i våra kontakter med utvecklingsländerna.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Den ekonomiska och finansiella kris som nu härjar i Europa, men även i resten av världen, kombineras med en allvarlig social kris. I detta svåra sammanhang har EU och dess företag ett betydande socialt ansvar i de relationer som de upprätthåller med tredjeländer. Av den anledningen var jag angelägen om att genom min röst betona vikten av att EU ser till att sociala normer och arbetstagarnas rättigheter efterlevs när avtal ingås med dessa länder. Genom de värderingar som EU värnar om måste man se till att de normer som ligger till grund för dess arbetsrätt främjas och sprids över hela världen. Europa har en skyldighet att utgöra en förebild. Det är därför jag också röstade för bestämmelser som betonar företagens sociala ansvar.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag välkomnade detta dokument eftersom EU vid sekelskiftet ändrade sin strategi för socialpolitikens yttre dimension från en hård till en mjuk strategi, från att fokusera på att koppla samman sociala normer med handelsavtal till att i stället fokusera på internationellt samarbete och dialog. EU använder olika typer av instrument för att genomföra socialpolitiken i tredjeländer. Det är hårda, mjuka och finansiella instrument. Att dessa instrument används är ett bevis på att EU förväntar sig ett visst beteende i förbindelserna med sina handelspartner. Ändå är stötestenen tillämpningen av dessa instrument och deras verkställighet i partnerländerna. Det är därför avgörande för EU att fokusera mer ingående på instrumentens genomförande och tillämpning, särskilt ILO:s konventioner och principerna för företagens sociala ansvar. Detta hindras ofta av de enskilda ländernas rättsordning, men även av en svag politisk vilja och det interna ekonomiska trycket. En annan viktig faktor är att arbetarna inte känner till sina rättigheter.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig. – (EN)* Enligt betänkandet har EU en unik kombination av ekonomisk dynamik med en social modell. Det skapar lika möjligheter inom utbildning och på arbetsmarknaden och lika tillgång till sociala tjänster. I betänkandet betonar man att det finns ett behov för genomförande av program för anständigt arbete, vilka återspeglar nationella behov och prioriteringar inom sysselsättnings- och socialpolitiken och bygger på en överenskommelse mellan arbetsgivare, arbetstagare och regeringar. Denna aspekt är mycket viktig i det faktiska sammanhanget. Dessa är några av anledningarna till att jag stöder detta betänkande.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Människorna är viktigast, och det är därför det är så angeläget att främja sysselsättning och sociala normer. Människor som bor på landsbygden, och i synnerhet kvinnor och ungdomar, är ett bra exempel. En överväldigande majoritet av gårdarna ägs av män. Jag anser att kvinnor bör stödjas för att säkerställa att denna obalans jämnas ut. Enligt min mening är det också viktigt att stödja unga jordbrukare som tar över gårdar från sina föräldrar. När det gäller unga människor bör utbildningskvaliteten på landsbygden förbättras och ungdomar garanteras tillgång till möjligheter till lärande och personlig utveckling på andra orter. Nästa viktiga fråga är företagens sociala ansvar.

Detta innebär att företag vidtar åtgärder i vardagen för att skydda samhället och miljön, på eget initiativ och oberoende av alla juridiska regler. Företagen är inte längre bara inriktade på vinst. De börjar präglas av en allt större medvetenhet om frågor om socialt och miljömässigt skydd.

Martin Kastler (PPE), *skriftlig. – (DE)* Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag anser att företagen har ett socialt ansvar gentemot anställda och kunder, och gentemot miljön och samhället i stort. Ett nytt begrepp har lagts till det tyska ordförrådet: Corporate Social Responsibility – företagens sociala ansvar. Detta är och bör förbli en frivillig punkt. På våra globaliserade marknader innebär företagens sociala ansvar mycket mer än att göra en donation till den lokala fotbollsklubben. Företag som verkar på ett globalt ansvarsfullt sätt bidrar till utformningen av utrikespolitiken och utvecklingspolitiken.

De är Europas ambassadörer i världen och flaggar för Europas sociala normer. Vi bör stödja företagens sociala ansvar, inte reglera det. I detta fall bör EU ha en modererande roll, inte reglerande. Denna princip måste tillämpas om kommissionen på allvar ska ta upp frågan om företagens sociala ansvar igen. Vi behöver inte överdriven reglering. Med betänkandet har vi betonat denna position.

Jan Kozłowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Jag anser att Richard Falbr har utarbetat ett bra betänkande, så jag skulle vilja förklara varför jag beslutat att rösta för dess antagande. Främjandet av höga arbetsnormer, sociala normer och företagens sociala ansvar utgör en mycket stor utmaning för socialpolitikens yttre dimension. Ett av problemen som föredraganden lyfter fram är ineffektiviteten hos de administrativa organ som ansvarar för sysselsättningspolitiken. Ett löpande och konstruktivt samarbete med tredjeländer, där både EU som helhet och de enskilda medlemsstaterna medverkar, kan tjäna som en källa till god praxis när det gäller inrättandet av lämplig administrativ kapacitet. Jag anser att samarbete på regional och lokal nivå och med företag också ger goda resultat. Ett utmärkt exempel på partnerskap, stöd och erfarenhetsutbyte som har gett positiva resultat är samarbetet mellan de polska regionerna och länderna inom det östliga partnerskapet under de senaste åren.

Agnès Le Brun (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för resolutionen om den yttre dimensionen av EU:s socialpolitik. Europeiska unionen ses runt om i världen som en attraktiv och eftersökt partner, och detta beror mycket på det unika sätt på vilket den kombinerar ekonomisk dynamik med en social modell. Den senare bör främjas av EU i dess förbindelser med andra länder och bör omfatta konsekventa åtgärder mellan de två dimensionerna, den inre och den yttre. I den nuvarande texten insisterar man på behovet av att i synnerhet främja företagens sociala ansvar. Detta kräver att handelsföretag tar hänsyn till sociala och miljömässiga dimensioner. I resolutionen betonas att denna kampanj inte bör vara bindande, utan i stället bör vara resultatet av samspelet mellan aktörerna på frivillig basis. Slutligen syftar det också till att införliva arbetstagarnas rättigheter, vilka ILO har till uppgift att försvara, i internationella förhandlingar samt att främja ett globalt ekonomiskt styre där hänsyn tas till dessa parametrar.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar detta betänkande. Grundläggande arbetsnormer ingår i de åtta ILO-konventionerna som lägger tyngdpunkten vid föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete och obligatoriskt arbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning och avskaffande av barnarbete. Det framgår klart, inte bara av dessa konventioner utan också av rapporten från Världskommissionen för globaliseringens sociala dimension, att den snäva inriktningen på marknaderna måste läggas om till förmån för ett hänsynstagande till människors intresse betraktat ur ett bredare perspektiv, vilket innebär att tyngdpunkten måste ligga på att arbetstagarnas rättigheter ska skyddas och arbetslagstiftningen ha sista ordet. Om EU ska förhandla med tredjeländer måste dessa respektera allt det ovensagda. Detta är ett oeftergivligt villkor för att det ska kunna förhandlas med tredjeländer. Handelspolitiken kan inte bortse från eventuella försummelser vid efterlevnaden av arbetstagarnas rättigheter och därför kan samhällsutvecklingen fortsätta endast efter det att sådana brister avhjälpes. Genom att fastställa arbetsnormer arbetar EU till stöd för att män och kvinnor ska kunna få anständigt och produktivt arbete under villkor av frihet, jämställdhet, säkerhet och människovärde. Mot bakgrund av dagens globalisering är internationella arbetsnormer själva grunden för att världsekonomin tillväxt ska kunna bli till nytta för alla.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Syftet och mycket av innehållet i Richard Falbrs betänkande är, enligt min mening, mycket positivt. Jag anser också att fokus på sysselsättning och anständiga arbetsförhållanden är en nyckelfaktor för hållbar utveckling, och inte bara i EU-länderna. Liksom föredraganden beklagar jag att det inte finns någon enhetlig definition av en "social klausul" som skulle kunna användas i skapandet av anständiga arbetsförhållanden för arbetstagarna, i stället för i bilaterala handelsavtal. De sociala modeller som finns i vissa europeiska länder skulle också kunna tjäna som ett gott exempel för utvecklingsländerna. Jag delar också uppfattningen om den gemensamma kampen för att avskaffa barnarbete.

Trots ovannämnda skäl avstod jag från att rösta, eftersom det är omöjligt att genomföra sociala krav i bilaterala handelsavtal i avsaknad av en tydlig definition av respekt för mänskliga rättigheter. Detta kriterium får inte användas som ett argument mot att ingå avtal.

Barbara Matera (PPE), *skriftlig*. – (IT) "Att den anda av revolutionär förändring som länge har stört världens nationer har gått utanför det politiska området och gjort sitt inflytande gällande på det besläktade området praktisk ekonomi kommer inte som en överraskning". Dessa ord kommer från den älskade påven Johannes Paulus II, som i sin encyklika *Centesimus Annus* återupptog ämnen som hans föregångare Leo XIII behandlade i encyklikan *Rerum*

Novarum. Hans syfte med detta var att analysera och bidra till den sociala "fråga" som i dag precis som år 1991 bara kan lösas genom att hänvisa till den kristna läran, och därmed genom att erkänna människans och arbetstagarens absoluta värde.

Jag röstade för Falbrbetänkandet eftersom det fokuserar just på vikten av att värna mänskliga rättigheter och på att den europeiska sociala modellen är en viktig utgångspunkt, bland annat i EU:s yttre förbindelser. Socialt ansvar syftar till detta och EU måste, genom parlamentet, återställa och stärka dessa principer i alla sina handlingar, framför allt i förbindelser med tredjeländer vars medborgare förvägras grundläggande rättigheter. Som vice ordförande för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, känner jag mig tvungen att betona hur viktigt det är att vi alla samarbetar, även utanför EU, för att avskaffa könsdiskriminering och könsrelaterat våld för att återställa kvinnors sociala värde och blåsa nytt liv i deras aktiva bidrag till både den lokala och den överstatliga ekonomin.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Globaliseringen av ekonomin och europeiska företags omlokalisering har lett till oro för socialpolitikens yttre dimension. Den omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Grundläggande arbetsnormer ingår i de åtta ILO-konventionerna som lägger tyngdpunkten vid föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete och obligatoriskt arbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning och avskaffande av barnarbete. Om EU ska förhandla med tredjeländer måste dessa respektera allt det oavsagda. Detta är ett oftergivligt villkor för att det ska kunna förhandlas med tredjeländer. Handelspolitiken kan inte bortse från eventuella försummelser vid efterlevnaden av arbetstagarnas rättigheter och därför kan samhällsutvecklingen fortsätta endast efter det att sådana brister avhjälpes. Det är viktigt att använda internationella arbetsnormer för att säkerställa att den ekonomiska utvecklingen fortsatt fokuserar starkt på att förbättra människors liv och den enskildes värde, och inte på att fastställa arbetsförhållanden och rättigheter för arbetstagare.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Socialpolitikens yttre dimension är en central prioritering för vår grupp och för mig. Vi har nyligen antagit en resolution om den framtida konventionen om anställda för arbete i hushåll som ska antas i juni 2011. Detta betänkande kräver mer generellt en förstärkning av de grundläggande arbetsnormer som ingår i ILO:s konventioner, vilka omfattar föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning samt avskaffande av barnarbete. S&D-gruppen kräver en förändring i det globala styret och i EU för att bättre kunna tillämpa arbetstagarnas rättigheter och arbetsförhållanden. Underlåtenhet att iakttä grundläggande internationella sociala normer inom och utanför EU i dagsläget är en form av social och miljömässig dumpning som skadar de europeiska företagen och arbetstagarna. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Jag stöder de principer som anges i betänkandet. Jag vill dock påpeka att det rör sig om höga mål som kommer att bli svåra, om inte omöjliga, att uppnå i verkligheten. Vi har redan otaliga handelsavtal där inga krav ställs på de sociala normernas efterlevnad. Så länge som denna uppenbara brist på överensstämmelse existerar, kommer betänkandets effektivitet och logiska grund att begränsas. I betänkandet uppmanas medlemsstaterna att tillämpa grundläggande arbetsrättsliga normer för företag i sina egna länder. Borde inte detta även omfatta företag utanför Europa? Som jag förstår det hävdas det också i betänkandet att åtgärderna ska motverka de negativa effekterna av

globaliseringen, men i slutändan kan detta inte uppnås med de åtgärder som diskuteras här. Av den anledningen har jag avstått från att rösta.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) I detta betänkande har EU ställt upp mycket ambitiösa mål baserade på väl genomtänkta principer. Medlemsstaterna uppmanas att tillämpa grundläggande arbetsrättsliga normer för företag i sina egna länder. Tyvärr verkar denna uppmaning för närvarande inte omfatta företag utanför Europa. Även om jag är för principerna bakom betänkandet, anser jag inte att dess slutsatser är helt korrekta, varför jag avstod från att rösta.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Den yttre dimensionen av EU:s socialpolitik, som riktar sig till länder som inte vill gå med i EU, bör först och främst vara sammanhängande, pragmatisk och enhetlig. Såväl den inre som den yttre dimensionen av socialpolitiken bör främja arbetsnormerna och de sociala normerna som är några av EU:s viktigaste mål.

När det gäller ovanstående bör alla medlemsstater som ingår avtal med tredjeländer se till att deras ståndpunkt överensstämmer med den europeiska sociala modellen. Vi bör kräva att länder som inte vill gå med i EU respekterar föreningsrätten och vidtar åtgärder för att förhindra diskriminering på grund av kön eller ålder. Avskaffandet av barnarbete och medborgarnas rätt att utveckla sina yrkesfärdigheter är mycket viktiga frågor. När det gäller utvecklingssamarbete har EU de medel som krävs för att skapa lämpliga strukturer på området yrkesutbildning. Det är absolut nödvändigt att kommissionen genomför anpassningar till den aktuella situationen och verkligheten i landet i fråga vid förhandlingar om partnerskapsavtal. Europaparlamentet har sedan Lissabonfördragets ikraftträdande fått nya befogenheter och bör föra ett aktivt samarbete med europeiska och internationella fackföreningar för att kunna förbättra den sociala situationen.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade för betänkandet om den yttre dimensionen av socialpolitiken, främjande av arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar. Vårt mål är att främja arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar utanför EU. Trots att detta är ett berättigat mål hyser jag vissa tvivel när det gäller huruvida vi kommer att lyckas uppnå det. De gemensamma sociala normer som vi nämner är i riskzonen och avsikten att främja olika sociala normer och arbetsnormer inom EU börjar nu bli tydlig. De normer som gäller i mitt hemland Grekland, där arbetslösheten bland 25-åringar uppgår till 36,1 procent, och i Spanien, där denna siffra är 43 procent, skiljer sig mycket från de normer som gäller i de starka europeiska ekonomierna. Detta betänkande påminner oss om att om EU vill bli världsledande på socialpolitikens område så måste man se till att de olika medlemsländernas socialpolitik överensstämmer med varandra.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om den yttre dimensionen av socialpolitiken, främjande av arbetsnormerna och de sociala normerna och de europeiska företagens sociala ansvar. Trots att det både inom Lissabonstrategin och Europa 2020-strategin läggs större vikt vid socialpolitik än vad som tidigare varit fallet fortsätter konkurrensfrågor och ekonomiska faktorer att prioriteras framför sociala frågor. Det är nödvändigt att värna om våra arbetsnormer som ingår i Internationella arbetsorganisationens (ILO) åtta konventioner om föreningsfrihet och kollektiva förhandlingar, avskaffande av tvångsarbete eller obligatoriskt arbete, avskaffande av diskriminering i fråga om anställning och yrkesutövning samt avskaffande av barnarbete. Det finns ett behov av att fokusera på skyddet av arbetstagarnas rättigheter och värna om

arbetslagstiftningen. Om EU ska förhandla med tredjeländer måste dessa respektera ovanstående. Detta bör vara ett villkor för förhandlingar med tredjeländer. När det gäller handelspolitiken går det inte att bortse från eventuella försummelser vid efterlevnaden av arbetstagarnas rättigheter. En avhjälpning av sådana brister är därför nödvändig för samhällsutvecklingen.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Trots att syftet med den yttre dimensionen av EU:s socialpolitik är att främja sociala normer i länder som inte är medlemmar av EU fortsätter konkurrenskraften och de ekonomiska faktorerna att prioriteras framför sociala frågor och arbetsfrågor. Det finns åtta ILO-konventioner som har ratificerats av alla EU-medlemsstater. Dessa bör utgöra en gemensam grund av internationella regler för alla medlemsstater.

Generellt måste vi fortfarande fokusera på att behandla personer som mänskliga varelser, vilket kan ske genom att arbetstagarnas rättigheter och rätten att arbeta skyddas. ILO spelar en mycket viktig roll på den internationella arenan genom att upprätta, främja och omvandla dessa normer till verklighet. Företagen måste också bidra till den hållbara utvecklingen för att främja bra villkor för arbetstagare, men skillnaden mellan industriländer och utvecklingsländer ligger fortfarande i deras system för socialt skydd. Av ovanstående skäl röstar jag för det förslag som diskuteras. Jag gör det även för att arbetsnormer och sociala normer ska kunna främmas mer i såväl EU-medlemsstater som tredjeländer, och för att grundläggande internationella arbetsnormer ska respekteras.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) De viktigaste arbetsnormerna i de åtta ILO-konventionerna är inriktade på föreningsfrihet och kollektiva förhandlingar, avskaffande av tvångsarbete eller obligatoriskt arbete, avskaffande av diskriminering i fråga om anställning och yrkesutövning samt avskaffande av barnarbete.

Därför måste skyddet av arbetstagarnas rättigheter och arbetslagstiftningen uppmärksammas mer. En stor förbättring måste ske när det gäller kvinnors rättsliga och sociala ställning för att motverka diskriminering och se till att de bidrag kvinnor kan ge till den ekonomiska och sociala utvecklingen kommer till sin rätt. Jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att se till att rätten att inte bli diskriminerad, vilket innebär rätten till arbete och likabehandling, oberoende av kön, etniskt ursprung, ålder och funktionshinder, tillämpas som en huvudprincip i kampen mot fattigdom.

Jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att samarbeta med partnerländerna och lägga större vikt vid kampen mot barnarbete samt skapa anständiga arbeten för vuxna och se till att barn får lämplig utbildning. Föreningsfriheten för fackföreningar och rätten till kollektivförhandlingar måste tillämpas utan undantag för att förbättra och skydda anständiga arbetsvillkor.

Phil Prendergast (S&D), *skriftlig*. – (EN) Att främja arbetsnormer genom EU:s förhandlingar med tredjeländer gynnar både medlemsstaterna och tredjeländerna. Genom att främja högre säkerhetsnormer och bättre löner bidrar EU till att förbättra arbetstagarnas liv. Genom att insistera på bättre lön säkerställer EU även att det finns en marknad i tredjeländer för EU-export. Om vi tillåter import in i Europa från tredjeländer som inte garanterar rättvisa löner bidrar vi till att europeiska företag tappar marknadsandelar på grund av för hög prissättning. Det är svårt för EU-företag att konkurrera med tredjeländer som inte följer samma säkerhetsnormer och som kan betala mycket lägre löner. Det är emellertid viktigt att konstatera vilka risker som är förknippade med ett mjukt tillvägagångssätt när det gäller arbetsnormer. Förutom att sådana regler inte är bindande

och att överträdelser av dem inte leder till några påföljder innebär de även att de traditionella övervakningssystemen riskerar att inskränkas till förmån för informella övervakningsförfaranden. Därför måste EU se till normerna följs. Om inte måste åtgärder vidtas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* I en alltmer globaliserad värld måste EU utnyttja sitt internationella inflytande för att se till att arbetstagarnas rättigheter skyddas genom en modell som respekterar den personliga värdigheten. När det gäller detta uppstår en rad problem, exempelvis att välja rätt instrument för EU att utöva sitt inflytande. Dessutom får vi inte bortse från hur mäktigt EU kan vara när det gäller förbindelser med ett land som antingen vill ansluta sig till unionen eller som är mottagare av EU:s stödprogram. Eftersom en stor del av ekonomin är beroende av multinationella företag krävs det dessutom att företagen är socialt ansvarstagande.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för. Den yttre dimensionen av socialpolitiken omfattar EU:s verksamhet och initiativ för främjande av arbetsnormer och sociala normer i tredjeländer. Trots att det både inom Lissabonstrategin och Europa 2020-strategin läggs större vikt vid socialpolitik än vad som tidigare varit fallet fortsätter konkurrenskraften och de ekonomiska faktorerna att prioriteras framför de sociala frågorna. Centrala arbetsnormer ingår i de åtta ILO-konventionerna som lägger tyngdpunkten vid föreningsfrihet och kollektivförhandlingar, avskaffande av tvångsarbete och obligatoriskt arbete, avskaffande av diskriminering vid anställning och sysselsättning och avskaffande av barnarbete. Det framgår klart, inte bara av dessa konventioner utan också av rapporten från Världskommissionen för globaliseringens sociala dimension, att den snäva inriktningen på marknaderna måste breddas till ett ökat intresse av människor, dvs. att fokus bör ligga på skydd av arbetstagares rättigheter och rättssäkerhet för arbetslagstiftningen. Om EU ska förhandla med tredjeländer måste dessa respektera ovanstående. Om detta villkor inte uppfylls blir förhandlingar med tredjeländer omöjliga. När det gäller handelspolitiken går det inte att bortse från eventuella försummelser vid efterlevnaden av arbetstagarnas rättigheter. En avhjälpling av sådana brister är därför nödvändig för samhällsutvecklingen.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Ett företag kan påstå sig vara socialt ansvarstagande när det åtar sig att följa en tydlig struktur där inte bara de ekonomiska, utan även de sociala och miljörelaterade resultaten av dess agerande beaktas. Numera frågar vi inte bara hur företag uppnår sina ekonomiska resultat, utan även vem de anställer och hur personalen behandlas. Ett ansvarsfullt företag är en aktiv och medveten deltagare i den sociala verklighet där det bedriver sin verksamhet, en deltagare som gör sina relationer till alla parter som är involverade i verksamheten till den viktigaste källan till välfärd. I och med det betänkande som har antagits i dag har EU förbundit sig att inta en världsledande roll på det socialpolitiska området genom att främja sina mål i global omfattning och därigenom understrukt vikten av den roll som parlamentet tilldelas genom Lissabonfördraget.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig. – (IT)* Jag stöder detta initiativbetänkande eftersom det handlar om främjandet av företagens sociala ansvar som ett frivilligt motivationsverktyg vars syfte är att stimulera företagets tillväxt. Europeiska företag är motorn i EU:s ekonomi och därför måste det finnas ett större europeiskt engagemang när det gäller att skydda företagen inom EU, eftersom dessa ofta tvingas konkurrera med skrupelfria handelspartner. Dessutom är jag för socialt ansvarstagande företag, vars grundläggande principer är socialt skydd för arbetstagare, skydd av konsumenter och efterlevnad av öppenhetslagstiftning.

Tokia Saïfi (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för resolutionen eftersom den centrala roll som EU vill och bör spela i förhållande till tredjeländer, framför allt EU:s handelspartner, betonas. Underlåtenhet att iaktta grundläggande internationella sociala normer är en form av social och miljömässig dumpning som skadar de europeiska företagen och arbetstagarna. Detta var en av de punkter jag var angelägen om att betona i det yttrande från utskottet för internationell handel som jag var föredragande för.

EU kan emellertid inte göra allt på egen hand. Vi måste samarbeta mer med relevanta internationella organisationer (ILO, WTO, OECD), framför allt när det gäller att bekämpa fenomenet frizoner eftersom dessa bryter mot all social lagstiftning.

Företagens sociala ansvar är väletablerat i Europa, men de europeiska företagen, deras dotterbolag och underleverantörer spelar dessutom en avgörande roll när det gäller att främja och sprida sociala normer och arbetsnormer världen över på grund av deras betydelse inom internationell handel. Kommissionen måste uppmuntra dem när det gäller detta, framför allt genom att eftersträva och främja bästa praxis.

Nikolaos Salavrakos (EFD), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för Richard Falbrs betänkande eftersom jag anser att företagens sociala ansvar i Europa måste främjas ytterligare för att hantera behovet av att försvara gemensamma värden och öka solidariteten och sammanhållningen mellan européer. Företagens sociala ansvar måste vara den huvudsakliga aspekten i den europeiska sociala modellen i ett försök att främja innovation och konkurrenskraft och bidra till anställningsbarheten och sysselsättningskapandet vid en tidpunkt då arbetslösheten ökar drastiskt och unga européer, vår hållbara kraft, söker alternativ utanför Europas gränser.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), *skriftlig. – (DA)* Jag röstade för Falbrbetänkandet, vars syfte är att främja arbetsnormer och sociala normer vid EU:s förhandlingar med tredjeländer. Betänkandet utgår från en rad ILO-konventioner, och utifrån dessa föreslås exempelvis att EU ska skydda arbetstagares rättigheter och rättssäkerheten vid ingåendet av handelsavtal med tredjeländer. Bland annat föreslås att minimikrav för företagens sociala ansvar ska fastställas genom en rättslig ram, att begreppet socialt ansvar ska definieras på ett tydligare sätt och att övervakningen av uppfyllandet av kraven ska förbättras. Samtidigt förkastas användningen av leveranssätt 4, som innebär att internationella företag får importera sin egen arbetskraft och därigenom kan kringgå värdlandets sociala villkor och arbetsvillkor i handelsavtal. Bortsett från det faktum att detta innebär att den importerade arbetskraften hamnar i en sämre position än arbetstagarna från värdlandet bidrar det till social dumpning. För närvarande har EU befogenheter att ingå handelsavtal med tredjeländer på alla EU-medlemsstaters vägnar. Jag motsätter mig detta. Så länge som detta förblir fallet kommer det även att vara nödvändigt att fastställa krav där det anges vad dessa handelsavtal ska innehålla.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag stödde detta betänkande som föregår kommissionens meddelande om företagens sociala ansvar. Jag välkomnar även det arbete som min kollega Richard Howitt har utträttat på utskottsnivå när det gäller att utarbeta ett betänkande som främjar de positiva konsekvenser som företagens sociala ansvar kan leda till på EU-nivå.

Niki Tzavela (EFD), *skriftlig. – (EL)* Europa är en grundläggande aktör i globaliserade förfaranden och har en stor del av ansvaret för att skapa resultat som bidrar till en livskraftig utveckling. EU befinner sig i främsta ledet när det gäller att främja socialpolitik på global nivå och uppmanar utvecklingsländerna att respektera WTO-avtalen. I Falbrbetänkandet

nämns även vikten av företagens sociala ansvar och företagens efterlevnad av detta inom EU med tanke på att det utgör ett viktigt bidrag till främjandet av social välfärd och miljöskydd, och bekämpningen av fattigdom i länder där de är aktiva. Därför röstade jag för betänkandet.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig*. – (EN) Europa 2020-strategin visar att socialpolitiken är en grundläggande prioritering för Europa. Mer måste emellertid uträttas för att genomföra förbättringar på detta område och därför stöder jag detta betänkande. I betänkandet efterlyses avskaffandet av tvångsarbete och barnarbete, och behovet av att i högre grad fokusera på skyddet av arbetstagarnas rättigheter framhävs. Tredjeländer måste följa grundläggande principer som dessa om EU ska samarbeta och bedriva handel med dem. Medlemsstaterna måste också samarbeta med partnerländer för att se till att sårbara grupper skyddas och för att bekämpa diskriminering på grund av etnicitet, religion, ålder och funktionshinder. Jag hoppas att kommissionen kommer att presentera några konkreta förslag i sin externa politik som leder till förbättrade arbetsnormer och sociala normer samt förslag som främjar företagens sociala ansvar.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Föredraganden beklagar det faktum att människor fortfarande inte står i centrum för socialpolitiken och att den mänskliga faktorn fortfarande måste stå tillbaka för konkurrenskraften. I betänkandet förklaras att EU har ett gott rykte världen över när det gäller sättet att förena en dynamisk ekonomi med en social modell, vilket även leder till ett visst ansvar. Det bör inte längre vara tillåtet för EU att tillämpa någon dubbelmoral och därför instämmer jag fullständigt med föredraganden.

Betänkande: Hirsch (A7-0082/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstar för detta betänkande eftersom yrkesutbildning bör finnas tillgänglig i alla olika skeden av livet, oberoende av människors status på arbetsmarknaden och deras inkomster.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna resolution om EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin. Möjligheten och förmågan att studera och arbeta i en internationell miljö är en nödvändig förutsättning för ett framgångsrikt yrkesliv i en globaliserad ekonomi. Behovet av rörliga och flexibla arbetstagare med internationell erfarenhet ökar. Framför allt när det gäller ungdomar måste åtgärder omedelbart vidtas. Ungdomsarbetslösheten är en av Europas mest akuta utmaningar. Medlemsstaterna måste anta riktade politiska strategier för att bekämpa fattigdomen, med beaktande av nationella omständigheter och behov. Jag instämmer med den uppfattning som anges i resolutionen om att de mål som ställts upp inom ramen för Europa 2020-strategin, dvs. att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till under 10 procent och se till att 40 procent av ungdomarna genomgår utbildning på universitetsnivå, måste hanteras genom specifika, kreativa och effektiva åtgärder. Med tanke på samhällets ökade behov av fortbildning, inte minst till följd av den demografiska utvecklingen, och på nödvändigheten av livslångt lärande, måste arbetstagarna få ett instrument med vilket de kan fastställa och planera sitt fortbildningsbehov. För att människor i olika skeden av livet och vissa specifika grupper ska få tillträde till yrkesutbildning måste det dessutom skapas större, förenklade och mer lättillgängliga finansieringsmöjligheter genom programmet för livslångt lärande och genom Erasmus för unga företagare. Vi måste säkerställa att Europas arbetstagare får möjlighet att anpassa sig till de krav som ställs i ekonomin.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I detta usla betänkande kartläggs EU:s strategiska mål att komma först i den tävling om monopolen som den tillsammans med de andra imperialistcentrumen deltar i, genom att främja integrering av utbildning i de mätbara mål i den reaktionära Europa 2020-strategin som måste omvandlas till nationella mål. Inom ramen för denna globala plan ägnas särskild uppmärksamhet åt teknisk utbildning och yrkesutbildning för den allra billigaste arbetskraften, som berövas sina medborgerliga rättigheter, i syfte att gynna "arbetsmarknaden" och "konkurrenskraften". Därför måste utbildningarna tillgodose såväl nuvarande som framtida marknadsbehov. Den kapitalistiska ekonomins val och planer styr samtidigt som "anställbarheten" och tillträdet till arbetsmarknaden via praktik, rörlighet inom ekonomins sektorer och så kallad tillgänglighet mellan utbildningsnivåer måste främjas. Uttalanden om "lika möjligheter" och "valfrihet" samt tillgodoseande av ungdomars behov döljer anpassningarna till kapitalistekonomins behov, vilket innebär en politik som bygger på klassbarriärer inom utbildning som anpassats till de medeltida arbetsnormerna i meddelandena och Europa 2020-strategin.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den ekonomiska krisen har vänt upp och ned på EU:s arbetsmarknad. Det finns inte något stort affärsområde som har klarat sig helskinnat ur krisen, vars skadliga effekter har drabbat medborgarna i form av sysselsättningsotrygghet, arbetslöshet och bristfälliga villkor för och möjligheter att hitta ny sysselsättning. Yrkesutbildning visar sig vara en ny möjlighet, ett nytt sätt att få de europeiska medborgarnas liv att återgå till det normala. Jag oroas av den höga ungdomsarbetslösheten. Med rätt utbildning och fortgående fortbildning tror jag emellertid att många ungdomar kommer att lyckas hitta ett välbetalt arbete som är lämpligt med tanke på deras yrkesutbildning eller omskolning. Jag gratulerar föredraganden till hennes arbete. Liksom Nadja Hirsch drar jag slutsatsen att vi om vi vill uppfylla dessa mål måste se till att yrkesutbildningen är tydligt resultatorienterad. Det måste finnas ett mål för 2020: varje ung människa måste ha ett arbete.

Alfredo Antonozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Uppgifterna i Nadja Hirschs betänkande är oroväckande: ungdomsarbetslösheten uppgår till 21 procent och är därmed dubbelt så hög som den genomsnittliga arbetslösheten på EU-nivå. Även om förslaget innehåller bra förslag och definitivt bör betraktas i ett positivt ljus är jag övertygad om att vi måste tillhandahålla tillräckliga finansiella resurser för att kunna ta itu med de utmaningar som Köpenhamnsprocessen och Europa 2020-strategin innebär, exempelvis genom strukturfonderna, och framför allt genom Europeiska socialfonden. Dessvärre måste jag även konstatera att det inte finns någon allomfattande strategi som är gemensam för alla medlemsstater. Utan ett samordnat initiativ som syftar till att knyta yrkesutbildning, yrkeskvalifikation, livslångt lärande och praktik till arbetsmarknaden kan jag inte se hur vi ska kunna uppnå målen med Europa 2020-strategins initiativ "En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen".

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Nadja Hirschs betänkande vars syfte är att genomföra jämförelser mellan och inom utbildningssystem. Jag är övertygad om att utbildning i högre utsträckning bör skräddarsys till behoven på arbetsmarknaden och främja kreativitet, innovation och entreprenörskap. Därför är syftet med detta betänkande att främja lärares och studenters rörlighet samt förenkla erkännandeförfarandena för utländska yrkeskvalifikationer. Detta är nödvändigt.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Möjligheten och förmågan att studera och arbeta i en internationell miljö är en nödvändig förutsättning för ett framgångsrikt yrkesliv

i en globaliserad ekonomi. Behovet av rörliga och flexibla arbetstagare med internationell erfarenhet ökar. I Europa 2020-strategin anges nyckelfaktorerna för en smart tillväxt (främjande av kunskap, innovation och utbildning samt det digitala samhället), hållbar tillväxt (mer resurseffektiv produktion samtidigt som konkurrenskraften höjs), och en tillväxt för alla (höjd sysselsättningsgrad, kompetenshöjning och fattigdomsbekämpning). Det som krävs när det gäller yrkesutbildning är praktiska åtgärder på EU-nivå och i medlemsstaterna. Åtgärder måste omedelbart vidtas, framför allt när det gäller ungdomsarbetslösheten. Inte nog med att arbetslösheten är högre bland unga än bland vuxna. Ungdomarna har även oftare tillfälliga anställningar med lägre löner och sämre social trygghet. Jag instämmer i att EU-institutionerna för att fullt ut kunna förverkliga flaggskeppsinitiativet "En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen" inom Europa 2020-strategin bör ta ett mer pragmatiskt, omfattande och mångsidigt initiativ som stöds av alla medlemsstater och som syftar till att knyta yrkesutbildning, yrkeskvalifikationer, livslångt lärande och praktik till arbetsmarknaden.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig.* – (PT) EU genomgår en allvarlig ekonomisk, finansiell och social kris. Följderna av krisen har varit tydligast på sysselsättningsområdet. För närvarande är 22,82 miljoner människor arbetslösa inom EU. Ungdomar under 25 fortsätter att vara de som är hårdast drabbade. Arbetslösheten inom detta åldersspann uppgår till 21,3 procent. Till år 2020 beräknas nästan 15,6 miljoner nya arbetstillfällen ha skapats för högutbildade, men samtidigt kommer 12 miljoner arbetstillfällen för lågutbildade eller personer som helt och hållet saknar utbildning att försvinna. Syftet med Europa 2020-strategin är att hantera dessa nya framtidsutsikter för yrkeslivet.

I betänkandet betonas behovet av att utveckla samarbete på EU-nivå på området yrkesutbildning för att öka öppenheten och jämförbarheten mellan olika utbildningssystem. Dessutom framhålls vikten av att främja införlivandet och genomförandet av EU-lagstiftning för att främja rörligheten för lärare och studenter, samt att förenkla förfarandena för att erkänna utländska yrkeskvalifikationer. Av dessa skäl röstade jag för betänkandet.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig.* – (FR) Ungdomsarbetslösheten, som för närvarande uppgår till 21 procent inom EU, och nästan 25 procent i mitt hemland, har blivit en stor utmaning för Europa vid en tidpunkt då unga européer som saknar sysselsättning hotas med social utestängning och fattigdom. EU har endast ett marginellt ansvar när det gäller dessa frågor. Det förefaller emellertid som om unionen kan erbjuda om inte lösningar så åtminstone en intressant tankeställare. Det är uppenbart att utbildning bör vara central för dagens och morgondagens politiska prioriteringar. I betänkandet uppmanas medlemsstaterna till att utbyta god praxis när det gäller deras yrkesutbildningssystem i kombination med arbetslivserfarenhet, vilket bör utökas i många medlemsstater, framför allt i Frankrike. Dessa rekommendationer är ett steg i rätt riktning när det gäller att förbättra yrkesutbildning utifrån arbetsmarknadens behov och minska arbetslöshet och social utestängning, men de kommer inte att vara tillräckliga om inte medlemsstaterna och kommissionen genomför de insatser som krävs vid en tidpunkt då ungdomsarbetslöshet är på väg att bli den största politiska utmaningen i många medlemsstater, framför allt i mitt hemland Frankrike.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig.* – (IT) I dagens globaliserade ekonomi är möjligheten och förmågan att studera och arbeta i en internationell miljö en viktig förutsättning för ett framgångsrikt yrkesliv för de europeiska medborgarna. Samtidigt som den ekonomiska krisen har allvarliga effekter på den europeiska arbetsmarknaden leder den industriella och tekniska utvecklingen till ett ökat behov av arbetskraft med höga och medelhöga

kvalifikationer. När det gäller yrkesutbildning måste de nyckelfaktorer som anges i Europa 2020-strategin för en smart och hållbar tillväxt för alla omvandlas till praktiska åtgärder på EU-nivå. För att uppnå dessa mål måste yrkesutbildning behandlas som en långsiktig politisk prioritering som endast kan förverkligas genom deltagande och engagemang från alla intressenter, EU-institutionerna och de som är berörda på lokal och regional nivå.

I detta skede vill jag betona att åtgärder snabbt måste vidtas, framför allt när det gäller ungdomar. Ökningen av ungdomsarbetslösheten är en av Europas mest akuta utmaningar. De mål som anges i Europa 2020-strategin – att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till under 10 procent och se till att 40 procent av ungdomarna genomgår utbildning på universitetsnivå – måste hanteras genom effektiva och praktiska åtgärder.

Adam Bielan (ECR), skriftlig. – (PL) I en tid då Europa saknar gränser är utbildning ett grundläggande steg i planeringen av medborgarnas yrkesliv, framför allt på internationell nivå. Ungdomar bör kunna dra nytta av de möjligheter som EU-medlemskapet innebär när det gäller att förvärva kunskaper och erfarenheter. Det ständigt ökande kravet på rörliga arbetstagare med en bred utbildning är ytterligare en faktor som gynnar denna livsstil. Med tanke på ovanstående förblir arbetslösheten bland ungdomar ett oroande problem. Genomförandet av projekt som är avsedda att bekämpa detta fenomen är brådskande. Varje investering i utbildning bidrar till att garantera en bättre framtid för ungdomar. Användningen av EU-medel för att lansera konkreta program på området yrkesutbildning och utveckling är därför särskilt viktig. Därför instämmer jag i att instrument som främjar livslångt lärande, dvs. regelbunden förbättring av kvalifikationer, måste utvecklas. Genom kreativa och effektiva utbildningsprogram bör det bli möjligt att uppnå ett av de dominerande målen med Europa 2020-strategin, nämligen att se till att minst 40 procent av medborgarna slutför högre utbildning.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jag har inte för avsikt att stödja Nadja Hirschs initiativbetänkande. Det beror inte främst på dess principiella påståenden, som är berömvärda eftersom de betonar vikten av att föra arbetsmarknaden och den formella utbildningen närmare varandra, utan på att vi återigen saknar ett praktiskt och proaktivt tillvägagångssätt när det gäller denna fråga. Tillvägagångssättet måste gå utöver sterila hänsynstaganden och erbjuda konkreta lösningar på en social nödsituation som inte kan lösas genom retorik.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag instämmer i att demografiska förändringar och ökad livslängd innebär att arbetslivet kommer att bli mer varierat. Omskolning och deltagande i livslångt lärande har redan blivit en nödvändighet. I betänkandet riktas därför fokus på behovet av att modernisera både grundutbildning och fortsatt yrkesutbildning, och det föreslås att grundutbildningen avslutas med en yrkeskompetensbedömning. Dessutom betonas vikten av en grundläggande lärarutbildning. Betydelsen av att på lokal och regional nivå främja effektivt samarbete mellan skolor, utbildningsorgan, forskningscentrum och företag för att komma tillrätta med utbildningssystemens navelskåderi samt klyftan mellan kunskaper och färdigheter och arbetsmarknadens behov är andra faktorer som framhävs. Jag instämmer i att vi för att kunna modernisera yrkesutbildningen måste stärka kopplingen mellan potentiella arbetsgivare och skolor, och att arbetsmarknadens parter därför bör involveras i utarbetandet av läroplaner som ytterligare ett steg mot ökad sysselsättning i Europa.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) I Europa 2020-strategin anges att nyckelfaktorerna för en smart tillväxt inte endast är att främja kunskap, innovation och

utbildning samt det digitala samhället, utan också en hållbar tillväxt för alla. Nyckeln till att uppnå det är i detta fall yrkesutbildning, som alla medlemsstater måste anta gemensamma normer för. Trots de allvarliga följderna som den ekonomiska krisen haft för den europeiska arbetsmarknaden kan det antas att sysselsättningstillväxten i Europa kommer att återhämta sig, åtminstone gradvis, under de kommande 10 åren. Prognoserna tyder på att efterfrågan på kompetens kommer att fortsätta att öka. Den industriella och tekniska utvecklingen leder till ett ökat behov av arbetskraft med höga och medelhöga kvalifikationer, vilket dock sker på bekostnad av mindre kvalificerade arbetstagare.

Det finns en ökad tonvikt på resultatorienterade inlärningsmetoder. Vissa medlemsstater har redan genomfört reformer av yrkesutbildningssystemen. När det gäller jämförbarheten mellan de olika yrkesutbildningssystemen i medlemsstaterna måste man prioritera avlägsnande av hinder, ökad öppenhet och främjande av jämförelser inom och mellan de olika systemen.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet eftersom det tydligt visar att ungdomar är framtidens viktigaste resurs. Därför har vi en skyldighet att se till att de alla får tillgång till yrkesutbildning. De senaste årens ekonomiska kris i Europa och på andra platser har drabbat ungdomarna hårdast. Arbetslösheten i denna åldersgrupp har kraftigt ökat och de som faktiskt hittar ett arbete måste nöja sig med tidsbestämda anställningskontrakt och låga löner.

Vi måste arbeta effektivt och snabbt för att kunna ge dessa ungdomar något av deras värdighet tillbaka. De vill arbeta och framför allt bli en del av en värld där de sannolikt inte välkomnas med öppna armar. Dessa mål finns även i Europa 2020-strategin där skyldigheten att fokusera på en smart och hållbar tillväxt för alla fastställs. I stort sett är Nadja Hirschs betänkande en bra utgångspunkt för vad som måste bli ett prioriterat politikområde för parlamentet och hela EU.

John Bufton (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade mot åtgärden om EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin, eftersom jag oroar mig för allt som leder till en delad opinion när det gäller att ha tillgång till och inflytande över människors hjärnor. Tillräckligt många procent av EU-befolkningen anser sig vara euroskeptiker för att det ska betraktas som olämpligt att det är Bryssel som styr när det gäller utbildning. Detta kan betraktas som propaganda.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig*. – (RO) Yrkesutbildningsåtgärder är absolut nödvändiga för att omvandla den europeiska ekonomin till en kunskapsekonomi i enlighet med målen i Europa 2020-strategin. Därför stöder jag rekommendationerna i detta betänkande, där vikten av investeringar i yrkesutbildning för den europeiska ekonomins framtida konkurrenskraft betonas. Vi behöver effektiva åtgärder som kompletterar varandra på nationell nivå och EU-nivå för att uppnå våra mål. Det har skett en oroväckande ökning av ungdomsarbetslösheten inom EU. I detta betänkande sänds ett tydligt budskap: yrkesutbildning är en avgörande faktor när det gäller att ta itu med ungdomsarbetslöshet. Tydliga strategier krävs för att underlätta deras tillträde till arbetsmarknaden och främja samordning mellan utbildningsprogrammen och kraven på arbetsmarknaden, så att denna kan fånga upp de utexaminerade.

För att underlätta integreringen på arbetsmarknaden måste tonvikten i den nödvändiga strategin ligga på specialkompetens. På grund av de ständiga tekniska förändringarna ökar dessutom arbetsgivarnas förväntningar när det gäller de anställdas kvalifikationer konstant. Därför har pågående fortbildning en nyckelroll när det gäller att ständigt anpassa

yrkeskvalifikationer till ekonomins krav. Detta kan bidra till att undvika att människor utestängs från arbetsmarknaden i något skede av deras karriär.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet som helhet drivs av filosofin att yrkesutbildning ska kopplas till marknads och företagens behov inom ramen för Europa 2020-strategin, en strategi genom vilken samhällsstrukturen och arbetstagarnas rättigheter urholkas ytterligare. Även om det finns några positiva hänvisningar till allmänna principer om "humanisering av arbetet", främjande av kreativitet och behovet av lättillgängliga vägar från informellt till formellt lärande är dessa bara förlegade och tomma ord vars syfte är att få ett betänkande som i den slutliga analysen främjar nyliberalism i varje förfarande och varje skede av utbildning, även på högsta nivå, att framstå i fördelaktig dager.

Medlemsstaterna uppmanas exempelvis att stödja doktorandprogram och postdoktorprogram som kommer att stärka konkurrenskraften och främja "arbetskraftsrörlighet", vilket bara är ett annat ord för anställningsotrygghet. Slutligen är en av de viktigaste nackdelarna med betänkandet att medlemsstaterna uppmanas att garantera "ömsesidigt erkännande av intyg och betyg bland medlemsstaterna", och att de därigenom pressas att erkänna akademiska examina från olika grekiska eller utländska högskolor som likvärdiga med examina från ett statligt universitet. Därför röstade jag mot betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) För närvarande är situationen i flera medlemsstater mycket allvarig när det gäller arbetslöshet, framför allt bland ungdomar, där arbetslösheten nu är dubbelt så hög som den allmänna arbetslösheten på EU-nivå. Detta är därför ett av Europas mest akuta problem. Det är nödvändigt att medlemsstaterna antar politiska strategier som är avsedda att bekämpa detta problem och som bygger på målen i Europa 2020-strategin om att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till mindre än 10 procent per årgång och göra det möjligt för 40 procent av ungdomarna att slutföra en högre utbildning. Dessa utmaningar måste hanteras med konkreta, kreativa och effektiva åtgärder.

Dessvärre måste jag säga att ambitionerna i Europa 2020-strategin inte förefaller överensstämma med verkligheten i budgetinskränkningarna som har lett till att finansieringen av de huvudsakliga EU-programmen inom utbildning kraftigt har minskat. Jag välkomnar kommissionens åtgärder för att främja tillgänglighet, öppenhet och jämförbarhet vid erkännandet av utbildningar inom och mellan utbildningssystem. Det är också viktigt att medlemsstaterna börjar omvandla sina system och anpassa yrkesutbildningen till arbetsmarknadens verkliga behov.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) I ett försök att uppmuntra till ett EU-samarbete till stöd för Europa 2020-strategin vill jag uttrycka mitt helhjärtade stöd för tre punkter som framhävs i betänkandet. För det första stöder jag behovet av att förbättra dialogen mellan arbetsmarknaden och utbildningssystemen genom att öka antalet praktikplatser på företag, för att göra det möjligt för studenter att bli aktivt engagerade i företagsvärlden, och att stärka förbindelserna mellan företagen och utbildningsinstituten när det gäller yrkesutbildning. Jag anser även att det är en bra idé att integrera utbildningssystem mer på internationell nivå, dels för att se till att människors kvalifikationer erkänns fullt ut och dels för att främja gränsöverskridande rörlighetsprojekt. Slutligen stöder jag parlamentets uppmaning om att kommissionen bör anpassa Europeiska socialfonden, Erasmus och programmet för livslångt lärande på ett sådant sätt att medel kan anslås till specifika

utbildnings- och fortbildningsprojekt och till projekt som syftar till att bekämpa ungdomsarbetslöshet och könsdiskriminering så att fler kvinnor uppmuntras att delta i dessa projekt.

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Syftet med detta betänkande är att stärka samarbetsåtgärderna mellan medlemsstaterna genom att uppmuntra till yrkesutbildning som är ömsesidigt erkänd, av bättre kvalitet, mer anpassad till arbetsmarknadens behov och tillgänglig för alla. Betänkandet påminner oss även om behovet av en strategi för den framtida utbildningen och framför allt för vägledning om de yrkesbehov som Europa kommer att ha inom en snar framtid. I betänkandet konstateras framför allt att det finns ett behov av starkare förbindelser inom det europeiska utbildningssystemet och av ett system där öppenhet och ömsesidigt erkännande av kompetens och skicklighet är verklighet. För mig förefaller det uppenbart att ömsesidigt erkännande i ett alltmer enat Europa där rörlighet blir allt vanligare är absolut nödvändigt. I betänkandet konstateras att detta innebär att unionens lagstiftning på dessa områden måste införlivas. Genom denna nya situation i Europa har utbildning kommit att bli den grund och det verktyg som behövs för en framgångsrik framtid. Att främja rörlighet, entreprenörskap, kreativitet och innovation är ett nödvändigt mål som måste uppmuntras av EU, vilket påpekas i betänkandet. Jag stöder betänkandet och röstade för det.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag stöder betänkandet, där medlemsstaterna uppmanas att se till att människor i olika skeden av livet har tillgång till yrkesutbildning som är skraddarsydd utifrån deras behov och som främjar och förbättrar deras deltagande på arbetsmarknaden och mer allmänt i samhället. Yrkesutbildning bör finnas tillgänglig till överkomliga kostnader för människor i olika skeden av livet, oberoende av deras status på arbetsmarknaden och deras inkomst. För att uppnå bättre social integration och ökad sammanhållning uppmanas medlemsstaterna skapa utbildningsmöjligheter som är särskilt anpassade för arbetslösa ungdomar, etniska minoriteter, sårbara kvinnor och personer med funktionshinder. I betänkandet påpekas även att finansieringsmöjligheterna bör breddas, förenklas och bli mer lättillgängliga genom medel från Europeiska socialfonden, hela programmet för livslångt lärande och Erasmus för unga företagare.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Kampen mot ungdomsarbetslöshet är en av de mesta akuta utmaningarna för Europa. Därför måste medlemsstaterna skyndsamt anta riktade strategier där nationella särdrag och behov beaktas. Inlärningsmetoderna bör vara mer flexibla och tillgängliga under hela livet. Vi måste utöka möjligheterna för alla att få erfarenhet utomlands. Erkännandet av praktik bör förbättras. Yrkesutbildning bör betraktas som en långsiktig politisk prioritering för att göra det möjligt för européer att anpassa sig till kraven i en ekonomi i förändring.

Christine De Veyrac (PPE), *skriftlig. – (FR)* Vid en tidpunkt då antalet arbetslösa ungdomar i Europa är dubbelt så högt som den arbetande befolkningen är förslagen i Hirschbetänkandet ett användbart bidrag till den politik som regeringarna i de 27 medlemsstaterna bedriver för att bekämpa arbetslöshet.

De utmaningar som den åldrande befolkningen och globaliseringen av vår ekonomi utgör innebär att vi måste uppmuntra utarbetandet av livslånga utbildningsprogram, framför allt genom utbyte av god praxis mellan medlemsstaterna, och förbättra unga européers tidiga inläring genom att främja partnerskap mellan universitet, forskningscentrum och företag.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig. – (FR)* Enligt framtida beräkningar som rör anställbarhet och nödvändiga examina finns det 15,6 miljoner nya arbetstillfällen inom EU för personer med akademisk examen och 3,7 miljoner för de som har genomgått gymnasieutbildning (källa: Cedefop). Å andra sidan kommer antalet arbetstillfällen för personer med lägre kvalifikationer att minska med 12 miljoner!

Med tanke på denna oundvikliga katastrof var en nödvändig målsättning med 2020-strategin att göra yrkesutbildningen mer attraktiv. I betänkandet efterlyses antagandet av en strategi som är fokuserad på resultat när det gäller praktikplatser, på att förbättra erkännandet av formell och informell praktik och på att upprätta stödcentrum och system för de praktikanter som har det svårast.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* I ett Europa som återhämtar sig och växer efter krisen har yrkesutbildning en avgörande betydelse. Det är nödvändigt att ge unga européer de verktyg de behöver för att kunna konkurrera i en globaliserad värld och att de genom sina kunskaper och sin kompetens får tillträde till arbetsmarknaden. Vi får inte glömma bort att ungdomsarbetslösheten är förkrossande över hela Europa. Vi bör emellertid vara medvetna om att mer utbildning ofta inte leder till fler möjligheter på arbetsmarknaden. Antalet ungdomar som har akademisk examen, vidareutbildning och doktorandutbildning, men som saknar arbete och framtidsutsikter att hitta ett sådant mångdubblas inom EU. Utbildningen måste inriktas på marknadens behov och på att förbereda unga arbetstagare. Enligt min mening är detta paradigmskifte nödvändigt för att få ett stopp på den ökade arbetslösheten bland ungdomar och garantera dem en framtid med fler möjligheter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* I detta betänkande av Nadja Hirsch behandlas problemet med EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin. Målet med Europa 2020-strategin – en smart och hållbar sysselsättning för alla – måste omedelbart beaktas. Den aktuella ekonomiska och finansiella situationen ter sig visserligen inte gynnsam, men vi måste kunna förvandla även mindre gynnsamma situationer till möjligheter. I en alltmer globaliserad värld får vi inte begränsa oss till ett enda område, utan måste satsa på rörlighet, flexibilitet och internationell erfarenhet. Det är viktigt att tidig utbildning är av hög kvalitet och att ungdomar kan välja att arbeta i andra länder. Jag röstade för betänkandet eftersom jag stöder förslagen i det. Av dessa vill jag framhålla behovet av nytt och mångsidigt livslångt lärande som är avgörande för arbete av bättre kvalitet, framför allt när det gäller arbetstillfällen, samt behovet av att ägna särskild uppmärksamhet åt ungdomar, kvinnor och funktionshindrade, i enlighet med Europa 2020-strategin.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Detta betänkande är ännu en omständlig upprepning av kommissionens standardretorik i frågor som rör livslångt lärande och främjande av rörlighet på EU-nivå, vilket betraktas som den bästa garantin för att förbättra arbetstagares "anställbarhet" och "anpassningsförmåga". Yrkesutbildning betraktas här som ett sätt att främja "entreprenörskap" och tillgodose behovet av att "skapa en miljö där företagen kan lyckas, utvecklas och växa". Dessutom tilläggs följande: "För att företagen ska kunna växa behöver de ett lägre skattetryck och en större förutsebarhet, så att de kan planera och investera". Vidare anges att yrkesutbildningen och det livslånga lärandet i högre grad måste inriktas på "arbetsmarknadens behov och möjligheterna till inträde på och rörlighet inom arbetsmarknaden".

Betänkandets ideologiska ram blir plötsligt tydlig: sysselsättningsproblemet är ett problem för individen och inte ett samhällsproblem och därför måste individen – och inte samhället –

lösa det, antingen genom att förbättra sin "anställbarhet" eller genom att bli en "entreprenör". Skattesystemet ska gynna de lönsamma och därför ska främst arbetstagare och konsumenter beskattas, och yrkesutbildningen ska lyda kapitalets minsta vink. När det gäller resten undersöks inte orsakerna på djupet, och lösningar söks inte heller.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I detta betänkande upprepas kommissionens standardretorik i frågor som rör livslångt lärande och främjande av rörlighet på EU-nivå, vilket betraktas som den bästa garantin mot arbetslöshet, och behovet av att arbetstagare förbättrar sin "anställbarhet" och "anpassningsförmåga". Utbildningen ska organiseras utifrån detta.

I betänkandet betonas emellertid yrkesutbildningens roll när det gäller att främja entreprenörskap och behovet av att "skapa en miljö där företagen kan lyckas, utvecklas och växa". Dessutom tilläggs följande: "För att företagen ska kunna växa behöver de ett lägre skattetryck och en större förutsebarhet, så att de kan planera och investera". Vidare anges att yrkesutbildningen och det livslånga lärandet i högre grad måste inriktas på "arbetsmarknadens behov och möjligheterna till inträde på och rörlighet inom arbetsmarknaden". Med andra ord anges det i betänkandet att yrkesutbildning ska lyda den europeiska kapitalismens minsta vink.

Vidare nämns inte de sociala orsakerna till att ungdomar slutar skolan i förtid, bristen på tillgång till högre utbildningsmöjligheter och ungdomsarbetslösheten. Därmed döljs det ansvar som vilar på den nyliberala politik som storföretag och finansinstitut förespråkar.

Därför anser vi att betänkandet är oacceptabelt. Orsakerna undersöks inte på djupet, och lösningar söks inte heller.

Monika Flašíková Beňová (S&D), skriftlig. – (SK) Jag är övertygad om att yrkesutbildning bör göras tillgänglig till överkomliga kostnader på livslång basis, oberoende av människors ställning på arbetsmarknaden och deras inkomster. Tillgång till yrkesutbildning bör tillgodose individens särskilda behov och på så sätt göra det lättare att hitta ett arbete. Det är nödvändigt att skapa möjligheter för specifika grupper i EU:s medlemsstater, exempelvis arbetslösa ungdomar, etniska minoriteter, sårbara kvinnor, människor med funktionshinder osv. för att uppnå bättre social integration och sammanhållning. Sist men inte minst skulle utökade, förenklade och mer tillgängliga finansieringsalternativ utan tvekan bidra till genomförandet av ovanstående mål.

Elisabetta Gardini (PPE), skriftlig. – (IT) Med detta betänkande tillför vi ytterligare ett element till den europeiska strategin för ungdomspolitik. Det är rätt att stödja internationaliseringen av studier tillsammans med arbetsflexibilitet bland unga arbetstagare på en arbetsmarknad som i allt högre grad präglas av konkurrenskraft. Europas ungdomar måste få möjlighet att konkurrera med sina motparter från jordens fyra hörn. Vi får inte vara likgiltiga inför ungdomsarbetslösheten. Vi bör välkomna detta betänkande där vikten av målen med Europa 2020-strategin betonas: att bekämpa ungdomsarbetslöshet genom effektiva åtgärder såsom exempelvis att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till mindre än 10 procent och se till att minst 40 procent av ungdomarna utbildas på universitetsnivå. Detta bör emellertid inte vara en slutpunkt utan en utgångspunkt. Framtida prioriteringar bör vara att upprätta förbindelser mellan universitet och företag och att återinföra obligatorisk praktik som finansieras av offentliga eller privata organ. Vi har inte mycket tid att spela på och vi måste agera nu. Annars kommer det arv vi efterlämnar till framtida generationer att bli mycket tungt att bära.

Brice Hortefeux (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag välkomnar antagandet av detta betänkande där utmaningarna med yrkesutbildning återigen hamnar i centrum för EU och dess medlemsstater. Vid en tidpunkt som präglas av budgetåtstramningar, vilket är en direkt följd av den globala kris som har drabbat den europeiska arbetsmarknaden så hårt, måste vi beakta våra strategier för tillväxt och sysselsättning, framför allt för ungdomar, utan att bortse från nationella särdrag och behov.

Ungdomarna är de första att drabbas av arbetslösheten och många av dem slutar skolan i förtid. Därför är det ytterst viktigt att modernisera läroplaner och utbildning så att de skraddarsys mer efter våra företags behov. Dessa insatser bör även tillämpas på området livslång utbildning och när det gäller att främja rörlighet. Det kommer endast att gå att uppnå dessa mål om alla berörda parter (EU-institutionerna, medlemsstaterna samt lokala och regionala aktörer) går samman.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag välkomnade detta dokument eftersom Europa måste vidta åtgärder omedelbart, framför allt när det gäller ungdomar. Den ökade arbetslösheten är en av Europas mest akuta utmaningar. Inte nog med att arbetslösheten är högre bland unga arbetstagare än bland vuxna. De har även oftare tillfälliga anställningar med lägre löner och sämre social trygghet. Medlemsstaterna måste anta riktade politiska strategier för att bekämpa fattigdomen, med beaktande av nationella omständigheter och behov. De mål som ställts upp inom ramen för Europa 2020-strategin, dvs. att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till under 10 procent och se till att 40 procent av ungdomarna genomgår utbildning på universitetsnivå, måste hanteras genom specifika, kreativa och effektiva åtgärder. Yrkesutbildning måste behandlas som en långsiktig politisk prioritering som endast kan förverkligas genom deltagande och engagemang från alla berörda parter. Förutom EU-institutionerna och medlemsstaterna måste även de som berörs på lokal och regional nivå utnyttja sitt inflytande för att göra detta till verklighet. Vi måste se till att Europas arbetstagare kan anpassa sig till ekonomins krav. Beslutsfattare måste göra det möjligt för människor att förbättra och bredda sin kompetens. Kompetensutveckling måste i stället för att endast betraktas som ett sätt att hjälpa människor att få bättre arbeten även ge dem möjlighet att forma framtidens arbetstillfällen och därmed aktivt bidra till en innovativ ekonomi.

Livia Járóka (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag vill välkomna detta betänkande där nödvändigheten av att bredda yrkesutbildningssystemet inom EU uppmärksammas, eftersom lika tillgång till livslångt lärande av god kvalitet innebär bättre chanser på arbetsmarknaden och därmed bidrar till uppfyllandet av målen i Europa 2020-strategin. Särskild tonvikt måste läggas på att förhindra ungdomsarbetslöshet och därför är det nödvändigt att harmonisera utbildningsutbudet med efterfrågan på arbetsmarknaden och tillhandahålla nationella och regionala prognoser på medellång sikt i fråga om förväntad arbetskraftsefterfrågan och göra det möjligt för de nationella utbildningssystemen att bli mer effektiva när det gäller att garantera uppnåendet av den kompetens som arbetsmarknaden aktivt efterfrågar. Enligt Cedefop kan vi förvänta oss att antalet tillgängliga arbetstillfällen för lågkvalificerat eller okvalificerat arbete kommer att minska med 12 miljoner, vilket ger en föraning om ökad risk för fattigdom för de mest sårbara. I många fall är det inte ens möjligt för dem som fullföljer skolan att komma in på arbetsmarknaden och därför ökar sannolikheten för att dessa kommer att ägna sig åt tillfälligt arbete eller svart arbete. Därmed är det inte möjligt för dem att börja ett eget liv och ofta blir de en tung börda för hushållen, vilket i sin tur leder till en ond cirkel av otillfredsställande utbildning och arbetslöshet.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* I förslaget till resolution uppmärksammas särskilt utbildning för ungdomar och behovet av praktisk utbildning. Det är absolut nödvändigt att garantera tillgång till lämplig utbildning och lämpliga kurser för att se till att man efter att ha fullföljt skolan, studerat på universitet eller genomgått en yrkesutbildning inte har några problem med att hitta sysselsättning inom sitt valda område. Låt oss betona att dessa arbetstillfällen bör kännetecknas av goda villkor och anständig lön.

Enligt prognoserna kommer de ekonomiska problemen inte ändra det faktum att sysselsättningsnivåerna ökar inom EU, och inte leda till att finansieringen av EU:s nyckelprogram på området yrkesutbildning, såsom programmet för livslångt lärande, minskar. Denna finansiering bör tvärtom öka så att alla, oavsett ålder, kön eller plats, har tillgång till samma möjligheter när det gäller yrkesutbildning.

Jan Kozłowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Som skuggföredragande för Hirschbetänkandet om EU-samarbete inom yrkesutbildning vill jag förklara varför jag röstade för antagandet av detta betänkande. I den nuvarande situationen, när dels den åldrande befolkningen och dels en oroväckande hög ungdomsarbetslöshet innebär att Europa står inför mycket allvarliga utmaningar, har yrkesutbildning en mycket viktig roll. I vår strävan efter att trygga framtida stöd för yrkesutbildning bör vi därför lägga större vikt vid övervakningen av utbildningens effektivitet och vid en strategi som är inriktad på ökade sysselsättningsnivåer och social integration.

Jag anser att yrkesutbildning måste knytas till arbetsmarknaden, som kännetecknas av en ständig anpassning till ekonomiska, demografiska och sociala förändringar. Enligt min mening är det ytterst viktigt att se till att Europeiska socialfonden hanteras på ett mer flexibelt sätt och att denna fond kompletterar såväl EU:s andra sysselsättningsinstrument som nationella åtgärder. Slutligen vill jag gratulera föredraganden till ett lyckat och omfattande betänkande, och tacka henne för ett utmärkt samarbete.

Agnès Le Brun (PPE), *skriftlig. – (FR)* I målen med Europa 2020-strategin ingår framför allt att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till mindre än 10 procent och att se till att åtminstone 40 procent av de yngre generationerna tar en examen. Dessa mål är ett led i den europeiska ambition som för första gången beskrevs i Lissabonstrategin och som handlar om att göra EU till världens mest konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomi. Därför är Köpenhamnsprocessen, som sedan 2002 utgjort grunden för ett ökat samarbete när det gäller medlemsstaternas politik i fråga om yrkesutbildning, särskilt viktig. Jag röstade för denna resolution eftersom den innebär att ambitiösa mål ställs upp för att förbättra EU-programmen för utbildning.

Constance Le Grip (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för Nadja Hirschs betänkande. För att kunna ta itu med 2000-talets utmaningar, framför allt den ökade konkurrensen från våra handelspartner, och på ett bättre sätt förbereda våra medborgare för de tjänster som måste tillsättas måste de europeiska systemen för yrkesutbildning bli mer effektiva, attraktiva och anpassningsbara.

Därför måste vi arbeta mot att skraddarsy dessa system till arbetsvärldens behov. Jag anser att det även finns ett behov av att underlätta tillgången till högkvalitativ arbetslivserfarenhet inom Europa och därmed av att bevara och stärka de befintliga program som syftar till att öka praktikanternas rörlighet.

Att inrätta ett "Erasmus för lärlingar" var det uppdrag jag åtog mig under kampanjen inför valet till Europaparlamentet 2009. Det handlar om att både de som är unga och de som

inte är så unga då de kommer in på arbetsmarknaden och skaffar sig arbetslivserfarenhet ska ha möjlighet att resa inom Europa och ha direktkontakt med den ekonomiska verkligheten på den inre marknaden.

Slutligen bör vi även förenkla och förbättra systemet för att erkänna yrkesutbildning inom Europa i syfte att ge den inre marknaden nytt liv och ge våra medborgare nycklarna till ökad yrkesmässig rörlighet.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för detta betänkande. I Europa 2020-strategin anges nyckelfaktorerna för en smart tillväxt (främjande av kunskap, innovation och utbildning samt det digitala samhället), en hållbar tillväxt (mer resurseffektiv produktion samtidigt som konkurrenskraften höjs), och en tillväxt för alla (höjd sysselsättningsgrad, kompetenshöjning och fattigdomsbekämpning). Det som krävs när det gäller yrkesutbildning är att vidta praktiska åtgärder på EU-nivå och i medlemsstaterna för att blåsa nytt liv i strategin.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig. – (CS)* Utbildning är utan tvekan en komplicerad och långvarig process, vars kvalitet och framför allt resultat påverkar ungdomars framtida karriärer. Detta får inte glömmas bort. I detta sammanhang vill jag säga att efterfrågan på yrkeskompetens inom en hel rad områden och verksamheter kommer att öka i och med utvecklingen av modern ny teknik och upprättandet av säkerhetsnormer av högre kvalitet. Därigenom uppstår kravet på en mer målinriktad utbildning av ungdomar. Jag talar emellertid om högkvalitativ utbildning som bygger på moderna inlärningselement, om utbildning som görs attraktiv på ett särskilt sätt och om att visa behovet av ett givet utbildningsområde i förhållande till andra alternativ för att öka kvalifikationerna. Utbildningsprocessen bör resultera i yrkesutbildade ungdomar som har en tydlig bild av tillväxtutsikterna och som först och främst utforskar sin kunskap, expertis och förmåga i den verksamhet de har utbildats och avlagt examen för, det verksamhetsområde de bemästrar och som de har visat sig ha en fallenhet för.

Mario Mauro (PPE), *skriftlig. – (IT)* I betänkandet om EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin fastställs de mål som vi ställde upp för ett tag sedan med samma strategi. En ständig dialog mellan yrkesutbildningsvärlden och arbetsmarknaden är i dag viktigare än någonsin. Den huvudsakliga utmaningen är att se till att arbetsmarknaden tillgodoser nya arbetstagares behov på regelbunden basis.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Ett korrekt genomförande av Europa 2020-strategin är nödvändigt för att Europa ska återfå en stadig och hållbar ekonomisk tillväxt. Ungdomar har en avgörande betydelse för framgången med Europa 2020-strategin. Det är emellertid ett välkänt faktum att de för närvarande är de som drabbats hårdast av krisen, inte minst på grund av att arbetslösheten bland ungdomar nått extremt höga nivåer och nu är dubbelt så hög som den allmänna arbetslösheten. För att uppnå detta krävs stora investeringar på området yrkesutbildning.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* I en globaliserad värld är kvalitetsutbildning den avgörande nyckel som varje ung människa bör ha när den kommer in på arbetsmarknaden. Världsekonomin kräver kompetens, flexibilitet, tillgänglighet och språkkunskaper. Med tanke på dessa krav är det vår plikt som politiker att inrätta strategier för att säkerställa följande: • Utbildning som är inriktad på ett särskilt resultat. • Entreprenörskap på inlärningsområdet. • Skapande av övergångar för personer som saknar kvalifikationer men som vill hitta ett arbete, framför allt genom skraddarsydd utbildning. • Förenklade förfarandena för erkännande av utländska kvalifikationer för att uppmuntra rörlighet bland

arbetstagare. • Upprättande av en EU-ram som erbjuder kvalitetsarbete inom hela EU. • Livslångt lärande för att göra det möjligt för arbetstagare att anpassa sig till marknadsvillkor och företagsbehov. • Främjande av kreativitet samt informations- och kommunikationsteknik. • Stöd för kvinnors sysselsättning genom att göra det lättare att förena arbetsliv med familjeliv.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* Yrkesutbildning bör vara tillgänglig till överkomliga kostnader i alla skeden av livet, oberoende av människors status på arbetsmarknaden och deras inkomster. Det är nödvändigt att skapa utbildningsmöjligheter för särskilda grupper som arbetslösa, etniska minoriteter, sårbara kvinnor, personer med funktionshinder osv. för att uppnå bättre social integration och sammanhållning. Finansieringsmöjligheterna bör breddas, förenklas och bli mer lättillgängliga genom medel från Europeiska socialfonden och programmet för livslångt lärande. Enligt min mening är detta initiativ mycket viktigt och lägligt. Jag röstade för.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Arbetsvärlden har genomgått några stora förändringar. Medan en bra utbildning tidigare var en garanti för ett bra arbete är en akademisk examen i dag inte något som skyddar ungdomar från arbetslöshet. Det blir allt svårare att komma igång med sin karriär. Företagen klagar ständigt över bristen på personal med specialistkompetens, och använder denna påstådda brist som en ursäkt för att använda billig arbetskraft. Den fullständiga flexibilitet och rörlighet som krävs, samt de underpriser som införs på arbetsmarknaden genom nya arbetsmodeller såsom lågstatusjobb gör det omöjligt för många att bilda familj och uppnå en rimlig balans mellan arbete och fritid. Inom ramen för Europa 2020-strategin kan det vara klokt att stödja det ömsesidiga erkännandet av utbildning. Strategins framgång är emellertid beroende av att åtgärder vidtas för att hindra denna problematiska utveckling. Betänkandets uppmaning om snabba åtgärder när det gäller ungdomsarbetslöshet bör välkomnas, men det saknas konkreta detaljer. Jag har därför lagt ned min röst.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Det finns stora utmaningar på Europas arbetsmarknad. Den yngre generationen drabbas av problemet att en bra utbildning inte i sig är en garanti för att hitta ett bra arbete. Och vad värre är erbjuder utbildningen inte längre ens skydd mot arbetslöshet. Samtidigt klagar stora företag över bristen på personal med specialistkompetens, och detta är ofta en välkommen ursäkt för att anställa personal som får låga löner. Detta gör det omöjligt att bilda familj och få en rimlig balans mellan arbete och fritid. Det ömsesidiga erkännandet av utbildning är ett första steg i rätt riktning. Betänkandets uppmaning om att man bör agera när det gäller ungdomsarbetslöshet är också positivt. Att enbart uppmana till agerande är emellertid alltför vagt. Av detta skäl har jag lagt ned min röst.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för denna resolution eftersom samarbete på EU-nivå inom yrkesutbildning är en mycket viktig faktor när det gäller att uppnå Europa 2020-målen och minska ungdomsarbetslösheten. Jag instämmer i att varje medlemsstat vid utformningen av ett yrkesutbildningssystem bör ägna särskild uppmärksamhet åt lågutbildade arbetstagare, migranter, personer med funktionshinder och andra socialt sårbara grupper. Utbildningsprogrammen bör anpassas till deras behov och förmåga. Vidare måste vi främja närmare samarbete mellan medlemsstaternas olika utbildningssystem för att garantera integration av ungdomar och uppmuntra livslångt lärande och formell/informell utbildning. För att se till att yrkesutbildningen anpassas till arbetsmarknadens behov anser jag att det vore klokt att införliva information om förändringar på arbetsmarknaden i de nationella utbildningsstrategierna och programmen.

Kommissionen bör spela en viktig roll genom att tillhandahålla information om kompetensen och behoven hos enskilda regioner och förändringar på EU:s arbetsmarknad. Vidare är det mycket viktigt att skapa en gynnsam företagsmiljö för företag som samarbetar när det gäller att utveckla och införa yrkesutbildningsprogram.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för betänkandet om EU-samarbete inom yrkesutbildning eftersom denna fråga har en viktig plats i Europa 2020-strategin i syfte att garantera den ekonomiska utvecklingen. Samarbete för att förbättra yrkesutbildning innebär att minska ungdomsarbetslösheten, förse arbetstagarna med kognitiva verktyg och tillhandahålla bättre och förenklade finansieringsmöjligheter. Den nuvarande samhällsekonomiska situationen innebär att arbetstagarna måste ha förmågan att arbeta i internationella miljöer. Därför måste vi öka utbildningsmöjligheterna, även med tanke på företagets roll. Dessa behöver i allt högre grad utbildad personal med praktisk erfarenhet, som de snabbt och effektivt kan sätta i arbete.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig. – (EL)* Syftet med detta initiativbetänkande, där det behöriga utskottet har införlivat flera förslag från utskottet för kultur och utbildning, är att sporra EU och medlemsstaterna till att uppnå målen i Europa 2020-strategin, framför allt på områdena sysselsättning och utbildning. Specifika utmaningar beaktas, exempelvis arbetsmarknadens krav på ökade kvalifikationer, som innebär att lågkvalificerade arbeten riskeras, den kraftigt stigande ungdomsarbetslösheten, som uppgår till över 30 procent i vissa EU-medlemsstater, däribland Grekland, och medlemsstaternas misslyckande när det gäller att vidta lämpliga åtgärder för att uppnå målen i Europa 2020-strategin (exempelvis att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till mindre än 10 procent och öka antalet ungdomar med universitetsutbildning till 40 procent). Förutom socialt skydd för medborgare med lägre kompetens eller en låg utbildningsnivå har vi ett akut behov av investeringar i ny kompetens, framför allt den typ av kompetens som krävs för arbeten i strategiska sektorer när det gäller tillväxt. Detta är en avgörande fråga för Grekland.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin är nödvändigt. I dagens globaliserade ekonomi är möjligheten och förmågan att studera och arbeta i en internationell miljö en nödvändig förutsättning för ett framgångsrikt yrkesliv för de europeiska medborgarna. Trots de allvarliga effekter som den ekonomiska krisen har på den europeiska arbetsmarknaden leder den industriella och tekniska utvecklingen till ett ökat behov av arbetskraft med höga och medelhöga kvalifikationer. Behovet av rörliga och flexibla anställda med internationell erfarenhet ökar. Jag instämmer med föredraganden i att det finns ett behov av att blåsa nytt liv i Europa 2020-strategin. Denna process bör omedelbart inledas med praktiska åtgärder på området yrkesutbildning som antas på EU-nivå och i medlemsstaterna. Dessa faktorer är orsakerna till att jag röstar för detta betänkande. Vi har en skyldighet att se till att Europas arbetstagare hamnar i en position där de kan anpassa sig till ekonomins krav. Som politiska beslutsfattare måste vi göra det möjligt för människor att utvecklas och bredda sin kompetens. Personlig kompetensutveckling måste förutom att hjälpa människor att hitta bättre arbeten även ge dem möjlighet att forma framtidens arbeten och därigenom aktivt bidra till en innovativ ekonomi.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* I en alltmer globaliserad värld är det viktigt för ungdomar att kunna fortbilda sig genom rörlighet. Behovet av rörliga och flexibla anställda med internationell erfarenhet ökar på arbetsmarknaden. Trots den ekonomiska krisen räknar man med att den europeiska arbetsmarknaden kommer att uppleva en stadig tillväxt

under de kommande 10 åren. Det är därför som EU har genomfört Europa 2020-strategin, vars syfte är att i högre grad uppmärksamma yrkesutbildningen.

Större ansträngningar måste göras för att avlägsna hinder, öka öppenheten och underlätta jämförelser inom och mellan utbildningssystem. Utbildningssektorn bör ägna större uppmärksamhet åt arbetsmarknadens behov, efterlysa en metod för att bedöma resultaten av utbildningen och förbättra kvaliteten på dess egna normer för att bli mer yrkesinriktad. Avslutningsvis bör kreativitet, innovation och entreprenörskap uppmuntras så att Europas ungdomar och arbetstagare kan bredda sina kunskaper och därmed anpassa sig till ekonomins behov. För att uppnå dessa mål och se till att yrkesutbildning fortsätter att vara en viktig politisk prioritering för alla på lång sikt röstade jag för förslaget i fråga.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) I Europa 2020-strategin anges nyckelfaktorerna för smart och hållbar tillväxt för alla (höjd sysselsättningsgrad, kompetenshöjning och fattigdomsbekämpning). Det som behövs när det gäller yrkesutbildning är att praktiska åtgärder vidtas på EU-nivå och i medlemsstaterna för att förverkliga strategin. Europas arbetstagare måste kunna anpassa sig till ekonomins krav. Politiska beslutsfattare måste göra det möjligt för människor att uppgradera och bredda sin kompetens.

Jag uppmanar medlemsstaterna att övervaka de åtgärder som genomförs för att underlätta övergången från skolan till arbetslivet genom att utveckla integrerade yrkesväglednings- och rådgivningsprogram, skapa bättre utbildningsmöjligheter för lärare och lägga grunden för ett partnerskap som främjar utbildning, framför allt på regional och lokal nivå.

När det gäller yrkesutbildning måste medlemsstaterna beakta de enskilda behoven hos lågkvalificerade arbetstagare, migranter, människor som tillhör etniska minoriteter, kvinnor, arbetslösa och personer med funktionshinder. Jag uppmanar medlemsstaterna att stödja innovativ verksamhet samt doktorandprogram och postdoktorprogram som kommer att stärka konkurrenskraften och främja en hållbar ekonomisk tillväxt.

Phil Prendergast (S&D), skriftlig. – (EN) Ungdomsarbetslösheten är en av de mest akuta utmaningarna i dagens ekonomiska klimat. Andelen arbetslösa är högre bland unga arbetstagare än bland den övriga befolkningen. Unga arbetstagare har även ofta otrygga tillfälliga arbeten med lägre lön och sämre rättsligt skydd. Det är oerhört viktigt att vi tar itu med detta. Prognosen från Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop) om att vi får 80 miljoner nya arbetstillfällen år 2020 är välkommen. Ett intressant faktum är att tyngdpunkten förskjuts mot industriell och teknisk utveckling med motsvarande förskjutning från lågutbildad arbetskraft. Dessa nya arbetstillfällen kräver arbetstagare med höga och medelhöga kvalifikationer. Insatser måste snabbt sättas in så att det finns arbetstagare med relevant utbildning för dessa arbetstillfällen. Vi måste därför se till att vår inställning till lärande handlar om resultat. Vi måste ge unga människor tillgång till livslångt lärande och till kurser med praktiska utbildningsmoment så att de kan ta dessa arbeten, växa och gå vidare i sin karriär. Jag tror att dessa förändringar av yrkesutbildningen gynnar ekonomierna i samtliga medlemsstater.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Å ena sidan ökar arbetslösheten bland ungdomar i Europa samtidigt som de unga i allt högre utsträckning har tillfälliga arbeten med otrygga villkor. Å andra sidan framgår det också tydligt att företag saknar kvalificerad arbetskraft med utbildning för de uppgifter de kan tänkas få. Det är därför viktigt att försöka få tillgången till arbetskraft att överensstämma med efterfrågan genom åtgärder, till exempel genom oberoende rådgivning om yrkesutbildning, genom att ta fram finansiering av yrkesutbildning och genom att skapa konkurrens mellan de instanser som erbjuder sådan

yrkesutbildning. Det slutliga syftet är att människor ska kunna få bättre arbete, men också "möjlighet att utforma framtidens arbetsplatser" som det heter i motiveringen.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* I idag röstade vi under Europaparlamentets plenarsammanträde i Strasbourg om betänkandet om EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin. Trots den ekonomiska krisens allvarliga återverkningar på den europeiska arbetsmarknaden kan vi förutsätta att sysselsättningen åter kommer att öka i Europa, åtminstone successivt, de närmaste tio åren. När det gäller yrkesutbildning måste de huvudinitiativ som anges i Europa 2020-strategin för smart, hållbar tillväxt för alla omvandlas till konkreta åtgärder på EU-nivå och i medlemsstaterna. Om de mål som anges i Europa 2020-strategin ska kunna uppnås måste EU-institutionerna och alla berörda på lokal och regional nivå prioritera yrkesutbildningen. I betänkandet av Nadja Hirsch välkomnas kommissionens åtgärder för att undanröja hinder, öka insynen och göra det lättare att jämföra olika utbildningssystem så att de lättare kan erkännas inbördes och sinsemellan. Här betonas också vikten av att styra utbildningen närmare arbetsmarknadens behov, vilket bidrar till att stimulera kreativitet och innovation.

Robert Rochefort (ALDE), *skriftlig. – (FR)* EU och medlemsstaterna bör öka sina insatser för att gynna sysselsättningen bland unga och minska ungdomsarbetslösheten genom att framför allt skapa större samstämmighet mellan yrkesutbildningssystem och arbetsmarknadens behov. Eftersom tolv miljoner okvalificerade arbetstillfällen försvinner i Europa fram till 2020 och eftersom människor behöver yrkesarbete längre för att vi trots de demografiska utmaningarna ska kunna behålla vår sociala modell är det avgörande att vi ökar insatserna för ett bättre livslångt lärande bland arbetstagare under deras yrkesverksamma år. I det hänseendet är den tanke som Nadja Hirsch framför i betänkandet intressant, nämligen att införa incitament för arbetsgivare till att uppmuntra sina anställda att delta i utbildningsprogram. För att bekämpa arbetslösheten bland icke-kvalificerad arbetskraft och främja anställningen av pensionärer måste dessutom erkännandet av nationella kvalifikationer mellan medlemsstaterna uppmuntras och kompetens som erhållits genom informellt lärande värdesätts.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade ja. Möjligheten och förmågan att lära och att kunna arbeta i internationella sammanhang är en förutsättning för ett framgångsrikt arbetsliv i en globaliserad ekonomi. Behovet ökar av rörliga, flexibla arbetstagare med internationell erfarenhet. I Europa 2020-strategin anges de viktigaste faktorerna bakom smart tillväxt (främja kunskap, innovation och utbildning och främja det digitala samhället), hållbar tillväxt (resurseffektivare produktion samtidigt som konkurrenskraften höjs) och en tillväxt för alla (höjd sysselsättningsgrad, kompetenshöjning och fattigdomsbekämpning). När det gäller yrkesutbildning krävs det konkreta insatser på EU-nivå och i medlemsstaterna för att gjuta liv i strategin. Trots den ekonomiska krisens allvarliga återverkningar på den europeiska arbetsmarknaden kan vi förutsätta att sysselsättningen åter kommer att öka i Europa, åtminstone successivt, de närmaste tio åren. Enligt den senaste prognosen från Cedefop om utbud och efterfrågan på kompetens i Europa kan antalet nya arbetstillfällen fram till år 2020 uppskattas till 80 miljoner.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Möjligheten och förmågan att lära sig nytt och kunna arbeta i internationella sammanhang är en förutsättning för ett framgångsrikt arbetsliv i en allt mer globaliserad ekonomi. Näringslivet efterlyser i allt högre grad ett utbud av lösningsorienterade utbildningar och yrkesutbildningar som är direkt relaterade till praktiska krav. Av betydelse är att den som nyligen har avslutat en yrkesutbildning eller

fortbildningskurs ska kunna ta med sig nyvunna färdigheter och kvalifikationer till arbetsplatsen.

Den resolution som antogs i dag är ett första steg mot att Europas arbetstagare får en ställning som gör att de kan anpassa sig till ekonomins krav. Människor måste få möjlighet att uppdatera och bredda sin kompetens. Istället för att kompetenshöjande åtgärder bara ses som ett sätt att hjälpa människor till bättre arbeten måste åtgärderna ge människorna förutsättningarna för att kunna utforma framtidens arbetsplatser och därmed aktivt bidra till en mer innovativ ekonomi.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Utbildning, yrkesutbildning och universaltanken om "livslångt lärande" är byggstenar för den europeiska integrationens framtid som ständigt måste övervinna nya utmaningar när det gäller att stödja Europa 2020-strategin. Vi kan inte förneka att arbetslösheten bland ungdomar ökar oroväckande snabbt. Problemen kring yrkesutbildningarna blir alltmer en prioritet för oss. Människor i början av sitt yrkesliv kan uppleva att arbetslösheten får en negativ inverkan på deras fortsatta insatser på arbetsmarknaden. Yrkesutbildningar medför möjligheten för människor att röra sig fritt på arbetsmarknaden, alltefter ekonomisk situation och efterfrågan inom en viss ekonomisk sektor. Nyttan och förtjänsterna med befintliga gränsöverskridande utbildningsprogram som Leonardo Da Vinci-programmet bör belysas och programmen förtjänar vårt stöd. De gör att enskilda personer kan få de kvalifikationer som utmärker den rörliga arbetskraften.

Rörligheten undanröjer de svårigheter som uppstår på grund av de olika arbetsmarknadernas naturliga variationer och ger unga arbetstagare tillgång till den enorma europeiska arbetsmarknaden, full av nya utmaningar och möjligheter att utnyttja vunna erfarenheter. Medlemsstaternas uppgift blir att underlätta övervakningen av och stödet till inrättande av samarbeten och informationsutbyten mellan skolor, yrkesutbildningsinstanser, forskningscentrer och företag. Unga arbetstagare tillför ny kunskap, kompetens och erfarenhet till EU:s arbetsmarknad.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder betänkandet. Jag anser dock att nedskärningarna i programmen för livslångt lärande respektive programmet Människor är oacceptabelt stora.

Michèle Striffler (PPE), *skriftlig*. – (FR) Kampen mot ungdomsarbetslösheten måste prioriteras av samtliga europeiska regeringar. Vi måste ge europeiska ungdomar ett fullödigt, attraktivt och konkurrenskraftigt erbjudande inom yrkesutbildningen som gör att de lättare kan få anställning. Jag anser framför allt att yrkesutbildning och livslångt lärande ska överensstämma bättre med arbetsmarknadens behov. Högre utbildning bör dessutom kombineras med yrkesutbildning genom till exempel en prioritering av varvad yrkesutbildning och arbete. Jag röstade följaktligen ja till Hirsch-betänkandet.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Ungdomsarbetslösheten i Europa ligger på 21 procent och rör i dagsläget över 5,5 miljoner unga européer som riskerar att utestängas från samhället på grund av att det saknas sysselsättningsmöjligheter. De tvingas även acceptera otrygga anställningar. Yrkesutbildning och utbildning är de stora utmaningarna för EU i dag och de tas också upp i Europa 2020-strategin. Målet är att minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till mindre än tio procent och att senast år 2020 kunna ge 40 procent av de unga möjligheten att slutföra en högre utbildning. Det är ganska ambitiösa mål men de behövs för att skapa ekonomisk tillväxt och för att medlemsstaterna ska bli mer konkurrenskraftiga, vilket i sin tur skapar arbetstillfällen.

Jag röstade ja till betänkandet eftersom jag tycker att det är av största vikt att vi har en långsiktig strategi på EU-nivå som också innebär att vi kan hantera den strukturella arbetslösheten och ungdomsarbetslösheten. I det hänseendet är det viktigt att fortsätta stödja små och medelstora företag, eftersom de står för 50 procent av alla nya arbetstillfällen, och att investera i kontinuerligt livslångt lärande. Slutligen vill jag nämna behovet av att erkänna yrkeskvalifikationer, vilket skulle förbättra förutsättningarna för att öka rörligheten bland yrkesarbetande och studenter.

Niki Tzavela (EFD), *skriftlig. – (EL)* Kampen mot ungdomsarbetslösheten är en av de viktigaste utmaningarna för EU. För att hantera problemet måste vi investera mer i utbildning och yrkesutbildning för ungdomar, så att de står rustade inför framtida utmaningar på arbetsmarknaden, som samtidigt blir allt mer krävande. I betänkandet konstateras det också med all rätt att Europeiska socialfonden skulle kunna bidra mer till utbildningen av ekonomiskt utsatta grupper. Särskilt viktigt, vilket jag själv har framfört vid flera tillfällen, är förslaget att underlätta arbetskraftens rörlighet på den inre marknaden. Det behövs ett europeiskt samarbete för att utarbeta en gemensam politik på området. Av dessa skäl gav jag det här betänkandet mitt stöd.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig. – (LT)* Den bristande överensstämmelsen mellan ungdomarnas kvalifikationer och behoven på arbetsmarknaden är ett av skälen till att Litauen har en fruktansvärt hög ungdomsarbetslöshet (34 procent). År 2010 saknade 52 procent av alla arbetslösa ungdomar (50 000) som registrerade sig vid den litauiska arbetsförmedlingen yrkesutbildning. Ungdomarnas ringa utsikter att hitta lämpliga jobb i mitt land har lett till en enorm utvandringssvåg – de senaste åren var 50 procent av de litauer som emigrerade 20–34 år. Behovet av rörlig och flexibel arbetskraft växer och därför måste vi hjälpa Europas arbetskraft att anpassa sig till behoven i ekonomin och ge dem möjlighet att höja sin kompetens och öka sina kunskaper. Det är viktigt att yrkesutbildningen är tillgänglig för alla. Jag är glad över att föredraganden förstår detta. Finansiering via ESF kan bli oerhört värdefullt och bidra till att förbisedda grupper i det litauiska samhället får yrkesutbildning. Det är också på tiden att EU vidtar effektiva och kreativa åtgärder för att genomföra de mål som anges i Europa 2020-strategin, till exempel minska andelen ungdomar som slutar skolan i förtid till mindre än tio procent och se till att 40 procent av ungdomarna får utbildning på universitetsnivå.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig. – (EN)* Både yngre och äldre borde ha tillgång till yrkesutbildning och fortbildning. Både programmet för livslångt lärande och programmet Människor ger ovärderliga möjligheter för den som vill lära sig nya färdigheter och hitta nytt arbete. Dagens arbetslöshetssiffror, särskilt bland ungdomar, är oroande och mer måste göras för att se till att ungdomar kan skaffa sig avgörande färdigheter och kompetens. Jag är helt övertygad om att ESF har en viktig roll när det gäller yrkesutbildning och annan utbildning. Det är viktigt att människor med lägre inkomster kan få ekonomiskt stöd, så att de kan gå kurser som i sin tur kan ge dem möjlighet att bli helt integrerade på arbetsmarknaden.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Europa 2020-strategin ska skapa smart och hållbar tillväxt för alla. Det är också mycket viktigt att ha ett resultatorienterat synsätt när det gäller lärande. "Livslångt lärande" är absolut en prioritering för våra medborgare. Därför måste tillgången till yrkesutbildning vara en prioritering för oss.

Betänkande: Gay Mitchell (A7-0187/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstar ja till det här betänkandet, där finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete utvärderas. Jag noterar också betydelsen av den mekanism som ska avlösa instrumentet i år. Jag instämmer i föredragandens kritik av att den granskning som gjorts av parlamentet inte erkändes av medlemsstaternas företrädare eller av förvaltningskommittén.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade ja till betänkandet om förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete – tillvaratagna erfarenheter och riktlinjer för framtiden. År 2011 är en strategisk tidpunkt för att dra lärdomar av fyra år med förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete. Ytterligare förenkling och anpassning till nya utmaningar, till exempel klimatförändringarna, liksom definitionen av den externa dimensionen i EU:s inrikespolitik är viktiga faktorer som måste beaktas. Jag stöder punkten i resolutionen om att det kommande instrumentet för att ge utvecklingsbistånd från EU måste vara lämpligt rustat i ekonomisk mening. EU har åtagit sig att arbeta för det kollektiva målet att senast 2015 lägga 0,7 procent av bruttonationalinkomsten, BNI, på offentligt utvecklingsbistånd. Den nuvarande nivån på EU:s stöd måste höjas markant för att nå målet. Samordning och uppdelning av arbetsuppgifter måste vara vägledande principer för programplaneringen inom ramen för det nya utvecklingsinstrumentet. Tanken på ett europeiskt strategidokument bör fullföljas med hög prioritet och i denna process måste Europaparlamentet medverka aktivt. Parlamentet måste få möjlighet att försvara särdragen i EU:s utvecklingspolitik i instrumentet för utvecklingssamarbete efter 2013, genom att på samma villkor som rådet granska besluten om strategisk programplanering.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Instrumentet för utvecklingssamarbete är ett av EU:s ytterst altruistiska projekt och går ut på att stödja utvecklingsländer utan villkor eller andra intressen. Den totala avsaknaden av nyttoaspekter i EU:s engagemang måste medföra att EU-institutionerna ger bidragen en betydligt effektivare riktning och fokuserar på fattigdomsbekämpning och uppfyllandet av millennieutvecklingsmålen.

Jag betonar behovet av ökad insyn i alla bidrag som öronmärks för detta, framför allt för att förbättra bedömningen av vilka konsekvenser instrumentet har för befolkningen i dessa länder. Bidragen måste åtföljas av en verkningsfull socialpolitik i utvecklingsländerna. De måste på medellång och lång sikt vara det "spö" som de aktuella folken använder för att lära sig "fiska" och bli självförsörjande.

Vi får inte glömma att 2010 var Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Just därför måste instrumentet för utvecklingssamarbete fortsätta bekämpningen även i utvecklingsländer genom att lämna viktiga bidrag som kan ge rimliga levnadsvillkor för så många medborgare som möjligt.

Pino Arlacchi (S&D), *skriftlig. – (EN)* Syftet med betänkandet om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete är att parlamentet anger sin ståndpunkt i frågan på ett tidigt stadium. Ståndpunkten ska bygga på erfarenheter som dras efter granskningen av hur vårt utvecklingssamarbete har genomförts.

Jag uppskattade den metod som föredraganden använde vid bedömningen av resultatet av och villkoren för EU:s utvecklingssamarbete. Föredraganden anger tydligt att kommissionen trots en konstruktiv dialog inte ändrade sitt agerande i utvecklingsfrågorna

på det sätt som parlamentet rekommenderade. Parlamentets ståndpunkt återgavs bara sporadiskt i de förslag till genomförandeåtgärder som kommissionen lämnade till förvaltningskommittén för finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete.

Detta är delvis förståeligt. Föredragandens främsta partner var generaldirektoratet för yttre förbindelser, vars uppdrag är att gynna EU:s intressen i världen. Men utvecklingssamarbetet är det enda politikområde inom de yttre åtgärderna (förutom humanitärt stöd) som inte utformas för att gynna EU:s intressen utan för att försvara vår planets mest utsatta befolkningsgruppers intressen. Eftersom den ståndpunkt som framförs i betänkandet fullt ut avspeglar denna övergripande anda röstade jag ja till det.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag gav mitt stöd till Gay Mitchells betänkande eftersom jag anser att vi måste öka parlamentets medverkan i utvecklingsländerna när vi utarbetar strategier för dessa länder, till exempel för fattigdomsbekämpningen. Europeiskt utvecklingsbistånd måste också få tillräcklig finansiering. EU har lovat att senast 2015 avsätta 0,7 procent av sin bruttonationalinkomst, BNI, till offentligt utvecklingsbistånd, vilket innebär att dagens nivå måste höjas.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Slutdatumet för att uppfylla millennieutvecklingsmålen ligger inom tidsramen för det första finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete. Det pågående samarbetet med lokala myndigheter måste därför utökas och deras roll när det gäller att bekämpa fattigdom och svält, förbättra vattenförsörjning och hälso- och sjukvård och stimulera lokal ekonomisk utveckling måste förstärkas. Livsmedelstryggheten, utmaningarna inom jordbrukssektorn och livsmedelsproduktionen och krisen med ökade levnadskostnader måste tas upp vid utformningen av finansieringsinstrumenten och av en övergripande politik för utvecklingssamarbete och samverkan. Jag välkomnar det som sägs om detta i betänkandet. Jag håller med om att kommissionen måste sammanställa information om budgetstödet i stort, med detaljerade uppgifter om sektorsinriktat stöd, stöd till specifika projekt och lokala myndigheter. Den informationen kan vara till hjälp framöver i strävan efter att fördela resurser och ekonomiskt stöd mer effektivt, och därmed göra det möjligt att identifiera alla problem som kan uppstå i fördelningssystemet. Det bör leda till en mer konsekvent politik.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Det övergripande målet med utvecklingssamarbetet är att utrota fattigdomen i partnerländerna, vilket inbegriper att uppfylla millennieutvecklingsmålen. För att uppnå dessa mål behöver EU ett särskilt finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete. Kommissionen har åtagit sig att lägga fram ett lagstiftningsförslag om finansieringsinstrumenten för externa åtgärder senare i år, och att se över de externa finansieringsinstrumentens övergripande struktur när man diskuterar nästa fleråriga budgetram. Jag röstade ja till dokumentet, där parlamentets ståndpunkt fastställs i fråga om det nya finansieringsinstrumentet för EU:s utvecklingssamarbete. Jag håller med om att det kommande instrumentet för att ge utvecklingsbistånd från EU måste vara lämpligt rustat i ekonomisk mening, med tanke på EU:s åtagande att 0,7 procent av unionens bruttonationalinkomst ska läggas på offentligt utvecklingsbistånd senast 2015.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade mot Europaparlamentets resolutionsförslag om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete med de områden, regioner och länder som samarbetet omfattar på grund av förslagen om hur den olagliga invandringen ska hanteras. Framför allt hävdas att utvecklingsstödet till

migration inte ska användas till att stärka gränsförvaltningen och motverka olaglig invandring. Den ståndpunkten är oförenlig med vår politiska strategi, där förstärkta gränskontroller och bekämpning av olaglig invandring prioriteras tydligt, och vi menar därför att ytterligare resurser bör satsas på det området. Jag bestämde mig därför för att rösta nej till förslaget.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig. – (IT)* Utvecklingssamarbete är en av de centrala principer som ligger till grund för mitt arbete. Jag anser att Gay Mitchells utmärkta betänkande på ett förtjänstfullt sätt lyfter fram de områden där EU kan och bör bli bättre. Erfarenheterna från finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete har varit avgörande för att förstå hur EU bör agera när det gäller nästa fleråriga budgetram. Om vi vill att finansieringsinstrumenten ska bli effektiva måste vi upprätta en finansiering som är oberoende av andra åtgärder, räkna om kvoterna och se över hur instrumenten tillämpas. Översynen måste grundas på en grannskapspolitik som ser till de fattigare ländernas varierande behov, och inte bara till EU:s egna intressen. Det är min bestämda uppfattning att EU:s utvecklingspolitik måste utarbetas av parlamentet och rådet tillsammans och att artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt bör gälla också inom detta område. Dessa principer anges tydligt i det aktuella betänkandet, och jag har därför röstat ja.

Philippe Boulland (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag välkomnar antagandet av Gay Mitchells betänkande som syftar till att fastställa parlamentets ståndpunkt gällande det nya finansieringsinstrument som utformats för att reglera Europeiska unionens utvecklingssamarbete, med utgångspunkt i lärdomarna från genomförandet av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete.

Jag vill i sammanhanget påpeka att fattigdomen ligger kvar på en hög nivå i de områden, regioner och länder som omfattas av utvecklingssamarbetet och att vi måste öka medlen för att angripa de problem som följer av fattigdom, i synnerhet undernäring, hälsoproblem, utbildning och tillgång till dricksvatten, i stället för att gå i riktning mot system för att reglera invandringen, som faller inom ramen för andra finansieringssystem.

Utvecklingsbiståndet måste möjliggöra för de berörda befolkningarna att bo kvar inom sina geografiska områden.

Regleringen av invandringen måste ske via andra finansieringsinstrument och leda till att Frontex ges ökade resurser.

Så har jag resonerat inför omröstningen om detta betänkande.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Till att börja med vill jag välkomna EU:s ansträngningar att utrota fattigdomen i utvecklingsländerna. Ett internationellt samarbete inriktat på att främja dessa länders självförsörjning och oberoende är rätta vägen mot social och politisk fred på internationell nivå, något som i grunden kommer att påverka de stödmottagande befolkningarna och dessutom leda till en lösning på Europas invandringsproblem. Jag stöder därför ett ökat EU-stöd till detta ändamål, liksom inrättandet av ett finansieringsinstrument med den specifika inriktningen.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* I samband med debatten om nästa fleråriga budgetram efter 2013 är det särskilt viktigt att på nytt fastställa och tydliggöra de ståndpunkter som parlamentet har intagit om ett nytt finansieringsinstrument för EU:s utvecklingssamarbete, utifrån lärdomarna från genomförandet av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete under perioden 2007-2013. Till att börja med anser jag det vara

av största vikt att millennieutvecklingsmålen fortsätter att prioriteras inom ramen för det nya instrumentet. För att kunna uppfylla dessa mål – i synnerhet utrotandet av fattigdomen – är det viktigt att alla kommande instrument får realistiska och tillräckliga finansiella resurser. Kommissionen bör se till att EU:s bistånd ligger i linje med de utvecklingsmål som har ställts upp på internationell nivå. Jag vill också upprepa att det är viktigt att stödkriterierna för utvecklingsländer som får stöd via instrumentet tillämpas korrekt. Jag vill framhålla att det nya finansieringsinstrumentet bör utgöra grunden för ett riktat och mer flexibelt bistånd i bräckliga situationer. Jag anser att det bör bidra till att säkerställa en verklig koppling mellan katastrof-, återanpassnings- och utvecklingsbistånd. Avslutningsvis vill jag gratulera Gay Mitchell till det betänkande han har lagt fram, och jag stöder förslagen i betänkandet.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Under senare årtionden har en mängd offentliga och privata organisationer genomfört ett stort antal biståndsprogram i utvecklingsländerna. De otillräckliga framsteg som hittills har uppnåtts, den bristande samordningen vad gäller gemensamma mål (Världshälsoorganisationen) och bristen på tydliga riktlinjer för hur målen ska uppnås gör det nödvändigt att införa ett nytt finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete, såsom framgår av betänkandet och vilket också är min åsikt. Instrumentet måste emellertid utformas på ett smart sätt, och det måste vara så beskaffat att den rådande situationen förbättras utan att det leder till ytterligare resursslöseri. Ska detta projekt bli verkligt effektivt måste åtgärder vidtas på två fronter. För det första måste helt nya medel avsättas till utrotandet av fattigdomen, med tanke på att det är det primära målet; medlen får inte hämtas från redan pågående projekt. För det andra anser jag att EU måste gå in för arbetet mer helhjärtat. Samordning och arbetsfördelning måste vara de styrande principerna vid planeringen av det nya finansieringsinstrumentet.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Syftet med detta betänkande är att fastställa parlamentets preliminära ståndpunkt avseende ett nytt finansieringsinstrument för EU:s utvecklingssamarbete, på grundval av den tidigare förordningen. Jag anser att det är av stort värde för instrumentet att parlamentet bidrar till dess nya utformning i detta tidiga skede och stöder därför initiativet. Jag anser att de värden som kännetecknar Europaparlamentets verksamhet, inte minst främjandet av demokrati och värnandet om mänskliga rättigheter, kan bidra positivt till att skapa ett verktyg som är vassare, mer effektivt och heltäckande. Enligt min mening är det rätt intressant hur frågan analyseras i betänkandet: man föreslår nya strategier som nu måste diskuteras under de kommande månaderna, i synnerhet vad gäller behovet av ett mer differentierat stöd till utvecklingsländerna genom att dessa indelas i olika grupper. Man visar också på behovet av ett tillförlitligt och konsekvent arbete med retrospektiva studier inom området och föreslår en ny strategi för utvecklingsbistånd grundad på ökad differentiering, medverkan av det civila samhället och strikta urvalskriterier.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Nu när finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete har funnits i fyra år är det dags att utvärdera hur det har fungerat, för att förbättra framtida finansieringsinstrument inom området.

Det är nu uppenbart att det finns behov av att parlamentet fortsätter att utöva sin demokratiska kontroll över detta och kommande finansieringsinstrument. Än mer uppenbart är att utvecklingsländernas nationella parlament måste medverka vid utarbetandet av strategiska nationella dokument som berör EU-bistånd.

Jag hoppas att bistånds nivåerna inte ska minska utan snarare öka, när så är möjligt, och att man undersöker hur det verkligen ska komma de fattigaste befolkningarna till del. Under hela processen kan det inte nog betonas att det civila samhället måste få en avgörande roll. De skiftande förhållandena i utvecklingsländerna ska inte bemötas på samma sätt, utan snarare på ett differentierat sätt, där man bör ha i åtanke att traditionellt ekonomiskt bistånd i många fall kan bli mindre viktigt, exempelvis när det gäller de så kallade tillväxtekonomierna.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande av Gay Mitchell handlar om förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete – tillvaratagna erfarenheter och riktlinjer för framtiden. Förordning (EG) nr 1905/2006 trädde i kraft för fyra år sedan och det är nu dags att analysera den och lära av eventuella misstag och brister, eftersom kommissionen före sommaren avser att lägga fram förslag om den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013. Jag stöder föredragandens förslag – inte minst uppnåendet av millennieutvecklingsmålen, fattigdomsutrotningen och förslaget att tjugo procent av resurserna ska gå till hälsa och grundläggande utbildning, den särskilda inriktningen på klimatfrågor, en ny strategi för stödet till utvecklingsländer med krav på respekt för mänskliga rättigheter, och en mer effektiv användning av knappa resurser. Jag har därför röstat ja.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betänkandet innehåller en utvärdering av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete, fyra år efter det att genomförandeförordningen trädde i kraft. Utvärderingen är viktig ur flera perspektiv. Den innehåller adekvata och kritiska analyser av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete och av EU:s politik för utvecklingssamarbete, som vi anser vara riktig och nödvändig.

I betänkandet hävdas att syftet med utvecklingspolitiken inte ska vara att tjäna EU:s egna intressen, utan i stället att försvara intressena hos de mest marginaliserade och sårbara befolkningarna på jorden. Man uppmärksammar den överdrivna inriktningen på att den privata sektorn ska stå för investeringarna, och på nedskärningarna inom den offentliga sektorn, man pekar på risken med att hämta medel från sektorer som redan är underfinansierade och nämner som ett exempel stödet till lokala myndigheter. Vidare kritiserar alla försök att minska medlen till finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete och Europeiska utvecklingsfonden, och man betonar än en gång att framstegen vad gäller millennieutvecklingsmålen är otillräckliga och att det finns ett behov av att öka det offentliga utvecklingsbiståndet.

Icke desto mindre anser vi att betänkandet kunde och borde ha gått längre på var och en av dessa punkter, i synnerhet vad gäller att förorda konsekvens mellan de mål som formulerats inom politiken för utvecklingssamarbete och EU:s olika sektorspolitiska områden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betänkandet innehåller en utvärdering av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete, fyra år efter det att genomförandeförordningen trädde i kraft.

Utvärderingen är viktig ur flera perspektiv. Den innehåller adekvata och kritiska analyser av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete och av EU:s politik för utvecklingssamarbete, som vi anser vara riktig och nödvändig.

I betänkandet hävdas exempelvis att syftet med utvecklingspolitiken inte ska vara att tjäna EU:s egna intressen, utan i stället att försvara intressena hos de mest marginaliserade och sårbara befolkningarna på jorden. Man uppmärksammar den överdrivna inriktningen på att den privata sektorn ska stå för investeringarna, och på nedskärningarna inom den offentliga sektorn och man pekar på risken med att hämta medel från sektorer som redan är underfinansierade. Som ett exempel nämns stödet till lokala myndigheter. Vidare kritiserar alla försök att minska medlen till finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete och Europeiska utvecklingsfonden, och man betonar än en gång att framstegen vad gäller millennieutvecklingsmålen är otillräckliga och att det finns ett behov av att öka det offentliga utvecklingsbiståndet.

Icke desto mindre anser vi att betänkandet kunde och borde ha gått längre på var och en av dessa punkter, i synnerhet vad gäller att förorda konsekvens mellan de mål som formulerats inom politiken för utvecklingssamarbete och EU:s olika sektorspolitiska områden.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig. – (SK)* I betänkandet granskas finansieringsinstrumentets effektivitet för utvecklingssamarbetet mot bakgrund av diskussionen om den fleråriga budgetramen. En översyn av den övergripande strukturen för alla externa finansieringsinstrument verkar vara påkallad. Till de aspekter som främst bör beaktas hör eventuella ytterligare förenklingar, anpassning till nya utmaningar som klimatförändringarna, och vart den externa dimensionen av EU:s inre politik bör hänföras. Som jag ser det är det också viktigt att inrätta förfaranden och strukturer för att säkerställa att utvecklingssamarbetet förblir ett oberoende politikområde med egna specifika mål.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Jag välkomnar Gay Mitchells betänkande. Det syftar till att fastställa Europaparlamentets ståndpunkt avseende den framtida finansieringen av EU:s utvecklingsbistånd före offentliggörandet av den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013. I framtiden måste det alltid finnas tillräckliga medel för EU:s utvecklingssamarbete.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig. – (FR)* Biståndspolitikerna är varken en altruistisk skyldighet eller ett sätt för tidigare kolonialmakter att lätta sitt samvete, när det har förekommit kolonisering. Den är en gren av utrikespolitiken, i egen rätt. Den bör emellertid också ingå som en viktig del i en strategi för att vända flyktingströmmarna och möjliggöra för befolkningarna att stanna i eller återvända till sitt ursprungsland och leva ett liv där i värdighet och ökande välbefinnande. Eftersom båda dessa områden faller inom ramen för medlemsstaternas suveränitet är flertalet av de institutionella och finansiella kraven i Mitchell-betänkandet oacceptabla.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag välkomnade detta betänkande eftersom 2011 är en strategisk tidpunkt för oss att dra lärdomar från de fyra årens tillämpning av förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete. Syftet med betänkandet är att på ett tidigt stadium fastställa parlamentets ståndpunkt gällande ett nytt finansieringsinstrument för EU:s utvecklingssamarbete, på grundval av lärdomarna från vår kontroll av tillämpningen av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete. Jag instämmer i att det krävs en differentierad strategi för den heterogena gruppen av utvecklingsländer, och i att traditionellt ekonomiskt bistånd kan bli mindre relevant för tillväxtländer. Jag menar att stödet till tillväxtländer bör fortsätta att inriktas på att stärka partnerlandets skattepolitik och främja mobilisering av inhemska skatteintäkter, samtidigt som man främjar en hållbar ekonomisk

tillväxt, vilket bör leda till minskad fattigdom och minskat stödberoende. Vi måste avstå från att utnyttja budgetstöd i länder där insyn i de offentliga utgifterna inte kan garanteras. Budgetstöd måste alltid åtföljas av åtgärder för att utveckla mottagarlandets parlamentariska kontroll och granskningsförmåga och öka öppenheten och medborgarnas tillgång till information, och det civila samhället bör involveras i tillsynen av budgetstödet.

Jan Kozłowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag anser att Mitchell-betänkandet, som är ett ypperligt betänkande, tar upp många viktiga frågor, och jag bestämde mig därför för att rösta ja. Jag tror att det viktigaste när man tittar på hur finansieringsinstrumenten för utvecklingsbistånd ska utformas i framtiden är att komma ihåg att utvecklingspolitikens överordnade mål måste vara att gradvis minska biståndsberoendet och se till att landet i fråga i slutänden uppnår totalt oberoende. Med det i åtanke bör finansieringsinstrumenten utformas på ett sådant sätt att de säkerställer långsiktig ekonomisk tillväxt i utvecklingsländerna.

Möjligheterna att nå detta mål hänger nära samman med utvecklingsbiståndets förutsägbarhet, eftersom ett sådant stöd tillsammans med mobilisering av inhemska skatteintäkter utgör den nödvändiga grunden för att partnerländerna ska kunna utforma en lämplig och effektiv utvecklingsstrategi. En annan avgörande fråga är enligt min mening att öka Europaparlamentets kontroll och inflytande över Europeiska utvecklingsfonden. Jag anser att bristen på demokratisk kontroll över fonden inverkar negativt på insyn och öppenhet i utvecklingspolitiken.

Krzysztof Lisek (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag röstade ja till detta betänkande. Finansiering av utvecklingssamarbete kräver en noga genomtänkt lagstiftning, och i betänkandet sammanfattas vilka prioriteringar som bör vägleda oss i det arbetet. EU:s mål vid upprättandet av detta instrument är att se till att utvecklingsländerna får ett särskilt EU-stöd. Med tanke på våra nuvarande ansträngningar för att bemästra finanskrisen blir de fattigare ländernas problem mer uppenbara än någonsin. Finansieringsinstrumentet för utvecklingsbistånd syftar till att hjälpa fattigare partnerländer inom områdena handel och regional integration, miljö och förvaltning av naturresurser, infrastruktur, vatten och energi, landsbygdsutveckling, jordbruk och livsmedelssäkerhet, mänsklig utveckling och social sammanhållning. Dessutom vill vi stödja utvecklingen av offentliga system, demokrati, mänskliga rättigheter och ekonomiska och institutionella reformer, samt förhindra konflikter och försvagade stater.

Samtliga ovan nämnda mål är ytterst viktiga när det gäller att förbättra säkerheten i fattiga regioner. Att hjälpa andra länder att bygga stabila demokratiska samhällen i länder där det råder rättssäkerhet, där mänskliga rättigheter respekteras och yttrandefrihet garanteras och där det finns en stabil rättsapparat, ett territoriellt försvar och väpnade styrkor, är en lovvärd strategi. Jag hoppas att vi ska lyckas sätta den i verket i större skala genom att använda de ekonomiska medlen än mer effektivt.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det framtida finansieringsinstrumentet för EU:s utvecklingsbistånd måste ges tillräckliga ekonomiska resurser. EU har satt som gemensamt mål att senast 2015 lägga 0,7 procent av bruttonationalinkomsten på offentligt utvecklingsbistånd. För att nå det målet måste den nuvarande nivån på EU:s bistånd väsentligen öka. Med tanke på mervärdet i kommissionens bistånd och kommissionens nya roll för att samordna unionens och medlemsstaternas utvecklingspolitik (artikel 210 i EUF-fördraget), bör den andel offentligt utvecklingsbistånd som slussas via EU-budgeten

åtminstone ligga kvar på en stabil nivå. De årliga beloppen för det nya instrumentet för utvecklingssamarbete under nästa fleråriga budgetram bör väsentligen öka i reala termer.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det är nu dags att utvärdera hur finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete har utnyttjats, nu när det har varit på plats i fyra år. Det är det enda sättet för oss att förbättra det, så att det blir mer effektivt i framtiden. Det är viktigt att parlamentet får ett inflytande över kontrollen av både detta och framtida finansieringsinstrument. Trots den ekonomiska kris vi upplever är det viktigt att bevara dessa instrument för att bistå utvecklingsländerna så att de inom en nära framtid kanske kan öka sitt välstånd, samtidigt som levnadsvillkoren för befolkningarna i dessa så kallade tillväxtländer förbättras.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Det framtida finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete måste få tillräckliga medel nu när millennieutvecklingsmålen snart ska vara uppfyllda. Givarländerna måste respektera sina åtaganden att senast 2015 lägga 0,7 procent av bruttonationalinkomsten på officiellt utvecklingsbistånd. Som jag redan har sagt finns det inga skäl att minska biståndet. Det offentliga utvecklingsbiståndet uppgår för närvarande till drygt 120 miljarder US-dollar. Vi kan göra mer och vi kan göra det bättre. Men då räcker det inte med ökade resurser. Att lyfta in Europeiska utvecklingsfonden i budgeten skulle vara ett stort framsteg så länge det inte leder till att de totala finansieringsbeloppen på EU-nivå minskar. Jag är också positiv till "mer" budgetstöd, oavsett om det är allmänt eller sektorsspecifikt, och till färre projekt närhelst de makroekonomiska och styrningsrelaterade kriterierna så medger. För det första skulle det möjliggöra en snabb mobilisering av ekonomiska resurser i syfte att återuppbygga och konsolidera staten. För det andra är det den enda sortens bistånd som vi säkert vet kommer att absorberas optimalt. Slutligen anser jag att vi måste se till att det här biståndet blir mer effektivt.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* EU:s principer för att ge bistånd till utvecklingsländer som inte omfattas av Cotonouavtalet eller av Europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet är mycket viktiga. Genom det här finansieringsinstrumentet är det möjligt att ge ekonomiskt bistånd till AVS-länder (stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet) för att omstrukturera sockerproduktionen, och tanken är att ekonomiskt stöd ska gå till följande fem program: livsmedelssäkerhet, miljö och hållbar utveckling av naturresurser inklusive energi, migration och beviljande av asyl, investeringar i mänskliga resurser, lokala myndigheters och icke-statliga organisationers roll i utvecklingsprocessen. Jag röstade ja.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Att främja välstånd i så kallade utvecklingsländer är en nödvändig åtgärd, i synnerhet för att förhindra att en flodvåg av migranter väller in i Europa. För närvarande hanteras detta genom en rad olika program. Syftet med betänkandet är emellertid att öka det ekonomiska biståndet. Det kan jag inte ställa mig bakom. Med tanke på EU:s nuvarande ekonomiska svårigheter kan vi i nuläget inte ge sådant bistånd. Dessutom är det medlemsstaterna och inte EU som ska bestämma hur deras utvecklingsbistånd ska användas.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Tanken att ge utvecklingsländer en hjälpande hand och (dessutom) erbjuda dem ekonomiskt bistånd bör varmt välkomnas. Humanitära principer och strävan efter en global balans utgör rimliga skäl för detta. EU ger redan nu bistånd genom en rad olika program. Icke desto mindre vill man i betänkandet upprätta

fler instrument för att därigenom utöka utvecklingsbiståndet. Enligt subsidiaritetsprincipen bör dock utvecklingsbistånd vara en fråga för de enskilda staterna.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Utvecklingssamarbete är den enda utrikespolitiska åtgärden som försvarar de mest marginaliserade och sårbara grupperna i samhället. Kommissionen måste anstränga sig till det yttersta för att se till att lämpligt och tillräckligt bistånd går till att utveckla den inhemska privata sektorn och de små och medelstora företagen i låginkomstländer. Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt migration. Det är viktigt att se till att pengar som är öronmärkta för att bekämpa olaglig invandring används till just detta. Det bör också uppmärksammas att det krävs en grundlig analys av allmänna mål, prioriterade områden och förväntade resultat samt av fördelningen av medel när man upprättar ett nytt finansieringsinstrument enbart för utvecklingsländer.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* År 2011 är en strategisk tidpunkt för oss att utvärdera fyra års tillämpning av förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete. Kommissionen har meddelat att den kommer att lägga fram sitt förslag till den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013 före sommaruppehållet, och att den kommer att lägga fram lagstiftningsförslag för finansieringsinstrumenten för yttre åtgärder senare i år. Syftet med betänkandet – som jag röstar ja till – är att på ett tidigt stadium fastställa parlamentets ståndpunkt när det gäller ett nytt finansieringsinstrument för EU:s utvecklingssamarbete, på grundval av lärdomarna från vår kontroll av tillämpningen av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete under den senaste fyraårsperioden. Jag vill betona att följande områden måste främjas: lämplig finansiering inom ramen för tillgängliga resurser, effekterna av kriterierna för fattigdomsbekämpning och offentligt utvecklingsbistånd, geografiska och tematiska program, planeringsförfaranden för EU-bistånd omfattande bättre samordning och arbetsfördelning, samt åtgärder för att fylla de demokratiska luckorna där parlamentet uppmanas att delta i beslutsprocessen.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete har nu varit i kraft i fyra år. Kommissionen kommer snart att lägga fram sitt förslag till den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013 och lagstiftningsförslag för finansieringsinstrumenten för yttre åtgärder senare i år. Syftet med betänkandet är att på ett tidigt stadium fastställa parlamentets ståndpunkt när det gäller ett nytt finansieringsinstrument.

I betänkandet presenteras vilka lärdomar som dragits, med särskild tonvikt på Europaparlamentets erfarenheter under den demokratiska kontrollen av genomförandet av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete. En del av betänkandet ägnas åt framtidsutsikterna och slutligen tittar man på de geografiska och tematiska programmen där man framhåller behovet av stränga kriterier för rätt till budgetstöd och betonar att det civila samhället spelar en viktig roll för utvecklingen och tillämpningen av förfarandet med delegerade akter för de beslut som uppfyller kriterierna i artikel 290 i EUF-fördraget. Jag röstade ja till förslaget, för att Europaparlamentet ska ges möjlighet att kontrollera strategiska beslut i programplaneringen på jämlik fot med rådet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på att fyra år har gått sedan förordning (EG) nr 1905/2006 trädde i kraft och kommissionen redan har aviserat att den ska lägga fram förslag om den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013, finns ett behov av en kort analys av de resultat som nåtts sedan dess och av framtida utvecklingsmetoder.

Det viktigaste är att betona att detta är "det enda området för utrikespolitiska åtgärder [...] som *inte* har utformats för att tjäna EU:s intressen utan för att försvara de mest marginaliserade och sårbara befolkningarnas intressen på jorden". Därför bör Europaparlamentet ha en mer framträdande roll, för att det på olika sätt skänker demokratisk legitimitet, men också för vad det kan ge både materiellt och förfarandemässigt. Det bör också framhållas att målet måste vara att utrota fattigdomen, med hänvisning till begreppet "grundläggande sociala tjänster", i syfte att lindra de fattigaste befolkningarnas extrema sårbarhet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstar ja. År 2011 är en strategisk tidpunkt för oss att utvärdera fyra års tillämpning av förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete. Kommissionen har meddelat att den kommer att lägga fram sitt förslag till den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013 före sommaruppehållet och lagstiftningsförslag för finansieringsinstrumenten för yttre åtgärder senare i år. Syftet med betänkandet – som jag röstar ja till – är att på ett tidigt stadium fastställa parlamentets ståndpunkt när det gäller ett nytt finansieringsinstrument för EU:s utvecklingssamarbete, på grundval av lärdomarna från vår kontroll av tillämpningen av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Syftet med det betänkande som i dag har antagits är att fastställa parlamentets ståndpunkt när det gäller ett nytt finansieringsinstrument för EU:s utvecklingssamarbete, på grundval av lärdomarna från vår kontroll av tillämpningen av finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete. I motsats till parlamentet verkade inte medlemsstaterna fokusera på att kontrollera om kommissionens förslag är förenliga med lagbestämmelserna om finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete.

Det bör därför klargöras att utvecklingssamarbete är det enda området för EU:s utrikespolitiska åtgärder som inte har utformats för att tjäna EU:s intressen utan för att försvara de mest marginaliserade och sårbara befolkningarnas intressen på jorden genom fattigdomsbekämpning och en hållbar mänsklig, social och ekonomisk utveckling – kort sagt allas rätt till ett värdigt liv.

Parlamentet framhåller att dessa åtgärder är viktiga och efterlyser därför ett instrument som ger EU möjlighet att finansiera sådana åtgärder från andra källor än finansieringsinstrumentet för utvecklingssamarbete.

Nikolaos Salavrakos (EFD), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade ja till Gay Mitchells betänkande eftersom det pekar ut viktiga och riktiga vägar för att ett nytt finansieringsinstrument för utvecklingssamarbete ska kunna antas och tillämpas genom de nyttiga lärdomar som kan dras av den nuvarande tillämpningen av detta verktyg för utvecklingssamarbete. EU-medlen för utvecklingssamarbete är en effektiv mekanism för att bekämpa fattigdom och främja demokratisering och utveckling i utvecklingsländer. Genom Lissabonfördraget har EU fått ökade befogenheter inom internationell representation, och det ställs krav på att unionen ska möta utmaningar som klimatförändringarna, fattigdomsbekämpning och att överföra rättsregler och demokratiska värderingar till utvecklingsländerna. Jag håller med föredraganden om att det är nödvändigt att förbättra den demokratiska ansvarigheten i EU:s hela utvecklingspolitik och Europaparlamentets aktiva roll i förfarandet för beviljande av medel till utvecklingsbistånd på grundval av artikel 290 i Lissabonfördraget.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag stöder betänkandet, som behandlar instrumentets effektivitet och kontroll och förordar en bättre användning av biståndspengarna i framtiden.

Michèle Striffler (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade ja till Mitchell-betänkandet eftersom vi måste dra lärdomar av de fyra senaste årens tillämpning av förordning (EG) nr 1905/2006 om upprättande av ett finansieringsinstrument för utvecklingsamarbete. Samtidigt måste målen och räckvidden för detta utvecklingsbistånd definieras klart och tydligt.

Migration är ett område där vi måste prioritera konsekvens i vår politik för att främja utveckling. Utvecklingsbiståndet bör därför finansiera projekt som syftar till att angripa migrationens djupgående orsaker (genom fattigdomsbekämpning), men det ska inte användas för att förbättra granskningar eller bekämpa olaglig invandring.

Iva Zanicchi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade ja till det betänkande som Gay Mitchell har lagt fram. Även med tanke på lärdomarna från genomförandet av finansieringsinstrumentet för utvecklingsbistånd inför införandet av det nya instrumentet för perioden efter 2013 anser jag att Europaparlamentet bör ges möjlighet att kontrollera strategiska beslut i programplaneringen på jämlik fot med rådet. Dessutom är det synnerligen viktigt att beslut om allmänna mål, prioriterade områden och tilldelning av medel fattas genom förfarandet med delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget.

Betänkande: Angelika Niebler (A7-0159/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstar ja till detta betänkande på grund av att de ändringsförslag som föreslagits av Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet har införlivats i kompromissförslaget. Förslagen omfattar centrala frågor som allmänna riktlinjer, förbättringspotential på kommissionsnivå och förbättringspotential på parlamentsnivå.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade ja till den här resolutionen om garanti för oberoende konsekvensbedömningar. Jag håller med föredraganden om att konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument som den europeiska lagstiftaren bör använda sig av i ännu högre grad i framtiden. Konsekvensbedömningar visar lagstiftarna de eventuella konsekvenserna av olika politiska alternativ och hjälper till vid beslutsfattandet. Konsekvensbedömningar kan därmed i betydande grad bidra till en bättre lagstiftning. De kan dock aldrig ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess. Påpekas bör att de enbart tjänar till att ge faktaunderlag som en förberedelse inför politiska beslut. Det är viktigt att konsekvensbedömningar är helt oberoende och öppna för insyn och dessutom bör konsekvenserna för små och medelstora företag beaktas. Parlamentet kan redan i dag använda sig av egna konsekvensbedömningar och genomföra omfattande granskningar av kommissionens. Hittills har det förfarandet dock sällan tillämpats. Jag instämmer i resolutionens ståndpunkt att Europaparlamentet i högre grad bör använda sig av sina befogenheter inom detta område.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag är övertygad om att konsekvensbedömningar är till hjälp för dem som förbereder politiska beslut. Därför har jag ställt mig bakom Angelika Nieblers betänkande om nödvändiga förändringar av konsekvensbedömningarna, i synnerhet när det gäller införandet av en oberoende mekanism. Konsekvensbedömningsnämndens ledamöter ska enligt förslaget kontrolleras av Europaparlamentet och rådet. Därmed skulle de inte längre lyda under kommissionens ordförande.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade ja till betänkandet. Konsekvensbedömningar är ett viktigt instrument i lagstiftningsprocessen. De visar

lagstiftarna på eventuella konsekvenser av olika politiska alternativ och hjälper till vid beslutsfattandet, och lagstiftarna bör använda sig mer av dem i framtiden. Konsekvensbedömningar kan i betydande grad bidra till en bättre lagstiftning. Jag håller med om att det är nödvändigt att engagera sakkunniga utifrån – från alla politikområden – och samtliga berörda grupper i arbetet med konsekvensbedömningarna, så att oberoendet och objektiviteten garanteras.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Konsekvensbedömningar är ett viktigt instrument i lagstiftningsprocessen. För en strikt lagstiftningsprocess krävs att ett konkret faktaunderlag för beslutsfattandet sammanställs, och en garanti för att alla relevanta strategiska alternativ granskas när ett specifikt problem ska lösas. Konsekvensanalyser bör tillämpas vid alla lagförslag, de bör följa en klar metod och de bör genomföras helt oberoende och med full insyn. Konsekvensbedömningar bör också väga in alternativet att inte vidta åtgärder, och de särskilda konsekvenserna för små och medelstora företag.

Trots de förbättringar som skett inom området kan kommissionens och Europaparlamentets konsekvensbedömningar förbättras ytterligare. I det här betänkandet, som jag har röstat ja till, begär föredraganden att parlamentets utskott ska involveras mer i arbetet och att kommissionen ska ge en utförlig motivering när den avstår från att göra en konsekvensbedömning. Slutligen uppmanas parlamentets utskott att i större omfattning använda sig av konsekvensbedömningar för att förbättra kvaliteten i lagstiftningsarbetet.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jag röstade ja till resolutionsförslaget om garanti för oberoende konsekvensbedömningar. Först och främst betonas i förslaget att man vid konsekvensbedömningar måste ha i åtanke hur nya förordningar påverkar små och medelstora företag och minska deras administrativa börda. Betoningen på de små och medelstora företagens behov var avgörande för mitt beslut att stödja förslaget. Vidare betonas en annan mycket viktig aspekt, nämligen nationalekonomiernas specifika karaktär. För att skydda deras intressen bör kommissionen samråda med varje enskild medlemsstat, och med tjänstemän och företrädare för de olika nationella bedömningsinstanserna, för att se till att enskilda staters särskilda behov inte underordnas gemenskapens intressen. Slutligen begärs att EU:s förvaltningsprocesser ska öppnas för insyn och bli mer effektiva och att kommissionen ska vara ansvarig för sitt arbete inför parlamentet. Mot bakgrund av ovan nämnda punkter kände jag mig manad att rösta ja.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade ja till betänkandet eftersom jag håller med om att det är mycket viktigt att fortlöpande höja kvaliteten på EU:s lagstiftningsarbete och betänkandet innehåller konkreta förslag för att förbättra lagstiftningsprocessen inom både Europaparlamentet och kommissionen. Sedan en tid tillbaka har kommissionen redan genomfört konsekvensbedömningar av lagstiftning innan den lägger fram lagstiftningsförslag för Europaparlamentet och rådet, men i betänkandet hävdas att dessa förfaranden för konsekvensbedömning fortfarande behöver förbättras betydligt. Vi bör exempelvis stärka oberoendet för konsekvensbedömningsnämnden, som för närvarande lyder under kommissionens ordförande. I betänkandet uppmanas också Europaparlamentet och dess utskott att själva oftare genomföra konsekvensbedömningar av lagstiftningsförslag och att noggrannare granska kommissionens konsekvensbedömningar, som ofta tjänar till att rättfärdiga ett lagstiftningsförslag snarare än till att medge en objektiv analys av fakta. Sådana preliminära konsekvensbedömningar av föreslagen EU-lagstiftning förbättrades ytterligare genom Lissabonfördraget, som införde bestämmelser om obligatorisk bedömning av all föreslagen lagstiftnings sociala och miljömässiga konsekvenser.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) För en aktiv och framgångsrik lagstiftning krävs en politisk diskussion och en gemensam strävan efter samarbete och samförstånd, men dessutom ett tillförlitligt tekniskt underlag som vägleder lagstiftarna genom att sätta den aktuella politiken i ett sammanhang och bedöma dess konsekvenser. Av just det skälet välkomnar jag EU-institutionernas initiativ för att garantera konsekvensbedömningarnas kvalitet och tillförlitlighet, vilket även inbegriper garanti för deras oberoende och öppenhet.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag har tidigare arbetat med den här frågan på utskotts nivå och måste framhålla att konsekvensbedömningar måste vara fria från yttre inblandning och att detta oberoende måste värnas på alla nivåer.

Derek Roland Clark (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade emot Nieblerbetänkandet om konsekvensbedömningar. UKIP stöder principen om konsekvensbedömningar, men bara om de är verkligt oberoende, inte blir tandlösa (vilket innebär att kommissionen är skyldig att beakta dem) och görs på nationell nivå för att undvika att man kokar ihop en utslätad mix som ska passa alla, så att de nationella regeringarna inte ges möjlighet att göra en rimlig bedömning av hur ett förslag påverkar just deras länder. Niebler-betänkandet uppfyller dock tyvärr inte dessa krav.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Ett av de prioriterade målen för EU:s politik bör vara att införa en öppen, tydlig och effektiv lagstiftning av hög kvalitet. Vi har vid många tillfällen kritiserat bristerna i fråga om införlivande och genomförande av gällande EU-lagstiftning, vilket till stor del är en följd av att lagtexterna inte är ordentligt genomarbetade. Det är därför upp till EU:s lagstiftande organ att ta itu med problemet. Konsekvensbedömningar ger en systematisk värdering av lagstiftningens troliga effekter för hälsa, grundläggande rättigheter, sociala och ekonomiska frågor och miljöfrågor osv., och bidrar därigenom till att minska byråkratin och se till att EU:s politik blir konsekvent. Jag röstar ja till förslaget, som erkänner konsekvensbedömningars viktiga roll i beslutsprocessen. De måste präglas av totalt oberoende och öppenhet för insyn, följa en klar metod och innebära en underbyggd och objektiv analys av potentiella effekter, något som alltid ska åtföljas av en kostnadsnyttoanalys. Detta kommer att bidra till väl genomtänkta och välinformerade beslut, vilket bör leda till att lagstiftningens kvalitet förbättras, till att införlivande, tillämpning och tillsyn blir mer korrekta samt till en snabbare lagstiftningsprocess.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig*. – (FR) Konsekvensbedömningar är särskilt användbara instrument för att förbättra kvaliteten i lagstiftningsarbetet (exempelvis för politiska förslag). Dessa konsekvensbedömningar behöver emellertid anpassas: justeringar behövs verkligen, framför allt genom att det inrättas en oberoende mekanism, eftersom de bedömningar som föreslås av Europeiska kommissionen ofta är inkonsekventa ur kvalitetssynpunkt och i allmänhet endast tjänar till att rättfärdiga ett lagstiftningsförslag snarare än till att medge en objektiv analys av fakta.

Det gläder mig att det i det betänkande vi i dag röstar om sägs att konsekvensbedömningar ska genomföras helt oberoende, att ett bredare urval kriterier ska tas i beaktande (socioekonomiska, miljörelaterade, osv.) och att största möjliga insyn ska garanteras, i synnerhet när sakkunniga medverkar. Detta är en fråga som titt som tätt poppar upp i kammaren, men det hindrar inte att den är av största vikt!

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Konsekvensbedömningar är ett viktigt verktyg i lagstiftningsprocessen eftersom de beaktar möjliga konsekvenser av att en viss lagstiftning tillämpas, och just därför underlättar beslutsfattandet. Oberoende och öppenhet är

värderingar som ska bevaras och uppmuntras i alla demokratier eftersom de garanterar allmänheten objektiva bedömningar, proportionella beslut och ett rättssäkert förfarande. Jag instämmer därför i stort med parlamentets förslag i detta betänkande.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* I detta betänkande, som har utarbetats av Angelika Niebler, behandlas frågan om "garanti för oberoende konsekvensbedömningar". Konsekvensbedömningar har stor betydelse för att vi ska kunna fatta rätt beslut. Även om de inte kan ersätta den lagstiftande myndighetens demokratiska beslutsprocess utgör de själva stommen i den processen.

Jag röstar ja till betänkandet, eftersom jag delar föredragandens åsikt att konsekvensbedömningar är grundläggande för att vi ska kunna utföra vårt arbete som lagstiftare. Ju mer vi vet om en viss sektor desto bättre kommer vårt beslutsfattande inom det området att bli. Dessutom, och trots att kommissionen har inrättat konsekvensbedömningsnämnden och en del positiva resultat redan har nåtts, anser även jag att det är viktigt att inrätta en oberoende struktur för konsekvensbedömningar inom Europaparlamentet.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Konsekvensbedömningar kan utgöra ett viktigt stöd för lagstiftningsprocessen. För att kunna göra det måste de ekonomiska, sociala, miljörelaterade och hälsomässiga följderna av olika politiska alternativ bedömas, likaså hur de inverkar på medborgarnas grundläggande rättigheter genom hela den politiska processen. Bedömningen ska inte bara ske på förhand, utan även i efterhand.

Den nuvarande konsekvensbedömningsprocessen har emellertid många brister, vilket erkänns i betänkandet. Ofta försöker man bara skänka påstådd teknisk legitimitet åt och rättfärdiga åtgärder som är en följd av politiska val och avväganden som det är enklast att dölja. Många frågor återstår när det gäller vilken metod som ska användas i varje enskilt fall. Vad eller vem ska konsekvenserna jämföras med? Vilken räckvidd har bedömningen? Vilka alternativ ska analyseras?

Även dessa beslut grundar sig i normala fall på politiska val och avväganden. Därför är det så viktigt att se till att konsekvensbedömningar är oberoende. I praktiken är det emellertid svårt, med tanke på alla inblandade variabler och intressen. Insyn, öppenhet, samråd och offentligt deltagande och offentlig tillsyn i anslutning till bedömningarna och deras resultat har avgörande betydelse vad gäller att så långt som möjligt garantera detta oberoende och bedömningens kvalitet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Konsekvensbedömningar kan vara till stor hjälp utifrån utgångspunkten att lagstiftningen blir bättre om ekonomiska, sociala, miljörelaterade och hälsomässiga följder av olika politiska alternativ analyseras under hela den politiska processen, likaså hur de inverkar på medborgarnas grundläggande rättigheter.

Till de frågor som kommer upp i konsekvensbedömningar hör dock de kriterier som används i bedömningarna. Vi vet att det finns ett antal kriterier – som inte bara handlar om kostnadsnytta – och även i det fallet behöver vi få veta vem som drabbas av kostnaderna och vem som gagnas av fördelarna.

Därför är det mycket viktigt att se till att konsekvensbedömningar är oberoende, något som i praktiken dock är mycket svårt med tanke på alla inblandade variabler och intressen.

Somliga bedömningars och sakkunnigas metoder kommer att vara mer oberoende än andra. Det är emellertid riktigt att konsekvensbedömningar i många fall tjänar till att

rättfärdiga beslut som man avser att fatta snarare än till att verkligen hantera alla konsekvenser av den lagstiftning man avser att anta.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig.* – (SK) Konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument som de europeiska lagstiftarna i högre grad bör använda sig av i framtiden. Även om de aldrig kan ersätta den politiska dialogen eller lagstiftarnas demokratiskt fastlagda beslutsprocess och endast tjänar till att bereda marken för politiska beslut, uppmärksammar de lagstiftarna på möjliga konsekvenser av deras politik utifrån ett specialiserat innehåll och hjälper dem i beslutsfattandet. På så vis kan de i hög grad bidra till en bättre lagstiftning.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *skriftlig.* – (PL) Niebler-betänkandet är ett viktigt bidrag till debatten om hur EU:s lagstiftningsprocess kan förbättras, i syfte att se till att ny lagstiftning tjänar medborgarna och verkligen är nödvändig. Det har tyvärr förekommit anklagelser om att förordningar också utarbetas enbart utifrån en önskan om att göra EU-institutionerna mer kända eller under påtryckningar av lobbyister. Det betyder att vi fortlöpande måste förbättra förfarandena avseende vad som brukar kallas konsekvensbedömningen för en viss lagstiftningsakt. Jag har tidigare år varit föredragande inom bättre lagstiftning och vill lyfta fram några aspekter av detta problem. För det första bör vi notera behovet av att bevara den institutionella balansen i fördraget, som innebär att kommissionen föreslår lagar och parlamentet och rådet antar dem.

Att konsekvensbedömningarna är oberoende är ytterst viktigt, men de får inte undandras parlamentets demokratiska kontroll. Enligt min mening är förslaget om att ändra konsekvensbedömningar när parlamentet har infört sina ändringsförslag mycket viktigt, och jag håller också med dem som anser att vi måste tillämpa enhetliga kriterier för konsekvensbedömningar inom alla institutioner. Samtidigt vill jag uppmärksamma det faktum att lagstiftningens mest avgörande aspekt är den politiska viljan att lösa ett visst problem och en konsekvensbedömning som utarbetas som en del av ett visst projekt kan bara bidra med ett objektiva faktaunderlag.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig.* – (FR) Här i kammaren har jag redan fått tillfälle att säga att det verkligen är på tiden att konsekvensbedömningar inte bara blir systematiska, utan framför allt tillförlitliga. Vi måste objektiva bedöma konsekvenserna av ett lagförslag innan vi tar det vidare, snarare än att till varje pris försöka rättfärdiga det. Och det är inte upp till kommissionens enheter, domare, parter och torterare att tillsammans råda över den bedömningen. Jag vet inte om de lösningar föredraganden föreslår är de rätta. Å andra sidan vet jag att jag instämmer i hennes diagnos, och att vissa av hennes iakttagelser är synnerligen relevanta. Medlemsstaterna måste därför direkt involveras i dessa bedömningar, eftersom de är bättre lämpade att bedöma de nationella konsekvenserna av förslag från Bryssel. Bedömningarna ska vara vägledande för de val och avvägningar som görs av medlemsstaternas parlament, som hädanefter är subsidiaritetsprincipens väktare. Konsekvensbedömningarna bör leda till att kommissionen avstår från en åtgärd om den blir meningslös, överflödigt eller dyrbar. I slutänden bör vi snabbt kunna dra konsekvenserna av ett lagförslag, när det skapar mer problem än det löser att genomföra förslaget. Av alla dessa skäl röstade jag ja till Angelika Nieblers betänkande, även om jag inte gör mig några illusioner vad beträffar genomförandet.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig.* – (LT) Jag välkomnade detta betänkande eftersom konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument som EU:s lagstiftare bör använda sig mer av i framtiden. Konsekvensbedömningarnas fördelar är uppenbara. De

visar lagstiftarna eventuella konsekvenser av politiska alternativ och hjälper dem i beslutsfattandet. Konsekvensbedömningar kan därmed i hög grad bidra till en bättre lagstiftning. De kan dock aldrig ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess. De tjänar enbart till att ge faktaunderlag som en förberedelse inför politiska beslut. Betänkandet är uppdelat i fyra avsnitt. I det första behandlas allmänna krav på konsekvensbedömningar på EU-nivå. I det andra avsnittet diskuteras kommissionens konsekvensbedömningar och möjligheter till förbättringar. Det tredje avsnittet ägnas åt konsekvensbedömningar som genomförs av Europaparlamentet. Det fjärde och sista avsnittet behandlar behovet av en oberoende struktur för konsekvensbedömningar inom Europaparlamentet som alla parlamentsutskott bör använda sig av för att ytterligare förbättra lagstiftningen och skapa synergieffekter.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder denna resolution av flera skäl. Först och främst betonas att konsekvensbedömningar aldrig kan ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens beslutsprocess, utan endast ska bidra till att skapa ett faktaunderlag för politiska beslut. Härigenom förbättras verkligen beslutsprocessen. För det andra måste konsekvensbedömningarna ta ett stort antal kriterier i beaktande i syfte att förse lagstiftaren med en heltäckande bild. Det är bara på detta sätt som lagstiftaren kan arbeta effektivt.

Edvard Kožušník (ECR), *skriftlig*. – (CS) Processen att bedöma konsekvenserna av ett lagförslag bidrar i hög grad till att minska den administrativa börda som är en biprodukt av lagstiftningen. En särskild konsekvensbedömningsnämnd inrättades för en tid sedan på kommissionsnivå, som bedömer konsekvenserna både på förhand och i efterhand. Kommissionen genomför också offentliga samråd om sin planerade lagstiftning. Europaparlamentet har hittills saknat en enhet för konsekvensbedömningar. Jag välkomnar därför att det i betänkandet framförs krav på inrättande av en infrastruktur som gör det möjligt att bedöma konsekvenserna av olika förslag och planer som formuleras i parlamentet.

Jag vill också uppmana kommissionen till att vid sina konsekvensbedömningar i högre grad prioritera öppenhet i hela bedömningsprocessen, att måna mer om att processens oberoende och att inte sträva efter att hitta en enda lösning på ett problem i kommissionens förslag, utan i stället bedöma alternativa lösningar på en särskild situation oberoende av varandra. Jag vill också se en förenklad process för offentliga samråd, och förlängda tidsfrister för att lämna in konkreta förslag, inbegripet möjligheten att lägga fram förslag på unionens samtliga officiella språk.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag stödde Angelika Nieblers betänkande om garanti för oberoende konsekvensbedömningar. Konsekvensbedömningar är ett centralt instrument för ett bättre lagstiftningsförfarande som syftar till att förbättra och förenkla både ny och befintlig lagstiftning. Konsekvensbedömningar är ett lämpligt instrument för att uppskatta konsekvenser av att anta nya lagar och förenkla och omarbeta befintliga lagar. Jag anser dock att man alltid ska bedöma dem utifrån vissa grundläggande principer, som insyn och oberoende. Därför instämmer jag med föredraganden när hon understryker att kommissionen på senaste tiden har höjt kvaliteten på sina konsekvensbedömningar, och samtidigt påpekar att de behöver förbättras ytterligare. Jag uppskattar verkligen beslutet att inrätta en oberoende struktur för konsekvensbedömningar inom Europaparlamentet, så att man i ytterligare utsträckning kan förbättra EU:s lagstiftning.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för betänkandet. Konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument, som den europeiska

lagstiftaren bör använda sig av i ännu högre grad i framtiden. Nyttan med konsekvensbedömningar är uppenbar. De visar lagstiftaren de eventuella konsekvenserna av olika politiska alternativ, hjälper dem att fatta ett beslut och bidrar därmed i betydande grad till en bättre lagstiftning. Konsekvensbedömningar kan dock aldrig ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess. De tjänar enbart till att ge faktaunderlag som förbereder inför politiska beslut.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Det konsekvensbedömningsinstrument som föredraganden presenterar är ett bra sätt att förbättra kvaliteten på EU:s lagstiftning. Ömsesidiga bedömningar bör omfatta finansiella effekter, men även ekonomiska, miljörelaterade och sociala aspekter. Som läkare vill jag framför allt rikta fokus mot konsekvenser för människors hälsa. Vi får heller inte glömma hur viktiga medlemsstaterna är när det gäller konsekvensbedömningar, eftersom de måste införliva den nya lagstiftningen i sina rättssystem.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig*. – (IT) Konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument som den europeiska lagstiftaren bör använda sig av i ännu högre grad i framtiden, eftersom de visar de eventuella konsekvenserna av olika politiska alternativ. Vi får inte glömma att de enbart tjänar till att förbereda faktaunderlaget inför ett politiskt beslut. Vi anser att de konsekvensbedömningar som EU-institutionerna använder sig av bör följa vissa principer. Framför allt bör de genomföras på ett fullständigt oberoende och insynsvänligt sätt. De bör omfatta alla kategorier av lagstiftningsförslag och följa en klar metod. De måste alltid anpassas till den aktuella utvecklingen i den pågående lagstiftningsprocessen. Vi anser även att kommissionen bör ge parlamentet en utförlig motivering i fall där man inte anser det vara nödvändigt att bedöma konsekvenserna av sina beslut. Slutligen intygar vi att det är viktigt att inrätta en oberoende struktur för att göra konsekvensbedömningar inom parlamentet, så att man i ytterligare utsträckning kan förbättra lagstiftningen och skapa nya synergieffekter.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag välkomnar denna text, där man fördömer kommissionens partiskhet. Det är synd att man inte fördömer kommissionens ensamrätt att ta initiativ till lagstiftning.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Konsekvensbedömningar är viktiga för lagstiftningen och bör främjas i framtiden. Nyttan med konsekvensbedömningar är stor: de gör lagstiftare uppmärksamma på konsekvenserna av olika alternativ och bidrar till bättre och mer medvetet beslutsfattande. Därmed är de ett viktigt bidrag till en bättre lagstiftning.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag har gjort en ingående granskning av betänkandet och sammanfattat de viktigaste punkterna: 1) Granskningarnas omfattning (både kostnads-nyttoanalys och ett helhetsgrepp). 2) Berörda parter från alla politiska områden ska involveras, medan metoden och den slutliga kvalitetskontrollen bör förbli EU-institutionernas uppgift, med en utökad samrådsperiod från 8 till 12 veckor. 3) Översyn av den interinstitutionella gemensamma strategin för konsekvensbedömningar för att uppmuntra alla institutioner att tillämpa en gemensam metod för konsekvensbedömningar. Möjligheter till förbättringar på kommissionsnivå: 1) Parlamentets och rådets ökade granskning av konsekvensbedömningsnämnden. 2) Regelbunden efterhandsbedömning av befintlig lagstiftning och analys av relevant rättspraxis från EU-domstolen. Möjligheter till förbättringar på parlamentsnivå: Det centrala är inrättandet av en oberoende struktur inom parlamentet med en övervakande styrelse bestående av parlamentsledamöter som skulle kunna utses vid varje mandatperiods början och där man tillvaratar befintliga resurser

samt anlitar nationella sakkunniga. Jag avstod från att rösta då jag inte förstår vilka kriterier som gäller för utnämningen av sakkunniga till nämnden och vilka befogenheter de kommer att ha. Jag kan inte stödja betänkandet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument som den europeiska lagstiftaren bör använda sig av i ännu högre grad i framtiden.

Nyttan med konsekvensbedömningar är uppenbar. De visar lagstiftaren de eventuella konsekvenserna av olika politiska alternativ, hjälper till vid beslutsfattandet och bidrar därmed i betydande grad till en bättre lagstiftning. Konsekvensbedömningar kan dock aldrig ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess. De tjänar enbart till att ge faktaunderlag som en förberedelse inför politiska beslut.

Kommissionen har höjt kvaliteten på sina konsekvensbedömningar, särskilt efter inrättandet av kommissionens egen konsekvensbedömningsnämnd. I ljuset av revisionsrättens rapport anser jag dock att kommissionens konsekvensbedömningar kan förbättras. Jag håller med om att detta skulle underlättas genom att i högre grad involvera Europaparlamentets utskott för att förbättra kvaliteten på konsekvensbedömningarna.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Tekniskt sett bidrar konsekvensbedömningar i betydande grad till bättre lagstiftning, eftersom de visar lagstiftaren de eventuella konsekvenserna av olika politiska alternativ. De är ett centralt instrument i EU:s lagstiftningsprocess.

I förslaget till betänkande har man delat upp bedömningarna i fyra delar. Den första delen säger att de konsekvensbedömningar som EU-institutionerna använder sig av bör följa vissa principer och de bör genomföras på ett fullständigt oberoende och insynsvänligt sätt. I den andra delen tas kommissionens konsekvensbedömningar upp och ges förslag på hur de kan förbättras. Den tredje delen ägnas åt de konsekvensbedömningar som parlamentet genomför. Utskotten bjuds in att i ännu större utsträckning använda sig av konsekvensbedömningarna för att förbättra lagstiftningen. I den fjärde och sista delen framförs krav på en oberoende struktur för konsekvensbedömningar inom Europaparlamentet som alla utskott bör använda för att skapa fler synergieffekter. Med anledning av detta och på grund av att konsekvensbedömningar aldrig kan ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess, utan enbart tjäna till att ge faktaunderlag som en förberedelse inför politiska beslut, röstade jag för förslaget.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (EN) Konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument som den europeiska lagstiftaren bör använda sig av i ännu högre grad i framtiden. Nyttan med konsekvensbedömningar är uppenbar. De visar lagstiftaren de eventuella konsekvenserna av olika politiska alternativ, hjälper till vid beslutsfattandet och bidrar därmed i betydande grad till en bättre lagstiftning. Konsekvensbedömningar kan dock aldrig ersätta den politiska dialogen och lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess. De tjänar enbart till att ge faktaunderlag som en förberedelse inför politiska beslut. De konsekvensbedömningar som EU-institutionerna använder sig av bör följa vissa principer. Framför allt bör de genomföras på ett fullständigt oberoende och insynsvänligt sätt samt omfatta alla kategorier av lagstiftningsförslag och följa en klar metod. De politiska alternativ som presenteras bör också utvärdera det alternativ som innebär att man inte agerar. Likaså bör de särskilda följderna för små och medelstora företag beaktas och alltid anpassas till den aktuella utvecklingen i pågående lagstiftningsprocesser. Föredragandens

huvudkrav är att det inrättas en oberoende struktur för konsekvensbedömningar inom Europaparlamentet, så att man i ytterligare utsträckning kan förbättra lagstiftningen och utnyttja synergieffekter, med möjligheten till en gemensam mekanism för alla EU:s institutioner.

Phil Prendergast (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar betänkandet eftersom jag anser att konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument. Den europeiska lagstiftaren bör använda sig av dessa instrument i ännu högre grad eftersom de kan förbättra lagstiftningsprocessen genom att visa de eventuella konsekvenserna av olika politiska beslut. Lagstiftare får inte tveka att upplysa om obekväma fakta när de undersöker eventuella konsekvenser. Konsekvensbedömningar bör innehålla möjligheter och rekommendationer till lagstiftare, men man måste även kunna rekommendera att inte agera om det är det bästa alternativet. EU:s lagstiftning har stor inverkan på EU-medborgarnas liv och vi måste göra allt för att den ska bli så rättvis och väl avvägd som möjligt.

Fiorello Provera (EFD), *skriftlig. – (IT)* EU:s lagstiftning är ofta alltför komplicerad, svår att förstå och svår att tillämpa. Därför kan konsekvensbedömningar bidra i betydande grad till att förbättra kvaliteten på EU:s lagstiftning, i synnerhet när det gäller att minska lagstiftningsprocessens tidsåtgång och kostnader. Jag stöder åtgärden eftersom det genom att man tar större hänsyn till medlemsstaternas krav blir möjligt att bedöma de sociala, miljörelaterade, finansiella och ekonomiska konsekvenser som en rättsakt kan medföra. Konsekvensbedömningar bör även genomföras på ett fullständigt oberoende och insynsvänligt sätt samt i ett tidigt skede av lagstiftningsprocessen.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Först och främst måste konsekvensbedömningarnas oberoende säkras, eftersom de är så pass viktiga i beslutsprocessen. Så även om de inte ersätter beslutet att anta en viss lösning eller ej kan de vara avgörande för valet av en viss politisk lösning.

Därför är det av största vikt att vidta alla slags åtgärder som bidrar till att konsekvensbedömningar genomförs på ett oberoende och insynsvänligt sätt. På så sätt kan instrumentet vara till maximal hjälp i beslutsprocessen och verkligen fungera som en garant för kvalitet och lämplighet i EU-institutionernas verksamhet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Vi lade ned vår röst. Vi presenterade dessutom en alternativ resolution där vi ville förtydliga konsekvensbedömningars och utomstående sakkunnigas roll i konsekvensbedömningsprocessen. Konsekvensbedömningar kan endast vara ett stöd för politiskt beslutsfattande och får aldrig ersätta politiska beslut i den demokratiska beslutsprocessen.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Konsekvensbedömningar är ett centralt lagstiftningsinstrument. Nyttan med konsekvensbedömningar är uppenbar: de bidrar i betydande grad till en bättre lagstiftning. De kan dock aldrig ersätta lagstiftarens demokratiskt fastlagda beslutsprocess. Det betänkande som antagits i dag understryker parlamentets övertygelse att de konsekvensbedömningar som EU-institutionerna använder sig av bör genomföras på ett fullständigt oberoende och insynsvänligt sätt. De bör omfatta alla kategorier av lagstiftningsförslag och följa en klar metod. Parlamentet kräver även att det inrättas en oberoende struktur för konsekvensbedömningar inom Europaparlamentet så att man i ytterligare utsträckning kan förbättra lagstiftningen och utnyttja synergieffekter.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar de ändringsförslag som S&D-gruppen lade fram på utskottsstadiet om ökad insyn i lagstiftningsprocessen och

bättre tillgänglighet för små och medelstora företag och frivilligorganisationer genom offentliggörande av färdplaner samt en förlängd samrådsperiod. Konsekvensbedömningar är mycket viktiga för vårt arbete i parlamentet och bör användas i större utsträckning, därför stödde jag betänkandet.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) De konsekvensbedömningar som utförs av EU är till nytta för alla EU-medborgare eftersom de bidrar till bättre lagstiftning genom oberoende analyser av möjliga åtgärder på EU-nivå. Föredraganden visar hur viktigt det är att göra bättre och effektivare analyser av ekonomiska, sociala, miljörelaterade samt hälsorelaterade konsekvenser av unionens politiska val. Konsekvensbedömningar spelar en central roll under hela den politiska utvecklingsprocessen och är nödvändiga för att lagstiftningen ska hålla hög kvalitet samt införlivas och tillämpas korrekt.

Därför stöder jag parlamentets förslag till kriterier för utförande av konsekvensbedömningar. I anslutning till detta vill jag poängtera att konsekvensbedömningarna måste göras så tidigt som möjligt för att minimera eventuella negativa konsekvenser och ta hänsyn till största möjliga antal institutionella, ekonomiska och medborgerliga intressenter.

Man bör dock använda konsekvensbedömningarna både före och efter antagandet av en lag. De måste genomföras på ett oberoende, insynsvänligt och objektiva sätt. De bör medfölja lagförslag och följa ett gemensamt system och en gemensam metod inom parlamentet.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Konsekvensbedömningar är ett värdefullt lagstiftningsinstrument, i det att de ger ett kunskapsbaserat underlag för politiska beslut och därmed bidrar till bättre lagstiftning. Insyn, enhetliga kvalitetsnormer och en redogörelse av fördelar och nackdelar med ett tillräckligt antal politiska alternativ är nyckeln till tillförlitliga konsekvensbedömningar. Därför röstade jag för det alternativa förslaget från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen.

Betänkande: Diana Wallis (A7-0164/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstar för betänkandet, men jag tror att ett frivilligt system skulle kunna gynna konsumenter och små och medelstora företag om kommissionen lägger fram konkreta uppgifter som visar att det finns ett behov av utveckling för att kommissionens samråd ska förbli öppet.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för denna resolution om grönboken från kommissionen om politiska alternativ för främjande av en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag. Genom avtalsrätten regleras och organiseras transaktioner på den inre marknaden. Dess potential att både hindra och underlätta dessa transaktioner är därför uppenbar. Om man väljer rätt väg framåt på det avtalsrättsliga området kan det utgöra ett viktigt bidrag för att förbättra den inre marknads funktion och realisera marknads fulla potential för företag, särskilt små och medelstora företag, samt konsumenter. De potentiella fördelarna med en europeisk avtalsrätt för den inre marknaden har diskuterats under många år. Parlamentet uttalade sig i frågan för första gången 1989, och med den resolution som antagits i dag vill man bemöta kommissionens nyligen framlagda grönbok om europeisk avtalsrätt och fastställa parlamentets prioriteringar på detta område. Jag stöder föredragandens åsikt att det bästa alternativet är att inrätta en frivillig rättsakt för europeisk avtalsrätt genom en förordning. Den skulle kunna kompletteras med en ”verktygslåda” för kommissionen och lagstiftaren som borde införas genom ett interinstitutionellt avtal.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* De mest uppenbara hindren för konsumenter och små och medelstora företag när det gäller den inre marknaden är komplexa, oskäliga avtalsvillkor, otillräcklig och bristfällig information, tidskrävande förfaranden, språkbarriärer, olika beskattningssystem, frågan om näthandlarnas tillförlitlighet, enskilda medlemsstaters demografiska sammansättning, farhågor runt sekretess, reklamationshantering och immateriella rättigheter. I den europeiska avtalsrätten fastställs och regleras transaktioner på den inre marknaden. Syftet är att lösa problem som av olika skäl uppstått på den gemensamma marknaden, däribland skilda nationella avtalslagar.

Därför är det viktigt att tillhandahålla ett samstämt europeiskt avtalsrättsligt system som bidrar till att realisera den inre marknads fulla potential och hjälper oss att uppnå Europa 2020-målen. Om man väljer rätt väg framåt på det avtalsrättsliga området kan det utgöra ett viktigt bidrag för att förbättra den inre marknads funktion och realisera marknads fulla potential för företag, särskilt små och medelstora företag, samt konsumenter. Därför röstade jag för betänkandet.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* De potentiella fördelarna med en europeisk avtalsrätt för den gemensamma marknaden har diskuterats mycket de senaste åren. Så jag tycker att vi bör stödja införandet av en frivillig rättsakt med hjälp av en förordning så att detta parallella system inte står i strid med nationella system. Det är vad man har valt i Diana Wallis betänkande och därför gav jag det mitt stöd.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för betänkandet. Efter den globala finanskrisen är det viktigt att realisera den inre marknads fulla potential och därmed hjälpa oss att uppnå Europa 2020-målen. I dag är den gemensamma marknaden fortfarande fragmenterad, vilket beror på ett flertal faktorer, bl.a. underlåtenhet att genomföra gällande lagstiftning för den inre marknaden. Konsumenterna har inget förtroende för gränsöverskridande handel och företag ställs inför enorma administrativa och juridiska svårigheter om de vill utöka sin verksamhet i andra medlemsstater. De nationella skillnader som råder på det avtalsrättsliga området leder till ökade transaktionskostnader, rättslig osäkerhet för företag och minskat konsumentförtroende för den inre marknaden. Det är delvis därför konsumenter och företag, i synnerhet små och medelstora företag med begränsade resurser, undviker gränsöverskridande transaktioner, vilket omöjliggör en konkurrenskraftig inre marknad. Jag instämmer i betänkandets uppmaning att agera och lägga fram förslag för att harmonisera avtalsrätten på EU-nivå, vilket skulle garantera lika och rättvisa villkor för marknads aktörer.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig. – (PT)* Avtal anger ramen för förbindelserna mellan företag och konsumenter. EU:s gemensamma marknad är instiftad genom en rad avtal som regleras av olika regelverk på medlemsstatsnivå. Dessa skillnader på det avtalsrättsliga området avskräcker företag, i synnerhet små och medelstora företag, från att ägna sig åt gränsöverskridande handel och hindrar dem därmed från att ta del av de nya möjligheter och inkomster som den inre marknaden erbjuder. Dessutom missgynnas konsumenterna av ett begränsat urval, höga priser och sämre kvalitet på grund av försvagad gränsöverskridande konkurrens. Det är till exempel anmärkningsvärt att endast 8 procent av konsumenterna handlar online från andra medlemsstater. I betänkandet, som jag stödjer, pekar man på behovet av en frivillig rättsakt för en europeisk avtalsrätt i form av en förordning.

Den kommer att ge konsumenterna bättre skydd inom europeisk avtalslag och bättre säkerhet när de gör gränsöverskridande överföringar. För företagen – i synnerhet små och medelstora företag – kommer det att bli lättare och billigare att sluta avtal inom en för EU gemensam avtalslag.

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Jag röstade emot Diana Wallis betänkande eftersom den frivilliga rättsakt som föreslås, genom en förordning, innebär ett första steg mot en harmonisering av medlemsstaternas avtalslag. I dagsläget tror jag inte att det är möjligt med en sådan harmonisering, ens i mindre utsträckning, med tanke på hur olika bestämmelserna för avtalsförhållanden ser ut i medlemsstaterna. Till exempel finns sakrätten, som inte existerar i tysk lag. Dessutom skulle inte en harmonisering av avtalslagen åtgärda bristerna inom andra områden som påverkar handeln mellan EU-länder. Det finns inga verkliga bevis för att det är dessa juridiska skillnader som förhindrar att transaktioner görs med utländska företag och konsumenter. Internationella avtal utformas för närvarande utifrån internationell civilrätt och på EU-nivå utifrån förordning (EG) nr 593/2008. Ytterligare ett instrument skulle bara skapa mer förvirring. När det gäller icke-internationella avtalsförhållanden tycker jag att medlemsstaterna ska fortsätta att tillämpa sin egen lagstiftning i enlighet med sin rättstradition och praxis.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jag röstade emot betänkandet där man föreslår en frivillig avtalsrättsakt och lägger grunden för en framtida europeisk avtalsrätt som ska få företräde över nationell civilrätt. Det skulle innebära slutet för medlemsstaternas egna rättstraditioner och lagar som rör de känsliga områdena civil- och avtalsrätt. Men även om målet med införandet av en frivillig rättsakt är att underlätta gränsöverskridande handel, med hänsyn till konsumenters och företags behov, måste man komma ihåg att gällande EU-lagstiftning redan tillgodoser de olika aktörernas behov. Det verkliga syftet med betänkandet verkar således gå bortom införandet av en europeisk civilrätt, vilket jag inte kan gå med på.

Vito Bonsignore (PPE), skriftlig. – (IT) Jag uppskattar verkligen föredragandens arbete och jag röstade för betänkandet. Där bemöter man behoven hos konsumenter och små och medelstora företag, som till skillnad från andra aktörer som tillhör större ekonomiska enheter har uppenbara svårigheter att ta sig in på den inre marknaden på grund av de enorma kostnader det medför. En direkt följd av detta är att såväl små och medelstora företag som konsumenter tenderar att göra sina transaktioner på den nationella marknaden, där det ofta råder mindre konkurrens. Därmed står de utanför den gränsöverskridande marknaden, där produkter ofta är minst 10 procent billigare än de inhemska. De skillnader som råder på det avtalsrättsliga området måste åtgärdas. Införandet av en frivillig europeisk avtalsrättsakt genom en förordning, som skulle samexistera med snarare än ersätta medlemsstaternas egna avtalsrättsystem, är en optimal lösning som skulle ge alla parter frihet att välja den rättsakt som passar dem bäst.

John Bufton (EFD), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot ett införande av en europeisk avtalsrätt eftersom jag inte tycker att Bryssel ska införa lagstiftning där det redan finns nationell lagstiftning. Genom att införa en europeisk avtalsrätt och ge företagen möjligheten att välja nationell eller europeisk lagstiftning skapar man förvirring och juridiska överlappningar som kan resultera i kostsamma rättsprocesser. Det är även troligt att EU:s avtalsrätt kommer att gynna EU:s sysselsättnings- och socialpolitik, som direktivet om arbetstid, vilket både har visat sig vara mycket impopulärt och orsakat problem i Storbritannien för många viktiga industrier och tjänster. Det är även troligt att EU senare beslutar att lagstiftning som för närvarande innehåller fria tillval ska vara obligatorisk.

Alain Cadec (PPE), *skriftlig*. – (FR) Diana Wallis betänkande innehåller ambitiösa mål för åtgärder för att inrätta en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag. De frågor som behandlas är avgörande, eftersom de handlar om att förbättra den inre marknaden genom att involvera företag och konsumenter i större utsträckning. Å ena sidan måste vi avskaffa skillnaderna i avtalsrätt för att ta bort hinder som nu håller tillbaka företag. Å andra sidan måste vi se till att EU:s konsumenter har ett bra skydd.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Avtalsrätten har en enorm inverkan på finansiella transaktioner, och därmed den inre marknaden. Därför välkomnar jag kommissionens och parlamentets ansträngningar för att harmonisera avtalsrätten inom EU och anpassa den till den gemensamma marknaden. Jag röstar för detta betänkande, där dessa frågor tas upp.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Många av den senaste tidens händelser har visat hur viktigt konsumenternas förtroende är, och detta beror delvis på lagar som ska skydda konsumenter på marknaden. Det är alltså nödvändigt att ta upp detta på EU-nivå.

Christine De Veyrac (PPE), *skriftlig*. – (FR) Diana Wallis betänkande är en viktig del i genomförandet av inre marknadsakten, och det gläder mig att det antagits. I dagsläget finns skillnader i de nationella lagstiftningarna som i hög grad begränsar den gränsöverskridande handeln, i synnerhet små och medelstora företag. Så införandet av en ram för en europeisk avtalsrätt är ett stort steg framåt som vi bör stödja. Genom att reglera avtal både mellan företag och mellan företag och konsumenter skulle antagandet av en frivillig rättsakt och en ”verktygslåda” kunna säkerställa bättre skydd för EU:s konsumenter.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) En europeisk avtalsrätt, som man diskuterat länge på institutionerna, skulle på flera sätt kunna gynna företag, konsumenter och den inre marknaden. Därför är vi öppna för de möjligheter det skulle kunna innebära att införa en samling gemensamma normer och principer för avtalsrätt, som skulle kunna öka gränsöverskridande transaktioner, reglera e-handeln och öka konsumenternas tillgång till varor. Precis som föredraganden tycker jag att en frivillig europeisk avtalsrättsakt som inte ersätter nationell lagstiftning, utan finns parallellt med den, är ett bra val.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Diana Wallis betänkande handlar om politiska alternativ för främjande av en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag. Ett bra alternativ för en europeisk avtalsrätt skulle kunna gynna den inre marknaden, små och medelstora företag och konsumenter. Frågan har varit aktuell i parlamentet sedan 1989, vilket ledde till att kommissionen tog fram en handlingsplan 2003. Kommissionen lade fram ett förslag till ett direktiv om konsumenträttigheter 2008 och har tagit fram två lägesrapporter. Nu har man tagit fram en rad åtgärder i form av en grönbok, vilken man bemöter i detta betänkande.

De förslag som efter tio års studier tagits fram kommer att bidra till att man åtgärdar de brister som upptäckts och som främst har att göra med avtal, och vi måste främja den inre marknaden genom att undanröja de hinder som finns. Därför röstar jag för betänkandet, där man inför en frivillig rättsakt som kan kompletteras med en ”verktygslåda” för att lösa avtalsproblem.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I betänkandet försöker man avleda med en retorik om att hjälpa konsumenter och små och medelstora företag. Det medför dock risker för både konsumenter och små och medelstora företag. Föredraganden är nyliberal, vilket framgår tydligt i viljan att avskaffa ”de hinder som står i vägen för dem som vill genomföra

gränsöverskridande transaktioner på den inre marknaden, och anser att projektet om europeisk avtalsrätt i kombination med andra åtgärder kan vara värdefullt för ett förverkligande av den inre marknads fullständiga potential". EU:s avregleringar och utvidgande av den inre marknaden visar att det framför allt är stora företag som gynnas. Som det sett ut hittills kan man ana att förslag om harmonisering av avtal – som än så länge är frivilliga – kommer att genomföras med samma styrande intressen.

Dessa reservationer kommer av formuleringar i betänkandet, som att den frivilliga rättsakten "måste erbjuda en mycket hög konsumentskyddsnivå, som kompensation för det skydd som konsumenterna normalt skulle åtnjuta vid tillämpning av den nationella lagstiftningen". Man understryker även att den rättsakt som föreslås på EU-nivå, som är densamma för alla avtal inom EU, också fastställs i mycket allmänna termer.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betänkandet är helt klart nyliberalt och tillvaratar företagets intressen – i synnerhet stora företag – eftersom det på en helt avreglerad inre marknad är de med makt som tjänar mest, trots vackra ord om att lyfta fram små och medelstora företag och konsumenter. Allt detta är ett försök att maskera produkten för att dölja dess verkliga faror för väljarna. Därför röstar vi inte för betänkandet.

Man förespråkar även en rättsakt på EU-nivå, om än frivillig, som ska gälla för alla avtal i EU och som också fastställs i mycket allmänna termer.

Här är några formuleringar från betänkandet:

- "Europaparlamentet stöder åtgärder mot de hinder som står i vägen för dem som vill genomföra gränsöverskridande transaktioner på den inre marknaden, och anser att projektet om europeisk avtalsrätt i kombination med andra åtgärder kan vara värdefullt för ett förverkligande av den inre marknads fullständiga potential, [...]."

- "Europaparlamentet anser att både avtal mellan företag och avtal mellan företag och konsumenter bör omfattas. Parlamentet betonar att den frivilliga rättsakten måste erbjuda en mycket hög konsumentskyddsnivå, som kompensation för det skydd som konsumenterna normalt skulle åtnjuta vid tillämpning av den nationella lagstiftningen. Parlamentet efterlyser ytterligare information om hur detta skulle kunna uppnås."

Monika Flašíková Beňová (S&D), skriftlig. – (SK) Genom avtalsrätt regleras och organiseras transaktioner på den gemensamma marknaden. Om man väljer rätt väg framåt på det avtalsrättsliga området går det att bidra på ett betydande sätt till att förbättra den inre marknads funktion och realisera dess fulla potential för företag, (särskilt små och medelstora företag) och konsumenter. Alla initiativ på det avtalsrättsliga området måste på ett tydligt sätt vara anpassade till de faktiska behoven och problemen hos företag och konsumenter. Därför menar jag att alla argument på detta område måste grundas på praktisk bevisning som hör samman med den rådande situationen på det avtalsrättsliga området och eventuella svårigheter som företag och konsumenter kan stöta på, särskilt vid gränsöverskridande transaktioner. Det är av största vikt att intressenterna deltar på ett omfattande och balanserat sätt. Detta är av allra största betydelse under lagstiftningsförloppet och man måste göra allt för att det ska bli öppet för alla och insynsvänligt. Vi behöver en omfattande konsekvensbedömning, där man tar upp många olika politiska alternativ och fokus ligger på praktiska frågor som är viktiga för funktionen av en frivillig rättsakt.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Diana Wallis föreslår helt enkelt ett 28:e rättssystem, utöver de nationella lagarna, som det i praktiken är tänkt att ersätta. Man räds nu orden

"harmonisering" och "standardisering" av lagstiftning när de nämns i EU-sammanhang. Den nya EU-lagen är tänkt att avlägsna hinder för gränsöverskridande handel som beror på skilda nationella rättssystem. Problemet är att det inte finns bevis i Diana Wallis betänkande för att det verkligen finns sådana hinder eller något problem att lösa. Därmed finns det ingenting som rättfärdigar detta, förutom en önskan att använda en ny metod för att införa överstatlig lagstiftning. Dessutom är risken stor att det används för att kringgå nationella skyddsbestämmelser, i synnerhet när det gäller konsumenträttigheter. Därför röstade jag emot betänkandet.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Jag avstod från att rösta om betänkandet eftersom komplexa avtalsförhållanden, enligt föredraganden, är en av de mest uppenbara svårigheterna på den inre marknaden för konsumenter och små och medelstora företag. Därför föreslår man en gemensam europeisk avtalsrätt, vilket skulle gagna konsumenterna och främja gränsöverskridande handel inom den inre marknaden. Enligt föredraganden bör det, både när det gäller avtal mellan företag (B2B) och avtal mellan företag och konsumenter (B2C), stå samtliga parter fritt att välja mellan att använda eller inte använda den frivilliga rättsakten som ett alternativ till nationell eller internationell lag (tillval). Ytterligare uppmärksamhet måste ägnas åt att säkerställa att den frivilliga rättsakten erbjuder konsumenter och små företag, såsom de svagare parterna i ekonomiska transaktioner, vederbörligt skydd och att inga missförstånd uppstår härvidlag vid lagvalet. Jag avstod från att rösta eftersom EU nyligen antog Rom I-förordningen, där samma område regleras och konsumenträttigheter skyddas väl. Detta förslag utgår endast från situationen i Storbritannien och skulle ge upphov till obalans och ökad byråkrati.

Edvard Kožušník (ECR), skriftlig. – (CS) Jag stöder inte förslaget att inrätta ett helt nytt rättsinstrument i form av en europeisk avtalsrätt. Inrättandet av detta instrument är det första steget mot en alleuropeisk civilrätt som successivt skulle ersätta medlemsstaternas egen avtalsrätt. Förslaget må vara utformat som en frivillig tillämpning av instrumentet, men det är uppenbart att frivilligheten bara är temporär och kommer att följas av tvingande tillämpning i gränsöverskridande avtalsförbindelser. Om instrumentet förverkligas kommer vi att införa en helt ny typ av överstatlig lag, som kommer att vara på gränsen mellan EU:s lagstiftning och internationell civil- och handelslagstiftning. Dessutom har inte mandatet för att skapa en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag tillräckligt stöd i EU:s primärrätt. Vi bör därför välja ett standardinstrument, som har tillräckligt rättsligt stöd i primärrätten i form av harmonisering.

Agnès Le Brun (PPE), skriftlig. – (FR) När det gäller genomförandet av den inre marknaden bör vi inte avskaffa de positiva hindren mellan medlemsstaterna. Om vi ska kunna dra nytta av en integrerad marknad måste vi hantera de indirekta orsakerna till att våra medborgare avstår från gränsöverskridande ambitioner. Utöver ett antal administrativa svårigheter ställs ofta EU:s entreprenörer inför mycket olika avtalsrättsliga bestämmelser i medlemsstaterna. Dessa hinder är särskilt svårhanterliga för små och medelstora företag, som är de som är viktigast för att få fart på tillväxten. Därför har kommissionen utarbetat en grönbok om detta och inlett ett omfattande offentligt samråd. Jag röstade för parlamentets resolution eftersom det krävs en förnuftig metod för att föreslå ett instrument som är samstämmigt med nationell lagstiftning och som skulle underlätta gränsöverskridande handel. Detta "europeiska avtal" skulle vara frivilligt och åtföljas av en "verktygslåda" för att förtydliga hur det ska användas. Det skulle ge bättre skydd för konsumenter.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot betänkandet.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig. – (IT)* De skillnader som råder på det avtalsrättsliga området avskräcker företag från att delta i gränsöverskridande handel och får dem att avstå från att utnyttja de möjligheter och fördelar som den inre marknaden ger. Konsumenter missgynnas därmed av ett begränsat produkturval, högre priser och lägre kvalitet på grund av försvagad gränsöverskridande konkurrens. Här vill vi införa några innovationer, som avtal mellan företag och avtal mellan företag och konsument. Dessa skulle regleras av en frivillig rättsakt som utvidgar parternas valmöjligheter. Vi vill även införa en mekanism för övervakning och granskning för att säkerställa att den frivilliga rättsakten håller jämna steg med marknads behov samt rättsliga och ekonomiska utveckling. De centrala målen bör vara rättsaktens enkelhet och att den ska kunna börja tillämpas. Bestämmelser för försäljning av varor bör prioriteras, liksom avtal för tjänster. Genom att införa ett system för förtroendemärkning skulle man säkra ytterligare konsumentskydd. Om man väljer rätt väg framåt på det avtalsrättsliga området kan det utgöra ett viktigt bidrag för att förbättra den inre marknads funktion och realisera marknads fulla potential för företag, särskilt små och medelstora företag, samt konsumenter.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Det finns mycket kvar att göra när det gäller små och medelstora företag samt konsumenträttigheter, men detta betänkande är ett första steg mot att underlätta gränsöverskridande handel mellan små och medelstora företag.

Arlene McCarthy (S&D), *skriftlig. – (EN)* Labours ledamöter vid Europaparlamentet vill se den inre marknaden förbättras och gränsöverskridande handel underlättas för konsumenter och små företag. Konsument- och företagsammanslutningar har dock gått samman för att förkasta Diana Wallis förslag om ett frivilligt instrument för avtalsrätt. De hävdar att nationell avtalsrätt inte påverkar konsumenters inställning till att handla från andra medlemsstater. Det finns andra stora hinder för gränsöverskridande handel, såsom administrativa och kulturella skillnader samt brist på smidiga sätt att ersätta konsumenter. Diana Wallis har inte lagt fram några övertygande belegg för att det finns ett behov av en frivillig rättsakt. Ett sådant förslag skulle faktiskt kunna försämra nuvarande konsumenträttigheter.

Vi måste ta tid på oss att utvärdera de sju alternativen i grönboken och fatta ett bevisbaserat beslut utifrån tydliga konsekvensbedömningar. Vi kan inte heller godta ECR:s metod med verktygslådan utan tillräckliga bevis och en konsekvensbedömning som visar att det är det bästa sättet att skydda konsumenter och hjälpa företag. Vi är skyldiga våra konsumenter och företag att fatta det beslut som är bäst för dem och se till att lagändringar som påverkar deras rättigheter är väl genomtänkta.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Genom avtalsrätt regleras och organiseras transaktioner på den inre marknaden, och dess potential att både hindra och underlätta dessa transaktioner är därför uppenbar. Om man väljer rätt väg framåt på det avtalsrättsliga området kan det utgöra ett viktigt bidrag för att förbättra den inre marknads funktion och realisera marknads fulla potential för företag, särskilt små och medelstora företag, samt konsumenter.

Det är värt att notera att parlamentet i sina olika resolutioner om detta upprepade gånger har uppmärksammat fördelarna med en förbättrad avtalsrätt på den inre marknaden och välkomnat en gemensam referensram och insisterat på att parlamentet själv och berörda parter ska involveras.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* Den 1 juli 2010 presenterade kommissionen en grönbok om handlingsalternativ för att få till stånd en europeisk avtalsrätt för

konsumenter och affärsverksamheter. I de politiska alternativen ingår icke-bindande alternativ, ett tillvalssystem som kallas den 28:e ordningen, det mycket tveksamma tillnärmandet av omfattande nationell lagstiftning (på grund av motstånd från rådet och det omöjliga projektet att över en natt slå ihop de nationella rättstraditionerna) och alternativet att skapa en fullständig europeisk civilrättsakt. Jag stöder betänkandet helt, i synnerhet med tanke på människorättsbrotten i Lettland. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) En europeisk avtalsrätt borde innebära att den inre marknaden fungerar bättre och betänkandet belyser särskilt de potentiella fördelarna för små och medelstora företag samt konsumenter. Men har försökt skapa en gemensam rättslig ram sedan 1989. År 2008 kom kommissionen med ett förslag till direktiv om konsumenträttigheter. Det är betydligt viktigare för EU:s konsumenter att konsumentskyddet stärks på EU-nivå. Detta bör inte ske i form av restriktioner, som de som infördes när bankkonton övertrasserades. Man bör i stället inrikta sig på att bekämpa skumma affärer, bedrägeri, etc.

Man kan ifrågasätta huruvida europeisk avtalsrätt kommer att göra marknaden mer tillgänglig för små företag, eftersom det av analyserna att döma huvudsakligen är medelstora och stora detaljhandelsföretag som sysslar med gränsöverskridande handel, vilket beror på den onödiga byråkratin och kostnaderna. De nuvarande problemen med gränsöverskridande e-handel kommer att bestå ett tag framöver. Det har inte heller fastställts bortom allt tvivel att standardisering verkligen är nödvändigt. När det råder minsta tvivel förlitar jag mig på subsidiaritetsprincipen och därför röstar jag emot Diana Wallis betänkande.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Ett medborgarnas Europa måste vara ett Europa grundat på nationstillhörighet, subsidiaritet och nationell suveränitet. Hittills har det verkat som om en europeisk avtalsrätt inte varit nödvändig och den allmänna regeln är att om en bestämmelse inte är nödvändig ska den uteslutas. För mig ter sig betänkandet som en skenmanöver, utformat för att dölja det faktum att någonting betydligt viktigare, nämligen ett alleuropeiskt konsumentskydd, fortfarande måste förbättras. Av den anledningen röstade jag emot betänkandet.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig*. – (LT) EU måste tillämpa ett enhetligt avtalsrättssystem. Framför allt skulle det avlägsna hinder som konsumenter och små och medelstora företag ofta råkar ut för på den inre marknaden på grund av komplexa avtalsförhållanden. Dessutom skulle en gemensam avtalsrätt innebära ökad gränsöverskridande handel på den inre marknaden. Den gällande Rom I-förordningen är ett rättsinstrument som ger ett gott skydd för den svagare avtalsparten. Bestämmelserna i förordningen skyddar konsumenter som söker ersättning från företag i andra medlemsstater som de ingått avtal med. Eftersom det redan finns en välfungerande rättsförordning på detta område i EU stöder jag inte denna förordning om politiska alternativ för främjande av en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag, där man föreslår en ny förordning som skulle införa ett nytt frivilligt instrument för transaktioner mellan företag samt mellan företag och konsumenter. Det bör påpekas att den nya förordningen skulle skapa stor förvirring och otydlighet på detta område. Genomförandet skulle dessutom kräva ytterligare finansiering och mer byråkrati.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) De nationella skillnader som råder på det avtalsrättsliga området skapar strukturella problem som avskräcker företag och konsumenter. I Diana Wallis resolutionsförslag förespråkas ett inrättande av ett frivilligt instrument för en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag, i en allmän förordning.

Därför röstade jag för denna text. Instrumentet skulle inte ersätta medlemsstaternas avtalsrätt utan underlätta valet av rätt avtalsmodell, tack vare exempel som baseras på allmänna principer, definitioner och modellregler för handels- och konsumentavtal, utan att strida mot subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade för betänkandet om inrättande av en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag som kommer att underlätta gränsöverskridande transaktioner och stärka den inre marknaden, i synnerhet för små och medelstora företag och konsumenter. Medlemsstaternas skilda avtalsrättsliga system sinkar små och medelstora företag som vill göra gränsöverskridande transaktioner. Vi behöver anta ett flexibelt förfarande som skapar trygghet för små och medelstora företag samt konsumenter och skyddar parternas rättigheter. Därför är det rätt strategi att inrätta ett frivilligt instrument som skulle fungera som en norm för små och medelstora företag jämte nationella bestämmelser genom att ge parterna fler alternativ.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om politiska alternativ för främjande av en europeisk avtalsrätt för konsumenter och företag. Genom avtalsrätten regleras och organiseras transaktioner på den inre marknaden, och dess potential att både hindra och underlätta dessa transaktioner är därför uppenbar.

Om man väljer rätt väg framåt på det avtalsrättsliga området kan det utgöra ett viktigt bidrag för att förbättra den inre marknads funktion och realisera marknads fulla potential för företag, särskilt små och medelstora företag, samt konsumenter. Jag vill lyfta fram vikten av att intressenterna deltar på ett omfattande och balanserat sätt. Kommissionens aktuella arbetsmetod, som innefattar en expert och en intressegrupp, säkerställer redan intressenternas deltagande. Men då processen inte har lämnat samrådsfasen är det viktigt att lagstiftningsförfarandet inte inleds. Intressenternas deltagande kommer att bli särskilt viktigt under lagstiftningsförfarandet, som till varje pris måste vara öppet för alla och insynsvänligt.

Phil Prendergast (S&D), *skriftlig*. – (EN) EU kan inte göra anspråk på att vara en gemensam marknad om det finns hinder för handeln. De enorma kostnaderna för gränsöverskridande handel utgör ett stort hinder. Med utgifter för juridiskt bistånd, översättning och genomförande kan det kosta små företag upp till 15 000 euro att ta sig in på e-handelsmarknaden i en enda medlemsstat. Enligt en Flash Eurobarometerundersökning 2008 uppger 60 procent av detaljisterna att detta hinder är ett stort problem. Små och medelstora företag samt konsumenter i alla medlemsstater skulle gynnas av att de lagar som styr konsumenters transaktioner harmoniserades inom EU. Ett undanröjande av dessa hinder skulle uppmuntra fler små och medelstora företag att ta tillvara på e-handels möjligheter. Små och medelstora företag är avgörande för den ekonomiska återhämtningen i många medlemsstater. I Irland sker återhämtningen främst genom export, så ett undanröjande av hinder för att ta sig in på EU:s marknad är avgörande. Informationen och rekommendationerna i betänkandet visar även potentialen för viktiga fördelar för konsumenter. Om den gränsöverskridande handeln ökar kommer konsumenter få ett större utbud av produkter och konkurrenskraftigare priser.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) En av de mest brådskande frågorna när det gäller EU:s lagstiftning är en harmoniserad avtalsrätt. Å ena sidan verkar det finnas ett behov av ökad inre samstämmighet för att företag ska kunna ta tillvara på den inre marknads potential utan oro för oförutsedda lösningar i ett utländskt rättssystem som de inte kunnat förbereda sig för, vilket har varit ett stort problem. Å andra sidan finns det ett visst motstånd

i medlemsstaterna mot att ge upp sina egna rättsliga lösningar, vilket inte är särskilt förvånande med tanke på att de har utvecklats under århundraden och är förankrade hos medborgarna.

I sin grönbok av den 1 juli 2010 gav kommissionen flera lösningar för regleringsmodeller från icke-bindande alternativ till en europeisk civilrätt. Av de olika förslagen är parlamentet för införandet av en frivillig rättsakt i form av en förordning för gränsöverskridande transaktioner först och främst, som även kan användas för nationella avtal, om man väljer det. Det verkar vara den bästa lösningen, så jag röstade för betänkandet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag är för betänkandet. Man bemöter kommissionens grönbok om en europeisk avtalsrätt och fastställer parlamentets prioriteringar på detta område. De potentiella fördelarna med en europeisk avtalsrätt för den inre marknaden har diskuterats inom den interinstitutionella ramen och med allmänheten under många år, och parlamentet uttalade sig för första gången i frågan 1989. Kommissionen fördjupade debatten med sitt meddelande 2001 där man lade fokus på eventuella problem som skillnader på det avtalsrättsliga området kan ge upphov till på den inre marknaden och olika åtgärdsalternativ. I ljuset av de reaktioner som framkom under samrådet lade kommissionen fram en handlingsplan 2003. Där föreslog man bland annat en gemensam referensram innehållande definitioner, gemensamma principer och modellregler i syfte att förbättra den europeiska avtalsrätts kvaliteten och konsekvens. I ett ytterligare meddelande, från 2004, föreskrev kommissionen en uppföljning till denna handlingsplan och föreslog också en översyn av unionens regelverk på detta område. År 2008 lade kommissionen fram ett förslag till direktiv om konsumenträttigheter.

Nikolaos Salavrakos (EFD), skriftlig. – (EL) Jag anser att vi måste få den inre marknaden att fungera bättre och undersöka alla alternativ som kan gynna företag, särskilt små och medelstora företag, och konsumenter. I det sammanhanget är Diana Wallis betänkande ett steg i rätt riktning. Det tar upp den motsatta effekten som de avtalsrättsliga skillnaderna inom den inre marknaden har för både konsumenter och företag, och hur den inre marknaden skulle gynnas av en förbättrad avtalsrätt. För att uppnå detta anser jag att vi måste skapa en användarvänlig, flexibel och tydlig rättsakt som, när så är möjligt, är bindande för medlemsstaterna samt underlättar och ger rättssäkerhet för parter som ingår i avtal, utan att inskränka på nationella lagar eller drabba den finansiellt svagare.

Catherine Stihler (S&D), skriftlig. – (EN) Jag är besviken på att detta betänkande har gått igenom parlamentet. Jag kunde inte stödja det eftersom det som ett svar på en grönbok från kommissionen uteslöt alldeles för många alternativ för en framtida europeisk avtalsrätt och utelämnade skyldigheten att begära en konsekvensbedömning av totala kostnader för och innebörden av kommissionens alternativ.

Marc Tarabella (S&D), skriftlig. – (FR) Än så länge finns ingen europeisk avtalsrätt, trots att EU-institutionerna har diskuterat detta i över 20 år. Kommissionen har nu för avsikt att föreslå, genom en förordning, införande av ett frivilligt instrument, ofta kallat "28:e rätten", som skulle kunna styra gränsöverskridande avtal.

Intentionen att förenkla avtalsrätten och utöka den gränsöverskridande handeln är lovvärd, men jag tvivlar på att detta är en bra metod. Risken är stor att nationell lagstiftning, som ger konsumenterna maximalt skydd, kringgås. Därför har jag beslutat mig för att lägga ned min röst om detta initiativbetänkande, i väntan på kommissionens förslag till en förordning.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* En konsekvens av genomförandet av den inre marknaden är att antalet potentiella konsumenter i EU ökar. Hittills har det inte skett någon harmonisering av avtalsbestämmelser för konsumenter och företag på EU-nivå. Därav de ständiga hindren för ett fullständigt genomförande av den inre marknaden på grund av skillnader i de nationella lagstiftningarna och fragmenteringen av konsumentlagstiftningen.

I betänkandet föreslår man en analys av kvaliteten på ett frivilligt instrument på detta område. Det skulle vara i form av en förordning och kompletteras med en ”verktygslåda”, som skulle göra det möjligt att säkerställa rättssäkerhet och rättstrygghet. Ett sådant instrument skulle få den inre marknaden att fungera bättre och gynna företagen, konsumenter samt medlemsstaternas egna rättssystem.

Av dessa skäl röstade jag för betänkandet och jag stöder ett förslag från kommissionen om detta, som i framtiden bör involvera parlamentet samt intressenter från den ekonomiska sfären och civilsamhället.

Rafał Trzaskowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Våra 27 olika rättssystem är ett av de största hindren för entreprenörer och konsumenter i EU som vill ta tillvara på den inre marknadens möjligheter. Arbetet med att inrätta en alternativ europeisk avtalsrätt gör mig mycket optimistisk, i synnerhet när det gäller EU:s digitala agenda och e-handelns potential för den inre marknaden.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Föredraganden är för ett frivilligt instrument. Konsumentskyddsorganisationer är redan skeptiska till EU:s hållning i frågan. De ifrågasätter det orsaksmässiga sambandet med utgångspunkten för en framtida avtalsrätt och de är även oroliga för att den juridiska biten ska kompliceras ytterligare. I dagsläget är en ”verktygslåda” det bästa alternativet, eftersom man genom den skulle tillgodose de behov som finns, och särskilda bestämmelser för de vanligaste typerna av avtal skulle vara till stor hjälp för konsumenterna. Vi bör dock vara öppna och undersöka alla alternativ.

Iva Zanicchi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade ja till betänkandet av Diana Wallis. Problematiska avvikelser i medlemsstaternas avtalsrätt avskräcker ofta företag, särskilt små och medelstora företag, från att delta i gränsöverskridande handel och får dem att avstå från att utnyttja de möjligheter och fördelar som den inre marknaden ger. Syftet med den text vi röstar om i dag är att skapa en frivillig rättsakt för europeisk avtalsrätt med hjälp av en förordning. Denna frivilliga rättsakt skulle existera sida vid sida med medlemsstaternas avtalsrätt som en alternativ möjlighet som avtalsparterna frivilligt skulle kunna välja.

Tadeusz Zwiefka (PPE), *skriftlig. – (PL)* Sextio procent av internettransaktionerna i EU misslyckas, främst på grund av att parterna i sådana transaktioner är rädda för andra medlemsstaters okända rättssystem. På det sättet berövas många EU-medborgare möjligheten att dra nytta av e-marknaden. I detta fall utgör skillnaderna mellan medlemsstaternas rättssystem ett hinder för att EU-marknaden ska kunna fungera på rätt sätt. Även jag anser därför att en frivillig rättsakt, eller en ”28:e rättsordning”, mycket väl kan bidra till att frigöra den europeiska marknadens potential inom e-handeln och bidra till att utvidga marknaden för företagare, samtidigt som konsumenterna garanteras lika tillgång till varor och tjänster.

Betänkande: Rosbach (A7-0175/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstar ja till betänkandet eftersom det innehåller en rad punkter som har lyfts fram av gruppen Progressiva förbundet av

Socialdemokrater i Europaparlamentet (S&D), som har erkänt bruttonationalproduktens (BNP) begränsningar och behovet av att utveckla fler indikatorer för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt. Jag vill även uppmärksamma att det tas fram tydliga och mätbara indikatorer där hänsyn tas till klimatförändringar, biologisk mångfald, resurseffektivitet och social integration, vilket kan bidra till ett kunskapsbaserat samhälle för alla och till lägre koldioxidutsläpp.

Laima Liucija Andrikiene (PPE), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade ja till resolutionen ”Bortom BNP – Att mäta framsteg i en föränderlig värld”. BNP är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit det globala riktmärke som används av politiska beslutsfattare i hela världen. Det måste understrykas att BNP är ett mått på produktion och inte ett mått på miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling i allmänhet. Dessutom kan det vara vilseledande i det avseendet att avhjälpande åtgärder efter vissa händelser, såsom olyckor och naturkatastrofer, behandlas som fördelar och inte som kostnader. Jag välkomnar därför bestämmelsen i resolutionen om att vi måste utveckla fler indikatorer för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt och ta fram tydliga och mätbara indikatorer där hänsyn tas till klimatförändringar, biologisk mångfald, resurseffektivitet och social integration. Vi måste även ta fram indikatorer som bättre lyfter fram hushållens perspektiv och visar inkomst, konsumtion och välbefinnande. Det är därför viktigt att vi utvecklar ett redskap som kan komplettera BNP. Detta måste ske på ett sådant sätt att det är användbart i praktiken och med hjälp av tydligt definierade indikatorer och uppgifter av hög kvalitet.

Roberta Angelilli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Bruttonationalprodukt (BNP) är det mest välkända måttet på makroekonomisk verksamhet. BNP utvecklades på 1930-talet och används av politiska beslutsfattare i debatten som en indikator på tillväxt i deras länder. Med tanke på de allt starkare sambanden mellan ekonomi, sociala frågor och miljö har BNP i dag många brister, eftersom den inte tar hänsyn till viktiga sociala faktorer som välbefinnande, social integration, klimatförändringar eller resurseffektivitet. I ett sammanhang då det inte finns något direkt samband mellan en rad icke-kommersiella verksamheter och BNP finns det därför behov av att utveckla fler tydliga och mätbara indikatorer för medellång och lång sikt som garanterar jämförelse mellan länder och regioner och som kan användas för att planera den framtida utvecklingen och utforma politiken.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag stöder antagandet av en tydligt definierad måttstock som går bortom BNP på så sätt att den kompletterar BNP i det politiska beslutsfattandet och utvärderingen av politiken. BNP är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit ett riktmärke som används av politiska beslutsfattare. Behovet av förbättrade uppgifter och indikatorer för att komplettera BNP när det gäller övergripande samhällsutveckling erkänns i allt högre grad av samtliga internationella institutioner. I betänkandet betonas behovet av att mäta livskvaliteten i samhället. Uppnåendet och bevarandet av livskvaliteten innefattar viktiga faktorer, såsom hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder och miljöförhållanden. Jag ställer mig bakom upprättandet av ett stabilt regelverk för europeiska miljöräkenskaper och framhåller behovet av att ta fram tillförlitlig och harmoniserad statistik.

Pino Arlacchi (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade ja till betänkandet, eftersom det betonar att man måste komma överens om ett systematiskt tillvägagångssätt för att inrätta ett konsekvent ”Bortom BNP”-system för att bidra till bättre politisk analys. BNP är en indikator på ekonomisk aktivitet som har blivit det globala riktmärke som används av politiska beslutsfattare i hela världen. Men BNP är endast ett mått på produktion. Den är inte ett

mått på miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling i allmänhet. Därför kan den vara vilseledande.

Vi måste mäta livskvaliteten i samhället. Vi behöver tänka på att uppnåendet och bevarandet av livskvaliteten innefattar viktiga och gemensamt överenskomna faktorer, såsom hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder, miljöförhållanden med mera. Av dessa skäl förtjänar betänkandet den största uppmärksamhet. Enligt betänkandet bör indikatorer som mäter sådana faktorer ges en större roll.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Som Stiglitz-kommissionen pekade på i Frankrike 2008–2009 behöver vi överväga nya indikatorer för utveckling som kan komplettera BNP. Hittills har BNP varit en nyckelreferens, trots att det har lett till möjliga fel i bedömningen (exempelvis registreras återuppbyggnaden efter naturkatastrofer som ekonomiska framsteg), men nu räcker inte endast BNP längre. Jag röstade ja till Anna Rosbachs betänkande, eftersom det uppmanar kommissionen att fortsätta forskningen på området och trotsa de motsträviga konservativa, som tror att endast BNP är tillförlitligt, och illusionerna hos en del av vänstern, som skulle vilja mäta lycka i sig! Kommissionens arbete måste noggrant övervakas, eftersom det kan leda till en viktig utveckling: en ny och lämpligare metod för beräkning av hur EU-medel fördelas till regionerna (regionalpolitik). Hittills har medel beviljats på grundval av BNP per person i berörda regioner.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Bruttonationalprodukt (BNP) är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit det globala riktmärke som används av politiska beslutsfattare i hela världen och som är mest känt som mått på makroekonomisk verksamhet. BNP återspeglar inte nuvarande miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling i allmänhet. Jag instämmer i kommissionens förslag att utveckla fler indikatorer för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt och ta fram tydliga och mätbara indikatorer som ger information om klimatförändringar, biologisk mångfald, resurseffektivitet och social integration.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) I många år har BNP varit det främsta indexet för ekonomisk bedömning, men dess brister har blivit allt tydligare när det gäller att bedöma samhällsutveckling eller framsteg på miljöområdet. Därför är denna resolution viktig. I resolutionen betonas behovet av att EU inför andra indikatorer utöver BNP för att bättre ta hänsyn till bland annat klimatförändringar, biologisk mångfald och till och med social integration. Dessa är stora politiska utmaningar som jag är engagerad i. Jag röstade ja till betänkandet, eftersom det är en viktig utmaning att definiera och genomföra en ny uppsättning indikatorer för att mer exakt mäta EU-medborgarnas livskvalitet och förbättra de politiska lösningar som inte kan byggas helt på BNP. Detta initiativ är det första uppmuntrande steget i riktning mot starkare betoning av sociala och miljömässiga frågor i den europeiska offentliga politiken. För att det ska bli helt användbart och effektivt måste det dock följas av ett verkligt införande av en ny uppsättning indikatorer samt en effektiv och enhetlig politisk användning av dessa, så att de inte görs till någon sorts gimmick utan verkligen blir riktiga verktyg som underlättar beslutsfattandet.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig*. – (IT) Bruttonationalprodukt (BNP) är det mest välkända måttet på makroekonomisk verksamhet. BNP utvecklades på 1930-talet och har sedan dess kommit att betraktas som en standardindikator för övergripande samhällsutveckling och generella framsteg. En rad internationella initiativ har visat att det finns ett brett stöd bland politiska beslutsfattare och experter inom ekonomi, miljöskydd och det civila

samhället för att det ska utvecklas indikatorer som komplement till BNP, så att det politiska beslutsfattandet får ett mer omfattande informationsunderlag att stödja sig på. BNP kan inte erbjuda en tillförlitlig grund för politisk diskussion. Framför allt mäter BNP varken ekologisk hållbarhet eller social integration. I den politiska och vetenskapliga diskussion som förts sedan flera år tillbaka är problemet snarare hur man ska genomföra denna strategi med hjälp av tydligt definierade och mätbara indikatorer. Både på unionsnivå och på medlemsstatsnivå har det lagts fram ett flertal initiativ för att bristerna inom dessa områden ska kunna avhjälpas. Tyvärr är det dock endast sällan som man handlat konsekvent. Så även om jag erkänner vikten av att införa ett tydligt definierat system för att mäta BNP uppmanar jag kommissionen att i första hand lägga fram en strategi på flera nivåer där det förklaras hur det nya tillvägagångssättet "Bortom BNP" pragmatiskt kan tas i bruk i det dagliga politiska arbetet.

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Jag välkomnar Anna Rosbachs betänkande, eftersom det tydligt anger att BNP är en indikator för den ekonomiska marknadsaktiviteten och produktionen i ett visst land, men inte mäter miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling. En hög BNP kan, även om den beräknas per capita, vara vilseledande, eftersom BNP inte fördelas lika bland befolkningen. Därför är den inte en bra indikator för livskvalitet i samhället. För att vi ska kunna lösa nuvarande och framtida problem behöver nya indikatorer tas fram, vilka kan komplettera och ytterligare förbättra BNP. Detta kommer inte bara göra det möjligt för oss att bestämma livskvaliteten mer exakt. Dessa indikatorer kommer även att ge en mer tillförlitlig kunskapsbas, vilket kommer att bidra till en bättre analys av politiken på olika områden.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Betänkandet av Anna Rosbach är en kritisk analys av kommissionens meddelande "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld". Kommissionens målsättning är att införa en måttstock som går bortom BNP, för att få en mer heltäckande bild av ländernas framsteg och utveckling, som exempelvis innefattar miljömässig hållbarhet och social integration. Denna målsättning är viktig och framstår inte som kontroversiell, men föredraganden ifrågasätter den strategi som kommissionen föreslår för att uppnå målet. De föreslagna initiativen utgör i själva verket inte en del av en pragmatisk strategi på flera nivåer där det förklaras hur det nya tillvägagångssättet "Bortom BNP" kan tas i bruk. Jag delar denna uppfattning och röstade därför ja till Anna Rosbachs betänkande.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade ja till betänkandet, eftersom jag anser att vi endast genom att använda rätt instrument kan få en realistisk bild av läget och göra vårt bästa för att förändra situationen om det behövs. Bruttonationalprodukt, eller BNP, är ett instrument som ger ett aggregerat mått på mervärdet av alla penningbaserade ekonomiska verksamheter. Det är uppenbart att en välståndsindikator grundad på föråldrade parametrar är anakronistisk i dag, 2011.

Vi bör införa nya indikatorer för att mäta BNP, såsom miljömässig hållbarhet och social integration, så att BNP bygger på information som ger en sannare bild av det berörda landet eller regionen. Att anpassa sig till sin tid innebär att ta hänsyn till alla viktiga variabler, utan att gå i fällan att upprätta ett alltför konstgjort system som är svårt att tillämpa. Jag anser att arbetet kan genomföras på bästa sätt med tydligt definierade indikatorer.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Även om bruttonationalprodukt (BNP) är ett mått på produktion som är användbart för ekonomisk marknadsaktivitet, beaktar den inte utvecklingens hållbarhet eller miljömässiga och sociala aspekter och så vidare. Jag

välkomnar därför initiativet "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld", vars syfte är att gynna och öka medvetenheten om användningen av andra kompletterande BNP-indikatorer vid politisk utvärdering och diskussion. Jag anser att detta mätsystem, som bygger på att olika parametrar bekräftas, kommer att leda till att de politiska besluten blir mer avpassade för samhällets behov och ekonomin i allmänhet.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Medan akademikerna kommer att disputeras om det bästa möjliga sättet att mäta framsteg måste vi som EU:s lagstiftande församling tro på den metod vi väljer och se till att den står emot kritik både nu och i framtiden.

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) I den ekonomiska litteraturen har det i årtal betvivlats om det är nödvändigt att fortsätta använda BNP-tillväxten som en indikator på ett geografiskt områdes framsteg under en viss tidsperiod. Jag anser att vi för närvarande inte har någon annan indikator som är lika koncis eller fullständig. Vi kan inte ge våra medborgare, som har fullt upp i sina vardagsliv, en strängt objektiv samling dokument som beskriver den ekonomiska situationen. Samtidigt kan vi inte uteslutande insistera på strikt ekonomiska indikatorer, som inte alltid snappar upp sociala företeelser.

Jag instämmer därför i betänkandets allmänna syfte. Vi bör förena oss med den internationella akademikervärlden och försöka gå bortom BNP. Det finns gott om exempel över hela världen, från FN:s index för mänsklig utveckling till Bhutans index för bruttonationallycka. Det är nödvändigt att fastställa prioriterade mål och mäta hur de uppnås på ett strängt och exakt sätt som inte kan förvanskas av egenintressen. Vi måste hålla i minnet att det inte spelar någon roll hur många klockor vi har, utan hur vi använder tiden.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade ja till betänkandet eftersom jag anser att vi behöver hitta indikatorer som kompletterar BNP och hjälper oss att mäta faktorer såsom klimatförändringar, biologisk mångfald eller resurseffektivitet.

Som Joseph Stiglitz så väl har uttryckt det är BNP ett instrument som inte endast på ett otillräckligt sätt återspeglar medborgarnas välfärd, utan som även är begränsat till att mäta ekonomisk marknadsaktivitet. Jag hoppas att EU:s verkställande myndighet lägger fram konkreta förslag till fler, mer vittgående och hållbara indikatorer för att avhjälpa de nuvarande bristerna.

Luigi Ciriaco De Mita (PPE), *skriftlig*. – (IT) Indikatorer är ett koncist sätt att tolka en viss företeelse. Enkla företeelser kan tolkas med hjälp av enkla indikatorer, medan komplexa företeelser kräver komplexa indikatorer. Bruttonationalprodukt är en enkel indikator, men utveckling är en komplex företeelse. Ett områdes ekonomiska utveckling har olika aspekter som inte ingår i den ögonblicksbild som BNP ger. Andra delar av tolkningen åsidosätts helt och hållet, såsom investeringar i immateriell infrastruktur, inbegripet know-how (personer, processer och produkter, för att bara nämna några exempel), och investeringar i materiell infrastruktur, inbegripet kommunikations- och transportnät (exempelvis IKT-nät samt väg- och järnvägsnät). Dessutom passar inte ens BNP för att avgöra vilka regioner som ska ges stöd genom EU:s regionala sammanhållningspolitik. Av dessa skäl bör man lovorda kommissionens satsning på att gå bortom BNP och ta fram en rad uppgifter och indikatorer som förbättrar dess förmåga att tolka företeelser och bidrar till att utformningen av politik och ekonomiska anslag förbättras. Det betänkande som vi har antagit tycks gå i denna riktning.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig. – (EN)* BNP (bruttonationalprodukt) ger ett aggregerat mått på mervärdet av alla penningbaserade ekonomiska verksamheter. BNP är den mest kända och använda måttstocken på makroekonomisk verksamhet. BNP har faktiskt blivit den främsta indikatorn för övergripande samhällsutveckling och generella framsteg. Internationellt sett har man alltmer börjat erkänna BNP:s otillräcklighet som indikator för samhällsutveckling, social integration, miljömässig hållbarhet och resurseffektivitet. Jag stöder betänkandet, som efterlyser tydliga och mätbara indikatorer som tar hänsyn till klimatförändringar, biologisk mångfald, resurseffektivitet och social integration. I betänkandet betonas även behovet av att mäta livskvaliteten i samhället, med hänsyn till att uppnåendet och bevarandet av livskvaliteten innefattar viktiga och gemensamt överenskomna faktorer, såsom hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder och miljöförhållanden. I betänkandet stöds upprättandet av ett stabilt regelverk för europeiska miljöräkenskaper helhjärtat, och det betraktas som ett positivt steg i "Bortom BNP"-processen. Kommissionens initiativ att lägga fram ett index för miljöbelastning jämsides med BNP välkomnas också.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Trots alla mer eller mindre orealistiska konstruktioner vi kan komma på är det endast genom analys av bruttonationalprodukten (BNP) som vi kan få en tillförlitlig bild av samhällets utveckling och framsteg. Det är skälet till att BNP är och bör fortsätta vara den viktigaste ekonomiska indikatorn. Den bör dock kompletteras med andra indikatorer om det behövs. Dessa bör undersökas och införas gradvis.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* År 2007 anordnade Europaparlamentet, kommissionen, Romklubben, Världsnaturfonden (WWF) och OECD konferensen "Bortom BNP", där deltagarna förespråkade utveckling av andra indikatorer som kompletterar bruttonationalprodukten (BNP). Betänkandet av Anna Rosbach utgår från ett meddelande från kommissionen av den 28 september 2009 med titeln "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld". Det ger uttryck för detta behov att förse politiker och forskare med mer heltäckande uppgifter.

Under de senaste årtiondena har BNP varit den mest använda makroekonomiska mätenheten, och den har nyligen börjat användas som en indikator för samhällsutveckling. Flera sociologer har på senare tid börjat hävda att detta inte är den bästa indikatorn, eftersom den inte tar hänsyn till aspekter som hållbarhet eller social integration. Eftersom jag instämmer i föredragandens ståndpunkt röstade jag ja till betänkandet, men jag anser att förslaget kan och måste förbättras genom att man lägger fram en mer övergripande strategi som genomförs gradvis.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* EU:s nyliberala politik och riktlinjer har äventyrat samhällsutvecklingen och slagit hårt mot Europas invånare. De allt större och oroande sociala klyftorna i EU-länderna är ett talande exempel. Detta bör vi hålla i minnet när vi analyserar indikatorer för utveckling och framsteg, som betänkandet gör.

Bruttonationalprodukt (BNP) används ofta som utgångspunkt när dessa båda faktorer – utveckling och framsteg – analyseras. Det är en statistisk indikator med naturliga brister. Eftersom BNP endast tar hänsyn till ekonomisk verksamhet – ökat välstånd – och därför kan användas för att fastställa ekonomisk tillväxt, omfattar den inte viktiga parametrar som fördelning av välståndet, ojämlikhet i samhället, kvaliteten på varor och tjänster, icke-kommersiella transaktioner eller ens resultat som inte registreras av marknaden, vilka är nödvändiga för bedömningen av utveckling och framsteg. I många situationer kan BNP

öka samtidigt som de flesta av landets medborgare blir fattigare, eftersom BNP inte tar hänsyn till ojämlikheten i samhället.

Av alla dessa skäl blir det nödvändigt att ta hänsyn till andra indikatorer som kan avhjälpa dessa brister, så att måttet på samhällsutveckling blir så fullständigt, trovärdigt och realistiskt som möjligt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) EU:s nyliberala politik och riktlinjer samt en alltmer orättvis fördelning av nationalinkomsten, både på europeisk och nationell nivå, leder till allt större ekonomiska skillnader och ojämlikhet i samhället.

Det blir därför alltmer kontroversiellt att använda bruttonationalprodukt (BNP) som utgångspunkt för analys och som statistisk indikator för mätning av samhällsutveckling och framsteg. BNP är en statistisk indikator med många brister, eftersom den endast tar hänsyn till ekonomisk verksamhet och bortser från andra viktiga faktorer som fördelning av välbefinnandet, ojämlikhet i samhället, kvaliteten på varor och tjänster, icke-kommersiella transaktioner och till och med resultat som inte registreras av marknaden. Det innebär att BNP i många situationer kan öka samtidigt som de flesta av landets medborgare blir fattigare, eftersom BNP inte tar hänsyn till ojämlikheten i samhället.

Därför anser vi att det är godtagbart att ta hänsyn till andra indikatorer som kan komplettera dessa brister, så att måttet på samhällsutveckling blir så fullständigt, trovärdigt och realistiskt som möjligt.

Monika Flašíková Beňová (S&D), skriftlig. – (SK) BNP har blivit en indikator för samhällsutveckling och framsteg i allmänhet. Den är dock inte ett mått på miljömässig hållbarhet eller social integration. I fråga om behovet av att förbättra dessa uppgifter och indikatorer har kommissionen lagt fram ett meddelande med titeln "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld". I meddelandet föreslår kommissionen bland annat övergripande indikatorer som skulle ge en tillförlitligare kunskapsbas. Det är nödvändigt att skapa ett instrument som kan komplettera BNP på ett sådant sätt att det är användbart i praktiken och med hjälp av tydligt definierade indikatorer och uppgifter av hög kvalitet.

Lorenzo Fontana (EFD), skriftlig. – (IT) Kommissionens målsättning att gå bortom bruttonationalprodukten och ta fram en annan måttstock (som ändå skulle omfatta BNP) kritiserar med rätta i betänkandet, där det betonas att debatten måste skjutas upp, då kommissionen ännu inte har gett en tydlig beskrivning av omställningen eller definierat exakta indikatorer. Jag har därför röstat ja till betänkandet.

Elisabetta Gardini (PPE), skriftlig. – (IT) Bruttonationalprodukt (BNP) är det mest välkända måttet på makroekonomisk verksamhet. Den används i politisk analys och diskussioner i hela världen som indikator på samhällsutveckling. Trots att den används allmänt finns en växande medvetenhet om att det ekonomiska systemet och samhällsstrukturen i Europa har förändrats i grunden. Utöver uppgifter om inkomst och välbefinnande står nuförtiden även andra miljömässiga indikatorer i samband med livskvaliteten i ett land. Dessa kan inte längre ignoreras. Därför stöder jag Anna Rosbachs betänkande, där nya indikatorer utarbetats som tar hänsyn till viktiga delar av miljöpolitiken, såsom energianvändning, biologisk mångfald, vattenanvändning och avfallsproduktion. Utmaningen är att integrera befintliga index med andra faktorer som är politiskt relevanta och empiriskt mätbara, och som ger tillförlitlig statistik om ländernas framtida utveckling. I denna mening anser jag att den nya texten har nått en bra kompromiss genom att avlägsna subjektiva faktorer som personlig lycka, vilka inte kan betraktas som indikatorer. Slutligen hoppas jag att både

Eurostat och Eurobarometern kommer att spela en viktig roll i denna nyskapande process. Tack för uppmärksamheten.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag välkomnade betänkandet eftersom BNP är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit det globala riktmärke som används av politiska beslutsfattare i hela världen. BNP är dock ett mått på produktion och inte ett mått på miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling i allmänhet. Dessutom kan det vara vilseledande i det avseendet att avhjälpande åtgärder efter vissa händelser, såsom olyckor och naturkatastrofer, behandlas som fördelar och inte som kostnader. Vi behöver utveckla fler indikatorer för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt. Vi bör ta fram tydliga och mätbara indikatorer där hänsyn tas till klimatförändringar, biologisk mångfald, resurseffektivitet och social integration samt indikatorer som bättre lyfter fram hushållens perspektiv och visar inkomst, konsumtion och välbefinnande. Det finns även ett behov av att mäta livskvaliteten i samhället, med hänsyn till att uppnåendet och bevarandet av livskvaliteten innefattar viktiga och gemensamt överenskomna faktorer, såsom hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder, miljöförhållanden med mera. Indikatorer som mäter sådana faktorer bör ges en större roll. Vidareutvecklingen av både kvalitativa och kvantitativa parametrar bör bygga på de indikatorer i Europeiska undersökningen om livskvalitet som omfattar huvudområdena för livskvalitet.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag instämmer i föredragandens analys i det betänkande som vi röstar om i dag. Bruttonationalprodukten tycks inte längre kunna tillfredsställa de växande ekonomiska och politiska kraven. Det är nödvändigt att ta fram ett kompletterande system som kan bidra till förbättrad politisk analys och debatt genom användning av tydliga kompletterande indikatorer för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt. Med tanke på frågans känsliga karaktär och de möjliga effekterna av beslut som fattas i detta sammanhang kommer det verkligen inte att bli en lätt uppgift. Den utmaning som vi är på väg att anta ligger därför i att hitta tillförlitliga indikatorer som är teoretiskt konsekventa, politiska relevanta och empiriskt mätbara.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig. – (RO)* BNP är det effektivaste instrumentet för mätning av makroekonomisk verksamhet och fungerar även som indirekt indikator för samhällsutveckling och framsteg. Den kan dock inte ge information om alla områden som är ämne för politisk debatt, såsom miljön och social integration.

Indikatorn ligger till grund för många av EU:s politiska beslut och instrument. Vi behöver satsa mer på att ta fram indikatorer som tillfredsställer alla medborgares behov. De behöver i synnerhet på ett hållbart sätt mäta framstegen i uppnåendet av ekonomiska, sociala och miljömässiga mål. Sammanfattningsvis måste den framtida EU-politiken bygga på fullständiga och aktuella uppgifter som omfattar alla väsentliga aspekter.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar betänkandet, som betonar att BNP är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit det globala riktmärke som används av politiska beslutsfattare i hela världen. Det understryks att BNP är ett mått på produktion och inte ett mått på miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling i allmänhet. I betänkandet betonas vidare att det kan vara vilseledande i det avseendet att avhjälpande åtgärder efter vissa händelser, såsom olyckor och naturkatastrofer, behandlas som fördelar och inte som kostnader. Det konstateras att det utöver mätningen av ekonomisk utveckling och produktivitet finns andra indikatorer

som påverkar och förklarar ett lands levnadsstandard och att detta inte har kvantifierats hittills, trots att det finns relevanta indikatorer. I betänkandet betonas behovet av att utveckla fler indikatorer för att mäta den ekonomiska verksamhetens fulla inverkan.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig. – (IT)* I dag är bruttonationalprodukten inte längre en tillräcklig och lämplig indikator för att mäta framsteg. Därför är det nödvändigt att utveckla en mer övergripande indikator som ger en mer tillförlitlig kunskapsbas i en föränderlig värld. Det råder ofta en brist på tydligt definierad information, uppgifter och indikatorer. Både på EU- och medlemsstatsnivå har det lagts fram ett flertal initiativ för att de brister som har lyfts fram ska kunna avhjälpas. Även om det är svårt att ta fram en metod som samtidigt är enhetlig anser vi att det som behövs är ett omfattande koncept där hänsyn tas till befintliga åtgärder som kan genomföras i praktiken. Det är viktigt att vi utvecklar ett nytt redskap som kan komplettera BNP och vara användbart i praktiken med hjälp av tydligt definierade indikatorer och uppgifter av hög kvalitet. Vi håller med föredraganden om att det är nödvändigt att lägga fram en strategi på flera nivåer där det förklaras hur det nya tillvägagångssättet pragmatiskt kan tas i bruk i vardagens politiska arbete.

Barbara Matera (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade ja till Anna Rosbachs betänkande om "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld", eftersom jag anser att bruttonationalprodukten inte längre är en tillräcklig och lämplig indikator för att mäta framsteg i en föränderlig värld. Därför är det nödvändigt att utveckla mer övergripande indikatorer som ger en mer tillförlitlig kunskapsbas. Vi bör komma ihåg att BNP är ett mått på produktion och inte ett mått på exempelvis miljömässig hållbarhet. Det är nödvändigt att utveckla andra indikatorer som kan bidra till att förklara vilka faktorer som påverkar ett lands levnadsstandard.

Jag stöder därför att fler indikatorer tas fram för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt, exempelvis indikatorer där hänsyn tas till klimatförändringar, biologisk mångfald, resurseffektivitet och social integration. Utvecklingen av dessa indikatorer kommer att bidra till att man förstår och kan mäta livskvaliteten i samhället. Därför kan inte utvecklingen i en medlemsstat eller region bedömas helt på grundval av en ekonomisk indikator som BNP. Även livskvaliteten, som styrs av faktorer såsom hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder samt klimat- och miljöförhållanden, måste beaktas.

Marisa Matias (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Som föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi om detta betänkande anser jag att uppnåendet och bevarandet av livskvaliteten innefattar viktiga och sammanlänkade faktorer, såsom hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder och miljöförhållanden. Därför anser jag att även de indikatorer som mäter dessa faktorer är viktiga, och att de bör tillmätas större betydelse. Jag röstade ja eftersom betänkandet är ett steg, om än tvekan, i riktning mot en förbättring och komplettering av bruttonationalprodukten (BNP) som instrument för mått på och bedömning av en social och ekonomisk politik framgång och den sammanhängande samhällsutvecklingen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Vi håller alla med om att det finns ett behov av förbättrade uppgifter och indikatorer för att komplettera BNP när det gäller övergripande samhällsutveckling. Initiativet "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld" är ett kompletterande instrument som kan bidra till förbättrad analys och politisk debatt.

BNP är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit en standardreferens som används av politiska beslutsfattare i hela världen. BNP är ett mått på produktion och

inte ett mått på miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling i allmänhet. Jag håller därför med om att man bör undersöka andra typer av instrument, som ger fler tillförlitliga uppgifter för mätning av en föränderlig värld.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det är känt att BNP (bruttonationalprodukt) ger ett aggregerat mått på mervärdet av alla penningbaserade ekonomiska verksamheter. BNP är ett uttryck för ett produktions- och konsumtionsbaserat samhälle och tar inte hänsyn till förändringar och tillgångar inom viktiga områden. Med hänsyn till behovet av förbättrade uppgifter och indikatorer för att komplettera BNP föreslås olika åtgärder som kan ge en mer tillförlitlig kunskapsbas. Det är mycket angeläget att utveckla fler indikatorer för att mäta ekonomiska framsteg och samhällsutveckling på medellång och lång sikt. Jag röstade ja.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) I dag antog Europaparlamentet en resolution om "Bortom BNP: Att mäta framsteg i en föränderlig värld".

Bruttonationalprodukt är ett allmänt använt index för att mäta samhällsutveckling och ekonomiska framsteg. Dess allmängiltighet ger dock upphov till tvivel på om BNP beaktar en rad indikatorer som är avgörande för livskvaliteten i ett land. Vissa viktiga parametrar tolkas även felaktigt. Kommissionen menar att det är nödvändigt att ta fram en indikator som ger en tydlig bild av situationen i det berörda landet och som även återspeglar situationen för hushållen och enskilda personer samt hur ändamålsenligt landets resurser utnyttjas och hur det står till med miljön. Kommissionen förväntar sig större engagemang från medlemsstaternas sida när det gäller en systematisering av forskningen om allmänhetens livskvalitet, vilket skulle möjliggöra tydliga jämförelser mellan länder. En konsekvent politik leder till att det blir lättare att analysera forskningen och till att det blir möjligt att förutsäga ländernas långsiktiga utveckling.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade ja till resolutionen om BNP och andra indikatorer för att mäta framsteg och generell samhällsutveckling. BNP är en indikator på ekonomisk marknadsaktivitet som har blivit det globala riktmärke som används av politiska beslutsfattare i hela världen. Indikatorn är dock inte heltäckande. Den återspeglar inte miljömässig hållbarhet, resurseffektivitet, social integration eller samhällsutveckling. I vissa fall kan dessutom BNP ge felaktig och vilseledande information. Följaktligen måste vi göra allt för att utveckla fler indikatorer för att mäta dessa faktorer på medellång och lång sikt och samtidigt lyfta fram hushållens perspektiv.

Jag välkomnar förslaget att man vid mätning av livskvaliteten i samhället lägger tyngdpunkten på hälsa, utbildning, kultur, sysselsättning, bostäder och liknande faktorer som omfattar huvudområdena för livskvalitet. Vi måste utveckla ett lämpligt och effektivt verktyg som kompletterar BNP på ett sådant sätt att det är användbart i praktiken och med hjälp av tydligt definierade indikatorer och uppgifter av hög kvalitet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Betänkandet om Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld syftar till att bedöma framstegen inom EU genom bruttonationalprodukten, som har kommit att betraktas som en standardindikator för samhällsutveckling och ekonomisk utveckling. Men bruttonationalprodukten utgör tyvärr inte längre någon tillförlitlig grund för en politisk debatt, eftersom den inte mäter miljömässig hållbarhet eller social integration. Man börjar alltmer erkänna att det behövs förbättrade uppgifter och indikatorer för att komplettera kriterierna för att bedöma framsteg. Därför röstade jag för denna text, där man försöker integrera utvecklingen inom EU med

nya sociala indikatorer och där man eftersträvar en tydligt definierad måttstock utöver bruttonationalprodukten som komplement till BNP i beslutsprocessen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande om Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld. Såsom med rätta anges i betänkandet har bruttonationalprodukten (BNP), som används av politiska beslutsfattare världen över och som omnämns i offentliga debatter, också kommit att betraktas som en standardindikator för övergripande samhällsutveckling och generella framsteg. Den utgör dock inte någon tillförlitlig grund för en politisk debatt i varje fråga. BNP mäter till exempel inte miljömässig hållbarhet eller social integration.

I kommissionens meddelande "Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld" föreslås olika åtgärder som ett lämpligt komplement till BNP. Texten handlar framför allt om att utveckla fler standardindikatorer som skulle kunna utgöra en mer tillförlitlig kunskapsbas. Jag vill framföra mitt stöd för kommissionens avsikt att inrätta en tydligt definierad måttstock som går bortom BNP på så sätt att den kompletterar BNP i det politiska beslutsfattandet och utvärderingen av politiken, genom tydligt definierade och kvantifierbara indikatorer.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Bruttonationalprodukten är det mest välkända måttet i världen. BNP har kommit att betraktas som en standardindikator för övergripande samhällsutveckling och generella framsteg, men tar inte hänsyn till eller mäter miljömässig hållbarhet eller social integration. Det behövs förbättrade uppgifter och indikatorer för att komplettera BNP, som annars inte kommer att utgöra någon tillförlitlig grund för den politiska debatten.

Frågan har diskuterats tidigare, och särskilt 2007, då Europaparlamentet och kommissionen tillsammans med olika organ och sammanslutningar anordnade en konferens med titeln "Bortom BNP". Vid denna konferens hävdade kommissionen att BNP inte är en lämplig långsiktig måttstock, på samma sätt som ekonomiska och sociala framsteg inte är tillräckliga för att bedöma frågor som exempelvis klimatförändringar, resurseffektivitet eller personligt välbefinnande. Nya indikatorer föreslogs därefter för att mäta framstegen för uppnåendet av sociala, ekonomiska och miljömässiga mål. Av dessa skäl och för att kunna utarbeta en tydlig och omfattande uppsättning indikatorer som på en och samma gång är konsekventa, relevanta och objektivt mätbara, röstade jag för det förslag som diskuteras.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig. – (RO)* Kommissionens meddelande "Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld" handlar om att utveckla fler standardindikatorer som komplement till BNP, vilket skulle tillhandahålla en mer tillförlitlig kunskapsbas. BNP har kommit att betraktas som en standardindikator för att mäta övergripande samhällsutveckling och generella framsteg, men utgör inte någon tillförlitlig grund för en politisk debatt om varje fråga. BNP mäter i synnerhet inte nivån för miljömässig hållbarhet eller social integration.

Jag röstade för detta betänkande eftersom det är viktigt att vi tar fram ett verktyg som kan komplettera BNP, med beaktande av att detta måste ske på ett sätt som gör verktyget praktiskt användbart genom användning av tydligt definierade indikatorer och uppgifter av hög kvalitet. I detta betänkande uppmanas kommissionen att lägga fram en strategi på flera nivåer för tillvägagångssättet "Bortom BNP", som bör redogöra för hur detta nya tillvägagångssätt kan användas pragmatiskt i den dagliga politiska verksamheten.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Att nå och bevara livskvalitet förutsätter viktiga och sammanlänkade faktorer som hälsa, utbildning, kultur, arbete, bostäder och miljöförhållanden. Jag anser därför att de indikatorer som mäter dessa faktorer också är viktiga och bör uppmärksammas mer. Jag röstade för detta betänkande, eftersom det utgör ett steg, om än ett tveksamt sådant, mot att förbättra och komplettera bruttonationalprodukten (BNP) som ett instrument för att mäta och utvärdera sociala och ekonomiska resultat och därigenom även samhällsframsteg.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Bruttonationalprodukten (BNP) är den makroekonomiska standardindikator som i regel används för att bedöma olika staters ekonomier. BNP är dock endast en indikator på välstånd, och är mindre lämpad för jämförelser av social utveckling. BNP:s framgång beror i hög grad på att det är ett enkelt mått, som dock används på bekostnad av de uppnådda resultatens fullständighet. Det vore därför användbart att utarbeta nya indikatorer som gör att andra verklighetsaspekter kan undersökas, för att få en bättre övergripande översikt över ländernas utveckling. Detta är en komplex process som borde involvera yrkesmänniskor från alla områden, för att få en bredare och mer fullständig indikator.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (FR)* Jag stöder detta betänkande. Såsom min kollega Sandrine Bélier sagt utgör detta betänkande, trots att det hade kunnat vara mer långtgående i sina ambitioner och riktlinjer, ett första steg och en stark signal till rådet och kommissionen om att EU måste göra en översyn av indikatorerna för välstånd och utveckling, så att de kan göras mer representativa för de miljömässiga och sociala realiteter och begränsningar som vi står inför.

Genom detta beslut erkänner Europaparlamentsledamöterna behovet av att gå vidare från och överge en förlegad modell, som skapar social ojämlikhet och förstör naturarvet, i syfte att införa en ny ekonomisk modell på EU-nivå. Beslutet banar väg för erkännandet av nya indikatorer som är mer rättvisa och som kommer att göra det möjligt för oss att inleda en miljömässig och social övergång i våra samhällen.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig. – (IT)* I detta betänkande föreslås att en tydligt definierad måttstock ska antas som skulle komplettera bruttonationalprodukten som en indikator på övergripande social utveckling. Detta kompletterande verktyg bör vara praktiskt användbart och bygga på tydligt definierade indikatorer och tillförlitliga uppgifter. Endast på det sättet kan BNP bidra tillräckligt till den politiska debatten och beslutsfattandet. Kommissionen uppmanas därför att lägga fram en omfattande strategi på flera nivåer som kan visa hur detta nya tillvägagångssätt kan användas pragmatiskt i det dagliga politiska arbetet.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig. – (IT)* I betänkandet om kommissionens meddelande av den 20 augusti 2009 med titeln "Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld", betonas vikten av bruttonationalprodukten som en standardindikator på social utveckling och ekonomisk tillväxt. Syftet är att anta en ny tydligt definierad och kvantifierbar måttstock som bygger på tillförlitliga och korrekta uppgifter, men i kommissionens meddelande anges inte vilken flernivåstrategi som behövs för att genomföra denna måttstock. Jag röstade för betänkandet, eftersom jag anser att det är viktigt att utföra socioekonomiska analyser med användning av korrekta verktyg som ett komplement till BNP.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag stöder detta betänkande, där man rekommenderar flera konkreta åtgärder, bland annat skapandet av ett miljöindex, en mer aktuell publicering av miljörelaterade och sociala uppgifter, en mer korrekt rapportering

om sociala klyftor och en utvidgning av systemet med nationalräkenskaper till att även omfatta miljöfrågor och sociala frågor.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* I kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet med titeln "Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld" (KOM(2009)0433 slutlig), medges att "BNP har också kommit att betraktas som en standardindikator för övergripande samhällsutveckling och generella framsteg", men att "BNP inte mäter miljömässig hållbarhet och social sammanhållning". I en värld där människors livskvalitet i allt högre grad mäts genom andra icke-ekonomiska faktorer, undersöker olika internationella institutioner, exempelvis Förenta nationerna (FN), Världsbanken och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD), för närvarande utarbetandet av nya indikatorer för att mäta och analysera ekonomiska och sociala framsteg.

Jag röstade därför för betänkandet, eftersom jag anser att det är viktigt att EU tillämpar en systematisk strategi för att mäta socialt välbefinnande i alla dess aspekter, med särskild fokus på ekonomiska och miljömässiga faktorer, och för att förbättra livskvaliteten på medellång och lång sikt. Jag anser att dessa indikatorer kommer att få strategisk betydelse vid utarbetandet av den framtida sammanhållningspolitiken, och därigenom kommer att bidra till en smart och hållbar tillväxt för alla, i enlighet med principerna i Europa 2020-strategin.

Niki Tzavela (EFD), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för betänkandet om Bortom BNP: att mäta framsteg i en föränderlig värld av följande skäl. Alla vet att BNP är en indikator som används som ett mått på makroekonomisk verksamhet och som inte kan användas för att mäta andra saker. Följaktligen måste nya indikatorer tas fram, vilket är exakt vad Anna Rosbachs betänkande syftar till. Jag anser att BNP är en begränsad indikator och att andra indikatorer bör utvecklas som komplement till BNP. I betänkandet behandlas ovanstående frågor, som jag anser är mycket viktiga och måste lösas omedelbart, vilket är anledningen till att jag röstade för detta särskilda betänkande.

Giommaria Uggias (ALDE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för fastställandet av nya parametrar som är mer representativa för ett lands framsteg, och inte bara för dess konsumtion, även om jag anser att mer borde göras. Detta betänkande har haft en lång och besvärlig resa, men fann slutligen sin väg till plenarsammanträdet efter att ha förlorat mycket av sitt innehåll på vägen. Parlamentet borde ha lagt fram ett förslag som beaktade faktorer som exempelvis utbildning, hälsa och personlig verksamhet, men begränsade sig till att betona behovet av att införa nya parametrar, och delegerade uppgiften att utarbeta dem till kommissionen.

Bruttonationalprodukten är en föråldrad indikator som bygger på ekonomiska principer som, genom att reducera kvalitet till kvantitet, bortser från saker och tings innebörd och från individuellt och kollektivt välbefinnande, undervärderar själva arbetet i relation till produktionsmålet, och enbart beaktar produktionen av nya mål, men inte underhållet.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig. – (LT)* Om vi sneglar på Internationella valutafondens (IMF) BNP-skala (EU är på första plats och Litauen på 82:a), ser vi att BNP inte berättar hela historien. BNP återspeglar inte i tillräcklig utsträckning den komplexa socioekonomiska realiteten med de nationella och regionala utmaningarna. Även om BNP är en stark makroekonomisk indikator återspeglar den inte Litauens största sociala problem, som exempelvis arbetslösheten, kvaliteten hos utbildnings- och hälso- och sjukvårdssystemen och den ojämna inkomstfördelningen. I Litauen och på EU-nivå saknas ofta tydlig information och tydliga uppgifter och indikatorer, och jag stöder därför föredragandens

förslag om en bättre rapport om sociala indikatorer. Jag hoppas att det skulle leda till att det politiska beslutsfattandet skulle få ett mera omfattande informationsunderlag att stödja sig på.

Nuförtiden har politikerna tyvärr sällan tillgång till sådan information. EU-politikens utveckling bör inte endast bygga på abstrakt statistik. EU-politiken bör framför allt mätas genom de framsteg som görs när det gäller att öka EU-medborgarnas välbefinnande. "Bortom BNP"-systemet, som nämns i detta betänkande, kan visa sig vara mycket användbart. Innan det tillämpas bör vi dock ta reda på mer om möjligheterna att anpassa detta nya system till vardagslivet.

Betänkande: Remek (A7-0165/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstar för detta betänkande eftersom det innehåller en noggrann bedömning av förfarandet och genomförandet hittills och utgör startskottet för en debatt om systemets framtida förvaltning och drift och finansieringen av beslutet att inrätta globala satellitnavigeringssystem (GNSS) och andra självständiga europeiska system. Här ingår alla kommersiella aspekter av driften samt de olika driftsmodellernas rättsliga, kontraktuella och finansrelaterade strukturer, vilket kommer att garantera upprättandet av en stabil förvaltningsmodell.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig.* – (FR) Galileo-programmet (satellitnavigering) är oerhört viktigt eftersom det gör det möjligt för EU att få kompetens inom spjutspetsteknologier. Galileo dras tyvärr med flera förseningar och extrakostnader. Vi måste därför överväga nya lösningar. Därför har jag gett mitt stöd till Vladimir Remeks betänkande, som syftar till att undersöka alla möjliga finansieringskällor utöver bidraget från EU-budgeten.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig.* – (LT) Galileo är tillsammans med Egnos (*European Geostationary Navigation Overlay Service*), ett tilläggsystem som förbättrar precisionen och tillförlitligheten hos informationen från det amerikanska systemet GPS), det GNSS som EU utvecklat. När systemet står klart förväntas det bestå av 27 satelliter och ett lämpligt antal extrasatelliter, som ska gå i en omloppsbanan på cirka 23 000 km höjd över jordens yta, samt ett världsomspännande nätverk bestående av cirka 40 markstationer. Det finns två grundorsaker till EU:s beslut att inrätta ett eget globalt satellitnavigeringssystem: för det första att göra Europa oberoende av andra globala navigeringssystem och att göra EU autonomt, och för det andra att få ta del av denna snabbt växande världsomfattande högteknologiska marknad, som i dag till stor del domineras av USA. Jag håller med om att det bör föras en bred och omfattande politisk debatt om den önskade ambitionsnivån (som avgör vilken nivå på tjänster som ska tillhandahållas) och de tillgängliga ekonomiska resurserna (i fråga om vilka det måste göras ett politiskt val mellan ett helt EU-finansierat program och ett program som medger nationella eller privata bidrag). Resultatet av denna debatt kommer att påverka de politiska valmöjligheterna när det gäller den framtida ledningen och förvaltningen av GNSS-systemen.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig.* – (IT) Projektet med att inrätta ett europeiskt satellitnavigeringssystem är en stor utmaning och tveklöst gynnsamt för framtiden för tekniken i EU, men prognoserna för EU-organens utgifter och investeringar för detta projekt är för närvarande fortfarande oklara och oöverskådliga. Ytterligare utgifter väntas inom ett par års tid, utöver de som initialt planerats för programmet, och jag anser att ytterligare medel sannolikt kommer att behövas för att slutföra projektet. Jag lade därför ned min röst i den slutliga omröstningen om detta initiativbetänkande.

Rachida Dati (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade med nöje för detta betänkande, som är kulmen på ett långtgående politiskt beslut, särskilt i fråga om genomförandet av Galileo. Det är absolut avgörande att det europeiska autonoma satellitnavigeringssystemet kan beställas så snart som möjligt, och såsom betonas i betänkandet, med långsiktiga finansieringsgarantier. Konkurrensen från USA (genom det globala positioneringssystemet GPS), gör att vi måste införa Galileo snabbt, med tanke på vad som står på spel ekonomiskt, tekniskt, politiskt och strategiskt.

Christine De Veyrac (PPE), skriftlig. – (FR) EU har satt upp målet att bli världsledande inom globala satellitnavigeringssystem (GNSS) genom Egnos- och Galileo-programmen, för att garantera sitt tekniska oberoende från det amerikanska GPS-systemet. Med tanke på de stora ekonomiska vinsterna från sådana program röstade jag för Remekbetänkandet, där kommissionen och medlemsstaterna uppmanas att garantera tillräcklig finansiering för att se till att dessa projekt slutförs senast 2018, vilket skulle befästa dem som trovärdiga utmanare till det amerikanska systemet.

Diane Dodds (NI), skriftlig. – (EN) Vid en tidpunkt då kommissionen, och naturligtvis parlamentet, borde söka och lägga fram förslag om hur vi kan spara pengar, läggs detta betänkande fram med ett förslag om att slutföra satellitnavigeringssystemet Galileo till en merkostnad på 1,9 miljarder euro i nästa fleråriga budgetram. Vi får inte glömma att detta sker mot bakgrund av att Galileo-satellitprojektet inleddes med en budget på 7,7 miljarder euro och nu planeras kosta 22,6 miljarder euro. Jag säger kategoriskt nej till ett sådant förslag. De aktuella budgetposter som redan har införts för detta projekt räcker gott för att slutföra projektet, men ändå föreslås typiskt nog att ännu mer pengar ska spenderas. Jag vet att om jag talar med mina väljare kommer deras stöd för de nuvarande Galileo-utgifterna inte att vara stort, och deras stöd för en ökning ännu mindre. Jag uppmanar återigen parlamentsledamöterna och kommissionen att vara realistiska och försiktiga med de tillgängliga medlen, som borde användas på ett sätt som gagnar våra väljare så mycket som möjligt.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) De europeiska satellitnavigeringssystemen har orsakat förseningar och merkostnader, vilket borde få de ansvariga att reflektera över de nuvarande metoderna för systemens genomförande. Vid en tidpunkt då länder som Portugal får stöd från de andra medlemsstaterna, och när Europa som sådant står inför en allvarlig ekonomisk och finansiell kris som hotar dess stabilitet, borde en ännu större insats göras för att undvika kostnadsöverskridanden och alltför höga utgifter.

Jag ifrågasätter inte den strategiska betydelsen av dessa projekt, men jag måste betona att de inte har uppfyllt förväntningarna. Eftersom både Galileo och Egnos är europeiska program som ligger i unionens gemensamma allmänna intresse, håller jag med om att de generellt bör finansieras genom EU-budgeten, men jag anser att även andra möjliga finansieringskällor bör övervägas, däribland innovativa finansieringsmetoder.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande, som utarbetats av Vladimír Remek, handlar om de europeiska satellitnavigeringsprogrammen. Betänkandet utgör en halvtidsöversyn av dessa program, och innehåller en bedömning av genomförandet, de framtida utmaningarna och finansieringsutsikterna.

Sedan 2000, då tjänsten med det globala positioneringssystemet (GPS) tillgängliggjordes, har denna sektor växt exponentiellt (124 miljarder euro år 2008) och den inhemska marknaden beräknas 2025 vara värd totalt 230 miljarder euro. EU beslutade 2008 att skapa sitt eget satellitnavigeringssystem (Europaparlamentets och rådets förordning (EG)

nr 683/2008), Galileo och Egnos, i syfte att garantera EU:s oberoende och autonomi och därigenom öka dess marknadsandel och ge industrin möjlighet att bli konkurrenskraftig på en strategisk och snabbväxande marknad.

Jag röstade för föredragandens förslag, trots de kostnadsöverskridanden som konstaterats vid projektets genomförande, eftersom jag förstår att EU bör gå i främsta ledet för forskningen om och utvecklingen av spjutspetsteknologi, särskilt med tanke på att denna teknologi utgör en vetenskaplig och ekonomisk tillgång för EU.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Liksom vi har sagt när det gäller tillämpningen av ett globalt europeiskt satellitnavigeringssystem för transport, skulle användningen av denna teknik kunna utgöra ett viktigt bidrag till utvecklingen, moderniseringen och diversifieringen av allmänna tjänster, genom att skapa samarbetsmöjligheter och framsteg i fråga om vetenskapen och dess tillämpningar och i utbytet av och tillgången till information, med beaktande av respekten för allmänhetens rättigheter, friheter och garantier. Det som gäller är dock inte befintligheten av ett globalt satellitnavigeringssystem för Europa som bygger på icke-militär användning och som inte är integrerat i EU:s säkerhetssystem.

Problemet är systemets potentiella användning för militära och aggressiva syften. Att detta satellitnavigeringssystem inrättas i konkurrens med USA:s globala positioneringssystem (GPS), som EU är beroende av och som alla vet är under militär kontroll och finansieras genom USA:s federala militärprogram, är oroande. Vi bekräftar därför på nytt våra tvivel om begränsningarna för den potentiella användningen av dessa program i ett sammanhang med förmodad konkurrens mellan EU och USA när det gäller funktionen och effektiviteten hos dessa system.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Det som gäller är inte befintligheten av ett globalt satellitnavigeringssystem för Europa som bygger på icke-militär användning och som inte är integrerat i EU:s säkerhetssystem. Problemet är dess potentiella användning för militära och aggressiva syften.

Dess användning för icke-militära syften skulle kunna utgöra ett viktigt bidrag till tillhandahållandet av allmänna tjänster, med samarbetsmöjligheter och framsteg för vetenskapen och dess tillämpningar och för utbytet av och tillgången till information, med beaktande av respekten för allmänhetens rättigheter, friheter och garantier.

Att detta satellitnavigeringssystem har inrättats i konkurrens med USA:s globala positioneringssystem (GPS), som EU är beroende av och som alla vet är under militär kontroll och finansieras genom USA:s federala militärprogram, är oroande.

I det sammanhanget hyser vi fortfarande allvarliga tvivel om begränsningarna för dessa programs potentiella användning i ett konkurrenssammanhang, såväl när det gäller konkurrensen i fråga om funktionen och effektiviteten hos dessa system som konkurrensen mellan EU och USA.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig. – (SK)* Europeiska unionen har tagit det viktiga steget att genom sitt politiska beslut baserat på parlamentets och rådets förordning (EG) nr 683/2008 inrätta ett autonomt europeiskt globalt satellitnavigeringssystem (GNSS), som ägs och drivs av EU. Kommissionen bör göra en omfattande analys för att på ett mer exakt sätt undersöka möjliga scenarier och resurser för driften och användningen efter 2013. Denna analys ska omfatta alla kommersiella aspekter av driften samt de olika

driftsmodellernas rättsliga, kontraktuella och finansrelaterade strukturer, vilket kommer att garantera upprättandet av en stabil förvaltningsmodell.

Jacqueline Foster (ECR), *skriftlig. – (EN)* Galileo, EU:s eget globala satellitnavigeringssystem, är av stor betydelse för EU och i synnerhet för Storbritannien. Detta projekt, som jag stöder fullt ut, har inte bara fått betydande offentlig finansiering, utan den privata EU-industrin investerar också pengar, tid och expertis i utvecklingen av detta system.

Trots att jag inser att detta projekt måste drivas vidare, ansåg jag mig dock tvungen att lägga ned min röst i den slutliga omröstningen. I Vladimír Remeks betänkande hävdas att slutförandet av Galileo-systemet kommer att kräva ytterligare finansiering på upp till 1,9 miljarder euro i nästa fleråriga budgetram. I det aktuella svåra finansiella klimatet måste jag motsätta mig denna ökning av utgifterna, särskilt med tanke på att programmet redan har överskridit budgeten med 60 procent. Jag anser att utgifterna för Galileo måste hållas inom den nuvarande budgeten.

Vi borde undersöka hur vi kan förbättra det nuvarande systemet med de medel som vi har. Jag vill starkt uppmana kommissionen att vidta stränga åtgärder för att förbättra förvaltningen av programmet och göra besparingar. För att göra det måste kommissionen inleda en noggrann och omfattande konsekvensbedömning, så att vi kan fatta ett väl underbyggt beslut om programmets framtida finansiering.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag välkomnade detta dokument eftersom betänkandet är ett svar på kommissionens meddelande om halvtidsöversynen av de autonoma europeiska globala satellitnavigeringssystemen (GNSS) Galileo och Egnos, som innehåller en bedömning av förfarandet och genomförandet hittills och utgör startskottet för en debatt om dess framtida förvaltning, drift och finansiering. Det finns två grundorsaker till EU:s beslut att inrätta ett eget globalt satellitnavigeringssystem: för det första att göra Europa oberoende av andra globala navigeringssystem och göra EU autonomt, och för det andra att få ta del av denna snabbt växande världsomfattande högteknologiska marknad, som i dag till stor del domineras av USA. Programmets indirekta vinster förväntas uppgå till cirka 60 miljarder euro per år (inbegripet nedströms- och uppströmsmarknaden och offentliga vinster). GNSS betraktas som en omvälvande teknik med stor potential till innovation, uppbyggnad av en högteknologisk kunskapsbas och produktivitetsvinster inom många sektorer. Den årliga tillväxttakten på marknaden för GNSS-relaterade produkter och tjänster beräknas till över 10 procent. Kommissionen bör på grundval av resultaten av denna debatt inleda en omfattande analys för att på ett mer exakt sätt kunna ta fram möjliga scenarier och resurser för driften efter 2013. Här ingår alla kommersiella aspekter av driften samt de olika driftsmodellernas rättsliga, kontraktuella och finansrelaterade strukturer, vilket kommer att garantera upprättandet av en stabil förvaltningsmodell.

Ville Itälä (PPE), *skriftlig. – (FI)* Egnos- och Galileo-systemen kommer när de står klara att öka säkerheten hos transporter med användning av vissa tillämpningar. Dessa tillämpningar representerar också de växande globala marknader som EU kommer att gynnas av finansiellt. Utvecklingen av dessa system kommer att utgöra ett viktigt bidrag till utvecklingen av EU:s luftfartstransporter och till ett mer ekonomiskt och effektivt system med järnvägs- och vägtransporter. Ett problem för utvecklingen av dessa tillämpningar och för slutförandet av systemen i tid kan vara bristen på investeringar. Det är viktigt att se fördelarna för medlemsstaterna med investeringar och med att utveckla systemen, så att de slutförs enligt plan.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Silvia-Adriana Țicău's betänkande, eftersom det projekt som är under granskning uppfyller många förväntningar hos dem som är positiva till utveckling inom forskning och teknologi. Egnos och Galileo är projekt som kommer att alstra omkring 60 miljarder euro i indirekta vinster för EU:s ekonomi och samhälle, i form av ökad väg- och luftfartssäkerhet, minskade luftföroreningar och förbrukning av bekämpningsmedel, nya arbetstillfällen och allmän säkerhet, och de kommer att ge mycket stor valuta för pengarna. Innan ett beslut fattas om ett vidare finansiellt åtagande inom ramen för EU:s budget i nästa fleråriga budgetram, måste därför en tydlig bedömning av alla möjliga tekniska alternativ och relaterade kostnader och vinster göras av kommissionen.

Agnès Le Brun (PPE), *skriftlig. – (FR)* För tio år sedan lanserade EU två satellitnavigeringsprogram: Galileo och Egnos (European Geostationary Navigation Overlay Service). Det första kommer att tas i drift 2014 och kommer att ha en exakthet på mindre än en meter, medan GPS har en exakthet på flera meter. Dessa tekniska framsteg kommer att möjliggöra innovationer för EU:s företag och göra dem ledande i fråga om tjänster som möjliggörs genom global positionering. Galileo har dock också en strategisk dimension. EU är för närvarande beroende av det amerikanska GPS-systemet. När Galileo har tagits i drift kommer EU att vara helt oberoende och överlägset på detta område, och betydelsen av systemets tillämpningar är tydlig. Medlemsstaternas civila och militära resurser kommer att bli mycket mer effektiva till följd av systemet. Jag röstade för denna resolution, där man framhåller de tekniska framgångarna och påminner kommissionen om de punkter där programmet kan förbättras: finansiering, informationskampanjer till allmänheten och deltagande av våra internationella partner.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Den största utmaningen för GNSS-programmets internationella verksamhet kommer att vara att garantera förenlighet och driftskompatibilitet med Galileo, att tillgå globala GNSS-relaterade resurser och fastställa internationella standarder, att säkerställa rymdsegmentets och markstationsnätverkets säkerhet samtidigt som man sörjer för en striktare kontroll av känslig GNSS-teknik som utvecklas med hjälp av EU-finansiering samt att bidra till en internationell insats för att utveckla innovativa tillämpningar och specialtillämpningar av överregionalt intresse. Ett viktigt mål kommer att vara att skapa marknadsmöjligheter för den europeiska GNSS-tekniken och tillverkningsindustrin.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig. – (IT)* Vi anser att EU:s globala satellitnavigeringssystem (GNSS), som består av Galileo- och Egnos-programmen, är ett viktigt steg för EU, till att börja med eftersom det garanterar EU:s autonomi och oberoende från andra globala navigeringssystem, och för det andra eftersom det gör det möjligt att göra anspråk på en del av denna mycket snabbt växande globala högteknologiska marknad. Det är dock mycket viktigt att tjänstens kontinuitet säkras, eftersom en (tillfällig) begränsning eller försämring av GPS-signalerna skulle få oerhörda konsekvenser för vår ekonomi och vårt samhälle om det inte fanns något annat oberoende GNSS. För att fullt ut kunna utnyttja dess fördelar måste Galileo dock nå full operativ kapacitet, och för att åstadkomma det krävs fler investeringar. Den finansiella situationen är för närvarande allt annat än positiv. I det sammanhanget anser vi att en bred och omfattande politisk debatt bör föras om den önskade ambitionsnivån och om de tillgängliga finansiella resurserna. Vi vidhåller slutligen att det är viktigt att inleda en omfattande analys för att på ett mer exakt sätt kunna ta fram möjliga scenarier och resurser för driften efter 2013. Här ingår alla kommersiella aspekter

av driften samt de olika driftsmodellernas rättsliga, kontraktuella och finansrelaterade strukturer, vilket kommer att garantera upprättandet av en stabil förvaltningsmodell.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) De europeiska satellitnavigeringsprogrammen, Galileo och Egnos (European Geostationary Navigation Overlay Service), kommer att kunna göra EU självständigt och strategiskt oberoende av andra ekonomiska block, vilket är mycket viktigt och kommer att bidra till att förbättra EU-medborgarnas liv, samt medföra direkta och indirekta vinster för EU-ekonomin. Problemen med att finansiera dessa program skulle dock kunna orsaka betydande förseningar av deras genomförande, och skador till följd av detta.

Vi måste genomföra en medellångsiktig till långsiktig finansieringsstrategi för att det ska bli möjligt att skapa det nödvändiga förtroendet på marknaden och följaktligen locka investeringar och förvärv av tillämpningar och tjänster. Endast ett fullt funktionellt Galileo- och Egnos-system kommer att vara en tillgång för EU, på alla dess politikområden, inte minst inom transporter, jordbruk, kampen mot klimatförändringar, i förebyggandet av naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människan, och på området för vetenskap, teknik och innovation.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Europaparlamentet har alltid stöttat EU:s globala satellitnavigeringssystem (GNSS), som genomförs genom Galileo- och Egnos-programmen. EU är i dag tyvärr beroende av USA:s globala positioneringssystem (GPS).

Galileo har dock tydliga fördelar jämfört med GPS-systemet. Dessutom används Egnos dagligen av 80 000 europeiska jordbrukare och har nyligen certifierats för civil luftfart, och torde inom kort certifieras för sjöfart. Rymdpolitiken och GNSS-programmet är av strategisk betydelse och bör medföra påtagliga fördelar för medborgarna och företagen.

Ur den aspekten måste kommissionen garantera Galileos förenlighet och driftskompatibilitet med andra satellitnavigeringssystem. Det är slutligen viktigt att dessa EU-program får den finansiering som behövs för att de ska ge resultat.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) EU tog ett viktigt steg genom sitt politiska beslut. Det aktuella betänkandet är en halvtidsöversyn av detta flaggskeppsinitiativ, och innehåller en bedömning av förfarandet och genomförandet hittills och utgör startskottet för en debatt om systemets framtida förvaltning, drift och finansiering inom EU-systemet. Jag anser att en omfattande analys måste inledas för att på ett mer exakt sätt undersöka möjliga scenarier och resurser för driften och användningen efter 2013. Jag stöder fullt ut och röstade för Vladimir Remeks betänkande.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Projektet med satellitnavigeringssystemet GNSS (Galileo och Egnos) har liksom projektet med Schengens informationssystem II blivit stora pengaslukare. Uppföljningskostnaderna tycks fortfarande inte kunna uppskattas på ett konkret sätt, och allt som står klart är att besparingar krävs om vi ska kunna förhindra en slutlig explosion av de redan snabbt ökande projektkostnaderna. Problem uppstår dock när de relaterade nedskärningarna av tjänster endast drabbar EU-medborgarna som skattebetalare, och enbart tjänsterna för militär användning lämnas orörda. Vidare diskussioner om förfarandet och genomförandet hittills och systemets framtida förvaltning, användning och finansiering krävs i detta sammanhang.

Det tycks verkligen osannolikt att en ökad användning av privata företag på detta område ska medföra några finansiella lättnader. Kommissionens utvärdering är verkligen

efterlängtd. Galileo är en bra idé i princip, men vi måste få kontroll över kostnaderna. Jag beaktade detta vid omröstningen.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig.* – (DE) EU har återigen (liksom i fallet med Iter-projektet) lyckats försena ett projekt så länge att kostnaderna är omöjliga att uppskatta. Detta gäller även uppföljningskostnaderna för projekten GNSS (satellitnavigeringssystemen Galileo och Egnos) och Schengens informationssystem II. Det är inte bara uppföljningskostnaderna som har ökat lavinartat: de ”normala” projektkostnaderna har också blivit mycket höga. Ett försök görs nu för att begränsa skadorna genom att göra besparingar. Dessa åtgärder är nödvändiga. Det verkar tyvärr som om dessa nedskärningar endast kommer att drabba EU:s skattebetalare eftersom de kommer att leda till nedskärningar av tjänster. Även om GNSS endast kommer att tillämpas militärt kommer skattebetalarna att tvingas betala notan – två gånger om visar det sig på grund av uppföljningskostnaderna. Situationen kastar en skugga över GNSS-projektet, som annars är ett projekt som bör välkomnas. Därför lade jag ned min röst.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig.* – (EL) Jag röstade för betänkandet om halvtidsöversynen av Galileo-programmet. EU:s ambitiösa försök att utveckla ett europeiskt satellitnavigeringssystem, som bygger på en konstellation av 30 satelliter och som erbjuder globala positioneringstjänster av kvalitet, garanterar EU:s autonomi och oberoende av andra globala navigeringssystem och en andel av den viktiga globala högteknologimarknaden, på vilken USA och Japan för närvarande har ledningen. Dessutom kommer Galileo att kunna stödja genomförandet av tidigare trafikledningssystem för alla transportmedel (väg-, luft-, sjötransporter etc.), vilket kommer att öka effektiviteten och minska miljöpåverkan. Inom jordbruket kommer Galileo att kunna stödja förbättringar av jordbruksproduktionen genom att garantera en mer effektiv användning av mark och vatten, och därigenom minska behovet av gödnings- och bekämpningsmedel. De frågor som uppkommit och min tidigare fråga till kommissionen (E-0339/10) om de mycket höga kostnaderna för detta särskilda projekt har dock inte besvarats. För att vara exakt uppskattades kostnaden för programmets genomförande till en början till 3 330 miljoner euro (varav 1 800 miljoner skulle betalas av den offentliga sektorn). Detta ökades till 5 580 miljoner euro, varav hela summan ska betalas av den offentliga sektorn vid en mycket svår tidpunkt för ekonomin.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för detta betänkande. EU har tagit ett viktigt steg i och med antagandet av sitt politiska beslut i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 683/2008 om det fortsatta genomförandet av de europeiska satellitnavigeringsprogrammen (Egnos och Galileo), som ägs och förvaltas av EU. Det meddelande som behandlas i detta betänkande utgör en halvtidsöversyn av detta symboliska initiativ, som omfattar en bedömning av förfarandet och genomförandet hittills och utgör startskottet för en debatt om dess framtida förvaltning, drift och finansiering.

I det nuvarande ekonomiska läget finns ett trängande behov av att föra en omfattande politisk debatt om den önskade ambitionsnivån, som kommer att avgöra vilken nivå på tjänster som ska tillhandahållas, och om de tillgängliga ekonomiska resurserna, i fråga om vilka det måste göras ett politiskt val mellan ett helt EU-finansierat program och ett program som medger nationella eller privata bidrag. Resultatet av denna debatt kommer att påverka de politiska valmöjligheterna när det gäller den framtida ledningen och förvaltningen av GNSS-systemen.

Fiorello Provera (EFD), skriftlig. – (IT) Galileo-systemet kommer att förbättra precisionen och tillförlitligheten hos informationen från det amerikanska systemet GPS. Detta nya system kommer att bli viktigt för att garantera EU:s autonomi och oberoende från andra globala navigeringssystem och för att kunna göra anspråk på en del av denna snabbt växande globala högteknologiska marknad. Programmet finansieras som vi vet helt genom EU-budgeten med en budget på 3,4 miljarder euro fram till 2014. Vi vet att de indirekta vinsterna från programmet uppskattas till omkring 60 miljarder euro per år, men kommissionen har medgett att ytterligare investeringar kommer att krävas för att nå full operativ kapacitet. Eftersom det inte är tydligt hur mycket Galileo-systemet kommer att kosta skattebetalarna lade jag ner min röst om denna åtgärd, inte minst för att återigen uppmana kommissionen att förtydliga projektets framtida kostnader.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Galileo-programmet, som tillsammans med Egnos-programmet (European Geostationary Navigation Overlay Service) syftar till att skapa ett globalt satellitnavigeringssystem (GNSS), är förenligt med ett strategiskt val från unionens sida: det bekräftar EU:s inträde på den globala marknaden, samtidigt som dess insatser bekräftar unionen på denna marknad, som för närvarande domineras av USA, och är viktiga för att främja själva EU-ekonomin. Låt oss komma ihåg, som det sägs i betänkandet, att 7 procent av EU:s bruttonationalprodukt (BNP) är beroende av användningen av det globala positioneringssystemet (GPS), vilket stärker behovet av ett autonomt satellitnavigeringssystem.

Avsikten för närvarande är att göra en omfattande analys av projektet. Bland de slutsatser som bör dras av denna analys bör betonas att driftskostnaderna för dessa program uppskattas till omkring 800 miljoner euro per år och att vinsterna först omkring 2030 kommer att överstiga 80 miljoner per år. De indirekta vinsterna beräknas å andra sidan kunna uppgå till så mycket som omkring 60 miljarder euro per år. Jag anser i detta sammanhang, såsom föredraganden föreslår, att en debatt bör inledas om strukturen för detta program och om hur det kan alstra intäkter i framtiden, så att stabila och säkra lösningar kan antas för EU:s framtid.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Jag stöder fullt ut det autonoma europeiska globala satellitnavigeringssystemet, och samtycker till antagandet av alla åtgärder som behövs för att säkra dess fulla operativa kapacitet. Denna syn råder i samtliga Europaparlamentets grupper, vilket framgår av det faktum att inga ändringsförslag har lagts fram för betänkandet. I Vladimír Remeks betänkande uppmanar vi kommissionen att gå mot en lösning på de problem som har uppstått och att garantera ett finansieringsförfarande för programmet som gör att det kan nå full operativ kapacitet senast 2018. För att bevara EU:s konkurrensfördel får lanseringen inte försenas, eftersom andra länder såsom Kina, Indien och Japan annars kommer att gå förbi oss.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Detta har varit en katastrofal omröstning för De gröna. Vi röstade mot de två separata omröstningarna (punkterna 19 och 20) och båda antogs, och vi röstade mot texten vid den slutliga omröstningen, men den antogs. Våra farhågor rör framför allt den takt i vilken somliga vill driva denna fråga, trots de många fortfarande olösta frågorna.

Licia Ronzulli (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag instämmer i vikten av Galileo-projektet, som en del av ett europeiskt globalt satellitnavigeringssystem. Detta system kommer att garantera EU:s autonomi och oberoende från andra globala navigeringssystem och göra det möjligt att göra anspråk på en del av

denna snabbt växande globala högteknologiska marknad. Med tanke på att våra konkurrenter blir allt starkare och avancerar kraftigt och att Galileo måste nå full operativ kapacitet för att dess fördelar ska kunna utnyttjas fullt ut, skulle projektet kräva ytterligare investeringar, liksom föredraganden påpekar.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar detta betänkande, där kommissionen uppmanas att inleda en omfattande analys för att på ett mer exakt sätt kunna ta fram möjliga scenarier och resurser för driften efter 2013. Här ingår alla kommersiella aspekter av driften samt de olika driftsmodellernas rättsliga, kontraktuella och finansrelaterade strukturer, vilket kommer att garantera upprättandet av en stabil förvaltningsmodell. Betänkandet antogs i utskottet med en överväldigande majoritet (44 röster för och 4 röster emot).

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det europeiska initiativet att inrätta Galileo- och Egnos-programmen kommer inte bara att göra det möjligt för EU att bli autonomt och strategiskt oberoende av andra ekonomiska block, utan kommer framför allt att medföra förbättringar för EU-medborgarnas vardagsliv och ge direkta och indirekta vinster för EU-ekonomin.

För att programmen ska ge verkliga vinster måste dock en medellångsiktig och en långsiktig strategi inrättas för dess finansiering och förvaltning, som omfattar de främsta åtgärder som måste vidtas. Det är det enda sättet att skapa det nödvändiga förtroendet på marknaden och följaktligen säkra investeringar samt förvärv av tillämpningar och tjänster.

Endast ett fullt funktionellt Galileo- och Egnos-system kommer att ge konkreta vinster för EU på alla dessa politikområden, särskilt transport och jordbruk, kampen mot klimatförändringar, förebyggandet av naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människan samt vetenskap, teknik och innovation. För att öka stödet för dessa projekt är det avgörande att förbättra kommunikationen mellan de som ansvarar för projekten och allmänheten, för att skapa en direkt relation mellan dessa initiativ och EU-medborgarna. Jag anser vidare att det är nödvändigt att skapa en lämplig finansiell struktur så att initiativet kan genomföras och sedan tillämpas.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig. – (EN)* Detta betänkande handlar om de framsteg som gjorts mot ett europeiskt globalt satellitnavigeringssystem, eller Galileo, och rör frågor om initiativets framtida förvaltning. När Galileo har tagits i drift kommer det att bli en rival till det amerikanska GPS-systemet, och kommer att drivas utifrån ett bredare och mer exakt system med satelliter och markstationer världen över. Även om stora tekniska framsteg har gjorts är betänkandet mer kritiskt i fråga om projektets finansiella situation. I betänkandet ställs frågor som måste besvaras och åtgärder rekommenderas som kan garantera att satellitsystemet når full operativ kapacitet snarast möjligt, vilket innebär en snabbare avkastning på investeringen, och detta betänkande utgör en grund för debatten om hur kommissionen på bästa sätt kan åstadkomma detta.

Betänkande: Garriga Polledo (A7-0193/2011)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstar för detta betänkande eftersom det innehåller lämpliga politiska prioriteringar för parlamentet inför den fleråriga budgetramen, såväl lagstiftningsmässigt som budgetmässigt. Ett antal prioriteringar som införlivats av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet och som jag vill betona är till exempel: 1) investeringar i arbetstillfällen och tillväxt, 2) den sociala aspekten

samt arbetstagares rättigheter och arbetsvillkor, 3) hållbarhet, 4) europeiskt mervärde, 5) den föreslagna strukturen och varaktigheten.

Jag noterar behovet av att särskilt uppmärksamma de yttersta randområdena, regioner med allvarliga och permanenta, naturbetingade eller demografiska nackdelar, såsom de nordligaste regionerna med mycket låg befolkningstäthet, öregioner, gränsregioner och bergsregioner, eftersom dessa regioners resurser och kapacitet kan spela en betydelsefull roll för EU:s konkurrenskraft i framtiden.

Marta Andriessen (EFD), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade mot Garriga Polledo-betänkandet från särskilda utskottet för politiska utmaningar och budgetmedel för ett hållbart EU efter 2013, eftersom det syftar till att öka EU-budgeten för perioden 2014–2020 med 5 procent. Jag kunde inte rösta för ändringsförslaget från de konservativa om att frysa budgeten på 2013 års nivåer, eftersom jag bestämt anser att en minskning behövs, och deras ståndpunkt är en dålig utgångspunkt för förhandlingar.

Jag lade fram ett ändringsförslag om att minska budgeten med 2,8 procent, vilket är den genomsnittliga nivån för de oegentligheter som påträffats i EU-budgeten, enligt Europeiska revisionsrätten. Bland de ändringsförslag och nya förslag som jag motsatte mig fanns ändringsförslaget om att skapa en informell övervakningsgrupp utan befogenheter i Europaparlamentet för att granska programmen.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för denna viktiga resolution om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla. Jag håller med föredraganden om att Europaparlamentet genom att förkasta alternativet med att frysa resurserna, såsom föreslogs av fem regeringschefer i december 2010 (Frankrike, Storbritannien, Nederländerna, Tyskland och Finland), sänder en stark politisk signal inför förhandlingarna mellan de 27 medlemsstaterna, som ska inledas efter den officiella presentationen av kommissionens förslag som väntas ske den 29 juni. Det är viktigt att notera att medlemsstaterna måste vara enhälliga och att Europaparlamentets samtycke krävs för att ett slutligt beslut ska kunna fattas, vilket inte förväntas ske förrän tidigast i juni 2012. Vi Europaparlamentsledamöter kräver åtminstone att nivån för resurserna ska höjas med 5 procent jämfört med 2013 års budget. Det är också viktigt att notera att Europaparlamentet föreslår att en ny struktur ska införas för budgetramen under en enda "Europa 2020"-rubrik och efterfrågar en budgetram som sträcker sig över en femårsperiod eller en 5 + 5-årsperiod från och med 2021.

Roberta Angelilli (PPE), *skriftlig*. – (IT) Efter omkring ett års arbete har särskilda utskottet för politiska utmaningar och budgetmedel för ett hållbart EU efter 2013 slutligen presenterat de framtida besluten om fastställande av utgiftsprioriteringar för en effektiv och verkningsfull användning av EU-medlen i syfte att genomföra en resultatorienterad politik. Med tanke på att EU-budgeten främst är en investeringsbudget som kan alstra fler investeringar från offentliga eller privata källor måste det vara möjligt att anpassa den på lämpligt sätt till nya behov och förutsättningar.

Beslutet att öka resurserna för den nya fleråriga budgetramen med fem procent kommer att garantera stabiliteten för de befintliga programcyklerna och säkerställa nya investeringar på områden som de europeiska energi- och transportnäten, vilket kommer att göra det möjligt för EU att försvara sin konkurrenskraft och skapa förutsättningar för en långsiktig ekonomisk tillväxt. Dessa sektorer finns också med i Europa 2020-strategin, som syftar till att skapa en smart och hållbar tillväxt för alla genom kunskap och innovation och främjande av social och territoriell sammanhållning.

Pino Arlacchi (S&D), *skriftlig. – (EN)* Betänkandet om en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla utgör en värdefull gemensam analys av EU-budgetens framtida utformning. I betänkandet görs en uppskattning av vilka finansiella resurser som krävs för att unionen ska nå sina mål och kunna genomföra sin politik för perioden från och med den 1 januari 2014. Den viktigaste punkten är kravet på en ökning på minst fem procent av den totala EU-budgeten för 2013, och på införandet av en autonom finansieringskälla.

I betänkandet betonas mycket tydligt att utan tillräckliga ytterligare resurser i den fleråriga budgetramen efter 2013 kommer unionen inte att kunna uppfylla de befintliga politiska prioriteringarna, i synnerhet för Europa 2020-strategin, eller de nya uppgifter som föreskrivs i Lissabonfördraget, och än mindre reagera vid oförutsedda händelser. Jag röstade för detta betänkande också på grund av dess krav på ett mer transparent, enklare och mer rättvist finansieringssystem för Europeiska unionen.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för detta utmärkta betänkande av min kollega Salvador Garriga Polledo, eftersom det innehåller en oerhört bra presentation av den budget som EU kommer att behöva efter 2013 för att möta de politiska utmaningar som man kommer att stå inför. Om EU verkligen har för avsikt att genomföra den politik som fastslås i EU-fördragen, däribland den senast utarbetade politiken, måste unionen ha de finansiella resurser som krävs för att uppfylla dessa ambitioner. Jag röstade därför för insamlingen av "egna medel" och inrättandet av en "skatt på finansiella transaktioner". Denna nödvändiga ökning av EU-budgeten måste åtföljas av avsevärda besparingar genom optimering av (samlade) utgifter. Den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP), som är väsentlig för livsmedelssäkerheten och för vår kontinents oberoende, och EU:s regionalpolitik, som stärks genom skapandet av en mellankategori av regioner för att göra det möjligt att kanalisera ytterligare finansiellt stöd till de regioner där bruttonationalprodukten per capita ligger på 75–90 procent av EU-genomsnittet, exempelvis Auvergne och Limousin, får allt utrymme som de förtjänar i detta betänkande. Betänkandet utgör därför ett ovärderligt stöd för medborgarna!

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* EU:s jordbrukssektor är av socioekonomisk betydelse, särskilt när det gäller att garantera en trygg livsmedelsförsörjning och att främja landsbygdsamhällen och miljön. Därför måste GJP ha en stark budget och verkliga resurser så att dessa mål kan uppfyllas. Jag stöder fullt ut vad som sägs i betänkandet om GJP:s övergripande syften och uppgifter och att det inte borde göras några nedskärningar i finansieringen för GJP för 2013, så att dessa övergripande behov kan mötas på lämpligt sätt.

Förväntningarna på nästa fleråriga budgetram är stora när det gäller att nå målen för Europa 2020-strategin, främja forskning och innovation, bekämpa miljöutmaningarna, nå målsättningarna för Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och regionalfonderna, och att främja utbildning, rörlighet, yrkesutbildning och livslångt lärande. EU måste ha tillräckliga resurser och en stark flerårig budgetram för att kunna nå dessa mål och möta EU-medborgarnas behov.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för detta betänkande. EU står inför enorma utmaningar och kommer att behöva betydande finansiella resurser för att möta dessa. Det är tydligt att EU-budgetens nuvarande medelsystem inte kommer att kunna garantera genomförandet av alla åtaganden som gjorts. Jag håller med om att det är nödvändigt att i grunden se över budgetprinciperna, så att EU-budgetens medel i framtiden

tas från egna medel. Vi måste också verkligen överväga att införa innovativa finansieringsmekanismer, exempelvis en skatt på finansiella transaktioner, vilket skulle utgöra ett betydelsefullt bidrag till finansieringen av EU:s budget.

Bastiaan Belder (EFD), skriftlig. – (NL) Jag kan inte stödja Salvador Garriga Polledos betänkande. Det beror på att jag i grunden motsätter mig att medlemsstaternas bidrag ersätts med direkt EU-finansiering, genom en EU-skatt. Unionen bör trots allt stå till medlemsstaternas tjänst och detta måste framgå av finansieringsarrangemangen. När det gäller innehållet motsätter jag mig att EU 2020-strategin används som vägledning för den fleråriga budgetramen. Strategins mål avser social- och sysselsättningspolitiken, som faller under de enskilda medlemsstaternas behörighet. Den misslyckade Lissabonstrategin visar vad som kommer att hända om vi bygger vår strategi på frågor som EU inte har något att säga till om. I betänkandet eftersträvar man också att minska antalet inestående fordringar genom att öka betalningarna. Om projekt inte genomförs på ett smidigt sätt är den enda förnuftiga lösningen att göra färre nya avtalsförpliktelser.

I betänkandet finns kort sagt inga tecken på förståelse för en sund budgetförvaltning, mot bakgrund av EU-ekonomiernas enorma ekonomiska problem. "Rätta munnen efter matsäcken" är ett bättre förslag än detta icke önskvärda krav på mer och nya resurser. På detta sätt upprepar vi på EU-nivå de misstag som flera länder har gjort under senare år.

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Salvador Garriga Polledo uppmärksammar i sitt betänkande de många utmaningar som EU står inför, men främst behovet av att övertyga vanliga medborgare om att EU-institutionerna och EU tjänar deras värderingar och intressen. Därför stöder jag den kommande fleråriga budgetramen, som kommer att bidra till att övertyga EU-medborgarna om att EU har förmåga att tänka och agera på ett sätt som skyddar deras långsiktiga intressen och nå verkliga resultat när det gäller att garantera en stabil tillväxt och inre sammanhållning. Även om det finns ett antal beslut som jag inte fullt ut instämmer i, gynnar betänkandet på det stora hela Bulgariens intressen, och jag röstade därför för att anta det.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jag röstade mot Salvador Garriga Polledos betänkande, eftersom jag anser att det finns några kritiska punkter i det förslag som lades fram för omröstning. Även om jag stöder vissa punkter, som de besparingar som kunde göras om parlamentet hade ett enda säte, förespråkas i betänkandet en europeisk skatt för att finansiera unionens verksamheter. Man diskuterar ekonomiskt stöd till romerna – en fråga som min politiska grupp alltid har varit motståndare till – och omfattande ekonomiskt stöd till en ny utvidgning i riktning mot västra Balkan, en annan fråga som jag inte stöder. Avslutningsvis har man gett utvecklingsländerna löfte om ekonomiskt stöd för att hjälpa dem motverka klimatförändringarna, och utöver att det är miljöpropaganda är det också en fråga som sannolikt inte kommer att påverka ekosystemens framtid.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen, eftersom jag anser att det är synnerligen viktigt att parlamentet deltar i debatten om hur EU-budgeten ska fördelas i framtiden (2014–2020) och om vilka områden som bör stödjas, så att EU återhämtar sig från den globala krisen. Efter debatten kritiserades i den antagna resolutionen några medlemsstaters uppfattning att nästa fleråriga budgetram bör frysas på 2013 års nivå med tanke på de finansiella svårigheter som många EU-stater under senare tid har brottats med. Inför nästa budgetram 2014–2020 uppmanades vi i stället att fortsätta trygga begärd finansiering för de områden som stimulerar ekonomisk tillväxt och framgångsrik utveckling. I dessa områden ingår forskning och främjande av innovation, bekämpning

av arbetslöshet, fattigdom och utanförskap, lämplig förberedelse inför demografiska förändringar, ansvarsfull förvaltning av naturresurser, inre och yttre säkerhet, regional- och jordbrukspolitik samt utveckling av transport- och energiinfrastruktur.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag gratulerar föredraganden och jag stöder hans arbete. Under nästa fleråriga budgetram måste EU ge definitiva svar till sina medborgare som nu alltför länge har lidit av den ekonomiska krisen, och se till att vi får en kraftfull långsiktig tillväxt. EU har hittills inte levt upp till de förväntningar och ambitioner som unionen borde ha. Utöver den ekonomiska krisen, den demografiska nedgången och bristen på energi kommer vi att stå inför mycket svåra utmaningar. Vi måste möta dessa utmaningar genom Europa 2020-strategin, som bör vara den politiska referenspunkten för nästa fleråriga budgetram. Vi måste fastställa ett antal prioriteringar för nästa fleråriga budgetram, till exempel tillväxt och sysselsättning, hållbar utveckling, sammanhållning för tillväxt och sysselsättning, medborgarskap och ett konkurrenskraftigt Europa i världen.

Vi måste därför se till att nästa fleråriga budgetram blir flexibel, så att vi undviker svagheter i den nuvarande fleråriga budgetramen. Det är faktiskt en bra idé att planera en översyn efter halva tiden, så att vi kan se över taken. Avslutningsvis är det mycket viktigt att förbättra det nuvarande systemet med instrument utanför budgeten för flexibilitet, genom att ytterligare förenkla användningen av dem och ge dem tillräckliga anslag. Nästa fleråriga budgetram bör uppnå rätt balans mellan stabilitet, förutsebarhet på medellång sikt och flexibilitet. Det bör vara en kärnprincip.

Philippe Boulland (PPE), *skriftlig*. – (FR) Onsdagen den 8 juni röstade jag för en ökning av budgeten 2014–2020. Vi vet att all politisk verksamhet börjar med en budget. Utan budget, inget projekt. EU-budgeten måste därför spegla den tillväxtstrategi och de ambitioner som EU har för sina medborgare. Av två anledningar föreslog medlemsstaterna att EU-budgeten skulle frysas. Pengarna är å ena sidan bidrag från medlemsstaterna. Med en frusen budget för perioden 2014–2020 äventyras å andra sidan EU:s alla större framtida projekt för tillväxt och investering. Medlemsstaterna vill att EU spelar en avgörande roll när det gäller risktagande, men är snabba att komma med kritik när EU tar risker. I enlighet med flertalet av mina kolleger – med undantag av EU-skeptikerna – röstade jag därför för en budgetökning med fem procent för att finansiera framtida stora projekt. Vi vet alla att staterna inte på egen hand kan lösa de problem som globaliseringen medför. Nästa steg blir att anslå en budget som grundas på EU:s egna medel för att inte längre vara beroende av medlemsstaternas ”bristande vilja”.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig*. – (RO) EU:s befogenheter har utökats under åren, särskilt efter att Lissabonfördraget trädde i kraft. Men budgeten har ökat mycket långsamt. Vi strävar efter ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla. Om vi vill uppnå det ambitiösa målet anser jag att EU:s finansiella resurser måste vara minst lika ambitiösa.

Av den anledningen anser jag att nästa fleråriga budgetram måste ökas med minst fem procent. EU måste också föra en allvarlig debatt om egna medel, i vilken både företrädare för europeiska institutioner och de nationella parlamenten deltar, i syfte att uppnå samförstånd om ett system för egna medel, som skulle se till att europeisk politik genomförs på ett effektivt sätt. Jag stöder förslaget i betänkandet att kanalisera medlen till åtgärder för att uppnå målen i EU 2020-strategin.

Jag anser också att vi måste se till att de instrument som för närvarande finns till stöd för forskning, utveckling och innovation är konsekventa och kompletterar varandra.

Avslutningsvis måste en trovärdig budget vara konsekvent och garantera effektiva utgifter genom att man undviker överlappning av utgifter och anslagna medel.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet. Den stora meriten är att man i betänkandet konsekvent försöker mobilisera alla EU:s budgetmedel för att uppnå Europa 2020-strategin, och att man intar en diametralt motsatt ståndpunkt till de flesta medlemsstaters trångsynthet. Samtidigt som medlemsstaterna ser EU som gemensam nämnare för sina bidrag, som de gärna vill ska minska, och för sina finansiella intäkter, som de gärna vill ska öka, argumenteras det i betänkandet för kraftfulla gemensamma integrerade politiska åtgärder såväl när det gäller långsiktiga åtgärder som när det gäller nya behörighetsområden enligt Lissabonfördraget.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig*. – (EN) Vi måste anpassa EU-budgeten till 2000-talet. Budgeten måste leva upp till våra ambitioner. Vi behöver nya alleuropeiska investeringar för att stimulera ett europeiskt mervärde genom att tjäna som katalysator för fler privata investeringar och skapa stordriftsfördelar. Större gröna investeringar behövs inom sådana områden som förnybar infrastruktur, med fler vindkraftparker i norr och mer solenergi i söder. Irländska investeringar i vindenergi kommer endast att bli lönsamma om det till exempel finns en europeisk infrastruktur för att exportera energi via Storbritannien och Frankrike. Oljepriserna stiger och miljöskadorna ökar. Vi vet att EU nu måste gå vidare och omvandlas till ett mer hållbart samhälle. Vi måste ta till vara energin mer effektivt, använda mer förnybar energi, investera i kollektivtrafik och se till att våra barn lever i en ren och hälsosam miljö. Den långsiktiga EU-budgeten bör också följa de överenskomna så kallade målen i EU 2020-strategin, i synnerhet de internationella klimatmål som vi kommit överens om. Den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) bör reformeras så att jordbrukarna får betalt för att de levererar kollektiva nyttigheter, som ett attraktivt landskap med biologisk mångfald. Vi måste bibehålla GJP-budgeten för att se till att dessa mycket viktiga ekomiljötjänster tillhandahålls i Irland och i hela Europa.

Philip Claeys (NI), *skriftlig*. – (NL) I betänkandet om den fleråriga budgetramen tar man inte på något sätt hänsyn till EU-medlemsstaternas, väljarnas och skattebetalarnas frustrationer. Det uppmanas ständigt till ökade EU-intäkter, samtidigt som alla andra administrativa nivåer måste spara. Att vi inte kan ta hänsyn till detta vittnar om vår djupa arrogans mot och alienation från världen. EU måste rätta munnen efter matsäcken, hålla sig till sina kärnverksamheter och själv börja spara. Det är enda sättet för oss att återfå väljarnas förtroende.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för betänkandet om den nya fleråriga budgetramen, eftersom ett alternativ för en EU-skatt på finansiella transaktioner införs. Det skulle innebära att spekulativa finansiella transaktioner beskattas för att motverka denna typ av verksamhet och det skulle generera nya intäkter till EU:s medlemsstater.

Christine De Veyrac (PPE), *skriftlig*. – (FR) EU bidrar mycket konkret till att stimulera de europeiska ekonomierna genom ekonomiskt stöd till forskning och innovation samt genom sitt jordbruksstöd och sitt stöd till regionalutveckling. Av den anledningen stöder jag fullt ut de förslag som parlamentet antog i dag för att fastställa EU:s budget för de kommande sju åren. För att möta medborgarnas behov föreslog parlamentet en ny kategori för regioner vars BNP per capita ligger på 75–90 procent av EU:s BNP. Dessa regioner kommer alltså att erhålla finansiellt stöd enligt de kriterier som är bäst lämpade för dem. Jag stöder förslaget fullt ut och det kommer till exempel att direkt gynna de människor som lever i min valkrets Languedoc-Roussillon.

Philippe de Villiers (EFD), *skriftlig*. – (FR) Parlamentet uttalar sig än en gång om EU-budgeten genom den fleråriga budgetramen, som är en sorts femårsplan för EU.

EU kräver ibland stora uppoffringar från medlemsstaterna, men har ingen som helst avsikt att själv följa sina goda råd. Förslagen i texten är orealistiska och påminner mer om förlamande mantran. För slöseri och byråkrati finns det fortfarande en ljus framtid.

Än värre – för att undvika ”utpressning” från medlemsstaterna, som naturligtvis inte vill öka sina redan mycket höga bidrag – tar parlamentet än en gång upp frågan om EU:s egna medel, eller kort sagt om en europeisk skatt. ”Gör som jag säger, inte som jag gör” kan bli det nya europeiska mottot.

Karima Delli (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Genom att betänkandet antas välkomnar jag att ändringsförslag 74 införs, enligt vilket kommissionen uppmanas att fastställa en mellankategori för sammanhållningspolitikens nästa programperiod 2007–2013. Fördelningen av struktur- och sammanhållningsfonderna mellan regionerna blir därmed mer rättvis.

Lena Ek (ALDE), *skriftlig*. – Jag är positiv till att betänkandet inriktas på de gemensamma utmaningar Europa står inför. Man tar upp klimat- och miljöfrågorna som en del av alla politikområden, kampen för demokrati, fred och frihet globalt, samt det kritiska behovet av både forskning, innovation och infrastruktur. Europa 2020-strategin och satsningar på insatser med europeiskt mervärde har genomsyrat diskussionerna under arbetet med betänkandet. Jag är dock djupt oroad över att prioriteringsmakten har lämnats över till ministerrådet. Europaparlamentet borde ha vågat prioritera. Även om alla önskemål om ett hållbart och konkurrenskraftigt Europa för alla finns med, finns det ändå inga möjligheter i världen att finansiera allt på en gång ur EU-budgeten. Jag vill ha en realistisk och genomförbar förhandlingsstrategi och detta uppnåddes inte eftersom klara prioriteringar saknas i detta betänkande. Därför lade jag ned min röst i slutomröstningen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) När EU redan har förstått att det behövs både en ökad samordning av den ekonomiska politiken och ökad kontroll av budgetpolitiken anser jag att förslaget att den fleråriga budgetramen ska stödja ekonomisk styrning är mycket relevant.

I betänkandet finns många frågor som vi måste arbeta vidare med och utreda. Jag anser att det är positivt att använda den fleråriga budgetramen för att uppnå målen i Europa 2020-strategin samt att avsätta en minst lika stor budget för den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) och behålla tvåpelarsystemet. Men jag vill återigen påpeka att uppmaningen att införa en skatt på finansiella transaktioner än en gång anges i ett betänkande utan direkt anknytning till fastställande av en finanspolitik. Jag anser inte att detta är ett öppet tillvägagångssätt.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag vill gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete, som har lett fram till ett betänkande som ger oss möjlighet att inleda arbetet med nästa fleråriga budgetram för perioden efter 2013, som är en utmaning för kommissionen och rådet.

Europa 2020-strategin har utformats i samförstånd och den innehåller tydliga prioriteringar och mätbara mål. Den kommer att bli vägledande för framtida budgetramar. Men för att en strategi ska bli framgångsrik måste budgeten åtminstone motsvara dess åtgärder och mål. I det avseendet måste anslagen i den fleråriga budgetramen leva upp till de ambitioner och åtaganden som fastställs i Europa 2020-strategin. Solidaritetsprincipen leder till sammanhållningspolitik. Det är viktigt att den sammanhållningen är ekonomisk, social

och territoriell samt att den stöder de fattigaste regionerna. Jag anser att det är mycket viktigt att det ekonomiska stödet till sammanhållningspolitiken åtminstone ligger kvar på samma nivåer.

Den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) har varit framgångsrik. De totala anslag som avsätts till jordbruket bör därför upprätthållas och fördelas mer rättvist. Det är viktigt att vi arbetar för en flerårig budgetram som är till högst 80 procent beroende av nationella budgetar. Det är därför mycket viktigt att fortsätta debatten om de nya egna medlen.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Föredraganden nämnde att det är dags att sluta med högröstade avsiktsförklaringar som saknar tillräcklig finansiering för att verkligen kunna uppnå målen. Betänkandet är ett perfekt exempel. Genom att i princip föreslå en frysning av EU-budgeten fram till översynen 2020, med en senare ökning på fem procent, äventyras många av de mål som anges på de 40 sidorna, i synnerhet målet för social och ekonomisk sammanhållning.

Mot bakgrund av den allvarliga ekonomiska och sociala krisen, som förvärras genom EU:s politik, kommer fördelningen av de anslag som avsatts inom budgetramen inte att fungera, något som är mycket viktigt för att sammanhållningsprincipen ska kunna genomföras effektivt. Vi har lagt fram många förslag om behovet av en ökad EU-budget till stöd för en ekonomisk och social sammanhållning och av att minska den obligatoriska andelen av nationella bidrag, så att den begränsas till högst tio procent av den totala kostnaden för det förslag som lagts fram, i synnerhet i länder med de största finansiella svårigheterna. Vi har också betonat att det är viktigt att investera i offentliga tjänster, stödja produktionen, skapa nya arbetstillfällen med rättigheter, utrota fattigdomen och bekämpa sociala skillnader.

I betänkandet föreslås en helt annan väg. Något helt annat. Det är därför vi röstade emot det.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Trots några positiva förslag i betänkandet rekommenderas ingen brytning med eller förändring av EU:s politik om finansiella medel. Vi röstade därför emot.

Särskilt allvarligt är att man inte verkligen prioriterar åtgärder mot de allvarliga sociala problem som den ekonomiska och sociala krisen förorsakat, att man inte ökar EU-budgeten till stöd för en ekonomisk och social sammanhållning samtidigt som man minskar de obligatoriska nationella bidragen för att begränsa dem till högst 10 procent av det projekt som lagts fram. Man bör i länder med de största ekonomiska svårigheterna framför allt investera i offentliga tjänster, stödja produktionen, skapa arbetstillfällen med rättigheter, utrota fattigdomen och bekämpa sociala skillnader och all typ av diskriminering, inte minst könsdiskriminering.

Det är också viktigt att främja fred, utvecklingsamarbete och bistånd samt att kraftigt skära ned de militära utgifterna och närvaron utomlands.

Trots att man motsätter sig en frysning av budgeten efter 2013, vilket vissa medlemsstater har krävt, begränsas i betänkandet tråkigt nog förslaget till en ökning av resurserna för nästa EU-budget till fem procent. Den föreslagna ökningen innebär emellertid att nästa fleråriga budgetram, för 2014–2020, skulle stå för endast 1,11 procent av EU:s bruttonationalinkomst (BNI), jämfört med 1,06 procent som planeras för 2013.

Monika Flašíková Beňová (S&D), *skriftlig.* – (SK) När många medlemsstater vidtar tuffa skatteåtgärder måste EU-budgeten motiveras bättre än någonsin tidigare. Den måste garantera att europeiskt mervärde håller högsta möjliga nivå, den måste förvaltas ansvarsfullt samt stödja offentliga och privata medel så långt som möjligt. Strukturen hos nästa fleråriga budgettram bör underlätta både en kontinuerlig planering och flexibilitet, samt undvika svagheter i den nuvarande fleråriga budgetramen. Det sätt som systemet med egna medel har utvecklats på och det faktum att egna medel gradvis har ersatts med medlemsstaternas bidrag uppfattas därför som en ovanlig börda på nationella offentliga finanser. En reformering av systemet är därför mer nödvändig än någonsin.

Med ett bättre system som tryggar rättvisa, insyn och tillräckliga budgetintäkter anser jag att budgetbeslutsprocessen skulle kunna inriktas mer på unionens nyckelprioriteringar. Aktuella undantag och korrigeringsmekanismer bör gradvis fasas ut, vilket skulle innebära ett viktigt steg mot ökad rättvisa och insyn i EU-budgeten.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig.* – (EN) EU-budgeten efter 2013 måste anpassas i syfte att bevara konkurrenskraften, öka ekonomisk tillväxt och bekämpa hög arbetslöshet i EU. Enligt min uppfattning är jordbruket och en kraftfull gemensam jordbrukspolitik med goda resurser avgörande för att uppnå dessa mål. Jag stöder helhjärtat uppmaningen i betänkandet att jordbruket ska ingå Europa 2020-strategin, eftersom jag är övertygad om att jordbruks- och livsmedelssektorn kan ge ett värdefullt bidrag till en framtida ekonomisk tillväxt i Irland och i hela Europa. Det är därför särskilt viktigt att vi skyddar och behåller de cirka 1,7 miljarder euro som varje år avsätts till Irland inom GJP. En kraftfull och välgrundad gemensam jordbrukspolitik kommer att skydda EU:s livsmedelssäkerhet, bidra till att vi når klimatförändringsmålen och får en hållbar sysselsättning på landsbygden. Jag är glad att man i betänkandet erkänner den roll som fiske- och vattenbrukssektorn spelar för en hållbar sysselsättning i kust- och öregioner och avlägsna regioner. Jag anser att vi måste öka Europeiska fiskerifondens ekonomiska stöd till dessa samhällen efter 2013. I EU-budgeten har höga anslag avsatts till fredsprocessen i Irland. Jag uppmanar alla ledamöter att stödja dessa viktiga program.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig.* – (FR) Kort sagt, trots en ovanligt lång text, uppmanar parlamentet till en anpassning av anslagen och fördelningen av EU-budgeten efter 2013 till EU:s behörighetsområden och många prioriteringar, så som dessa fastställs.

Den måste därför ökas med minst fem procent i ett första skede. Finansieringen? En ny europeisk skatt naturligtvis! Vem försöker de lura? Europa kostar redan oerhört mycket. Och resultatet? Maktlöshet inför krisen, problem med euron, handelsavtalen och Schengenavtalet, värdelösa ställningstaganden, inblandning i och hinder inom andra områden.

När medlemsstaterna uppmanas till kraftiga nedskärningar i sina egna budgetar, när människor uppmanas att dra åt svängremmen, när socialförsäkringssystemen urholkas på grund av arbetslöshet och invandring, samtidigt som de som är skyldiga till krisen fortsätter att sko sig och spekulationerna på marknaderna fortsätter – då är det skamlöst att denna församling, som står i maskopi med Bryssel, begär en enda cent till för att fortsätta driva och förvärpa denna politik.

Estelle Grelier (S&D), *skriftlig.* – (FR) Med Salvador Garriga Polledos betänkande om de politiska utmaningar och budgetutmaningar som EU står inför efter 2013 föregriper parlamentet – alltför blygsamt enligt min mening – den kommande debatten om unionens finansiella framtidsperspektiv. I betänkandet upppepas att de olika politiska verksamheter

som lyder under EU:s behörighetsområden inte ska ställas mot varandra, och behovet av att avsätta tillräckliga medel som är konsekventa med Europa 2020-strategin vidhålls. Det är ett tydligt budskap till medlemsstaterna: vi avser stödja kraftfulla politiska åtgärder genom att öka budgeten med minst fem procent. När medborgarna måste spara, måste vi dessutom föra en kraftfull sammanhållningspolitik. Det är vad vi föreslår i betänkandet, och vi vill fastställa en mellankategori för regioner, vilken skulle innebära en bättre fördelning av strukturfonderna till våra territoriers ekonomiska och politiska situation. Avslutningsvis måste unionen anslå finansiella medel i höjd med ambitionerna. Vi har därför upprepat att vi vill införa en skatt på finansiella transaktioner. Medborgarna stöder planerna och de skulle därmed även stödja det europeiska projektet ännu mer.

Roberto Gualtieri (S&D), *skriftlig*. – (IT) Genom att rösta för Salvador Garriga Polledos betänkande har parlamentet uttryckt sin mening om den framtida EU-budgeten och lagt fram ett ambitiöst förslag till en ny flerårig budgetram. Uppmaningen att öka EU-budgeten med fem procent efter 2013, och därmed öka EU:s totala BNI från 1,06 procent till 1,11 procent, motsvarar en önskan att leva upp till åtaganden för att stödja tillväxt och utveckling – i första hand Europa 2020-strategin, som man måste avsätta tillräckliga medel till. Det är faktiskt viktigt att komma ihåg EU-budgetens mervärde, som vid sidan av de nationella budgetarna kan utgöra en drivkraft för ekonomisk tillväxt, forskning och utveckling samt sysselsättning, särskilt för unga människor.

I betänkandet stärks också parlamentets positiva ståndpunkt i fråga om nya finansiella instrument, som exempelvis skatten på finansiella transaktioner och euroobligationer, som är ett gynnsamt tillfälle för europeisk ekonomi. Det är nu upp till kommissionen att anta parlamentets utmaningar och lägga fram sina förslag till den nya europeiska budgetramen, i stället för att falla offer för medlemsstaternas restriktiva budgetpolitik.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet eftersom det uppmanas till en kraftfull, integrerad EU-politik. Jag stödde också två andra viktiga punkter. Den första, fastställandet av en mellankategori för regioner inom sammanhållningspolitiken, för att se till att fördelningen av strukturfonderna bättre motsvarar territoriernas ekonomiska och sociala verklighet. Den andra, en förnyad uppmaning till skatt på finansiella transaktioner som utgör en ny resurs för att skydda europeisk ekonomisk politik. I samband med politiska åtstrammingsåtgärder och obegränsade finansiella spekulationer, måste den finansiella sektorn ta sin del av ansvaret för att få fart på ekonomin, som har påverkats så negativt genom ett oansvarigt beteende inom sektorn.

Małgorzata Handzlik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Den resolution som parlamentet antog är vårt första bidrag till debatten om den nya budgetramen. Jag stödde helhjärtat förslaget att öka EU-budgeten i den nya budgetramen. Jag anser att EU behöver en ambitiös budget, som motsvarar de utmaningar som vi står inför. Att minska eller frysa EU-budgeten, vilket några medlemsstater har föreslagit, är ingen bra lösning för EU:s ekonomi. EU-budgeten måste stödja medlemsstaterna och hjälpa dem att ta sig ur krisen, och den måste också möta oväntade händelser på ett mer flexibelt sätt. Jag välkomnar också parlamentets stöd till en klassificering av vissa områden i en mellankategori, för att se till att deras framtida utveckling främjas trots att de överskrider det aktuella avtalade kriteriet på 75 procent av EU:s BNP. Den nya kategorin blir ett stöd till de regioner som fortfarande kämpar med många utmaningar för att utvecklas, även om de har överskridit EU:s genomsnitt. Inom en snar framtid kommer även polska regioner att ingå.

Anna Hedh (S&D), *skriftlig*. – Jag anser att EU:s budget måste ges tillräckliga resurser för att kunna finansiera beslutade åtaganden. Samtidigt vill jag framhålla att EU bör ha en restriktiv hållning och tillhandahålla dessa resurser genom omfördelning inom befintlig EU-budget, jag anser inte att den totala storleken behöver öka. Helst skulle jag vilja att jordbruksbudgeten sänktes till förmån för de prioriteringar som anges i EU 2020; forskning och utveckling, grön omställning m.m. Jag anser därför inte heller att 2013 års budgetnivå för jordbruket bör bibehållas, men välkomnar att jordbruksstöden ska fördelas jämnt mellan medlemsländerna.

Jag anser det också vara väldigt viktigt att effektivisera EU:s administrativa utgifter, varav en väg är att öka insynen i processen för fördelning och användning av dessa utgifter.

Jag anser inte att taket för egna medel bör revideras, då EU:s politik bör kunna finansieras inom nuvarande inkomsttak. Jag ser även ett behov av att systemet med EU:s egna medel ses över. Det nuvarande systemet är mycket komplicerat, och saknar insyn. Rabatterna har inte gjort systemet mer rättvist, utan snarare gett upphov till en rad nya undantag och korrigeringar. Emellertid innebär en förändring i detta system inte någon direkt beskattningsrätt för EU, unionen har inte någon sådan kompetens i fördraget. Varje förändring av systemet med egna medel kräver dessutom att samtliga medlemsländer ger sitt godkännande för att de ska kunna träda i kraft.

Gunnar Hökmark (PPE), *skriftlig*. – Vi moderater i parlamentet valde vid omröstningen om betänkandet om EU:s långtidsbudget i Strasbourg den 8 juni 2011 att rösta emot förslaget. Vi gjorde så eftersom förslaget saknar de prioriteringar mellan viktiga och mindre viktiga utgifter som vi anser nödvändiga. Istället för att visa ledarskap och satsa på det som ger Europa tillväxt och konkurrenskraft kräver förslaget en höjning av budgeten med fem procent för att på så vis kringgå behovet att prioritera. I ett läge där EU:s medlemsstater kämpar mot stora budgetunderskott och växande statskulder väljer parlamentet att kräva mer pengar till EU. Det är en linje som vi inte kan stödja. Istället borde vi fasa ut stödet till den gemensamma jordbrukspolitiken (CAP) och strukturfonderna, men dessvärre går det förslag som röstades igenom i motsatt riktning. Samtidigt som vi röstade emot betänkandet i dess helhet välkomnar vi den skrivning som finns i förslaget om att en ”signifikant ökning” av anslagen till vetenskap och forskning ska genomföras. Detta är något vi jobbat hårt för, och att detta finns med är ett steg i rätt riktning.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) I samband med att EU:s budgetram 2014–2020 fastställs, är det viktigt att se till att det avsätts tillräcklig finansiering till de områden som främjar ekonomisk tillväxt och framgångsrik utveckling. Det är med andra ord viktigt att inrikta sig på forskning och främja innovation, bekämpa arbetslöshet, fattigdom och utanförskap, förbereda sig inför demografiska förändringar, använda naturresurserna på ett ansvarsfullt sätt, inrikta sig på inre och yttre säkerhet, regional- och jordbrukspolitik samt utveckla energi- och transportinfrastrukturen. Jag avstod från att rösta om dokumentet, eftersom vi måste se över den gemensamma jordbrukspolitiken från grunden – ett rättvist och enhetligt system för direktstöd måste tillämpas – och flera andra viktiga områden, som vi behöver för att inrätta ett konkurrenskraftigt och starkt Europa.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig*. – (RO) Betänkandet är kanske ett av de viktigaste för denna lagstiftande församling. Jag var föredragande för utskottet för kultur och utbildning, och anser att det avtal som vi kom fram till troligen var det bästa vi kunde uppnå i nuvarande ekonomiska klimat, även om det var långt ifrån perfekt. Full av tillförsikt

röstade jag för betänkandet och jag räknar med att vi därmed sänder ett tydligt budskap till rådet, som jag hoppas tar hänsyn till parlamentets ståndpunkt.

Sandra Kalniete (PPE), *skriftlig*. – (LV) Jag röstade för resolutionen, i vilken EU:s problem och prioriteringar inom ramen för den nya fleråriga budgetramen fastställs. Jag vill särskilt betona att kommissionen uppmanas lägga fram förslag till en effektiv och ändamålsenlig gemensam jordbrukspolitik (GJP), med en rättvisare fördelning av direktstöd mellan medlemsstater och jordbrukare samt en starkare koppling mellan leverans av kollektiva nyttigheter till allmänheten och direktstöd till jordbrukare. Jag stöder helhjärtat uppmaningen att de medel som anslås till GJP i budgeten 2013 ska ligga kvar på samma nivå även under nästa fleråriga budgetram, så att GJP:s utökade mål och uppgifter kan genomföras. EU måste få ett mer transparent, enklare och mer rättvist finansieringssystem. Det är därför jag stöder förslagen om att ett system med nationella bidrag, som innebär att en oproportionellt hög tonvikt läggs vid nettobalansen mellan medlemsstaterna och sålunda strider mot principen om solidaritet inom EU och det gemensamma europeiska intresset, långsamt ska ersättas med unionens egna medel, som den bör kunna uppbära direkt och oberoende av nationella budgetar.

Krišjānis Kariņš (PPE), *skriftlig*. – (LV) Även om parlamentets betänkande om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla innehåller många idéer som bör stödjas, stödde jag det inte, eftersom jag anser att det skadar medborgarnas bild av EU. I betänkandet föreslås en ökad skattebörd för de europeiska medborgarna, och jag samtycker inte till det. Man kan samtycka till att EU måste ha sin egen finansiering och att det kan ske genom skatteuppbörd. Men det skulle kräva att man instiftar ett federalt Europa, något som man bör komma fram till i öppna debatter och inte smyga in genom bakdörren med hjälp av skattepolitik. Om vi vill fortsätta i denna riktning måste vi först se till att medlemsstaterna avstår från sina skatteintäkter till förmån för EU. Först då blir det möjligt att upprätta en gemensam budget som finansieras med egna medel. För att anta sådana beslut måste EU:s politiker involvera samhället, vilket inte skedde i det här fallet.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag vill gratulera Salvador Garriga Polledo till hans utmärkta arbete om den viktiga frågan om nästa budgetram. Garriga Polledo har lagt fram en effektiv sammanfattning för kammaren, med de olika nationella delegationernas och de politiska gruppernas ståndpunkter. Jag stöder helhjärtat beslutet att inför nästa fleråriga budgetram begära fem procents ökning av resurserna. Med tanke på att jag är föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdsens utveckling, vill jag dessutom framhäva den del av betänkandet som avser den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag stöder därför helhjärtat beslutet att åtminstone bibehålla nuvarande jordbruksbudget, samtidigt som jag vill påminna om att GJP är den enda verkliga europeiska politik som kan spela en viktig roll inom en strategisk sektor som tillhandahåller kollektiva nyttigheter och genererar ett verkligt europeiskt mervärde. Avslutningsvis vill jag framhäva omröstningen om sammanhållningspolitiken. En säkerhetsklausul har lagts till i händelse av att mellankategorier införs, för att undvika att resurser dras tillbaka från de regioner som är stödberättigade enligt konvergens-, konkurrenskrafts- och samarbetsmålet. Det innebär att det skulle behövas ytterligare resurser för att finansiera ett nytt mål.

Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), *skriftlig*. – Vi anser att EU:s budget måste ges tillräckliga resurser för att kunna finansiera beslutade åtaganden. Samtidigt vill vi framhålla att EU så långt som möjligt bör ha en restriktiv hållning och tillhandahålla dessa resurser genom omfördelning inom befintlig EU-budget. Helst skulle

vi vilja att jordbruksbudgeten sänktes till förmån för de prioriteringar som anges i EU 2020; forskning och utveckling, grön omställning m.m. Vi anser därför inte heller att 2013 års budgetnivå för jordbruket bör bibehållas, men välkomnar att jordbruksstöden ska fördelas jämnt mellan medlemsländerna.

Vi anser det också vara väldigt viktigt att effektivisera EU:s administrativa utgifter, varav en väg är att öka insynen i processen för fördelning och användning av dessa utgifter.

Vi anser inte att taket för egna medel bör revideras, då EU:s politik bör kunna finansieras inom nuvarande inkomsttak. Vi ser även ett behov av att systemet med EU:s egna medel ses över. Det nuvarande systemet är mycket komplicerat, och saknar insyn. Rabatterna har inte gjort systemet mer rättvist, utan snarare gett upphov till en rad nya undantag och korrigeringar. Emellertid innebär en förändring i detta system inte någon direkt beskattningsrätt för EU, unionen har inte någon sådan kompetens i fördraget. Varje förändring av systemet med egna medel kräver dessutom att samtliga medlemsländer ger sitt godkännande för att de ska kunna träda i kraft.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Förslaget till parlamentets resolution om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla är viktigt både för att uppnå de mål som EU satt upp för 2020 (återställning av och skydd för den långsiktiga ekonomiska tillväxten) och för att förhindra en upprepning av den nuvarande krisen.

I betänkandet anges att man i Europa 2020-strategin bör fastställa den nya fleråriga budgetramens politik eftersom de mål som EU satt upp för 2020 endast kan uppnås genom optimal användning av befintliga resurser (fastställda genom relevant politik).

I den nya fleråriga budgetramen måste därför nyckelprioriteringar fastställas, som utbildning för ekonomisk tillväxt, sammanhållning för ekonomisk tillväxt och sysselsättning, förvaltning av naturresurser och hållbar utveckling, medborgarskap och ett konkurrenskraftigt Europa i världen. Det skulle därmed bli lättare att se till att det finns tillräckliga anslag och att medlen används optimalt. Med en ny flerårig budgetram enligt betänkandet kommer det att bli lättare att fastställa en långsiktig verksamhetsplan, som skulle ge bestämda resultat och kunna trygga ekonomisk tillväxt i EU.

Astrid Lulling (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag stödde Salvador Garriga Polledos betänkande eftersom jag anser att de allmänna riktlinjerna är motiverade med tanke på de utmaningar som EU kommer att stå inför under kommande år. Det är orealistiskt att överföra nya ansvarsområden till EU utan att samtidigt öka de finansiella resurserna.

Men jag skulle ha velat att parlamentet inte endast ställde rättmätiga krav utan också fastställde ett antal prioriteringar. Flera av mina kollegers ständiga visa "alltid mer" är ett alltför bekvämt svar. Vi måste kunna övertyga om att europeiska utgifter är effektiva i förhållande till nationella utgifter. Utgifternas kvalitativa aspekt är dessutom minst lika viktig som den kvantitativa aspekten. Avslutningsvis innebär en överföring av oanvända EU-medel till EU-budgeten snarare än till medlemsstaterna en källa till omfattande "besparingar".

När det gäller införandet av ett nytt system med egna medel är jag fortfarande mycket tveksam till ett ensidigt införande av en skatt på finansiella transaktioner utan en seriös konsekvensanalys. Genom att stödja en åtgärd av den omfattningen utan att känna till konsekvenserna är majoriteten i parlamentet inne på fel spår.

David Martin (S&D), *skriftlig.* – (EN) Jag röstade med tungt hjärta mot resolutionen. Samtidigt som jag är övertygad om att man kan uppnå goda resultat om 27 medlemsstater slår ihop sina resurser, kunde jag inte rösta för fem procents ökning av EU-budgeten efter 2013 utan en grundlig utredning av de aktuella utgifterna med som mål att allt slöseri och all överlappning av utgifter ska upphöra. I EU-budgeten efter 2013 måste tillväxt och nya arbetstillfällen prioriteras.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig.* – (IT) EU-budgeten bör ge största europeiska mervärde, förvaltas på ett sunt sätt och generera så mycket offentliga och privata medel som möjligt. För att möta framtida utmaningar stöder vi målen i Europa 2020-strategin. Strategin kan hjälpa EU att återhämta sig från krisen och gå starkare ur den, genom att skapa sysselsättning och smart, hållbar tillväxt för alla. Den är den politiska referenspunkten för nästa fleråriga budgetram och bör vara så ambitiös som möjligt. Mot denna bakgrund anser vi att nyckelprioriteringarna för nästa fleråriga budgetram bör delas in i grupper kring följande teman: kunskap för tillväxt och sysselsättning, hållbar utveckling, sammanhållning för tillväxt och sysselsättning, medborgarskap och ett konkurrenskraftigt Europa i världen. Strukturen för nästa fleråriga budgetram bör vara realistisk och underlätta kontinuerlig planering samtidigt som man undviker att upprepa bristerna i den nuvarande fleråriga budgetramen. Den bör särskilt uppnå rätt balans mellan stabilitet, förutsebarhet på lång sikt och flexibilitet. Avslutningsvis anser vi särskilt att de befintliga undantags- och korrigeringsmekanismerna bör fasas ut gradvis, som ett outhärligt steg för att göra EU:s budget rättvisare och öppnare.

Iosif Matula (PPE), *skriftlig.* – (RO) Salvador Garriga Polledos betänkande är ett test för att se hur effektiv EU-politiken är inför nästa programperiod. Föredraganden utmanar oss rejält. Nationella intressen av mycket olika slag ska tillgodoses, samtidigt som det europeiska mervärde som avspeglas i den fleråriga budgetramen ska öka.

Jag anser att de europeiska medborgarna måste få större förståelse för sammanhållningspolitiken. Vi kan uppnå ett starkt EU – ett EU som kan hantera den globala konkurrensen – genom att fortfarande låta sammanhållningspolitiken utgöra ett nyckelelement inom EU-politiken, som syftar till att uppnå en balanserad utveckling i alla regioner. Jag vidhåller att vi måste fortsätta avsätta en stor del av nästa budget till sammanhållningspolitiken. Den främsta prioriteringen måste också i fortsättningen vara att minska de ekonomiska och sociala skillnaderna i EU.

För att uppnå de resultat som föreslås måste det huvudsakliga kriteriet för anslagen fortfarande vara utvecklings- och konvergensnivåerna mellan EU:s regioner. Jag stöder betänkandet, eftersom jag anser att en komplettering av den fleråriga budgetramen efter 2013 är en hållbar lösning. Det innebär att nuvarande struktur måste ändras. Utöver ekonomiskt stöd till forskning och utveckling samt energi och transport, måste vi överväga investeringar på sammanhållnings- och jordbruksområdena.

Mario Mauro (PPE), *skriftlig.* – (IT) Salvador Garriga Polledos betänkande om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla är ett viktigt steg i EU:s institutionella och ekonomiska omorganisation efter att Lissabonfördraget trädde i kraft. Vi känner alla till att nya behörighetsområden måste avspeglas i nästa fleråriga budgetram enligt det nya fördraget. Det kommer säkert att hjälpa oss att möta nya globala utmaningar. Jag röstade för betänkandet.

Arlene McCarthy (S&D), *skriftlig.* – (EN) Labours ledamöter vid Europaparlamentet anser att EU-budgeten måste inriktas på och prioritera ekonomiska investeringar och

forskning som stimulerar ekonomin och skapar arbetstillfällen. Målinriktade EU-anslag är ett sätt att stimulera lokala ekonomier och skapa arbetstillfällen i våra samhällen. I takt med regeringens nedskärningar tillför EU mycket viktig finansiering till brittiska regioner. Men skattebetalarna vill få bättre valuta för pengarna. Det är därför Labours ledamöter vid Europaparlamentet röstade mot en ökning av budgeten med fem procent. För att finansiera EU:s ekonomiska prioriteringar kan och måste besparingar göras inom andra områden, särskilt inom den gemensamma jordbrukspolitikerna, och då även när det gäller de skadliga subventionerna till jordbruksexport och tobakssubventionerna.

I samband med debatten om nästa fleråriga budgetram måste man ta tillfället i akt att genomföra grundläggande reformer. Att fortsätta med den gamla vanliga politiken är inget alternativ, utan EU behöver en politik för att finansiera arbetstillfällen och tillväxt. Labours ledamöter vid Europaparlamentet anser inte att barnfamiljerna ska stå för hela kostnaden för Storbritanniens budgetbidrag. Det är därför vi uppmanar till en debatt om alternativa förslag till EU-finansiering. Momsintäkterna och den nationella budgeten måste minska och ersättas med alternativ som exempelvis samordnade åtgärder mot den underbeskattade finansiella sektorn.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Betänkandet gör Europa 2020 till den verkliga ramen för den framtida EU-budgeten. I betänkandet stöder man den europeiska planeringsterminen, den europeiska stabiliseringsmekanismen och euroluspakten. Inte ett ord nämns om kärnkraftsfrågan. Bör det finnas en budget för den? Det anser jag inte.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Just nu gör många medlemsstater svåra budgetjusteringar och därför bör försvaret av EU-budgeten vara mycket väl motiverat. EU-budgeten bör ge högsta möjliga europeiska mervärde, visa prov på tillförlitlig förvaltning och ha till syfte att stimulera offentliga och privata resurser i så hög grad som möjligt.

Europa 2020-strategin är EU:s svar på dessa utmaningar. Det är en strategi som ska bidra till att EU kan återhämta sig från och ta sig ur krisen i ett starkare läge genom skapandet av arbetstillfällen och genom smart och hållbar tillväxt för alla. Jag håller med föredraganden om att "Europa 2020-strategin bör vara den politiska referenspunkten för nästa fleråriga budgetram och att den bör avspegla ambitionerna i strategin". Prioriteringarna för nästa fleråriga budgetram bör indelas i grupper kring följande teman: kunskap för tillväxt, sammanhållning för tillväxt och sysselsättning, förvaltning av naturresurser och hållbar utveckling, medborgarskap och ett konkurrenskraftigt Europa i världen.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) I betänkandet från det särskilda utskottet för politiska utmaningar och budgetmedel för ett hållbart EU efter 2013 definieras parlamentets politiska prioriteringar för den fleråriga budgetplanen efter 2013. En viktig punkt i betänkandet är önskemålet om att ett eller flera system med egna medel ska införas för att ersätta det nuvarande BNI-baserade systemet och för att åstadkomma ett autonomt finansieringssystem som är mer rimligt, transparent, enkelt och rättvist. För att undvika missbruk av bokföringssiffror är det nödvändigt att stödja betänkandet. Jag röstade för.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Efter fiaskot med räddningspaketet för euroområdet har nettobidragsgivarna blivit ombudda att betala två eller tre gånger om. Under de kommande åren kommer reda pengar att tillföras dessa räddningsmekanismer i stället för garantier. Detta måste finansieras av nettobidragsgivarna, med andra ord av de hårt arbetande medborgarna i Tyskland, Frankrike, Italien, Nederländerna och Österrike från deras nationella budgetar. De första kända nedskärningarna har redan erfärs i dessa länder. Att begära budgetökningar i denna svåra situation är skamligt. Vi behöver inte en

upplåst EU-budget som är kanske upp till tio gånger större än nödvändigt. Vi behöver inte en budget som finansieras av EU:s skattebetalare och där man helt tappat känslan av behovet att hushålla. Vi behöver inte en ännu mer upplåst Brysselbyråkrati som stjälar skjortan av nettobidragsgivarna. I stället bör vi konsekvent söka efter varje möjlighet att göra besparingar.

Jordbruksstödet, som är den överlägset största och mest omtvistade budgetfaktorn, bör åternationaliseras. Det skulle lätta på trycket på EU:s budget och medlemsstaterna har bättre möjlighet att ta hänsyn till sin jordbrukssektors särdrag. Därför tvekade jag inte att rösta emot Garriga Polledos betänkande.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig.* – (RO) Jag röstade emot ändringsförslag nr 39 till betänkandet och i förlängningen för ändringsförslag nr 62. Jag anser att det behövs en mellankategori under hela nästa programperiod. Det enda förbehållet är att anslagen av medel som är öronmärkta för dessa regioner inte får inverka på anslagen för att uppnå konvergens- och konkurrenskraftsmålen.

Sławomir Witold Nitras (PPE), *skriftlig.* – (PL) I dag under omröstningen om Garriga Polledos betänkande om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla avstod jag från att rösta om de ändringsförslag som lagts fram av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster – om att överlämna förslag till Europeiska kommissionen om införande av en skatt på finansiella transaktioner. Jag kunde inte stödja detta tillvägagångssätt trots att jag enträget förespråkar en skatt som ger EU egna inkomster. En EU-skatt skulle garantera att EU:s mål kan uppnås utan att begränsas av medlemsstaternas ståndpunkter, vilka alltför ofta offerar EU:s intressen för kortsiktiga mål. Jag anser dock att det vore oklokt att föreslå att införa en skatt på finansiella transaktioner enbart inom EU. Vi står inför utmaningen att göra EU:s ekonomi till den mest konkurrenskraftiga i världen och enligt min mening är det oacceptabelt att skapa en börda som leder till ett utflöde av kapital från Europa. Jag anser också att försöken att införa en koldioxidskatt som alternativ till en global transaktionsavgift är ytterst skadliga.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig.* – (DE) EU:s hårt arbetande medarbetare tvingas att betala mer och mer. Efter det katastrofala räddningspaketet för euroområdet, som helt enkelt innebar att nettobidragsgivarna fick ta stöten för vanskötsel och korruption i några få länder i söder, är planen nu att be de redan överbelastade medborgarna i de länder som ger ett nettobidrag att hosta upp ännu mer pengar. I stället för att utnyttja varje möjlighet att spara pengar ökas utgifterna ännu mer. Vi bör sträva efter att minska bördan, inte öka den. Jag röstade därför emot förslaget.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig.* – (LT) Vi måste fastställa en flerårig budgetram som garanterar en transparent och effektiv finansiering av EU:s politik och som förhindrar en upprepning av krisen. Europa 2020-strategin bör vara riktlinjen för genomförandet av den fleråriga budgetramen. Framför allt bör inte de nya systemen för finansiering av budgeten öka bördan för de nationella statskassorna eller skattebördan för medborgarna. Kvaliteten på genomförandet och tillämpningen av anslagen måste förbättras för att minska EU-medborgarnas missnöje med de nuvarande utgifterna. Vi måste öka öppenheten om tilldelning och användning av medel och minska de administrativa kostnaderna och byråkratin. Betydande uppmärksamhet bör ägnas åt att minska fattigdom och arbetslöshet, åt industri och energi samt åt att skapa ett kunskapsbaserat samhälle. Vi måste ge storskaliga

forsknings- och utvecklingsprojekt tillräcklig finansiering. Med hänsyn till små och medelstora företags betydelse måste tillräckliga ekonomiska resurser satsas på att förbättra deras verksamhetsvillkor. Jag instämmer inte i förslaget om att minska anslagen till den gemensamma jordbrukspolitiken i framtiden eftersom jordbruk är en synnerligen känslig sektor. Minskad finansiering kommer att få mycket negativa konsekvenser för jordbrukarna i alla EU-länder. Europeiska socialfonden bör prioriteras i politiken för att uppnå sociala mål och sysselsättningsmål. Vi måste förbättra systemen för övervakning och utvärdering av genomförandet av sammanhållningspolitiken. När vi närmar oss nästa etapp av EU:s utvidgning måste den fleråriga budgetramen garantera att budgetutgifterna är välbalanserade.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Garriga Polledos betänkande eftersom jag anser att finansieringsinstrumenten i framtiden bör vara effektiva, stärka sammanhållningen och förbereda EU för utmaningarna på den globala marknaden. Jag instämmer i innehållet i betänkandet, men det finns två punkter som jag inte håller med om och som jag invänder mot: skatten på finansiella transaktioner och ändringsförslagen om att införa en mellankategori. Jag anser inte att det bör finnas en hänvisning till skatten på finansiella transaktioner. Det är viktigt att skatten diskuteras men den kräver en grundlig analys. Tillägget av mellankategorin skulle strida mot den övergripande uppläggningsen för mål 2-regioner, som har visat sig vara effektiv under de senaste åren, utfasningssystemet och fonderna för mål 1-regioner. Det skulle vara till nackdel för italienska regioner och till förmån för de nya medlemsstaterna, som med den senaste utvidgningen redan har fått en mycket stor andel av medlen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den nya fleråriga budgetramen är viktig för att Europa 2020-strategin ska kunna genomföras ordentligt och för att i största allmänhet ge förutsättningar för en stabil utveckling som svarar mot både de problem som EU:s olika folk erfar och deras förväntningar på förbättringar av sina liv. Jag vill därför rekommendera föredragandens förslag om en sjuårig budgetram i överensstämmelse med Europa 2020-strategin, som blir föremål för en halvtidsöversyn, argumenteringen för att EU:s budget åtminstone ska bibehållas, den särskilda tonvikt som läggs på den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken, en ökad flexibilitet – vilket blir desto nödvändigare i takt med att de ekonomiska åtstramningarna blir allt påtagligare – samt ett ökat demokratiskt ansvarstagande så att EU-medlen verkligen främjar utvecklingsprojekt som är hållbara.

Det är viktigt att regioner som redan har lämnat mål 1 nu kan gå vidare till en mellanliggande etapp, som förstärker den utveckling som dessa regioner redan har visat att de klarar av, i stället för att abrupt överge dem, vilket skulle äventyra de framsteg som har uppnåtts.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – Vi är positiva till rapportens fokus på de gemensamma utmaningar vi står inför: Klimat- och miljöfrågorna, kampen för demokrati, fred och frihet globalt samt det kritiska behovet av både forskning, innovation och infrastruktur. EU2020-strategin och satsningar på insatser med europeiskt mervärde har genomsyrat diskussionerna i arbetet med rapporten.

Vi är dock djupt oroad över att prioriteringsmakten har lämnats över till Ministerrådet. Detta är mycket olyckligt för Europaparlamentet. Även om alla önskemål om ett inkluderande, hållbart och konkurrenskraftigt Europa finns med är det omöjligt att finansiera allt på en gång ur EU-budgeten. Vi vill ha en realistisk och gångbar

förhandlingsstrategi men då klara prioriteringar saknas i denna rapport anser vi att detta mål ej uppfyllts. Våra förslag om att modernisera jordbruksbudgeten finns ej med i slutdokumentet. Av bland annat dessa skäl lade vi ned vår röst i slutomröstningen.

Vincent Peillon (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för Garriga Polledos betänkande för det särskilda utskottet för politiska utmaningar och budgetmedel för ett hållbart EU efter 2013. I en situation där populismen ökar ifrågasätts ofta EU-politikens effektivitet och till och med relevans. För att möta de pågående finansiella, ekonomiska, sociala och klimatrelaterade kriserna behöver vi dock inte mindre utan mer EU. I betänkandet föreslår man därför att EU till sist ska ges medel som står i proportion till dess ambitioner genom att argumentera för en betydande ökning av EU:s budget med minst fem procent och utnyttjandet av unionens budgetmedel för EU 2020-strategin. Tack vare ingripande från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, argumenterar Europaparlamentet även i betänkandet för två kraftfulla åtgärder: på inkomstsidan en djupgående reform av systemet för egna medel, särskilt genom införandet av en skatt på finansiella transaktioner (Tobinskatten), på utgiftssidan införandet av en mellankategori av regioner för att öka solidariteten mellan EU:s territorier och garantera en rättvisare fördelning av strukturmedlen inom regionalpolitiken.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Kombinationen av färre förvärvsarbete och en större andel pensionärer kommer att utsätta våra välfärdssystem och vår ekonomiska konkurrenskraft för ytterligare påfrestningar, vilket orsakar allt större problem med könsrelaterad fattigdom på grund av det stora antalet äldre kvinnor och de rådande skillnaderna i fråga om socialt skydd.

Vikt måste läggas vid ett jämställdhetsperspektiv i budgetarbetet som ett medel för god samhällsstyrning för att förbättra effektiviteten och rättvisan, ordentlig övervakning av hur budgetanslagen påverkar kvinnors och mäns ekonomiska och sociala möjligheter samt flexibilitet att omstrukturera sådana som har negativa konsekvenser för uppnåendet av jämställdhet mellan kvinnor och män.

Särskilda åtgärder för att utveckla unga kvinnors tekniska och naturvetenskapliga kompetens behöver integreras i EU:s investeringsplan för sysselsättning, miljöskydd och innovation för att förbättra deras kvalifikationer och anställbarhet, särskilt inom strategiska tillväxtsektorer där de är underrepresenterade.

Europeiska socialfonden bör tillhandahålla tillräckliga resurser för åtgärder i syfte att förbättra tillträdet till arbetsmarknaden och motverka arbetslöshet och social uteslutning. Samtidigt uppmanar jag kommissionen att föreslå aktiva åtgärder via Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling för att stödja sysselsättning för kvinnor i landsbygdsområden.

Phil Prendergast (S&D), *skriftlig*. – (EN) En omförhandling av EU:s budget kommer att få konsekvenser för hur unionen fungerar under kommande år och för vilka program som EU kan ha råd med. Budgeten som procentandel av EU:s bruttonationalinkomst bör avspegla de överenskomna prioriteringarna för unionen. Men förhandlingarna måste också avspegla medlemsstaternas behov med hänsyn till de konsolideringsansträngningar som pågår i många länder, bland annat Irland. Målet i Europa 2020-strategin om att öka sysselsättningen, produktiviteten och den sociala sammanhållningen får inte överges på grund av de nuvarande ekonomiska problemen. Produktivitetsfrämjande politik, särskilt för miljövänlig energi samt forskning och utveckling, måste erkännas som drivkrafter för EU:s ekonomiska framtid. En annan fråga av stor betydelse, inte bara för Irland utan även

för EU som helhet, är den gemensamma jordbrukspolitiken. En betydande förändring förväntas efter 2013, men förändringarna av de bidrag som betalas ut inom den gemensamma jordbrukspolitiken bör ske gradvis så att jordbrukarna kan anpassa sig till de nya bestämmelserna. Samtidigt måste budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken hjälpa de europeiska jordbrukarna att anpassa sig till nya utmaningar och möjligheter.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU:s fleråriga budgetram innebär en möjlighet att göra strategiska val inför framtiden. I en tid med kraftiga inskränkningar av de offentliga satsningarna innebär de ökande EU-budgetarna att man visar tilltro till det gemensamma projektet och att man förstärker de åtgärder som vidtas på överstatlig nivå. Medlemsstaterna står inför en rad utmaningar, vars lösningar endast står att finna på EU-nivå.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Att göra mer med mindre pengar, som vissa medlemsstater rekommenderar, är ett omöjligt uppdrag! Därför är det betänkande som antogs i eftermiddags om den nya fleråriga budgetramen efter 2013 betydelsefullt. Betänkandet ger riktlinjer för att göra det möjligt för EU att verkligen gå in i en period av konkurrenskraft, solidaritet och god förvaltning. Man påpekar att utan betydande omfördelningar inom budgeten för ytterligare resurser kanske EU aldrig kommer att kunna fullgöra de nya uppdrag som unionen ges i Lissabonfördraget eller slå in på vägen mot hållbar tillväxt.

Det finns dock många områden som kan bidra till synergier eller stordriftsfördelar: Europeiska utrikestjänsten, humanitärt bistånd och civilskydd, sammanslagning av försvarsresurser, forskning och innovation, viktiga infrastrukturprojekt (särskilt inom områdena energi och transport).

En annan idé som är gångbar är att gradvis överge bidrag som är skadliga för miljön, enligt samma principer som kommissionen har följt för tobak. Jag är också nöjd med att Europaparlamentet har bekräftat sitt stöd för egna medel, eftersom det inte är mer än rätt att unionen förvaltar sin egen budget.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade emot de ändringsförslag till Garriga Polledos betänkande där man efterlyser att en mellankategori ska införas under nästa planeringsperiod för regioner vars BNP per capita ligger på 75–90 procent av EU:s BNP. Syftet med denna nyhet är uppenbart öppenhet och ökad ekonomisk flexibilitet, men i den tid av åtstramningar och budgetrestriktioner som för närvarande råder leder detta oundvikligen till nedskärningar av medlen till andra regioner, särskilt för mål 1-regioner (konvergens), till vilka regionerna i södra Italien hör. Jag konstaterar att mina parlamentskolleger tyvärr inte tog upp denna aspekt och har låtit sig påverkas av argument som strider mot principerna om europeisk solidaritet. Lyckligtvis understryks i ändringsförslag 64, som antogs, att dessa övergångsåtgärder inte under några omständigheter får införas på bekostnad av de regioner som för närvarande omfattas av mål 1, 2 och 3: konvergens, konkurrenskraft och samarbete.

Robert Rochefort (ALDE), *skriftlig*. – (FR) De svar som vi bör ge på de utmaningar som vi står inför – den ekonomiska krisen, tillväxtekonomiernas snabba uppgång, klimatförändringar, kraftiga demografiska förändringar osv. – kan endast bli effektiva om vi skapar dem tillsammans, på EU-nivå. Jag är helt övertygad om att vi bör gå i riktning mot ökad EU-medverkan. EU-budgeten är en viktig ekonomisk hävstång men taket för EU:s egna medel har varit oförändrat sedan 1993. I resolutionen efterlyser man att EU-budgeten tilldelas medel i nivå med EU:s ambitioner. Jag är helt för denna tanke och ger den mitt stöd. Självt är jag särskilt mycket för att en EU-skatt på finansiella transaktioner

införs så snart som möjligt om vi inte kan uppnå en överenskommelse på världsnivå. Även om jag inte är helt för att medel som frigörs på detta sätt ska tilldelas unionens budget, eftersom jag anser att de åtminstone delvis ska användas för att uppnå millennieutvecklingsmålen, ville jag rösta för punkt 171 för att sända en positiv signal till kommissionen och rådet om införandet av denna skatt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för betänkandet. Som min kollega Bas Eickhout sade tidigare är en frysning eller minskning av EU:s budget efter 2013 inte en trovärdig metod om EU och dess medlemsstater verkligen vill uppnå de politiska prioriteringar som de har ställt upp, särskilt inom Europa 2020-strategin. Samordning av EU:s medel och insatser är uppenbart ett bättre sätt för oss att uppnå våra gemensamma mål än individuella insatser. Det gläder oss att parlamentsledamöterna tydligt har tagit ställning för detta inför den kommande debatten om den framtida finansieringen av EU. EU behöver ett ordentligt och förutsebart system för finansiering av sin egen budget för att få ett slut på det ständigt återkommande och skadliga käbblet om de nationella bidragen till EU:s budget. Införandet av ett verkligt och meningsfullt system för egna medel för att finansiera EU:s budget är det enda sättet att åstadkomma detta och vi är glada över att Europaparlamentet har lagt sin tyngd bakom denna fråga, som sedan länge har prioriterats av De gröna.

Licia Ronzulli (PPE), skriftlig. – (IT) Jag anser att Europaparlamentet med dagens omröstning har sänt ett kraftfullt och tydligt budskap till medlemsstaterna där man begär att EU-budgeten för 2014–2020 ska frysas. Denna betydande minskning av medlen är inte ett gångbart alternativ för ett verkligt konkurrenskraftigt EU, och de länder som eftersträvar det bör uppenbart ange vilka prioriterade projekt som måste överges för att ge utrymme för dessa nedskärningar.

Den dåliga vanan att göra politiska åtaganden utan att ha de nödvändiga ekonomiska resurserna måste brytas. Den undergräver planeringen av och trovärdigheten hos hela det europeiska systemet. En minskning av de långsiktiga budgetarna skulle äventyra både ökningen av utgifterna för forskning och innovation samt investeringar i infrastruktur, utrikespolitik och utvidgning. Att minska dem nu skulle dessutom få allvarliga konsekvenser för alla medlemsstaters framtid.

Tokia Saïfi (PPE), skriftlig. – (FR) I omröstningen om betänkandet om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla röstade jag för att införa en mellankategori för regioner vars BNP per capita ligger på mellan 75 och 90 procent av unionens BNP. Tio franska regioner skulle dra nytta av införandet av denna nya kategori, bland annat Nord-Pas-de-Calais och Picardie.

Införandet av denna tredje kategori av regioner kommer att göra det möjligt för dem att få medel för sysselsättning, hållbar tillväxt och konkurrenskraft. En annan viktig punkt i betänkandet är att man stöder införandet av ett finansieringssystem för EU:s budget som är mer transparent, enklare och mer rättvist. Bland de åtgärdsförslag som kommissionen lagt fram finns införandet av en skatt på finansiella transaktioner. Parlamentet uttalar sig ständigt för detta förslag, och jag själv är en stark förespråkare för denna åtgärd som skulle förbättra marknadens funktion genom att minska spekulativen, bidra till finansiering av globala allmänna nyttigheter och minska budgetunderskotten.

Antolín Sánchez Presedo (S&D), skriftlig. – (ES) Samtidigt som jag hade önskat mig ett mer ambitiöst resultat är Salvador Garriga Polledos betänkande om budgetramen från och med 2014 ett steg framåt, och resultatet av en bred politisk kompromiss inom det

särskilda utskottet, som för första gången har inrättats i parlamentet, innan kommissionen lägger fram sina förslag.

I betänkandet framhålls att mer medel behöver ställas till förfogande för att uppfylla målen i Europa 2020-strategin, utveckla EU-politiken och klara de åtaganden som uppkom till följd av utvidgningen och Lissabonfördraget. I betänkandet förespråkas nya egna medel, dörren öppnas för en skatteunion och en skatt på finansiella transaktioner som bör utsträckas till hela världen. Femårsperioder (eller fem-plus-fem-årsperioder) föreslås från och med 2020, vilket stämmer bättre överens med institutionernas mandatperiod.

Jag anser att stödet till verksamheter relaterade till havet och införandet av en ny kategori för regioner vars BNP per capita ligger på mellan 75 och 90 procent av EU:s BNP är mycket positivt för Galicien. Detta är nödvändigt för att undvika att flödet av EU-medel avbryts, och det ger möjligheter att övergå till förbättrad konkurrenskraft och främja konvergens på en väg mot hållbar utveckling.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – När Europaparlamentet, onsdagen den 8 juni, röstade om investering i framtiden: en ny flerårig budgetram för ett konkurrenskraftigt och hållbart Europa för alla, valde jag att rösta emot. I en tid då EU:s medlemsstater befinner sig under allvarlig budgetpress är det med besvikelse jag konstaterar att Europaparlamentet istället för att prioritera, väljer att öka budgeten med minst fem procent. Europaparlamentet röstade för fortsatta bidrag inom områden som låser fast den europeiska ekonomin i gamla mönster, bland annat genom att avsätta minst lika stora belopp som för budgetåret 2013 till den gemensamma jordbrukspolitiken. Vidare motsätter jag mig Europaparlamentets förslag att reformera EU:s finansiering genom att införa ett system för egna medel. Medel som bland annat skulle komma från en skatt på finansiella transaktioner (FTT).

Keith Taylor (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att stödja ett ändringsförslag till betänkandet om en flerårig budgetram där medlemsstaternas EU-bidrag begränsas till inflationstakten (för närvarande 3,2 procent) eller lägre, så som statscheferna i Storbritannien, Frankrike, Tyskland, Nederländerna och Finland föreslagit. I Garrigabetänkandet om den fleråriga budgetramen vill man öka finansieringen från medlemsstaterna för perioden 2014–2020 med fem procent, och det kan jag inte stödja i en tid då regeringens farliga och socialt splittrande åtstramningsåtgärder har lett till extremt missnöje i Storbritannien. Jag stöder många av de åtgärder som förespråkas i betänkandet och i ändringsförslagen från De gröna, särskilt i fråga om den gröna nya given, stopp för nationella rabatter och egna medel för EU, och jag är medveten om att en del av ökningen utöver inflationen behövs för att fullgöra skyldigheterna i enlighet med Lissabonfördraget. Det finns dock många dyra budgetposter kvar i den fleråriga budgetramen som inte borde stödjas, och här tänker jag till exempel på de 6,6 miljarder euro som satsas på kärnfusion. Mitt argument är att om det inte finns tillräckligt med medel efter att medlemsstaternas bidrag har ökats enbart i takt med inflationen bör man eftersträva sätt att omfördela budgetanslagen i syfte att klara eventuella underskott.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Europa 2020-programmet är EU:s strategi för att bemöta de nya globala utmaningarna för EU och dess olika medlemsstater. Det är därför viktigt att strukturera de ekonomiska och finansiella villkoren som ska vägleda tillämpningen under perioden 2014–2021. Syftet med betänkandet är att bidra till utformningen av den fleråriga budgetramen för perioden efter 2013, godkänna en femprocentig ökning av utgiftsanslagen i den innevarande budgetramen, bibehålla

finansiering för sammanhållning och jordbruk samt förstärka områdena forskning, utveckling och innovation samt energi och transport finansiellt.

Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att det strategiska innehållet är positivt och framför allt därför att budgeten överensstämmer med målen i Europa 2020-strategi.

Förstärkningen av den ekonomiska styrningen och vikten av sammanhållningspolitiken är områden som jag vill framhålla i strävandet efter ett smartare och mer hållbart EU för alla. Jag anser det viktigt att införa en mellankategori av regioner vars BNP per capita ligger på mellan 75 och 90 procent av EU:s BNP och därigenom bidra till ökad jämlikhet på regional nivå. Jag vill dock betona att den nya kategorin inte får vara till nackdel för de mer eftersatta regionerna när det gäller tilldelning av EU-medel.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Parlamentsledamöterna från det grekiska kommunistpartiet röstade emot betänkandet eftersom det på ett tydligt sätt uttrycker monopolkapitalets strategiska politiska åtgärder och ekonomiska prioriteringar, som EU påbjudits att handha och genomföra under de närmaste åren, i kölvattnet av kapitalismens fortlöpande kris. Detta framgår av informationen utifrån den innevarande budgetramen. I stället för att användas till att uppfylla gräsrötternas behov har de medel som är tillgängliga under eurolikriktningsbudgeten använts mot dem för att stödja monopolkoncernernas lönsamhet. Det är en gemen lögn att betänkandets grundfunktion påstås vara att Europaparlamentet ska kräva att utgifterna i EU:s budget ska ökas med fem procent efter 2013. Det som dominerar betänkandet är att man förutom denna ökning vill att alla utgifter i EU-budgeten ska inriktas på att främja de barbariska åtgärder som utlösts av kapitalet, EU och borgarregeringarna mot arbetarklasserna och gräsrötterna i alla medlemsstater. Man efterlyser att pengar till arbetstagarna i medlemsstaterna som finansieras av EU-budgeten ska användas till att främja kapitalistomstruktureringar, avskaffa fackliga rättigheter, stödja de eurolikriktade monopolerna, konsolidera mekanismerna i samförståndsavtalen och skydda långivarna i skuldsatta medlemsstater samt stödja EU:s repressiva mekanismer och imperialistiska inblandning.

Rafał Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (PL) I dag röstade jag för införandet av mellanregioner, och jag är glad över att denna ståndpunkt har antagits av hela parlamentet. Beslutet kommer att innebära att de relativt sett rikare delarna av fattigare medlemsstater (exempelvis Mazovia och Warszawa) fortfarande kommer att få stöd.

Den ståndpunkt som parlamentet antagit i dag är den första segern i kampen om utformningen av den nya budgetramen för perioden 2014–2020. För Polen och för Warszawa kommer en viktig faktor att vara finansieringsnivån och de prioriteringar som fastställs för sammanhållningsfonden.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) I Salvador Garriga Polledos betänkande antar man en siffra på mellan 75 och 90 procent för regionalt stöd för mellankategorin. För min del anser jag att detta intervall är oacceptabelt, eftersom det ger möjlighet till betalningar till få områden som behöver stöd, bland annat i EU:s västra del. Detta strider mot det verkliga syftet med regionalt stöd, nämligen att stärka de svagaste regionerna.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Nästa fleråriga budgetram är ett perfekt tillfälle att visa EU:s invånare att unionen kan uppnå långsiktiga mål, exempelvis att stimulera stark tillväxt och intern sammanhållning. Vi får inte missa denna möjlighet. Jag är glad att föredraganden framhåller sammanhållningspolitikens betydelse för tillväxt och sysselsättning. För litauerne är det viktigt att de medel som öronmärks för

sammanhållningspolitiken i nästa fleråriga budgetram inte minskas jämfört med den innevarande budgetperioden. Den europeiska sammanhållningspolitiken fortsätter att spela en viktig roll för att minska de sociala och ekonomiska skillnaderna mellan medlemsstaterna. Exempelvis är Litauens BNP per capita fortfarande låg (när vi gick med i EU var den 48 procent av unionens genomsnitt). Det anses dock att Litauens BNP 2020 kommer att vara åtminstone 50 procent högre än var utan stödet från sammanhållningspolitiken.

Litauens mål att förbättra transportinfrastrukturen och tillgängligheten (23 procent av hela tilldelningen av strukturfondsmedel), förbättra landets FoU-kapacitet (22 procent) och stödja etablerandet av företag är beroende av sammanhållningspolitiken. Krympande medel från sammanhållningsfonden kommer att fortsätta att hålla vår ekonomi nere. Vi får inte låta det ske. Förtroendet för EU kan endast återställas om våra medborgare är övertygade om att unionen tjänar deras värderingar och intressen.

Geoffrey Van Orden (ECR), *skriftlig*. – (EN) Genom att anta betänkandet om den nya fleråriga budgetramen med 468 röster mot 134 (och 54 nedlagda röster) bekräftar parlamentet att det lever i en annan värld än dagens hårda ekonomiska realitet. När så svåra ekonomiska beslut fattas hemma (...) är det oacceptabelt att EU inte vidtar några åtgärder för att skära ned kostnaderna och avskaffa slöseri. (...) Parlamentet bestämde sig för att strunta i skrivelsen från den brittiska premiärministern (...) och regeringscheferna i Frankrike, Tyskland, Nederländerna och Finland att det inte får ske någon ökning av EU:s budget (...). Många av oss vill verkligen ha budgetnedskärningar och en minskning av Storbritanniens alltför stora bidrag. (...). Den brittiska allmänheten (...) kommer inte att acceptera skatter som införs av EU och det gör inte heller medborgarna i de andra (...) länderna om de inser vad som pågår (...). Den informerade allmänna ekonomiska opinionen säger oss att lägre skatter är det bästa incitamentet för ekonomisk tillväxt och skapande av sysselsättning. Avsikten med betänkandet är att lägga den finansiella grunden för EU-superstaten, vilket jag och mina väljare (...) avvisar. Jag anslöt mig till mina konservativa kolleger och röstade emot betänkandet.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 149 i arbetsordningen.)

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.45 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

9. Parlamentets sammansättning: se protokollet

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

11. Omarbetad ungersk konstitution (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om den omarbetade ungerska konstitutionen.

Enikő Győri, *rådets ordförande*. – (EN) Fru talman, fru kommissionsledamot, ärade ledamöter! Rådet har inte tilldelats några befogenheter genom fördraget att behandla

medlemsstaternas nationella konstitutioner. Enligt artikel 4.1 och 4.2 i EU-fördraget är den berörda medlemsstaten fortfarande ensam behörig att anta en konstitution. Rådet har därför inte kunnat diskutera den konstitution som Ungern nyligen antagit.

Viviane Reding, *vice ordföranden för kommissionen.* – (EN) Fru talman! På ordförande José Manuel Barrosos begäran talar jag i dag här i kammaren om ämnet den ungerska konstitutionen.

Ordförande Barroso framhöll inledningsvis vid flera tillfällen att kommissionen inte gör politiska bedömningar av en medlemsstat grundläggande konstitutionella och institutionella val. Antagandet av en ny konstitution i en medlemsstat är en fråga för dess folk och dess institutioner i enlighet med den tillämpliga nationella lagen och, i tillämpliga fall EU-lagstiftningen och internationell rätt.

Kommissionen får dock granska att konstitutionen – precis som kommissionen får göra med en medlemsstats övriga rättsakter – överensstämmer med EU-rätten. Självklart ska varje medlemsstats konstitution avspegla och överensstämma med EU-värdena frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstatsprincipen, mänsklig värdighet och respekt för de mänskliga rättigheterna, inbegripet rättigheterna för människor som tillhör minoriteter, utan diskriminering, så som föreskrivs i artikel 2 i fördraget.

Den nya ungerska konstitutionen träder i kraft den 1 januari 2012 och kommer att kräva att genomförandeåtgärder vidtas. På det här stadiet kan kommissionen därför bara göra en preliminär analys, eftersom den exakta bilden av hur konstitutionen samspelar med EU-rätten och dess rättsliga konsekvenser först kan utvärderas till fullo med beaktande av genomförandelagstiftningen samt den administrativa och rättsliga praxis som bygger på konstitutionen.

Kommissionen följer också Venedigkommissionens och Europarådets arbete med frågan och vi förväntar oss en rapport den 17–18 juni. Jag känner även till att Thomas Markert, som är Venedigkommissionens sekreterare, besökte utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor den 25 maj, och jag läste med stort intresse hans kommentarer.

Som jag redan har förklarat omfattas alla frågor som diskuterades då den nationella behörigheten. Vi blir behöriga först när dessa frågor omsätts i lagstiftning.

Jag kommer nu att lyssna till vad ni parlamentsledamöter har att säga för att förstå Europaparlamentets ståndpunkt i frågan.

József Szájer, *för PPE-gruppen.* – (HU) Fru talman! Jag vill inte verka oartig, men jag kommer att nu att vända mig till kammarens vänstra del: den majoritet som består av De gröna, kommunister, socialdemokrater och liberaler, som tvingade upp detta ämne på dagens föredragningslista, tvärt emot PPE-gruppens och den konservativa gruppens vilja. Jag har frågor till er.

Anser ni att det är förenligt med förbudet mot diskriminering på grundval av födslorätt att EU har medlemsstater, bland annat Spanien, Belgien och Sverige, där medborgare har rätt att inneha höga statliga befattningar, exempelvis som monark, grundat på sin födslorätt? I mitt lands nya konstitution tillämpas inte någon sådan diskriminering. Anser ni att det är acceptabelt att unionen har medlemsstater, bland annat Storbritannien, som inte har en samlad, skriven konstitution? Mitt lands nya konstitution är en demokratisk, skriven konstitution.

Anser ni att det är acceptabelt att unionen har medlemsstater, bland annat Frankrike, vars konstitution inte innehåller grundläggande rättigheter? Mitt lands nya konstitution innehåller inte bara grundläggande rättigheter utan är även den första i EU som har EU-stadgan om de grundläggande rättigheter som norm. Anser ni att det är acceptabelt att vissa medlemsstater saknar författningsdomstol, eller att, i de fall där det finns en sådan domstol, den inte har några större befogenheter? Mitt lands nya konstitution kan stoltsera med att den garanterar ett starkt konstitutionellt skydd.

Ni påstår er handla för ett gemensamt EU när ni drar hit den nya ungerska konstitutionen för kritisk granskning. Ni förråder dock de allra viktigaste principerna i Lissabonfördraget, nämligen artikel 4.2: "Unionen ska respektera medlemsstaternas likhet inför fördragen samt deras nationella identitet, som kommer till uttryck i deras politiska och konstitutionella grundstrukturer". Om ni inte har ordnat eller kommer att ordna diskussioner om de stater som jag nämnde ovan, eller har underlåtit att erinra er här i Europaparlamentet att den socialdemokratiska regeringen i Ungern flagrant struntade i mötesfriheten 2006, då gör ni er skyldiga till dubbelmoral. Ni kan se grandet i er broders öga men inte bjälken i ert eget. Ni vägrar inse att er inställning inte stöder det europeiska samarbetet, utan i stället provocerar fram konflikter mellan de europeiska nationerna. Detta avslöjar er verkliga partiskhet.

Jag föreslår att ni i era länder ska följa den förebild som den ungerska konstitutionen utgör. Tygla skuldsättningen med konstitutionella metoder för att förhindra att ännu en grekisk, irländsk eller portugisisk kris inträffar. Jag föreslår att ni med konstitutionella metoder skyddar de framtida generationernas rättigheter, precis som den nya ungerska konstitutionen gör, och höjer den miljörelaterade, budgetmässiga och demografiska hållbarheten till de konstitutionella principernas nivå.

Skydda era medborgare och minoriteter, exempelvis romerna, med starka kollektiva rättigheter, precis som den nya ungerska konstitutionen är ensam om att göra i Europa. Ni upprepar ständigt obefogade anklagelser, trots att vi har motbevisat dem och gång på gång redovisat vår ståndpunkt, men jag säger er detta ännu en gång: den nya ungerska konstitutionen förbjuder inte aborter. Den nya ungerska konstitutionen inskränker inte religionsfriheten eller samvetsfriheten. Den nya ungerska konstitutionen inskränker inte de homosexuellas rättigheter. Tillämpningsområdet för den nya ungerska konstitutionen sträcker sig inte utanför landets geografiska yta och konstitutionen ger ett oöverträffat starkt rättsligt skydd åt de nationella befolkningsgrupperna inom dess territorium. Den nya ungerska konstitutionen försvagar inte, utan förstärker principerna om maktindelning och kontrollmekanismer. Den nya ungerska konstitutionen är till sin anda en europeisk konstitution, som tillkommit för att garantera landets alla medborgare grundläggande rättigheter samt samarbete och sammanhållning mellan nationerna. I vår konstitution finns det 18 hänvisningar till Europa och vi tog även in EU:s motto "enhet i mångfald".

Vi ungrare är en nation som älskar frihet och demokrati. Vi behöver inte läsas upp om demokrati av dem som har mycket att göra hemma på sina egna bakgårdar.

Juan Fernando López Aguilar, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman! EU är en union som bygger på gemensamma värden och en gemensam lagstiftning. Den är utformad som en övernationell integration av medlemsstaterna, där var och en är en ansedd konstitutionell stat. Det finns även en konstitutionell dimension i EU självt, eftersom lagstiftningen dels omfattar uppbyggnaden av dess institutioner och dels rättsliga garantier som skyddar de

enskildas ställning gentemot de statliga myndigheterna i EU. Det finns också en viktig princip om demokrati som stärker pluralismen.

Det är säkerligen därför som denna översyn av den ungerska konstitutionen debatteras i Europaparlamentet och har blivit föremål för överläggningar i två av parlamentets utskott: nämligen utskottet för konstitutionella frågor och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Jag anser att den främsta orospunkten kan sammanfattas som intrycket att en visserligen mycket stor politisk majoritet, två tredjedelars majoritet, men en icke desto mindre situationsberoende politisk majoritet i det ungerska parlamentet, har lyckats framtvunga en konstitutionell reform som inskränker möjligheterna att uppnå politisk pluralism och följaktligen möjligheten att alternera mellan olika politiska planer enligt samma spelregler. Jag anser att detta orsakar oron för konstitutionens överensstämmelse med principerna i artiklarna 2 och 3 i EU-fördraget och med den politiska aspekten av de rättigheter som föreskrivs i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Ingen har försökt att på förhand döma vad den ungerska konstitutionen kommer att bli eller hur den kommer att tillämpas i praktiken, och den kommer självklart att omfattas av de kontrollmekanismer som föreskrivs av det konstitutionella systemet, den konstitutionella avvägningen i den ungerska konstitutionen själv och det faktum att Ungern är underkastad internationella organ som Europarådet och EU, organ som är insatta i grundläggande rättigheter.

Jag måste dock ta upp det som jag just har hört om skyddet av minoriteternas rättigheter i den spanska konstitutionen, ett skydd som har lagts fram som en förebild för andra konstitutioner, som József Szájer just nämnde. Jag kan inte bortse från detta. Med all respekt måste jag informera József Szájer om att det inte finns en tillstymmelse till diskriminering på grund av härkomst eller börd i den spanska konstitutionen. Ingen försöker att ha föregripa resultatet av genomförandet av den ungerska konstitutionen, men jag tror att vi i parlamentet är angelägna om att den ungerska konstitutionen också måste följa regeln om att erkänna politisk pluralism och att politiska projekt ska ändras enligt samma spelregler. Denna och föregående debatter vittnar om detta intresse.

Renate Weber, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Ungerns nya grundlag – en alltför kontroversiell text för en konstitution skulle man kunna säga – har hastats igenom det ungerska parlamentet efter endast en månads offentliga samråd. Det ungerska civilsamhället och Venedigkommissionen har framfört allvarliga farhågor om processens varaktighet och öppenhet.

Ibland har de som ifrågasatt texten anklagats för att göra detta av rent politiska skäl. Man hade väntat sig att den nya ungerska konstitutionen – 20 år efter den kommunistiska regimens fall och i en tid då Ungern innehar ordförandeskapet i EU – helt skulle avspegla de mest omhuldade värdena i EU. Är dessa endast politiska värden? Jag måste medge att det oroar mig som liberal att regeringar urholkar medborgerliga fri- och rättigheter och demokratisk kontroll. Jag är oroad över att man i lagstiftningen blundar för mångfald och är övertygad om att inte alla ungerska medborgare känner igen sig själva i den konservativa bild som skildras i konstitutionen.

Hur skulle jag kunna förhålla mig neutral till en text om pluralism och maktkoncentration i tillsynsmyndigheter av det slag som föreskrivs i den ännu helt nya ungerska medielagen? Vi bör alla oroa oss för demokratin när ett parti vid regeringsmakten antar lagar som

befäster dess makt långt efter att dess mandatperiod har löpt ut och begränsar betydelsen av framtida val, och för politiska ledare som går så långt att de skriver eller ändrar grundlagar som endast överensstämmer med deras politiska lärosatser eller principer för den ekonomiska politiken. Och ja, jag är oroad över att dessa ungerska mönster ska spridas.

Mitt eget lands ledare har inspirerats av dessa åtgärder och vissa ändringar av den rumänska konstitutionen nyligen tycks vara ett "klipp-och-klistra-verk". De kommer inte att godkännas, men försöket har gjorts. EU-institutionerna får inte tveka i sådana tider. Vi måste sträva efter att inga EU-medborgare ska behöva vara oroliga, utan de ska känna tillförsikt att våra värden står i centrum för vår lagstiftning och har kommit för att stanna.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman, fru kommissionsledamot! Denna debatt är en utvärdering av läget i fråga om den nya ungerska konstitutionen, inte om Storbritanniens sedvanerätt (*common law*) som har skyddat våra medborgare i snart 900 år. Det är kommissionens uppgift att utvärdera och vidta åtgärder i de frågor som är fastställda i föredragen, något som parlamentet begärde bara för ett par månader sedan.

Vi i kammaren hoppades kunna fråga kommissionen om dess slutsatser och hur kommissionen tänker gå vidare, och vi ser fortfarande fram mot kommissionens vägledning, men det tycks som om vi måste vänta ännu ett tag. EU är en union med olika kulturer och varierande prioriteringar. Gemensamma värden för oss är dock frihet, rättvisa och jämlikhet för alla människor och alla medlemsstater. Det som vi inte får tolerera är intoleransen i sig.

Det som vi nu ber kommissionsledamoten är att så snart som möjligt ge kammaren ett definitivt svar på om huruvida den ungerska konstitutionen överensstämmer med EU:s lagstiftning och grundläggande rättigheter. Och om inte, vad sker då? Om den överensstämmer, behöver vi också få reda på det så snart som möjligt.

Judith Sargentini, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag tackar mina parlamentskolleger från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) som vill inleda en debatt med oss här om den ungerska konstitutionen. Det är lovvärt, eftersom när jag hör Europeiska rådets företrädare säga "Vi har inte diskuterat detta i rådet", och jag hör kommissionsledamoten Viviane Reding säga "Ett lands konstitution är det landets ensak och det är inget som vi på EU-nivå ska blanda oss i", är jag glad över att vi i Europaparlamentet för denna diskussion sinsemellan.

Förmodas vi verkligen inte engagera oss? Är detta uteslutande en ungersk fråga? Det anser jag inte. Läget för demokratin i en EU-medlemsstat rör de övriga medlemsstaterna. Om ett land väljer att använda ett rättvist val och två tredjedelars majoritet till att inrätta ett envælde, har vi andra rätt att bli chockerade och försöka protestera. Här citerar jag György Konrád som säger: "I Ungern vet en så kallad majoritet hur man skapar en autokratisk regim på ett demokratiskt sätt". Det är sant. Om ni driver igenom en lag i det ungerska parlamentet och påbjuder att från och med nu får den endast ändras med två tredjedels majoritet, vet ni att det inte kommer att vara lätt att ändra den igen efter nästa val. Det här är något som urholkar valets funktion som ett demokratiskt instrument. En nation har rätt att vart fjärde år säga "Vi gillade det här, men inte det där" och få till stånd förändringar. Om en demokratisk regim gör arrangemang som innebär att inga ändringar kan genomföras på många år, är detta osunt och fel. Om vi i EU vänder bort blicken och säger "Detta är uteslutande en ungersk fråga", om 26 medlemsstater inte är beredda att säga: "Kära vänner, vi behandlar inte människor på detta sätt i vårt samhälle", och om kommissionen säger samma sak, vad ska vi då som grupp säga till länder där situationen är ännu värre? Vad ska vi säga till dessa

ungrare som inte ingår i två tredjedelsmajoriteten? ”Tyvärr kommer ni inte att få en chans att upphäva dessa lagar efter de följande två valen heller”. Jag finner det absolut upprörande att vi alla i EU vänder bort blicken och låter bli att vidta åtgärder.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! I denna debatt om den ungerska konstitutionen för vi faktiskt två debatter. Den ena är debatten om konstitutionens innehåll. Den andra är debatten om debatten, det vill säga om huruvida det är legitimt eller inte att göra uttalanden om innehållet i den ungerska konstitutionen i vårt parlament eller i andra institutioner utanför Ungern.

När det gäller debatten om innehållet vet vi att det finns många delar som oroar oss i parlamentet, exempelvis de utskott som har diskuterat dokumentet, och Venedigkommissionen. Frågan om icke-diskriminering... József Szájer säger oss att det inte stämmer att diskrimineringen av exempelvis minoritetsgrupper på grund av kön eller sexuell läggning föreskrivs, eftersom det finns en hänvisning till all slags diskriminering. För min del anser jag att hänvisningen är för vag och lämnar alltför stort utrymme att bestrida den i efterföljande domstolsavgöranden. Det bör föreskrivas i konstitutionen, så som är normen i EU-länderna, och så som är normen i de mest avancerade och progressiva demokratierna.

Detsamma gäller för foster, skyddet av foster, eller exempelvis Ungerns kontrollmekanismer. Vi har dock också debatten om debatten och debatten om legitimiteten i att parlamentet uttalar sig i frågan, som vi också mycket tydligt måste ta strid för. Detta beror för det första på att konstitutioner inte är vattentäta. Det måste sägas att när det förekommer kränkningar av de grundläggande rättigheterna förväntar sig de 500 miljoner medborgarna att EU-institutionerna ska uttala sig. Huruvida kränkningen sker genom en lag, en konstitution eller en förordning är irrelevant: alla kränkningar av grundläggande rättigheter är förbjudna i fördragen.

För det andra, förklaringen att en konstitution skulle kunna gå fri från kritik på grund av kulturskillnader är ren konstitutionell relativism. Det får inte vara fallet. Om det är så att en konstitution kränker andan och lydelsen i fördragen, skulle det kränka suveräniteten i de övriga 26 länderna som har godkänt att vara med i EU tillsammans med det land som bryter mot fördragen. Det är därför en fråga om allas suveränitet.

Jag skulle vilja ta tillfället i akt att säga en sak. Den två tredjedels majoritet – som mycket ofta åberopats här, härrör faktiskt från 50 procent och inte två tredjedelar av de ungerska medborgarnas röster, eftersom de utgör två tredjedelar av ledamöterna i det ungerska parlamentet, men endast 50 procent av rösterna – har en funktion överallt: att ge ett brett samhälleligt samförstånd om konstitutionen. De som har makten i Ungern har just använd två tredjedelsmajoriteten till raka motsatsen: att stänga ute oppositionen, vilket gör konstitutionen extremt kontroversiell i deras samhälle. Den kanske följer lydelsen i två-tredjedels-regeln, men den strider mot andan.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Rui Tavares, jag har en mycket kort fråga till dig. Med vilken rätt talar du för samtliga 500 miljoner EU-medborgare? Frågan ställs eftersom du mycket djärvt uttalar dig på deras vägnar. Jag tror dock att om EU:s medborgare blev tillfrågade skulle deras kommentarer inte avspegla exakt det som sades. Alla i parlamentet har olika åsikter och företräder olika delar av EU-medborgarna. Med vilken rätt uttalar du dig för samtliga medborgare?

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Dimitar Stoyanov, jag vill uppmana dig att läsa unionsfördragen och parlamentets arbetsordning, där sägs det att vi som har valts av EU-medborgarna företräder vår egen medlemsstat och dess medborgare samt de 500 miljoner medborgarna i EU som helhet. Vi har fått dessa medborgares uppdrag att respektera och få andra att respektera EU:s grundfördrag, som skyddar dessa medborgares rättigheter. Det är mycket enkelt: Eftersom vi har ett sådant uppdrag har Dimitar Stoyanov och jag själv lika stor rätt att tala på de 500 miljoner EU-medborgarnas vägnar i denna kammare, som tillhör medborgarna.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Fru talman! Den reviderade ungerska konstitutionen från i april i år har utsatts för berättigad kritik av hela det europeiska demokratiska samhället. Genom konstitutionen införs bestämmelser i Ungerns rättsordning utan beaktande av internationell rätt och de strider direkt mot de internationella förpliktelser som Ungern har åtagit sig.

Det regerande partiet Fidesz har i konstitutionen infört versioner av texter varigenom Ungern tillskansar sig rätten att besluta om ställningen, rättigheterna och politiska organisationen för alla ungersktalande medborgare i omgivande stater. Landet har också förbehållit sig rätten att ge alla dessa medborgare i omgivande stater, som inte har några som helst kopplingar till Ungern, ungerskt medborgarskap, rösträtt i Ungern, rätt till social trygghet eller utbildning i enlighet med ungerska lagbestämmelser och universellt ungerskt diplomatiskt skydd.

Enligt internationell rätt är organisationen av ett politiskt system en suverän fråga i suveräna stater, och därför kan vi inte betrakta bestämmelserna i den ungerska konstitutionen, enligt vilka Ungern förbehåller sig rätten att besluta om organisationen av livet för medborgarna i andra stater, som någonting annat än ett primitivt och rått angrepp på en lugn och fredlig samlevnad i Europa.

Idén om en nation, ett imperium och så vidare är inte ny. Den svartmuskige lille Hitler, som missbrukade den senast i sin längtan efter makt och ära i Europa, har för länge sedan fördömts av den anständiga, civiliserade och demokratiska världen.

Jag hoppas därför att de demokratiska politiska krafterna i det ungerska parlamentet kommer att korrigera alla fel i ännu en lagstiftningsprocess och ändra tillbaka konstitutionen i överensstämmelse med internationell rätt och Ungerns internationella förpliktelser.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Fru talman! Jag anser att parlamentet bör be kommissionsledamoten om ursäkt för att vi blandar in henne i denna debatt. Orsaken till detta är att det har blivit helt uppenbart för alla i kammaren vad hon sade – åtminstone för mig, men jag vet inte om alla har fått det klart för sig – att den nya lagstiftning som syftar till att införliva Ungerns konstitution fortfarande ska antas och att det då blir klart huruvida någons rättigheter har kränkts.

Vi befinner oss ännu en gång i en situation där det pågår en debatt i parlamentet i syfte att fördöma en medlemsstat för något som den ännu inte har gjort. I vilka av era medlemsstater döms någon för någonting som de inte har gjort? Eller fördöms för något som de inte har gjort? Inte i någon. Det skulle strida mot demokratiska värden.

De personer som inledde debatten måste be inte bara kommissionsledamoten om ursäkt, utan även alla EU-medborgare, eftersom det är just detta slags beteende från parlamentets sida som leder till att EU-medborgarna saknar intresse för parlamentets verksamheter, till besvikelse och lågt valdeltagande i valen till Europaparlamentet.

Simon Busuttil (PPE). – (EN) Fru talman! Debatten i dag om den ungerska konstitutionen är fel av två huvudanledningar. En medlemsstat av 27 pekas ut, och det gäller en nationell fråga som omfattas av medlemsstaternas suveränitet. Först och främst bör vi inte peka ut en konstitution i en medlemsstat om vi ska debattera innehållet i en konstitution. Vi bör åtminstone debattera varje enskild medlemsstats konstitution. Vissa av de kritiserade inslagen återfinns faktiskt i en rad andra konstitutioner i andra medlemsstater och ändå debatterar vi bara en konstitution i en medlemsstat. Detta är fel.

För det andra måste man fråga sig vilka befogenheter och behörigheter vi överhuvud taget har att ta upp frågan om en nationell konstitution i Europaparlamentet? Medlemsstaterna har suverän behörighet att fastställa sina egna nationella konstitutioner, och i detta fall bör vi respektera det ungerska folkets rätt att bestämma om sin egen konstitution, som antas av deras demokratiskt valda nationella parlament.

Vår debatt här i dag om innehållet i denna konstitution bör om något föras av den ungerska befolkningen och inte i den här kammaren. Oavsett om vi gillar det eller inte, om vi är för eller mot denna nationella konstitution, måste vi respektera suveräniteten och lagarnas hierarki, annars skapar vi ett farligt prejudikat.

När vi väljer ut en medlemsstat och försöker att gå utanför vår behörighet, sänder vi således fel budskap. Vi kommer att bli anklagade för politisk manipulation, och vi undergräver våra medborgares tilltro till vår egen institution. Vi bör inte slå in på denna farliga väg.

Monika Flašková Beňová (S&D). – (SK) Fru talman! För gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater vill jag entydigt förklara att vi erkänner alla EU-medlemsstaters rätt att stifta sina egna lagar. Vi vill därför inte kritisera Ungern och framför allt inte de ungerska medborgarna. Våra kommentarer och farhågor är inte avsedda som en kritik av Ungern och de ungerska medborgarna, men vi är helt övertygade om att försvaret av de grundläggande rättigheterna, de medborgerliga friheterna och våra gemensamma europeiska värden, fred, säkerhet och hygglig samlevnad är ett tillräckligt skäl för oss att hålla denna debatt i dag.

Vi hoppas också att debatten och det faktum att vi lägger fram våra frågor och synpunkter kan leda till en förbättring och till en bättre förberedelse av den genomförandelagstiftning som nämndes tidigare. Precis som kommissionsledamoten vill vi följa förfarandet för att se till att hela processen genomförs korrekt, och vi kommer att invänta Venedigkommissionens slutliga yttrande, även om det nu står klart utifrån de preliminära slutsatser som Venedigkommissionens sekreterare Thomas Markert redogjorde för i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor att den nuvarande ungerska konstitutionen är minst sagt kontroversiell på många punkter. Att det finns svaga punkter i den ungerska konstitutionen har inte bara utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor konstaterat, utan även utskottet för konstitutionella frågor.

Om vi bortser från de romantiska, nästan monarkistiska idéer som genomsyrar ingressen, vill jag nämna några områden som vi, till skillnad från våra kolleger från Fidesz, som också är ledamöter av Europaparlamentet, betraktar som ytterst känsliga. Ett exempel är den tidigare nämnda principen för antagande av konstitutionen. Det är inte särskilt normalt i demokratiska länder att en samrådsprocess varar i endast fem veckor. Det är onormalt att inte oppositionen deltar i den, och även om Fidesz har den majoritet som krävs måste det sägas att segrarna är skyldiga att visa ödmjukhet.

Inskränkningen av författningsdomstolens befogenheter har redan nämnts på vår grupps vägnar. Jag vill också nämna konstitutionens diskriminerande beskaffenhet när det gäller personer som tillhör sexuella minoriteter, eftersom det inte finns något förbud i konstitutionen mot diskriminering på grund av sexuell läggning.

Skyddet av ungerska minoriteter utomlands, där artikel D är direkt tillämplig, omfattar även personer av ungerskt ursprung som bor i grannländerna.

Det är verkligen EU:s uppdrag att vi ska kunna leva tillsammans som nationer och som EU-stater i fred, samverkan och ömsesidig respekt. Hur ska vi från de direkt berörda länderna uppfatta denna konstitution? Hur kan ni vänta er att vi ska acceptera den?

Till skillnad från er har vi redan sträckt ut en vänskapens hand till er, och vi har alltid velat ha hygglig samlevnad och därför vill vi att ni i genomförandeförordningarna för er konstitution respekterar grannstaternas suveränitet i regionen.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru talman! Det är oförsvarbart att påstå att en medlemsstats konstitution är en fråga som bara gäller den berörda staten. Det framgår kristallklart av artiklarna 6 och 7 i fördragen att inte bara unionen och medlemsstaterna har vissa gemensamma värden, utan även att kommissionen är skyldig att övervaka respekten för dessa värden.

Jag stöder helhjärtat det som min kollega Renate Weber så värtaligt uttryckte: Jag anser det en aning överdådigt för dem som har samma politiska övertygelse som det regerande Fidesz-partiet i Ungern att anklaga konstitutionskritikerna för att vara ute i politiska syften. Många av bestämmelserna i konstitutionen är mycket ensidiga, exempelvis att homosexuellas skydd mot diskriminering inte nämns och att mödrar tilldelas extra röster i valet.

Jag vill dock ge ett bra exempel på en brist i konstitutionen som undergräver fördragets krav att rättsstatsprincipen ska tillämpas. Det är förklaringen att 1949 års konstitution är ogiltig. Inte bara upphävd, utan ogiltig. Detta skapar stor rättsosäkerhet, eftersom det lämnar lagar som har antagits under den konstitutionen hängande i luften, vilka uppenbarligen ogiltigförklarar sig själva. Det gäller även lagar om Ungerns anslutning till och medlemskap i EU.

Detta är ett av skälen till att kommissionen bör granska den för att se om den överensstämmer med EU-rätten, och det kan få stor betydelse för andra medlemsstater.

Lajos Bokros (ECR). – (EN) Fru talman! Den nya ungerska konstitutionen kullkastar grundpelarna för en demokrati som bygger på rättsstatsprincipen och slår upp dörrarna för envælde. Detta är ett stort bakslag på vägen mot en omställning. Processen för utarbetandet och antagandet av den nya konstitutionen var knappast legitim. Ingressen är utestängande och avspeglar en snedvriden tolkning av historien. Huvudtexten innebär ett intrång i privatlivet, grundläggande mänskliga och medborgerliga rättigheter definieras på ett snävt sätt, sociala rättigheter underordnas statliga mål. Kontrollmekanismerna försvagas, särskilt rättsväsendets oberoende.

Europeiska rådet, parlamentet och kommissionen får inte bortse från dessa kränkningar av europeiska värden, eftersom de kan skapa ett negativt prejudikat som andra intoleranta regimer kan komma att följa. Trots detta väntar sig demokraterna i Ungern inte att undsättningen ska komma utifrån. Om det sker på det sättet skulle det förstärka den ungerska premiärministerns uppfattning, som har jämfört EU med Sovjetunionen.

Lösningen kan endast komma från de ungerska medborgarna, som kommer att avvisa konstitutionen när de inser att en autokratisk regim inte kan ge dem hög levnadsstandard och mer frihet. För tjuugoett år sedan var vi inte tvungna att slåss för friheten. Nu är vi det. Under tiden bör EU hålla ett vakande öga på Ungern och uppmuntra de ungerska demokraterna att ta tillbaka initiativet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Jag är starkt oenig med alla dem som har sagt att vi inte respekterar suveräniteten om vi debatterar och kritiserar en medlemsstats konstitution här, eller att det, som någon sade, skulle vara ett farligt prejudikat och innebära att vi handlar utanför EU-behörigheten.

Medlemsstaternas konstitutioner måste överensstämma med europeiska värden, med den värdegemenskap som vi har definierat. Jag vill nämna minst två saker som inte överensstämmer med detta. Andra har tagit upp andra saker.

Den första är att diskriminering på grund av sexuell läggning inte ingår och att det måste ingå i framtiden. Värden rörande äktenskap och familj som definieras i konstitutionen går också utöver den verklighet som både européer och ungrare lever i, och det är inte den mångfaldsprincip som vi har.

En annan sak gäller den så kallade miljöombudsmannen för framtida generationers miljö rättigheter och rätt till hållbarhet. Ämbetet underställs nu den allmänna ombudsmannen och blir därigenom försvagat. Detta är också ett område där behörigheterna förs utanför den sfär av förordningar där de tidigare fanns, och det klargörs att frågan om hållbarhet, miljöskydd och framtida generationers rättigheter – en annan del av de europeiska värdena – som måste vara viktiga, inte längre är lika viktiga som tidigare.

En sista punkt: tidigare fanns det också en ombudsman för uppgiftsskydd. Ämbetet har avskaffats helt, och det innebär att det inte längre går att få insyn i uppgifter om staten, till exempel om offentlig upphandling. Detta är något som jag och min grupp är mycket kritiska till.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Kinga Gál (PPE). – (HU) Ulrike Lunacek, Jag vill be dig räkna upp de medlemsstater i unionen vars konstitution innehåller en ombudsman eller kommissarie för framtida generationers rättigheter som institution. Hur många medlemsstater har en institution liknande den i Ungern, som verkligen fungerar och som nämns i den ungerska konstitutionen? Om vi förmodar att du har läst den nuvarande ungerska konstitutionen, den nya ungerska konstitution som antogs i april, kan du då nämna konstitutioner som innehåller fler och mer långtgående artiklar om miljöskydd och framtida generationer än den nya ungerska konstitutionen? Jag uppmanar dig att namnge dem.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Mitt svar till Kinga Gál är följande. Saken gällde inte en jämförelse med andra medlemsstaters konstitutioner. Utan frågan var: Vad är ett europeiskt värde? Vad ingår i våra grundläggande rättigheter? Vad ingår i de gemensamma värden som jag hoppas att även du delar?

I fråga om framtida generationers rättigheter är miljömässig hållbarhet något som finns inskrivet i rättigheterna i vår gemensamma Europeiska union. Vissa medlemsstater har detta, medan andra kanske inte har det, men faktum kvarstår att i en ny konstitution har den ungerska regeringen avskaffat denna symboliska ombudsman. Det finns nu bara en ombudsman, och det symboliska värdet som stadfäst i skrift finns inte längre kvar. Ni vet

hur viktiga symboler är även i politiken. Det innebär att man inte vill ha denna symboliska representation, vare sig på politisk nivå eller på ombudsmannanivå.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

József Szájer (PPE). – (EN) Fru talman! Det kanske inte framgick, men jag ska förenkla frågan. Ulrike Lunacek, jag vet att du kommer från Österrike, finns det någon miljöombudsman i ditt land? I Ungern fanns det en miljöombudsman för flera år sedan, och det kommer att finnas en miljöombudsman i enlighet med den nya konstitutionen. Finns det en miljöombudsman i ditt land? Ja eller nej?

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Till József Szájer måste jag säga: Tyvärr, men detta är inte problemet. Ungern hade en miljö...

(Skratt)

Skratta om ni vill, det är helt i sin ordning. Jag har inget emot skratt. Jag gillar humor, men frågan är om denna miljöombudsman i och med den nya konstitutionen har avskaffats och blivit underställd. Samtliga fyra ombudsmän som finns har underställts ett allmänt ombudsmannakontor. Frågan om hållbarhet för framtida generationer är inte lika synlig som tidigare, och det är min kritik.

Mitt land har ingen sådan befattning. Som medlem av De gröna kommer jag naturligtvis att kämpa för det, men ni har skrivit en ny konstitution och därigenom avskaffat ett symboliskt och politiskt värde som jag gissar var viktigt för dig, med tanke på det som du säger nu. Varför avskaffade ni det då? Varför inte behålla det, så att alla fick uppleva en miljöombudsman som är för framtida generationers rättigheter, miljö och hållbarhet? Det har inte mina kolleger förklarat.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är verkligen förvånad över tonläget i debatten.

När jag tänker tillbaka på Ulrike Lunaceks senaste uttalanden, avstår jag från att diskutera exempelvis ämnet diskriminering på grund av sexuell läggning. Ämnet nämns inte i mitt lands konstitution, så när kommer Europaparlamentet att hålla en debatt om den italienska konstitutionen? Det är dessutom ganska egendomligt för det enda parti som vill ändra konstitutionen i mitt land är Silvio Berlusconi's center-högerparti. För 15 år sedan hade vänsterns svar varit att vi måste ändra konstitutionen annars blir det demokratins slut.

Var därför försiktiga. Om vi inleder en debatt om vad en författningstext innehåller eller inte innehåller kanske vi först bör reda ut ett missförstånd. Anser vi verkligen att omnämmandet av ofödda barns rättigheter utgör en risk för moderniteten? Anser vi verkligen att omnämmandet av ett lands kristna rötter i denna konstitution utgör en risk för identiteten?

För min del anser jag att vi bör bekanta oss en aning mer med texten i den europeiska konstitutionen, som i själva verket inte förverkligades, men som har mottot "förenade i mångfald", och vara lite mer toleranta inför det faktum att vi alla är olika. Med andra ord måste vi inse att för närvarande har man genom ett brett samförstånd i Ungern uppmärksammat ett folks behov, och för att undvika att dessa behov förvandlas till nationalism, måste de understödjas av ett starkt EU som erkänner allas rättigheter och skyldigheter.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Fru talman! Enligt EU-fördraget ska Europeiska unionen bygga på respekt för frihet, demokrati, rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna. Dessa värden delas av medlemsstaterna. Köpenhamnskriterierna bygger på dessa värden, och de ingår också i anslutningsvillkoren.

EU-institutionerna ansvarar också för att säkerställa att medlemsstaterna följer dessa principer även efter anslutningen. Låt mig påminna er alla om denna skyldighet och särskilt kommissionens ordförande och kommissionsledamoten som har det primära ansvaret i detta avseende. Vare sig innehållet i den nya ungerska konstitutionen eller omständigheterna kring dess utarbetande överensstämmer med dessa grundprinciper. Frågorna om denna sak kan därför betraktas som europeiska, inte nationella.

Ett enda parti antog konstitutionen, utan samråd med allmänheten eller sakkunniga, och den utarbetades av personer med tvivelaktig demokratisk legitimitet. De demokratiska oppositionspartierna krävde rättsliga garantier för att den nya konstitutionen ska bygga på ett brett allmänt samförstånd, och när detta inte förelåg lämnade de den konstitutionella processen. Konstitutionens två huvuduppgifter är att garantera de mänskliga rättigheterna och en välfungerande stat. Ramen för den välfungerande staten är dock problematisk. Enligt den nya konstitutionen måste ändringar av skattesystemet, pensionssystemet och systemet för stöd till familjer antas med två tredjedels majoritet. Detta kommer att hindra kandidater i kommande val från att utlova förändringar av dessa frågor och begränsa väljarnas möjligheter i fria val.

Genom konstitutionen införs vidare ett budgetråd, som inte ska utses genom direkta val, med vetorätt över parlamentets budgetbeslut. Detta i sin tur kan leda till upplösning av parlamentet och nyval, något som äventyrar ett stabilt styre. Skyddsnivån för de mänskliga rättigheterna sänks. Mänskliga rättigheter kommer att upprätthållas mindre effektivt, eftersom författningsdomstolens behörighet är begränsad.

EU:s viktigaste tillgång är att EU genom sina värden har kunnat kanalisera konflikter, som tidigare endast kunnat lösas till priset av betydande mänskligt lidande, till ett demokratiskt regelverk som bygger på rättsstatsprincipen. EU erbjuder begär av sina medlemsstater ett tydligt regelverk för rättsstatsprincipen, konstitutionella garantier, institutionella kontrollmekanismer och förhandlingslösningar. Dessa värden bör bevaras.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Fru talman! I denna kammare har vi diskuterat mediernas frihet som hotas i Italien, Slovakien och Ungern. Vi har diskuterat kränkningarna av hbt-gruppernas rättigheter i Litauen, Ungern och Polen. Vi har diskuterat utvisningen och diskrimineringen av romerna i Frankrike och Italien, och det finns många andra exempel på debatter om grundläggande rättigheter som hotas i den ena eller den andra medlemsstaten.

Var enda gång har jag hört EPP säga att detta inte bör vara partipolitik och att vi inte bör utpeka enskilda medlemsstater. Detta handlar inte om medlemsstaterna. Det handlar om grundläggande rättigheter. Grundläggande rättigheter är inte en fråga om subsidiaritet. Grundläggande rättigheter är själva grunden för EU. För att visa detta, påminner jag er om att vi också ber kandidatländerna att inte bara anpassa sina lagar utan även sina konstitutioner för att få bli medlemmar av EU.

Det finns helt klart objektiva farhågor som har uttryckts inte bara av de politiska partierna utan även av Venedigkommissionen, och det finns minst sagt tvetydigheter. I stället för denna mycket bittra debatt borde vi försöka reda ut frågorna.

Ett sista praktiskt förslag till den ungerska regeringen. Om ni vill visa ert mycket starka engagemang för skyddet av hbt-rättigheter inbjuder jag er att gå med i Gay Pride i Bukarest den 18 juni.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! De grundläggande rättigheterna är universella, vilket innebär att de är tillämpliga i alla situationer. Jag har lyssnat på debatten. Ingen av talarna har hittills, inbegripet kritikerna, citerat konstitutionen för att ange exakt vad det är som de ogillar. Juan Fernando López Aguilar säger att han får intrycket av att något har gått snett, medan andra gör insinuationer om allting som kan gå fel med konstitutionen. Inte en enda person har verkligen citerat själva konstitutionen. Detta är just det problemet med denna diskussion: Var finns de verkliga anklagelserna? När jag funderar på hur ungrarna kommer att reagera på denna debatt och på anklagelser som utslungats mot en del av mina parlamentskolleger utan stöd från direkta citat, kan jag mycket väl tänka mig att vissa kommer att tycka att ungrarna och deras lands utveckling diskuteras på ett extremt arrogant sätt här. Som européer bör vi vara försiktiga med att inlåta oss i sådana anklagelser.

Jag vill hävda att många av dem som har ansvaret i Ungern i dag är personer som gav sig ut på gatorna för att kämpa mot kommunismen och för friheten. Det är helt enkelt oacceptabelt att anklagelser ständigt ska framföras mot dessa personer och att man ger intryck av att de har problem med frihet. Detta har inget med partipolitik att göra. Det är ett enkelt faktum.

Efter att ha klagat över att inga citat har gjorts under debatten, ska jag nu citera från den nya ungerska konstitutionen: "Vi är stolta över att vårt land har varit en del av det kristna Europa i tusen år och vi är medvetna om kristendomens betydelse för att upprätthålla vår nation". Det gläder mig att finna sådana tankar i en konstitution. Det kanske inte gläder alla ledamöter i kammaren. Men jag är glad över att denna hänvisning till kristendomen finns med, och jag skulle ha önskat att den fanns med i Lissabonfördraget och i den europeiska konstitutionen. Enligt min ståndpunkt som företrädare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) är detta en bra sak.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Fru talman! Vi diskuterar inte bara inhemska problem i Europaparlamentet. Europeiska värden ifrågasätts i den nya ungerska konstitutionen. Vi måste därför diskutera den, och det måste vi göra nu. Det finns fortfarande tid innan de allmänna lagarna ska antas. Jag hoppas att alla är överens om att konstitutionen måste vara väl avvägd, nära medborgarna, grundas på accepterade värden och principer och vara partineutral. Den ungerska konstitutionen uppfyller inte dessa kriterier.

Även antagandet av dokumentet är tvivelaktigt. Det föregicks inte av något, eller endast ytterst lite samråd med samhället. Texten stöds endast av ett politiskt parti, och den kritiserar av ledande konstitutionsexperter. Den nya konstitutionen väcker frågor på internationell nivå. Det saknas till exempel en hänvisning till EU-rätten i slutbestämmelserna. Vi konstaterar klara skillnader, och vid en jämförelse med EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna framträder inkonsekvenser och skillnader i värden och principer. Principen om god samhällsstyrning präglar inte heller dokumentet. Konstitutionen tillhandahåller inte en modern förvaltningsstruktur som uppfyller EU:s krav.

De tidigare nämnda allmänna lagarna är mycket farliga. De gör det praktiskt taget omöjligt för alla framtida regeringar att styra landet. Som en av våra kolleger formulerade det, man har intrycket av att regering är som ett fotbollslag som försöker utmana spelreglerna och

skiljedomaren under pågående match. Detta är inte rätt sätt att behandla politiska motståndare, och det är verkligen inte så som demokrati fungerar i 2000-talets Europa.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Jag känner en hel del sympati för de ståndpunkter som Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) intar på andra områden. Vi arbetar nära med varandra i ekonomiska frågor. I just detta fall måste vi dock göra det klart att vi inte bör spela ett partipolitiskt spel. Framför allt måste vi framhålla att det är upprörande att en medlemsstats konstitution kritiseras i detta forum, vilken medlemsstat det än må vara.

Det finns medlemsstater – och här vänder jag mig bland annat mot Simon Busuttil, eftersom han tog upp frågan med sådant eftertryck – som söker stöd från EU när de drabbas av problem. Det är ett uttryck för den europeiska solidariteten att vi bör ge hjälp när till exempel Malta har ett flyktingproblem. Solidariteten måste dock bygga på gemensamma värden och alla grupper i kammaren ansvarar för att upprätthålla dessa värden.

Må vara att EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna bara är bindande för EU-lagstiftningen och dess genomförande men artiklarna 2, 6 och 7 i fördragen är bindande för alla medlemsstater. En två tredjedels majoritet stadfästes i den ungerska konstitutionen, så att realistiskt sett alla kommande ungerska regeringar kommer att förhindras från att ändra landets lagar. Detta strider mot principen om parlamentarisk demokrati. Inskränkningen av författningsdomstolens befogenheter är någonting ganska unikt och äventyrar maktodelningsprincipen. Vi kan inte bortse från tänkbarheten att det föreligger ett brott mot den internationella rätten i samband med straffrättsliga förfaranden.

Det finns så mycket som jag skulle kunna säga, men jag önskar framför allt fastslå följande: det är inte bara EU:s och kommissionens rätt att framföra sin ståndpunkt i detta fall, det är även deras skyldighet. Tidigare – även långt innan EU fanns – var man i Europa ofta återhållsam med att kritisera kränkningar i medlemsstater. Det har bland annat mitt land erfarenhet av. När politikerna tiger kommer folket förr eller senare att göra sig hörda, och vi måste fråga oss själva om det är för sent och om vi har misslyckats.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE). – (HU) Alexander Alvaro, det är helt riktigt. Bara en mening. Vi instämmer. Kritiken är skamlig. Min fråga är följande: På vilka grunder baserar du din ståndpunkt om att en grundlag som antagits med två tredjedelars majoritet inte kan ändras i ett demokratiskt land? Den har kunnat ändras hittills. Den kan ändras även i andra länder. Var specifik. Exakt vilka är de gemensamma värdena, de gemensamma europeiska värdena, som har uteslutits, avvisats eller kan komma att strida mot den ungerska konstitutionen? För det du säger är alltför allmänt.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Stort tack för din fråga. Jag godtar kritiken att jag har hållit mig till allmängiltigheter under den minuts talartid som tilldelats mig. Jag kan dock ge mer konkreta exempel. Europeiska värden är en sak. Europeiska värden innebär också bland annat att en medlemsstat ska tillämpa rättsstatsprincipen varav följer sådana saker som maktodelning och den demokratiska principen. När exempelvis en författningsdomstol inte har någon jurisdiktion i budget- och skattefrågor utgör detta en inskränkning av maktodelningen, och detta är utan tvekan ett problematiskt förhållande. Därför anser jag att vi kan diskutera sådana frågor.

När det gäller andra frågor, så som två tredjedels majoriteten, måste jag fråga i vilket utsträckning den är förenlig med parlamentarisk demokrati om framtida regeringar inte

längre har något manöverutrymme. Det står oss visserligen fritt att ifrågasätta om livstidsfängelse utan rätt att överklaga eller rättslig omprövning av högsta domstolen är förenlig med de principer om demokrati och rättsstatsprincipen som upprätthålls i EU. Det är frågor som behöver besvaras, och som jag anser att kommissionen måste undersöka.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

József Szájer (PPE). – (HU) Alexander Alvaro, jag vill fråga dig om du är medveten om att det i den tidigare gällande ungerska författningen räknades upp 27 lagar som endast kunde ändras med två tredjedelars majoritet, medan det i den nya konstitutionen endast räknas upp 26 lagar. Vad är problemet här? Uppgiften kommer från en nyligen genomförd akademisk analys. Jag har inte gjort någon egen beräkning.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Jag tror att man kommer att förlåta mig, om jag besvarar en fråga som bygger på en subjektiv åsikt med min egen subjektiva åsikt. Nej, jag anser inte att den är den mest moderna.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru talman! Alexander Alvaro har just visat hur man förlänger sin talartid genom att godta en mängd frågor. Jag skulle vilja fråga dig om du känner till att bestämmelserna för den ungerska författningsdomstolen – jag vet inte om du har läst den ungerska konstitutionen i dess helhet – är praktiskt taget desamma som gäller för författningsdomstolen i Tyskland. Jag vill därför fråga dig om den tyska författningsdomstolen är precis lika odemokratisk och bör kritiseras som den ungerska författningsdomstolen? Jag skulle vilja höra ditt svar på den frågan.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Eftersom Manfred Weber just har sagt att konstitutionen bara är identisk i vissa avsnitt, är det helt klart att det också finns avsnitt som kan ifrågasättas, oavsett om den ungerska konstitutionens inskränkning av författningsdomstolens behörighet i skatte- och budgetfrågor är förenlig med maktodelningsprincipen eller inte.

Om du nu skulle tala om för mig att den tyska författningsdomstolen inte skulle kunna besluta i exempelvis skatteärenden efter beslut av den tyska federala domstolen, eller om budgetlagen inte kan granskas av den tyska författningsdomstolen vid en författningstvist mellan statliga organ till exempel, som ett parti i tyska *förbundsdagen*, då skulle jag hålla med dig. Den tyska konstitutionen medger faktiskt detta, och även att saken prövas av den tyska författningsdomstolen i sådana frågor.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill hänvisa till något som nämndes tidigare. Framtida generationers rättigheter. Det ser ut att vara något mycket unikt för den ungerska konstitutionen, som är stadfäst där och som uppenbart även erkänns där.

Detta leder mig till att ställa en fråga om den grundläggande rätten för dessa eventuella medlemmar av de framtida generationerna – att bli *född*. Är omtanken om framtidens människor ett europeiskt värde – eller inte? Kanske inte europeiska, utan bara ungerska? I EU bör man se med tacksamhet på Ungern för att landet påminner EU om vissa grundläggande principer.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Jag hyser stor aktning för Vytautas Landsbergis. Jag kunde dock inte finna någon fråga i hans anförande. Om det inte var en fråga vill jag använda tiden till att göra ett uttalande.

Så vitt jag vet, definieras inte lagen för framtida generationer i någon konstitution. Det är inte det som står på spel. Vad vi har att göra med är den mänskliga värdigheten – detta är en princip som återfinns i den tyska, och även andra konstitutioner– och den ungerska konstitutionen är inte annorlunda i det avseendet. Jag kan inte se någon motsägelse här. Frågan är om detta kommer att inskränkas eller definieras i framtiden.

Som jag sade tidigare förstår jag dock inte helt din fråga. Hållbarhet, värnandet om framtida generationer, önskan om en frisk naturmiljö och bevarandet av livskvaliteten – samtliga är principer som, om jag inte misstar mig, återfinns i alla medlemsstaters konstitutioner och som har upprätthållits i många avgöranden i högsta domstolen. Jag tror att detta är en princip som du aldrig har ifrågasatt, inte ens under din presidenttid.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru talman! Jag vill försäkra mina parlamentskolleger och Alexander Alvaro om att Ungern är en stat där rättsstatsprincipen fortfarande råder. Jag vill försäkra Sophia in 't Veld, Kinga Göncz och Monika Flašíková Beňová att Ungern fortfarande respekterar grundläggande rättigheter, de mänskliga rättigheterna och unionens värden.

De ungerska lagar och den konstitution som antogs i april överensstämmer med EU:s lagar och grundläggande värden. Ungern fullgör alla sina internationella rättsliga förpliktelser och åtaganden. Det anges tydligt i konstitutionen, och om så inte vore fallet skulle kommissionen ta frågan till domstolen i Luxemburg för att få den prövad i ett formellt förfarande. Men alla i kammaren vet att så inte är fallet. Frågan om vad som ingår i ett lands konstitution och vad som handläggs på en annan lagstiftningsnivå av en viss medlemsstat är helt klart är en fråga om nationell suveränitet.

I en demokrati som bygger på folklig representation tillkommer det de parlamentsledamöter som valts i fria val att avgöra vilka områden som bör handläggas på konstitutionell nivå och vilka områden som bör handläggas på allmän lagstiftningsnivå.

Det som jag inte förstår med denna debatt är att hitintills har vi fått veta att lagar som kan ändras med två tredjedels majoritet finns där för att ge en garanti för att de inte kan missbrukas. Vi behöver en konstitution med två tredjedels majoritet eftersom det finns en regel som ger garantier. Nu får vi höra att många invänder mot just denna två tredjedels majoritet som tidigare har setts som en garanti. Jag anser själv att ni är oförmögna att acceptera demokratins spelregler. Som mina kolleger redan har påpekat innehåller den nya ungerska konstitutionen en hänvisning till EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna, som är ett konstitutionellt inslag, och Ungerns minoriteter betraktas som en integrerad del av det ungerska politiska samhället. Den ungerska ombudsmannen för framtida generationer sade att det höjer miljöskyddet och ansvaret för framtida generationer till en enastående nivå. Vi talar om denna konstitution på ett sätt som skulle gälla vilken annan europeisk konstitution som helst. Ni talar alltid om skillnader och framhåller att om någonting avspeglar ett annat värde så innebär detta inte att det är vare sig bättre eller sämre. Det är helt enkelt annorlunda, och som ungrare vore jag tacksam om ni kunde respektera detta i en anda av enhet i mångfald.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Vladimír Maňka (S&D). – (SK) Fru talman! I dag fick jag en inbjudan till utställningen "Broar mellan nationer", ett evenemang som arrangeras av min kollega. I inbjudan använde han EU:s grundaren Jean Monnets motto, som sade att unionen byggdes av människor. Kinga Gál, konstitutioner och broar måste också byggas av människor. Jag vill fråga dig varför koalitionen i Ungern inte vill att oppositionen ska delta i processen att utforma konstitutionen.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Oppositionen hade möjlighet att delta i parlamentets arbete. Oppositionen beslutade sig för att inte delta i arbetet, och vi respekterar deras beslut. I stället vill de, som vi kan se, föra en debatt här, något som den ungerska allmänheten verkligen inte kan förstå.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Nej, detta är faktiskt i grunden är rätt enkelt. Efter att ha hört från andra att övriga medlemsstater bör se om sitt eget hus och granska sina konstitutioner, kanske Kinga Gál skulle kunna citera en artikel ur konstitutionen i någon av EU:s medlemsstat som hon skulle betrakta som ett exempel på ett område där man behöver "se om sitt eget hus". Trots allt var det Kinga Gál som uttryckligen sade att detta var vad andra medlemsstater borde göra. Med andra ord: Var finns den uttryckliga kritiken av en annan medlemsstats konstitution som behöver tas upp? När vi har fått den informationen kan vi självklart börja diskutera.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Det anges inte på konstitutionell nivå att alla ska se om sitt eget hus. Även till Alexander Alvaro sade jag, som liberal parlamentsledamot, att de som respekterar och betonar rätten att vara annorlunda på alla områden bör vara beredda att acceptera att det annorlunda kan gälla i andan, i valet av värden och konstitutionernas uppbyggnad. Det var detta som jag ville säga. Det innebär inte att vi inte respekterar EU:s grundläggande värden eller att vi inte helt följer de krav som ställs i EU-lagstiftningen eller internationell rätt.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Kinga Gál! Jag vill svara på varför den tidigare regeln att ändringar av konstitutionen bara kunde antas med stöd av fyra femtedels majoritet av parlamentsledamöterna måste ändras. Denna bestämmelse, som hade godkänts av en parlamentsmajoritet som fått 72 procent av rösterna mellan 1994 och 1998 för att skydda de politiska minoriteternas och oppositionens rättigheter, upphävdes av Fidesz. Vad var anledningen till detta? Oppositionen deltog inte i arbetet därför att denna garanti saknades. Det handlade inte om att berövas denna rätt, eftersom den bestämmelsen hade ändrats. Jag vill uppmärksamma kommissionsledamoten Viviane Redings om detta.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Csaba Sándor Tabajdi, jag har inte varit ledamot av det ungerska parlamentet sedan 1990, men mina kolleger, som var parlamentsledamöter eller till och med gruppledare eller talmän under den perioden, hävdar att det inte fanns någon sådan gällande regel. Det är riktigt. Jag anser att vi bör genomföra denna debatt i det ungerska parlamentet. Det ligger helt utanför ramen för Europaparlamentets debatter.

Boris Zala (S&D). – (SK) Fru talman, mina damer och herrar! Den nya ungerska konstitutionen kanske i själva verket är den mest reaktionära konstitutionen i EU.

Detta är en sida av saken. Den andra sidan är att konstitutionen även är farlig på internationell nivå. Vissa ledamöter här har sagt att detta är en nationell fråga för Ungern.

Det är riktigt men konstitutionen strider mot andra staters suveränitet. Detta är, som kommissionsledamoten bör förstå, en ytterst viktig fråga. Den undergräver fredsuppgörelsen i EU. Den urholkar gränserna mellan stater. Den utnyttjar öppet minoriteter i angränsande länder för extremnationalistiska syften. Den genomsyras av en storungersk anda. Genom att bevilja medlemskap på rent etniska grunder, oberoende av bostadsort, arbets- eller familjeanknytning öppnar det en Pandoras ask för extremnationalism av ett slag som vi inte har sett sedan andra världskrigets slut. Det är inte allt. Den gör det möjligt att bevilja rösträtt till ungrare som är permanent bosatta i grannländerna. Kan ni föreställa er att ungerska partier ger sig ut på valkampanjer i ett annat land? Kort och gott kommer den nya ungerska konstitutionen att leda till en total destabilisering av Centraleuropa. Den för med sig balkankrigens anda till Centraleuropa. Det ungerska parlamentets talman, László Kövér, sade nyligen i samband med dammen i Gabčíkovo-Nagyymaros att det krävdes militärt ingripande från Ungerns sida och att Paris-fredsfördragen inte var tillämpliga på Slovakien. Han ifrågasatte även Slovakiens gränser i konstitutionens anda.

Jag anser att det är dags för både EU och Europaparlamentet att säga bestämt nej till denna farliga nationella politik, medan det ännu finns tid.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Det här är en fascinerande debatt där jag ändå, kanske lite burdust, skulle vilja framhålla att vi inte får blanda ihop saker och ting. I dag får jag intrycket att vi i viss mån undviker politiskt hyckleri, eftersom det inte är fråga om att kritisera en EU-medlemsstats konstitution – Ungern och dess folk, liksom alla andra medlemsstater, har sin egen suveränitet. Men här i parlamentet är det en fråga, och i mitt fall en oro, som rör EU:s rättssystem och följaktligen något som påverkar både i vilken utsträckning vi faktiskt delar våra gemensamma värderingar och EU:s uppbyggnad genom såväl staterna själva som medlemsstaternas grundläggande texter jämte andra nationella grundtexter.

Det verkar dock finnas motsättningar i fråga om icke-diskriminering, respekten för minoriteter, mångfald och opposition, som vi nu tvistar om. Så, mina damer och herrar: om allt är så enkelt som vissa av talarna här i eftermiddag verkar framställa det, borde vi därför bara låta kommissionen fastställa om den ungerska texten är förenlig och juridiskt överensstämmande med grunden för vår EU-plattform, så kommer allt att klarna. Trovärdigheten hos EU:s rättssystem hänger på det, och följaktligen hela EU:s trovärdighet.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Det här har blivit en häftig och upplivande, om än något kontroversiell debatt, men jag tycker verkligen det är roligt att demokratin får lov att ta sig detta uttryck. Det måste ändå sägas att vi har all rätt att föra denna diskussion, för Ungern ingår i Europeiska unionen.

Men Ungern har också rätt till en egen konstitution, och denna är absolut mycket bättre än den gamla från 1949, som kommunisterna skapade. Här har man gjort en ordentlig ansträngning för att spegla moderna värderingar i ett europeiskt sammanhang. Även om det alltid finns de som kommer att argumentera emot vissa delar, måste man här påpeka att en konstitution alltid kan ändras genom en folkomröstning och att om vi anser att vissa delar inte överensstämmer med EU:s lagar och värderingar, så kan en sådan genomföras och godtas.

Det måste också noteras att denna konstitution antogs den 18 april med 262 röster för och 44 emot, och det är ett uttryck för demokrati. Det finns de som har motsatt sig vissa aspekter av den, bland annat hänvisningarna till kristendom och Gud, men det är ju inget nytt. Detsamma återfinns också i de tyska, polska och irländska konstitutionerna. Som

kristdemokrat är jag väldigt glad att man hänvisar till Gud och kristendomen, eftersom det är en grundläggande del i vår kultur och historia, och jag anser att det är långt bättre att ha det med än att utesluta det och på så sätt skapa ett gudlöst samhälle.

Vissa har även motsatt sig att personer som är bosatta utanför Ungern ska få medborgarskap, men på Irland har vi haft passfrihet för dem som är skrivna på Nordirland, som ju ingår i Storbritannien. Det har underlättat läget snarare än skadat det, och i dagsläget har vi ett bättre förhållande till Storbritannien än någonsin tidigare, drottning Elizabeths besök på Irland för två veckor sedan är ett uttryck för detta.

Folk har motsatt sig definitionen av äktenskapet, av livet och så vidare, men som sagt: finns det några skavanker så kan de åtgärdas genom en folkomröstning. Slutligen ska personerna bakom berömmas för att de fått med en begränsning av statsskulden, vilket är väldigt viktigt. Hade vi haft med det i Irlands konstitution, skulle vi kanske inte ha befunnit oss i denna ekonomiska röra. Det finns alltså en väldig massa bra delar i den, och jag tror att om vi funderar på en ny konstitution så kan vi lära oss en hel del av Ungern.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Fru talman! Den här konstitutionen innebär många svårigheter, men jag vill koncentrera mig på en huvudfråga, nämligen att den föreslagna konstitutionen inte ger något skydd mot diskriminering på grund av sexuell läggning. Det enda erkända äktenskapet skulle vara det som ingås mellan en man och en kvinna. Vi har kämpat länge runtom i hela EU för hbt-rättigheter, och vi kan inte låta Ungern få ta detta steg tillbaka.

De homosexuellas rättigheter skyddas av Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Men dessutom bör gifta par av samma kön kunna röra sig fritt i EU och få sitt partnerskap juridiskt godkänt oavsett var de befinner sig. Givetvis ska Ungerns folk självt bestämma om den ungerska konstitutionen. Men varje medlemsstat har ett ansvar för att respektera den europeiska gemenskap som de ingår i. Inom Europeiska unionen är skyddet för hbt-människor en grundläggande rättighet, och Ungern kan inte bortse ifrån det.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Fru talman! Dagens EU grundar sig på värden som förenar oss och som gör att vi kan samarbeta och respektera varandra. Jag skulle också vilja betona att varje stat har rätt att anta sin egen konstitution genom demokratiskt valda företrädare. Men den nya ungerska konstitutionen tar upp sakfrågor som är känsliga för landets grannar och påverkar dem. Jag syftar till exempel på artikel 23. Där förutses möjligheten att medlemmar av den ungerska minoriteten i grannländerna ska få rösträtt, förutsatt att de skaffar sig ungerskt medborgarskap. Här ligger problemet. De ovanliga kriterier som fastställts för att få ett ungerskt medborgarskap, med andra ord: utan en naturlig anknytning till Ungern, skapar en möjlighet för att politiska förbindelser skapas mellan en stat och medborgare som inte har någon verklig anknytning till den staten.

Jag kan även se problem med formuleringen i avsnitt D. Där pratas det om en enda ungersk nation, om kollektiva rättigheter, om stöd för deras självstyre i andra länder enligt principen om etnicitet och om alla ungraers ansvar för Ungern. Så i punkt 4 finns det utrymme för eventuella extraterritoriella följder av denna konstitution.

Den slovakiska regeringen strävar efter en fredlig, affärsmässig diskussion om dessa frågor på bilateral nivå. Den möts dock avvisande från Ungerns sida. Eftersom konstitutionen inte har trätt i kraft än, tror jag att det nu är rätt tid att diskutera den och förklara vilka negativa följder den kan få.

Jag skulle vilja tillägga en sak. I vår nuvarande utvidgningspolitik för EU försöker vi betona förlikningar mellan grannländer som vill bli medlemsstater, grundade på våra europeiska värderingar. Tänk er unionens reaktion om till exempel Serbien i dag beslöt sig för att bevilja medborgarskap i parti och minut till medborgare i Bosnien och Hercegovina, eller om Albanien gav medborgare i Makedonien ett albanskt medborgarskap. Jag skulle vilja uppprepa att vi bara kan prata om att fortsätta Europeiska unionens gemensamma framtida utveckling när det finns ömsesidig respekt för värderingar och samarbeten.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Fru talman! Jag har bett att få ordet tre gånger nu, och är glad att jag fick ordet på min tredje anhöllan. Först skulle jag vilja rätta en sak. Det kom en fråga om huruvida konstitutionen innehåller den där särskilda fyra femtedelsmajoriteten eller inte. Den ingick i parlamentets gällande föreskrifter, men avskaffades på Fidesz' förslag. Jag skulle dock vilja fråga Eduard Kukan en sak. När Thomas Markert från Venedigkommissionen var här och två tredjedelsmajoriteten nämndes – och den återkommer även här – bekräftade han att två tredjedelsmajoriteten finns. I sådana fall borde man åtminstone kunna förvänta självbehärskning, men det såg han inget av. Så min fråga till Eduard Kukan är om han redan har diskuterat de frågor som han nu har tagit upp med de medlemmar av Fidesz som sitter i Europaparlamentet. Verkar han alls vara villig att ändra på dessa punkter i konstitutionen?

Eduard Kukan (PPE). – (EN) Fru talman! Är denna fråga till mig? Mitt ärliga svar blir att jag inte kan svara på den frågan.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Den nya ungerska konstitutionen som regeringen Orbán har föreslagit saknar verkligen inte mycket slående artiklar, som mina kollegor har poängterat.

Kapitlet om privatliv verkar vara höjdpunkten i denna konstitution, som vi har kunnat notera grundas det enbart på kristna religiösa referenser och traditionella familjevärderingar. Det verkar som om denna text också tillåter att aborter i Ungern begränsas med anledningen "att fostrets liv ska skyddas ända från befruktningens ögonblicket". Den ungerska regeringen har understrukt sina ord genom att lansera en anti-abortkampanj som tydligen fortfarande använder medel från EU:s Progress-program (Gemenskapsprogrammet för sysselsättning och solidaritet).

Vid en tidpunkt när Europeiska unionen framhåller framsteg och jämställdhet mellan könen som gemensamma grundläggande värden, kommer det som lite av en överraskning att dessa EU-medel blandas in i en kampanj av detta slag. Därför skulle jag vilja ta detta debattillfälle i akt för att fråga kommissionen om man har bekräftat att denna kampanj får medel ur Progress-programmet.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE). – (HU) Sylvie Guillaume, jag skulle vilja ställa en fråga till dig. Hur anser du att förordningarna om abortbegreppet och abortlagarna i den nya konstitutionen ändrats jämfört med den förra konstitutionen?

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Fru talman! Jag skulle vilja uppmuntra kommissionen till att svara på frågan om programmet. Jag har redan ställt frågan till kommissionen och väntar på ett svar om huruvida det faktiskt har bekräftats att dessa medel verkligen har använts till denna kampanj.

Victor Boștinaru (S&D). – (RO) Fru talman! Jag skulle vilja uppmärksamma er framför allt på de bestämmelser i den omarbetade konstitutionen som rör kollektiva rättigheter hos den etniskt ungerska minoriteten som bor i andra länder och på den uttalade förklaringen om principen om extraterritorialitet, vilka båda uppenbart bryter mot OSSE-normer och de upprepade bedömningar som Venedigkommissionen gjort i liknande fall. Jag hänvisar till artikel D, så vet Manfred Weber det.

Det här är helt oacceptabelt, och jag borde påminna om att det redan har fått effekt. I förra veckan var László Tóké, Europaparlamentets vice talman, värd för den officiella invigningen av ett kontor för regionen Székely, något som inte finns i Rumänien, i det ungerska Regionshuset.

Jag tror bestämt, fru kommissionsledamot, att dessa brott kommer att bekräftas i Venedigkommissionens rapport. Då vill jag fråga följande: vad kommer Europeiska kommissionen att vilja och kunna göra åt detta? Slutligen vill jag ställa följande fråga till framför allt de tyska och franska parlamentsledamöterna bland oss här i Strasbourg, staden som är en symbol för den historiska förlikning mellan Tyskland och Frankrike som vår europeiska union bygger på: kan ni tillåta att nationalismens demoner släpps fria i Europa utan att det förstör EU-projektet?

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

József Szájer (PPE). – (HU) Victor Boștinaru, jag skulle vilja ställa två frågor: tillåter rumänsk lag att man beviljar medborgarskap till individer som är rumäner, även om de inte bor inom Rumäniens territorium? Det var min första fråga. Min andra fråga lyder som följer: finns det någon lag som säger att de rumänska medborgare som inte bor inom Rumäniens territorium får delta i valen till nationalförsamlingen och senaten?

Victor Boștinaru (S&D). – (RO) Ärade kollega! Jag skulle vilja påminna dig om att jag enbart hänvisade till EU:s normer och principer, som är allmänt vedertagna, och inte till juridiska eller konstitutionella bestämmelser i Rumänien. Men jag skulle också vilja svara med att säga att det inte finns någon lag i Rumänien som föreskriver principen om extraterritorialitet och kollektiva rättigheter. Jag hänvisade till detta när jag nämnde konflikten med kommissionens bedömningar. När en överträdelse av dessa värden noteras i någon av EU:s medlemsstater, är det EU:s uppgift att komma med ett kraftfullt svar, oavsett vilken stat det gäller. Där har du mitt svar.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Fru talman! Den nya ungerska konstitutionen begränsar möjligheten för tillsynsorgan som författningsdomstolen att ingripa, och ökar makten hos de verkställande organen, och därmed ifrågasätter ett normalt maktfördelningssystem.

Sociala rättigheter har upphävts, och staten förser bara de behövande med bidrag om de går med på att göra samhällstjänst. Slutligen har rätten till självförsvaret stadfäst och man får till och med ha vapen i hemmet utan vapenlicens. Aborträtten har förbjudits och synnerligen diskriminerande lagar har införts mot homosexuella.

Allt detta strider mot direktiv 2000/78/EG, i vilket en allmän ram för kampen mot diskriminering fastställs. Därför vill jag fråga kommissionsledamoten vilka åtgärder hon planerar att vidta, sett till att de grundläggande rättigheterna i den nya ungerska konstitutionen knappast är förenliga med varken EU:s rättigheter eller unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman! Jag är glad att kommissionsledamot Viviane Reding deltar i denna debatt om hur vi bäst kan försvara europeiska demokrativärderingar. Hennes frånvaro märktes under de tidigare debatterna om den ungerska medielagen, när samma värderingar stod på spel. När det gäller konstitutionen, har varje land rätt att välja företrädare till sin egen regering. Regering har ansvar för att stå upp för sitt folks intressen, och det gäller hela folket.

I Ungerns fall är det majoritetspartiet Fidesz som fattar beslut om innehållet i en ny konstitution. Genom att ändra konstitutionen på detta sätt, utan att egentligen blanda in övriga partier eller samhällsorganisationer, underminerar partiet den demokratiska processen, tar död på dynamiken och hotar med enpartistyre. Majoritet på minoritetens bekostnad. En äkta demokrati prövas och bedöms efter hur landet behandlar sina minoriteter. I synnerhet en av minoriteterna, HBT-personerna, kommer att drabbas extra hårt av en konstitution som under 2000-talet faller tillbaka på en föråldrad livsstil. Detta innebär ett steg tillbaka i tiden, inte att följa med sin tid. Vi förväntar oss mer av EU:s ordförandeskap.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

József Szájer (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Jag ber om ursäkt för att jag tar ordet så många gånger, men jag var personligen inblandad i att utforma denna konstitution och det stör mig oerhört att höra missuppfattningar om den, oavsett om de är medvetna eller omedvetna. Just därför vill jag fråga Emine Bozkurt följande, efter att hon har påstått att det inte förekom samråd i detta ärende: Visste du att 917 000 ungerska medborgare svarade på formuläret med 12 frågor som Ungern och den ungerska regeringen använde för att samråda med sina medborgare om de viktiga frågorna i konstitutionen? Detta gjordes direkt med de ungerska medborgarna. Hela 10 procent av befolkningen deltog i samrådet. Känner du till någon annan europeisk konstitution som har föregåtts av ett så omfattande samråd?

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman! Detta går bara i cirklar. Men kan du förklara varför det har blivit så stora protester här, varför människor från alla möjliga grupper säger att det här är fel? Varför debatterar vi över huvud taget?

Jag tror inte att vi skulle ha debatterat om allt hade gått bra. Kan du tala om vilket parti de personer röstar på som svarade på dessa 17 000 blanketter? Vilka skickades de till? Det skulle jag vilja ha svar på.

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE). – (HU) Fru talman! Emine Bozkurt, för att svara på din fråga: alla fick detta brev, där de kunde uttrycka sina åsikter. Tack för att vi får en möjlighet till att ta denna debatt, för på detta sätt kan jag få tala om vilket otroligt stort nöje jag har haft av att se den ungerska konstitutionen födas. Det är ett tragiskt faktum att de 20 år som har gått sedan kommunismens fall inte räckte för att skapa en ny konstitution. Men nu har vi avslutat denna övergångsperiod och fastställt en ny konstitution grundad på rikstäckande samförstånd. Vår nya konstitution är en samling av de värderingar vi delar. Den inleds med vår underbart vackra nationalbön i vilken vikten av våra gemensamma, europeiska värderingar betonas, och i den får äntligen den uppskattning vi känner för våra kristna rötter och vår kristna familj – våra grundvärden – sin välförtjänta plats. Det känns mer än förtroendeingivande att den ungerska staten i den nya konstitutionen tar ansvar för sina medborgare, såväl innanför som utanför landets gränser, att statsskulden tillåts inte rusa iväg okontrollerat, och bland annat fastställs föräldrarnas ansvar för sina barn.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är glad att få ordet i slutet av debatten, för tyvärr måste jag säga att jag, när allt kommer omkring, inte hört någon specificerad kritik från er. För det andra får vi parlamentsledamöter inte säga vår mening om nationell kompetens. Men nu när jag har fått ordet vill jag helst inte kritisera, utan ge en rekommendation på de 80 miljoner människors vägnar som lever med funktionshinder. Den ungerska konstitutionen är den enda europeiska konstitution som inbegriper särskilda bestämmelser och bistånd till personer med funktionshinder. Jag vill därför föreslå att ni fastställer liknande bestämmelser i era respektive länders konstitutioner. Tack för er uppmärksamhet.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Fru talman! Denna exempellösa förklaring från den näst högsta företrädaren för den Ungerska republiken, parlamentets talman László Kövér, som har dragit in Parisfördraget och gränserna i frågan, bekräftar bara den omfattande revisionism som används i den ungerska politiken.

Det är olyckligt att Iveta Radičová's regering i Slovakien, med svepskälet icke-konfrontationspolitik, döljer sin egen oförmåga att alls reagera på frågor som dubbelt medborgarskap, den ungerska republikens konstitution, rösträtt för ungrare som bor i grannländerna och uttalandena från det ungerska parlamentets talman.

Jag oroar mig för vår regerings olämplighet, men tystnaden från Europeiska unionens institutioner är också påfallande, som om de inte vill se att det land som innehar ordförandeskapet bryter mot EU:s lagar.

Jag hoppas att företrädarna från Europeiska unionens institutioner kommer att lyssna noga och övervaka situationen i Ungern, samt att de snart kommer att publicera ett obevekligt uttalande om att gränserna och fredsfördraget i Paris undermineras, och om en ungersk konstitution som innefattar stöd för de ungerska minoriteternas kollektiva rättigheter och vill skapa kollektiva självstyrande områden.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru talman, kommissionsledamot Reding! Jag vänder mig till er. Det är tydligt att den ungerska konstitutionen i sig inte skulle ha skapat en så bred debatt i EU, men tyvärr är nu Ungern tillbaka på föredragningslistan igen, ett halvår efter att vi granskade medielagen. Egentligen är det inte konstitutionen i sig som är problemet, utan de antidemokratiska vanor som har slagit rot i Ungern: domare, poliser och vanligt folk som betalar till privata pensionsfonder berövas sina förvärvade rättigheter. Kommissionsledamot Reding! Vilken orsak ligger till grund för att författningsdomstolen och ombudsmännen har berövats sina förvärvade rättigheter? De hotar domstolarnas oberoende; de har redan ryckt undan medias oberoende. Allt detta är extremt viktiga och farliga element. Kommissionsledamot Reding! Jag skulle vilja lämna över Venedigkommissionens 30-sidiga kritik. Detta organ har formulerat extremt allvarlig kritik, och jag hoppas verkligen att kommissionen, och i synnerhet du, till slut tar sin plikt på allvar, för du och kommissionen ska vara EU-fördragets väktare. Var snälla och gör ert jobb!

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru talman! Det ungerska ordförandeskapet förvånade oss redan från första början med en ovanlig present, en karta över Storungern, en karta över en dröm som självklart inte kan bli verklighet i ett förenat, demokratiskt Europa som inte åberopar det förflutna.

Dagens debatt är ett bevis på att nationalism, och dessutom överdriven nationalism, är en av orsakerna till splittringen. Den region jag kommer ifrån har haft riktigt många problem de senaste årtiondena på grund av nationalism.

Jag vill be de ungerska parlamentsledamöterna och de ungerska myndigheternas företrädare att sluta med de nationalistiska spelen och med att leka med fredsfördrag som fortfarande inte har förverkligats och som de uppfattar vara orättvisa. Annars kommer freden i Trianon att representera något dåligt för oss alla.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja be om några förtydligande ord från kollegorna på den andra sidan kammaren, för i debatten har ni bestämt insisterat på att varje medlemsstat har rätt att anta lagar som man i landet anser lämpliga, så länge lagen har fått demokratisk majoritet, och att dessa lagar måste erkännas av övriga stater. Kanske jag kan få be József Szájer att svara för PPE-gruppen, huruvida detta innebär att Ungern och de andra företrädda staterna från och med nu även kommer att erkänna den nederländska äktenskapslagen som tillåter att samkönade par ingår äktenskap?

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Fru talman! Denna debatt påminner mig om en annan debatt som hölls för flera månader sedan om Ungerns medielagar. Såväl den debatten som den här är bara en förevändning för att attackera Ungern. EU:s politiska korrekthet klarar inte av det faktum att det finns ett land där konservatismen firar triumftåg, att det finns ett land i Europa där nationella intressen skyddas effektivt, ett land som går tillbaks till sanna värden. Det här är en attack på den ungerska regeringen för att de har lyckats rädda landet efter femtio år av totalt misslyckade kommunistregeringar och deras politiska ättlingar. Nu har turen kommit till konstitutionen. När EU:s politiska korrekthet kraftigt tar avstånd från sina kristna rötter, har ungrarna med stolthet vågat pränta ner dem i sin konstitution. När Bryssel främjar kosmopolitism, understryker Budapest sitt heroiska, nationella förflutna. Ungrarna fokuserar på nationell identitet, sin egen stat och sunt förnuft. Världen har äntligen kommit på fötter igen. Kommunismen beskrivs som tyranni, och äktenskapet är äntligen en förening mellan kvinna och man. Jag hoppas att framtida generationer ungrare kommer att vara stolta över denna fina konstitution.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Fru talman! I dagens debatt verkar Venedigkommissionen ha blivit något slags europeisk högsta domstol. Samma Venedigkommission förde fram allvarlig och berättigad kritik mot den slovakiska språklagen, som fortfarande är i kraft, och jag har inte hört någon av mina slovakiska kollegor någonsin hänvisa till denna språklag. Min kollega Victor Boștinaru är inte kvar i kammaren, så han kan inte svara, men jag skulle vilja svara József Szájer och säga att jag, som är rumänsk medborgare, mycket väl känner till att rumänska medborgare som bor utanför Rumäniens territorium kan rösta och bära pass. I likhet med den slovakiska konstitutionen fastställs i många europeiska konstitutioner rättigheter för de medborgare som bor utanför landets gränser. Jag ser inget förkastligt i det. Det jag hellre skulle fundera över är varför man i Ungern känner behov av att skriva in detta i sin konstitution. Det är för att ungrare som bor utanför landsgränserna fortfarande diskrimineras i de länder där den ungerska konstitutionen kritiseras kraftigt.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag tyckte att jag ställde en väldigt konkret och tydlig fråga till József Szájer. Jag hoppas att han vill svara.

President. – Vi använder oss av ögonkontaktsförfarandet, så blåkortsförfarandet är inte tillåtet.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Fru talman! Som slovakisk medborgare skulle jag vilja säga min åsikt om dagens händelser. Jag är en av dem som inte fick ungerskt medborgarskap i klump, eftersom detta bara ges till dem som lämnar in sin ansökan enskilt. Jag begärde att få ordet på grund av några av mina kollegors stridslystna ton. Jag blir oroad av att den ungerska konstitutionen bedöms som om den vore en attack på den fredliga samlevnaden i EU. Det känns som om dessa anföranden framförs i en extremt dålig stämning och i en väldigt stridslystna ton, som inte passar sig i Europaparlamentet, bara på grund av totalt feltolkade eller dåligt översatta texter – till exempel om rösträtten, som inte ingår i konstitutionen.

János Áder (PPE). – (HU) Fru talman! Socialisternas initiativ kan beskrivas med tre karaktärsdrag: det bryter mot lagen, det är fejt och det liknar en skenrättegång. Det bryter mot lagen, eftersom Europaparlamentet varken har rätt eller kompetens att granska den ungerska konstitutionen. Det framgår av José Manuel Barrosos brev och Viviane Redings uttalande om att detta innefattas i en nations suveränitet. Det är fejt, för ifall socialisterna hade hittat något de kunde bestrida, skulle de ha vänt sig till EU-domstolen i Luxemburg istället för att debattera här. Det har de inte gjort, eftersom de mycket väl vet att de skulle förlora målet. Och slutligen liknar både förfarandet och initiativet en skenrättegång för det är bara en enda sak som ligger bakom allt: Fidesz vann valet med två tredjedels majoritet förra året. Socialisterna – inte bara de ungerska, utan även de europeiska – har inte klarat av att hantera de ungerska medborgarnas beslut, så de tar varje tillfälle som ges att attackera den ungerska regeringen.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Fru talman! Det måste sägas: hyckleriet och dubbelmoralen i den här debatten och i kritiken av den ungerska konstitutionen är slående. Å ena sidan har anklagelserna riktats mot konstitutionen för att den inte hänvisar till Gud och kristendomen, och för att det inte står något i den om skydd för det som kallas homosexuella äktenskap. Men sådana anklagelser kan utan svårigheter riktas mot flera europeiska konstitutioner, däribland den polska, som också innehåller sådana bestämmelser, eller inte innehåller den sistnämnda sortens föreskrifter. Det är precis som det ska vara. Detta är ett inhemskt ärende som Polen får ta itu med, precis som det står i EU-fördraget. Vi ska ju inte bryta mot fördraget om Europeiska unionen.

Utformningen av konstitutionen har påståtts ske på ett odemokratiskt vis, men då struntar man i att en bred majoritet bland ungrarna stödde denna konstitution. Detta hyckleri framgår också av hur de som i dag protesterar så ljudligt mot Ungern och dess premiärminister, Viktor Orbán, höll tyst när den tidigare socialistregeringen i Ungern i praktiken nästan försatte landet i konkurs och tystade opposition med våld när den protesterade vid demokratiska möten och sammankomster. Vi ska inte lägga oss i det här.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) János Áder, en snabb korrigerings: Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna ligger inte i Luxemburg, utan i Strasbourg.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Fru talman, Enikő Győri, Viviane Reding! Jag ser inte någon poäng med denna debatt. Jag skulle ha utformat några av punkterna i den ungerska konstitutionen på ett annat vis. Det finns även några punkter i min egen tyska konstitution som jag inte håller med om helt, detsamma gäller den franska konstitutionen. Det har dock inget att göra med kammaren, för det ingår inte i dess ansvar. Det är den avgörande poängen. Förutom, givetvis, om man särskilt kan fastställa att någon föreskrift bryter mot EU-rätten. Att någon ogillar en viss del av ett lands konstitution har inget att göra med kammaren, för detta är en fråga om nationell identitet och rättsskipning.

På samma sätt som kommissionen tvingade fram ändringar i Ungerns medielagar för att vissa punkter var oacceptabla, så kan den eller EU-domstolen vidta åtgärder om lagar stiftas som bryter mot EU-rätten när man tillämpar konstitutionen. Man kan till och med ta ärendet till EU-domstolen.

Det är av denna anledning jag tror att vi bevittnar är ett stycke politisk teater här. Vi har ingen rätt att blanda oss i den ungerska konstitutionen. Kanske skulle jag själv ha gjort ett och annat annorlunda, men i Ungern har man rätt att göra saker som man anser vara rätt för landet.

András Gyürk (PPE). – (HU) Fru talman! Vi har bevittnat en aldrig förut skådad händelse här i Europaparlamentet. En medlemsstats konstitution, en av de viktigaste delarna i den nationella suveräniteten, har här attackerats av vissa parlamentsledamöter. Ni ska veta att de som så påfallande har gjort intrång i den nationella suveräniteten inte bara skadar Ungern, utan hela Europa. Detta fall har skapat ett prejudikat som försvagar dem som verkligen stöder EU och som stärker EU-skeptikerna. Det är ansvarslöst. Samtidigt är det vi har hört från kommissionen lugnande. Det verkar självklart, men jag är glad att någon klargjorde det under detta plenarsammanträde.

Kommissionen har inget skäl eller rätt att blanda sig i medlemsstaternas i konstitutionella ärenden. Efter allt det här är det hög tid att vänsterflygeln slutar med sin provokativa, politiska kampanj mot den ungerska regeringen som grundas på oriktiga framställningar. Den nya ungerska konstitutionen är ett viktigt instrument för att röja undan de rester som är kvar efter åtta år med ett korrupt och odugligt socialiststyre. Fidesz fick sitt mandat av två tredjedelar av väljarna för att utföra detta arbete. Vänsterflygeln får helt enkelt acceptera att detta beslut varken kan ändras i Bryssel eller i Strasbourg.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, Elmar Brok! Era kommentarer irriterade mig något, så nu bad jag att få ordet.

Naturligtvis har Europeiska unionen kompetens för att fastställa ifall en nationell lag är förenlig med EU:s lagstiftning. Som du själv nämnde kan allt som bryter mot EU:s fördrag även avgöras i domstol. Så varför skulle denna kammare hindras från att debattera en sådan här situation? Är det inte snarare absolut nödvändigt att denna sak debatteras här i kammaren?

Jag anser att vi här ser en trend där nationella konstitutioner ses som ett område där det inte finns plats för någon politisk debatt i EU:s demokratier.

Om vi bor i en europeisk demokrati, så måste givetvis kärnan i vår konstitution vara fastställd gemensamt och förenlig med de internationella fördrag som vi alla har skrivit under. Det gäller till exempel såväl konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna som Europeiska unionens fördrag, och jag anser att vi ska kunna debattera detta ämne här i kammaren.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Fru talman! Jag har bett om en tydlig linje från Europaparlamentet, men det har jag inte fått. Jag har hört många spridda åsikter, och det i sig visar hur komplext detta ärende är.

Så jag vill än en gång understryka att kommissionen respekterar Lissabonfördraget och inte lägger sig i de olika nationalstaternas suveränitet. På uppdrag av José Manuel Barroso vill jag än en gång understryka att kommissionen inte gör politiska fördömanden av de grundläggande konstitutionella och institutionella val en medlemsstat gör. Antagandet av

en ny konstitution i en medlemsstat är en sak som bara rör befolkningen och landets institutioner.

Som jag redan har understrukt kan vi bli klokare på det här när konstitutionen har överförts till lagstiftande, administrativ eller rättslig praxis. Men jag kan lova parlamentet att vi inte skulle tveka ett ögonblick att blanda oss i om fördraget eller stadgan överträddes, eller om EU-rätten inte respekterades.

För att övergå till Sylvie Guillaumes fråga om EU-rätten: när EU-rätten står på spel har jag aldrig smitit från att vidta åtgärder. Frågan som Sylvie Guillaume tog upp rör en kampanj för medvetandegörande om balansen mellan yrkes- och familjeliv, som stöddes av Progress-programmet. Hennes fråga gäller en del av kampanjens reklammaterial som visar ett foster och texten "Låt mig leva", tillsammans med kommissionens logotyp. Jag var väldigt tydlig: denna kampanj ligger inte i linje med Progress-programmet och inte heller med det projektförslag som skickades in till kommissionen av de ungerska myndigheterna. Av den anledningen bad kommissionen att denna del av kampanjen skulle stoppas omedelbart och att alla uppsatta affischer skulle tas ner. Om detta inte görs, kommer vi att inleda förfaranden för att avbryta överenskommelsen och dra nödvändiga slutsatser, även ekonomiska sådana.

Det är så vi gör när EU-rätten står på spel. Konstitutioner ingår inte i vår behörighetsområde.

Enikő Győri, rådetts ordförande. – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja börja med att tacka kammaren för all uppmärksamhet som min regerings verksamhet har fått under det senaste halvåret. Det ungerska ordförandeskapet är fast övertygat om att den nyligen antagna – inte reviderade – ungerska konstitutionen är helt i linje med de grundläggande värden och principer som EU bygger på.

Sedan vi tog över ordförandeskapet har vi outtröttligt lagt all vår energi på att främja EU:s gemensamma program. Jag är extra nöjd med att inte ens den kritik som nämndes under dagens debatt har ifrågasatt min regerings starka och uppriktiga engagemang.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! En ordningsfråga – som jag försökte ställa halvvägs in i debatten, men blev avfärdad – jag skulle vilja att du såg tillbaks på denna debatt och kontrollerade hur du fördelade och hanterade blåkortsfrågor och ögonkontaktsförfarandet. Jag kan summera dem: två blåkortsfrågor från mig ignorerades, medan inlägg godkändes från Alexander Alvaro (två gånger), Kinga Göncz (tre gånger) och Rui Tavares (en gång). Du klarade inte av att balansera fördelningen. Jag vill be dig att se över detta så att det blir balanserat nästa gång.

Talmannen. – (EN) Jag försäkrar Judith Sargentini att vi har överskridit den avsatta talartiden på 45 minuter. Alla ledamöter har fått en chans att tala. Jag lät alla tala i minst 15 sekunder och i vissa fall upp till en minut, och balansen mellan de politiska grupperna har respekterats fullt ut. Men du får givetvis dubbelkolla och lämna in ett klagomål.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftlig förklaring (artikel 149)

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Den ungerska konstitutionen antogs den 18 april genom en process som har tänjt på demokratins gränser. Konstitutionen kommer att träda i kraft nästa år. Även om vi inte har den makt som krävs för att föreskriva vad en medlemsstat ska skriva i sina grundläggande lagar, så kan vi inte vara likgiltiga inför dessa

antidemokratiska oegentligheter. Det här fallet bör få varningsklockorna att ringa i alla medlemsstater och regeringar, oavsett politisk övertygelse.

Vad som är än mer allvarligt är att den ungerska regeringen inte använder EU:s ordförandeskap för att bidra till att bygga upp en enat Europa, utan för att stödja en framväxande nationalism som vi trodde hade glömts bort.

Vad gäller stater som Rumänien och Slovakien, kan innehållet i konstitution skapa en ram som kan orsaka farliga situationer på grund av de kollektiva rättigheterna för etniska ungrare och principen om extraterritorialitet.

Vidare har den ungerska regeringen visat sitt stöd för att inrätta ett kontor för regionen Székely i Bryssel, vilket skulle innebära en stor förolämpning mot rumänerna och Rumäniens territoriella integritet.

Sławomir Witold Nitras (PPE), *skriftlig. – (PL)* Jag anser att Europaparlamentet har rätt att diskutera de lagstiftningslösningar som är inskrivna i medlemsstaternas konstitutioner. Vi bor i ett enat Europa, och våra länders medborgare har rätt att bo i vilken medlemsstat som helst utan hinder. Vi måste dock komma ihåg att EU-länder har en suverän rätt att anta grundlagar. Olika länder och olika nationaliteter har formats av olika upplevelser. Ungrarna har rätt att anta en konstitution där varken ombudsman eller personuppgiftsansvarig omnämns. När jag hör parlamentsledamöter tala om att det ungerska parlamentet bryter mot grundläggande EU-principer kan jag inte hjälpa det, men jag känner inte att jag delar de principer ni hänvisar till. Framför allt skulle jag vilja gratulera Ungern till dess nya konstitution. Det faktum att en överväldigande majoritet av ungrarna stöder den nya lagen är synnerligen imponerande, och visar att den ungerska nationen har lämnat traditionen med kommunistkonstitutioner bakom sig, och brutit med den förra konstitutionen.

József Szájer (PPE), *skriftlig. – (HU)* Ungern är medlem i Europeiska unionen och följer föreningsreglerna alldeles korrekt. Ifall någon trodde något annat, så har denna förening motsvarande bestämmelser för hur man ska fortsätta. Om de råkar ha rätt, så får jag be dem att framställa en anklagelse om pliktförsummelse mot oss. Samma förfarande gäller för alla andra länder med, och vi ungrare ber inte om att få något undantag. Vi försvarar våra åsikter i en rättvis, sanningsgrundad debatt, men vi vill inte delta i någon politisk häxjakt. Samtidigt som vi röjer bland de ruiner era ungerska socialistkollegor lämnade, samlar vi massor med energi för att göra Ungern till ett demokratiskt, europeiskt och fritt land med grunden i det konstitutionsmandat vi fick av de ungerska medborgarna i fria val. Det är därför vi har antagit en ny konstitution som äntligen kommer att ersätta kommunistkonstitutionen från 1949, som framkallade hemska minnen och var en symbol för tyranni enligt ungrarna själva. Vi är ett land där man älskar frihet och demokrati. Genom vår konstitution har vi skyddat rätten att stå upp mot tyranni ända sedan den berömda gyllene bullan – den ungerska Magna Charta från 1222, fastställde vi religionsfrihet genom ediktet i Torda för första gången i Europa, var vi bland de första att garantera likhet inför lagen år 1848, och har vi en av de äldsta parlamentstraditionerna i Europa, som är tusen år gammal. Vi behöver inga demokratielektioner av dem som har en massa hemuppgifter att göra i sina egna länder.

Marc Tarabella (S&D), *skriftlig. – (FR)* Europeiska unionen byggdes på grundläggande principer, som jämställdhet mellan män och kvinnor. Men genom att godkänna en ny konstitution i vilken det står att fostret måste skyddas ända från befruktningsogonblicket,

har medlemsstaten Ungern trampat på dessa värderingar genom att än en gång ta upp frågan om aborträtten.

Jag har också lärt mig att den ungerska regeringen har lanserat en reklamkampanj mot abort, som har bekostats och därmed till synes godkänts av EU. I det här läget skulle jag vilja göra er uppmärksamma på att aborträtten är en grundläggande rättighet som tusentals kvinnor har kämpat för och kommer att fortsätta kämpa för i Europa, ofta med risk för sitt liv, att den rätten stöds av detta parlament och av de ungerska medborgarna, och att 23 av 27 medlemsstater har erkänt den.

Förutom att ta avstånd från en politik av det här slaget – som strider mot kvinnors grundläggande rättigheter – måste kommissionen göra sitt yttersta för att se till att den ungerska regeringen avbryter alla kampanjer som ifrågasätter aborträtten. Det handlar om att skydda våra gemensamma värderingar.

12. Den europeiska arresteringsordern (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är muntliga frågor till rådet och kommissionen om den europeiska arresteringsordern.

Jan Philipp Albrecht, *frågeställare.* – (DE) Fru talman! I dag debatterar vi frågan om den europeiska arresteringsordern. Det var hög tid att denna diskussion lades fram. Vi har lagt fram en fråga genom grupperna där vi diskuterar reformen av den europeiska arresteringsordern och dess tillämpning, och ber kommissionen och rådet om svar med förslag.

Den europeiska arresteringsordern basunerades ut som det perfekta exemplet på ett ömsesidigt erkännande på de rättsliga och polisiära områdena. När den europeiska arresteringsordern antogs som rambeslut klargjorde Europaparlamentet hela tiden att å ena sidan var villkoren för att tillämpa den europeiska arresteringsordern ganska stränga, så att den endast skulle användas för riktigt allvarliga brott, att den skulle tillämpas proportionerligt, och att förfarandena inom unionen skulle harmoniseras samtidigt. Inga av dessa krav har egentligen uppfyllts helt. I många specifika fall har arresteringsordern inte tillämpats proportionerligt, vilket framgår av de rapporter som nu finns tillgängliga. Vi måste alltså justera förfarandena, både i praktiken och i lagen. Tack vare vice ordförande Viviane Reding gör vi nu, efter tio år, äntligen framsteg i arbetet med att harmonisera förfarandenormer. Vi måste dock göra ett antal vidare framsteg, bland annat vad gäller de förhållanden under vilka fångarna hålls och frågan om enskilda normer för rättsligt skydd.

I framtiden bör inte vårt fokus ligga enbart på samarbete mellan polisen och rättsliga myndigheter när det gäller ömsesidigt erkännande. Vi måste också se över inrättandet av förfarandenormer. Inte desto mindre måste den europeiska arresteringsordern ändras i dag, eftersom tillämpningen av den helt klart är oförenlig med de normer vi har begärt, i synnerhet när det gäller proportionalitetskontrollen i enskilda fall.

Simon Busuttil, *frågeställare.* – (MT) Fru talman! Den europeiska arresteringsordern har visat sig vara ett effektivt instrument för att bekämpa gränsöverskridande brottslighet. Den har hjälpt oss att öppna landsgränser genom att ge tydliga budskap till kriminella om att de inte längre kan fly till ett annat land för att undgå åtal. Därför är det viktigt att den europeiska arresteringsordern ses som ett användbart instrument som har hjälpt oss att uppnå dess mål.

Dock har den också vissa avigsidor, som när den används för mindre allvarliga brott än den är avsedd för. Jag förväntar mig inte att en europeisk arresteringsorder ska utfärdas när någon har stulit ett par bildäck i ett annat land, något som har hänt. Straffet står inte i proportion till brottet och leder till bristande förtroende för ett viktigt och användbart instrument.

Vi måste därför se över felaktigheterna i systemet och dess tillämpning, utan att fördärva arresteringsorderns användbarhet.

Av den anledningen lägger vi fram denna parlamentsfråga, för att kommissionen ska hjälpa oss förstå hur arresteringsordern har använts under de senaste åren. Denna information kommer att hjälpa oss fatta beslut om huruvida den måste uppdateras för att se till att den används på rätt sätt.

Sarah Ludford, frågeställare. – (EN) Fru talman! Den liberala gruppen i Europaparlamentet har alltid stött den europeiska arresteringsordern på grund av dess betydelse i kampen mot allvarlig gränsöverskridande brottslighet. Min grupp har dock samtidigt alltid påpekat att systemet med den europeiska arresteringsordern inte skulle vara fullständigt om inte processuella rättigheter främjades i Europa. Vi har ständigt kritiserat rådet för att man inte drivit den agendan vidare utifrån kommissionens heltäckande förslag.

Nu förändrar vi äntligen situationen för rätten till försvar, och jag applåderar kommissionens vice ordförande Viviane Reding för hennes engagemang i detta program inom ramen för färdplanen. Frågan är om detta kommer att vara tillräckligt för att kompensera för misslyckandena med den europeiska arresteringsordern. Jag tror inte det. Vi måste också göra något åt det sätt som systemet med den europeiska arresteringsordern fungerar på.

Men låt oss notera framgångarna: under perioden 2005–2009 utlämnades nästan 12 000 narkotikasmugglare, sexualförbrytare som begått brott mot barn, våldtäktsmän och andra genom arresteringsordern. Till dessa personer hör Hussain Osman, en av attentatsmännen vid bombattentaten i London 2005. Ingen Londonbo kan känna otacksamhet mot den europeiska arresteringsordern mot bakgrund av detta. Han återvände inom sex veckor, från Italien.

Men åtminstone i Storbritannien, och detta kommer vi att få höra om senare, har den europeiska arresteringsordern blivit en favoritklubba för euroskeptikerna att använda för att gå lös på EU:s rykte. De har bistått av ett flertal beryktade fall av brott mot mänskliga rättigheter. Storbritannien mottar faktiskt näst flest framställningar om överlämnande, efter Tyskland.

Både kommissionen och organisationer för rätten till försvar som *Fair Trials International and Justice* – jag vill tillkännage ett intresse, eftersom jag stöder denna organisation – där jag är styrelsemedlem, har fastställt brister i arresteringsordern. Problemen med att den används för ringa förseelser, bristen på tillgång till juridisk företrädare i den utfärdande staten, långa häktningstider, bristen på frisläppande mot borgen för personer som inte är medborgare i den utfärdande staten och dåliga häktningsgrunder nämns alla som orsaker. Kommissionen anser inte att vi behöver omarbete den europeiska arresteringsordern. Jag anser att vi måste ompröva detta.

För det första måste vi ha en mycket bättre grund för kraven på en proportionalitetskontroll, så att ringa förseelser inte omfattas. För det andra krävs en uttrycklig kontroll av mänskliga rättigheter i den verkställande staten. Den måste vara uttrycklig, inte underförstådd. För det tredje måste det vara allmänt vedertaget när det inte är rimligt att utfärda en europeisk

arresteringsorder, så att en person inte följs i hela Europa av en registrering på spärlista i Schengens informationssystem trots att överlämnande av denne redan har avslagits på giltiga grunder.

Vi måste också göra något åt situationen med borgen, inte minst genom att genomföra rambeslutet om en europeisk övervakningsorder.

Den europeiska arresteringsordern måste omarbetas, men i grund och botten har den varit en framgång. De som ifrågasätter den måste ställa sig frågan om de skulle vara nöjda om brottslingarna skulle tillbringa flera år utom räckhåll för domstolarna och för rättvisan, för traditionell utlämning tar för lång tid och underställs alltför många byråkratiska regler.

Birgit Sippel, *frågeställare*. – (DE) Fru talman! I debatten om den ungerska konstitutionen fick vi mer än en gång höra kritiken mot att det var en politisk debatt. Det gör mig alldeles förbluffad, eftersom en av parlamentets uttryckliga uppgifter är att föra politiska debatter. Därför vill jag inleda detta ämne med att också fastställa den politiska ramen.

Brottslighet, och framför allt organiserad brottslighet, har aldrig låtit sig hindras av gränser eller gränskontroller. Det är därför meningslöst att återskapa gränser i Europa och inskränka föreningen av EU:s befolkning. Vi bör tvärtom konsekvent vidareutveckla samarbetet mellan våra medlemsstater och det gränsöverskridande samarbetet mellan polismyndigheter och rättsliga myndigheter.

På detta område har den europeiska arresteringsordern vid upprepade tillfällen visat sig vara ett viktigt och framgångsrikt instrument. Samtidigt kommer dock detta instrument att få ett dåligt anseende om de europeiska arresteringsorden används vid t.ex. cykelstölder, eller bara för att genomföra förhör. Jag måste tyvärr säga att vi också har kunnat konstatera att den använts när det kanske har fattats beslut om att ingen arresteringsorder ska utfärdas, eftersom det finns bevis för att den utfärdats orättfärdigt och att detta sedan inte respekterats av den utfärdande medlemsstaten – vilket leder till olyckliga situationer där de berörda medborgarna arresteras vid upprepade tillfällen så fort de korsar en gräns. Det bidrar inte på något sätt till att bygga ett förtroende för de europeiska rättsliga systemen.

Varför sker detta? Finns det alltför mycket spelrum i texten i direktivet? Har medlemsstaterna genomfört det felaktigt, eller är informationen bristfällig? Vi måste klargöra dessa punkter, medlemsstaterna måste genomföra förbättringar där det behövs, och kommissionen måste vidta åtgärder för att motverka sådant missbruk. Det är det enda sättet att förhindra att ett framgångsrikt instrument tillfogas permanenta skador och att förtroendet för dessa åtgärder går förlorat.

Dessutom visar alla dessa erfarenheter hur viktigt det är att vi äntligen gör framsteg i färdplanen för processuella rättigheter. Vi måste, med hänsyn till alla berörda personers rättsliga säkerhet, ha samma rättigheter i hela EU för dem som anklagas för förseelser, och det måste finnas obligatorisk information om dessa rättigheter.

Jag uppmanar kommissionen att utöva påtryckningar för att bemöta eventuellt motstånd på alla dessa punkter. Jag är övertygad att den kan räkna med parlamentets stöd i detta avseende.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Fru talman! Birgit Sippel beskrev den europeiska arresteringsordern som ett spädbarn. Är det i själva verket inte mer av ett Frankensteins monster? Borde hon inte acceptera detta faktum?

Birgit Sippel, *frågeställare*. – (DE) Jag är inte säker på om det är meningen att jag ska besvara frågan, eftersom det är mer en polemisk kommentar. Siffrorna visar dock att den europeiska arresteringsordern är ett lämpligt instrument för att bekämpa brottslighet i EU:s enade område. Brottsligheten är inte nationell. Brottsligheten är internationell och korsar gränser. Det är därför vi måste samarbeta över gränserna. Vi måste ta itu med den europeiska arresteringsorderns barnsjukdomar och sätta stopp för missbruket av den. Som instrument är den dock outhärlig.

Gerard Batten, *frågeställare*. – (EN) Fru talman! Jag har sedan 2004 varnat för att den europeiska arresteringsordern skulle kunna användas som instrument för förtryck av politiskt oliktankande. Det är detta som sker nu i fallet Julian Assange. Det finns många oegentligheter i det svenska målet mot honom. Assange har ännu inte åtalats för något särskilt brott. En tidigare förundersökning mot honom, för vad Sverige betecknar som "sexuellt ofredande", lades ned av en överåklagare i Stockholm nästan fyra månader innan den europeiska arresteringsordern utfärdades. Vid den återupptagna förundersökning som ledde till den europeiska arresteringsordern undlät åklagaren att fråga ut vittnen som skulle kunna rentvå Assange.

I ett rättsutlåtande i England framhålls att anklagelserna mot Assange inte skulle betecknas som våldtäkt inom ramen för brittisk lagstiftning. Målsägandens advokat i Sverige har enligt uppgift framhållit att kvinnorna själva inte kan säga om de aktuella handlingarna varit våldtäkt, eftersom de inte är jurister. På listan för avbockning i den europeiska arresteringsorder som är märkt våldtäkt finns likväl ingen definition eller förklaring av vad som utgör detta brott.

Assange stannade kvar i Sverige i fem veckor för att bemöta anklagelserna, men han förhördes inte eftersom förundersökningen försenades oskäligt. Assange anlände till Sverige mindre än en månad efter att Wikileaks läckte ut krigsloggar från Afghanistan och tillkännagav att man hade många fler avslöjanden på lut. Högt uppsatta personer i USA har krävt att Julian Assange ska mördas eller kidnappas och att den amerikanska regeringen ska agera som om man vore i krig med Wikileaks, som de beskriver som en terroristorganisation.

Allt detta sammanfaller med det lägliga utfärdandet av en europeisk arresteringsorder mot honom. Sverige står i nära förbindelse med USA i fråga om underrättelseutbyte och -samarbete, vilket gör att man bör ifrågasätta Sveriges uppfattade neutralitet. Varför skulle USA vilja att Assange utlämnades till Sverige? Amerikanerna försöker fortfarande bygga upp ett mål mot honom och vet inte vad de skulle kunna åtala honom för. Utan ett åtal kan inte USA få honom utlämnad från Storbritannien, men de måste få honom inlåst någonstans medan de arbetar på det, så att han inte kan återvända till Australien.

Den europeiska arresteringsordern erbjuder den perfekta lösningen. Som jag har sagt många gånger här i kammaren om den europeiska arresteringsordern så är utlämning – eller snarare överlämnande, för att använda korrekt term – bara en byråkratisk formalitet i nuläget. Det finns helt enkelt inga riktiga garantier. Trots detta är inte min fråga till rådet och kommissionen: missbrukas den europeiska arresteringsordern för politiska syften? Den är: kan den missbrukas? Om rådet och kommissionen är ärliga måste de medge att den kan det. Jag vill be dem göra det nu. Enligt min åsikt framgår det av bevisen att så verkligen är fallet när det gäller fallet Julian Assange.

Cornelis de Jong, *frågeställare*. – (NL) Fru talman! Texten i de muntliga frågorna kan verka abstrakt och teoretisk, men den europeiska arresteringsordern rör trots allt enskilda individers öden, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

I Nederländerna har mycket uppmärksamhet fästs vid Cor Disselkoens öde. År 1997 åtalades denna nederländska entreprenör för att ha brutit mot de polska skattereglerna. Han tillbringade två månader i fängelse för detta, under förfärliga förhållanden. Han släpptes efter att ha betalat en mycket stor summa pengar i borgen, och under 12 års tid hörde han ingenting mer om detta ärende. Men förra året krävde Polen plötsligt att denne entreprenör skulle utlämnas. Polen använde sig i denna situation av den europeiska arresteringsordern. För tio dagar sedan överfördes han till Polen. Disselkoens advokat säger att han satt frihetsberövad i ett fängelse som var precis lika smutsigt och överbelagt som där han hölls 1997. I strid mot alla regler spelades samrådet mellan Disselkoe och hans advokat in med videokamera. Dessutom tillfogades fyra nya anklagelser mot honom till hans akt. Domaren antydde till och med att dessa skulle kunna leda till en ny arresteringsorder. Disselkoe har än en gång betalat en stor summa pengar i borgen och är nu tillbaka i Nederländerna, men det framgår av hans fall att den europeiska arresteringsordern kan leda till förnedrande omständigheter.

Kommissionen har i sin rapport visat att den är medveten om problemen och att man är bekymrad över dem. Det är anledningen till att min grupp sätter sitt hopp till kommissionsledamoten. Jag vill fråga om kommissionsledamoten personligen kan förklara hur kraven på proportionalitet bör tolkas och se till att detta övertas av rådet? Kan kommissionsledamoten se till att människor faktiskt får rätt att bestrida en arresteringsorder i både den utfärdande medlemsstaten och i den medlemsstat där den verkställs? Håller du med om att det borde vara möjligt att genomgående vägra verkställa arresteringsorder på sådana länders vägnar där förhållandena i fängelser och interneringsanstalter är omänskliga, att den europeiska arresteringsordern ska bli föremål för bedömning utifrån mänskliga rättigheter och att Cor Disselkoe inte ska behöva utstå mer elände?

Timothy Kirkhope, *frågeställare*. – (EN) Fru talman! Ingen kan förneka den positiva verkan som den europeiska arresteringsordern haft på den gränsöverskridande brottsligheten. Den har hittills bidragit till utlämning av nästan 12 000 narkotikasmugglare, sexualförbrytare som begått brott mot barn, våldtäktsmän och terrorister, utan att några långdragna utlämningsförfaranden har behövt äga rum. Detta redskap har haft en ovärderlig framgång, med tanke på rörelsefriheten och den ökade gränsöverskridande brottsligheten. Men vad redskapet aldrig varit avsett för är utredning och bestraffning av småbrott som stöld av en gris, snattning av en chokladkaka eller överskridande av en bankkredit.

Det vi ser i dag är en sällsynt företeelse här. Nästan alla politiska grupper och alla nationaliteter som är samlade här säger att det är dags för översyn, omprövning och, om det skulle behövas, förändring. Proportionalitet, skydd och avhjälpande är nyckeln till att förbättra detta redskap.

I nuläget arbetar vi med den europeiska utredningsordern, en partner till den europeiska arresteringsordern. Det är väldigt viktigt att vi inte gör om samma misstag. Vi måste utforma denna nya lagstiftning med bristerna och hindren i den europeiska arresteringsordern i arbetsminnet.

Det har helt enkelt funnits alltför många exempel på undermåliga förhållanden för fångar, alltför många missriktade order och en alltför stor brist på upprättelse för dem som har drabbats av felaktigheter. Jag är rädd att vi går vidare med den europeiska utredningsordern

medan själva dess grund och den europeiska arresteringsordern, som den baseras på, är mycket bräcklig. Vi måste återuppbygga förtroendet för och värdet av detta redskap och enbart reservera det för de allra allvarligaste brotten, samtidigt som vi garanterar och upprätthåller de högsta standarderna i tillämpningen av det.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Gerard Batten (EFD). – (EN) Fru talman! Jag vill ställa denna fråga till Timothy Kirkhope eftersom han håller med om att den europeiska arresteringsordern behöver ses över och omvärderas – min åsikt är mycket starkare än så, men det spelar ingen roll. Han nämnde den europeiska utredningsordern, och jag tror han sade att den skulle kunna innebära att gå ett steg för långt.

Men är han medveten om att en av de första åtgärder som vidtogs av inrikesministern i hans egen regering, Theresa May, när hon tillträdde sin post var att ansluta sig till den europeiska utredningsordern, vilket innebär att vi inte kan ställa oss utanför den nu, utan kommer att vara fast med vad som än kommer ut genom den rättsliga korvstoppningsmaskinen, eftersom detta kommer att bli föremål för omröstning med kvalificerad majoritet och vi inte kan bestämma hur slutresultatet ska se ut? Är detta ytterligare ett exempel på Torypartiets dubbeltydighet, där det motsätter sig EU:s åtgärder här men stöder dem hemma i vårt eget parlament?

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Herr talman! Den brittiska regeringens ståndpunkt när det gäller både den europeiska arresteringsordern och den europeiska utredningsordern är att den uppenbarligen – och med rätta – anser sig ha en skyldighet att göra vad som är bäst för Storbritannien i samband med den gränsöverskridande brottsligheten. Vi har drabbats av en enorm mängd brottslighet, och framför allt terrorism, vilket ledamoten känner till. Jag är övertygad om att han stöder vår beslutsamhet att undanröja denna brottslighet, och att samarbeta över gränserna är det bästa sättet att göra det på.

Den europeiska utredningsordern måste naturligtvis genomföras noggrant. Men att bara ansluta sig till den och till dess koncept, som regeringen har gjort, innebär naturligtvis inte att allt är färdigt. Vi måste se över detaljerna i denna order. Vi måste genomföra den effektivt och få den att fungera väl jämte arresteringsordern. Men det faktum att vi har anslutit oss till den visar att vi är fast beslutna att ta itu med den gränsöverskridande brottsligheten. Jag hoppas att ledamoten delar våra önskemål i detta avseende.

Enikő Győri, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Den europeiska arresteringsordern har blivit ett av de mest framgångsrika instrumenten i fråga om ömsesidigt erkännande som någonsin antagits inom EU. Därför är jag mycket tacksam mot er för att ha tagit initiativet till denna debatt.

Rådet har lagt en hel del uppmärksamhet och energi på denna fråga, inte minst genom en ömsesidig partnergranskning av den praktiska användningen av detta instrument, som har utförts i alla medlemsstater under en treårsperiod. Fördelarna med den europeiska arresteringsordern uppväger i allra högsta grad alla eventuella olägenheter. Tack vare den europeiska arresteringsordern har unionen lyckats minska tiden för överlämnande betydligt, i många fall från ett eller två år till bara en eller två månader. Det tidigare utlämningsystemet var besvärligt och tjänade inte längre sitt syfte i en modern värld med öppna gränser och allvarlig och organiserad gränsöverskridande brottslighet.

Vad gäller proportionalitet är det i slutändan upp till den utfärdande myndigheten i varje medlemsstat att besluta för vilka brott man vill inleda förfaranden, även om det har

förekommit att en europeisk arresteringsorder utfärdats för mindre allvarliga fall. Detta är ett resultat av det faktum att den europeiska arresteringsordern, till skillnad från utlämning, är ett riktigt rättssystem. En europeisk arresteringsorder baseras alltid på ett juridiskt beslut i den utfärdande staten, och beslutet om huruvida en europeisk arresteringsorder ska utfärdas ligger hos den nationella rättsinstansen. Om det föreligger ett proportionalitetsproblem orsakas det inte av instrumentet eller av rambeslutet om europeisk arresteringsorder. Det är snarare ett resultat av de enskilda medlemsstaternas politik på straffrättens område. Rådet har varit tydligt med att den europeiska arresteringsordern inte bör användas i fall där frihetsberövande i administrativt syfte är olämpligt.

Rådet har också uppmanat dem som praktiserar instrumentet att överväga och inhämta råd om användningen av alternativ till den europeiska arresteringsordern. Med hänsyn till den övergripande effektiviteten hos straffrättsliga förfaranden skulle dessa alternativ kunna omfatta användning av ett mindre tvingande system med ömsesidig rättslig hjälp när detta är möjligt, där videokonferens används för misstänkta, inkallande av någon att infinna sig i domstol genom stämning, användning av Schengens informationssystem för att fastställa en misstänkts hemort, eller användning av rambeslutet om ömsesidigt erkännande av bötesstraff.

Sådana bedömningar bör dock alltid göras av den utfärdande myndigheten. Europeiska arresteringsorder utfärdas med hänsyn till åtal eller fällande domar i den utfärdande staten. Dessa juridiska beslut baseras på det material som domaren eller åklagaren i den utfärdande staten har tillgång till.

Vi bör inte heller bortse från offren. I de flesta fall befinner sig brottsoffren i den utfärdande staten och inte i den verkställande staten, vilket innebär att en försening av rättegången och utredningen av fallet också undergräver offrets rättigheter. Försenad rättvisa är förnekad rättvisa, inte bara för misstänkta utan också för offer. En snabb rättegång ligger också i offrens intresse, så att deras rättigheter respekteras. Rådet har för avsikt att anta en färdplan som det ungerska ordförandeskapet har lagt fram för att stärka dessa rättigheter. Lösningen på proportionalitetsprincipen är därför inte att ändra grunden i det välfungerande systemet med den europeiska arresteringsordern, som har förbättrat det tidigare utlämningssystemet radikalt.

Beträffande rätten till försvar vill jag först påpeka att den europeiska arresteringsordern till skillnad från utlämning är ett riktigt rättssystem, vilket redan i sig självt är en stor garanti. En europeisk arresteringsorder baseras alltid på ett juridiskt beslut i den utfärdande staten och kan bara verkställas genom ett juridiskt beslut i den verkställande staten. Personen kommer alltid att kunna utöva sin rätt till försvar i den utfärdande staten, där rättegången om det verkliga sakförhållandet hålls. Detta är helt i överensstämmelse med rättspraxisen för Europadomstolen i Strasbourg.

Det innebär inte att den person som den europeiska arresteringsordern utfärdats mot inte kan, och inte borde kunna, utöva sina rättigheter i den verkställande staten. I direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 föreskrivs rätten till tolkning och översättning under brottmålsförfaranden, vilket också gäller vid verkställande av den europeiska arresteringsordern.

Vi välkomnar vidare att rätten till skriftlig information vid förfaranden som hänger samman med en europeisk arresteringsorder föreskrivs i ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om rätten till information vid brottmål som nyligen lagts fram av kommissionen.

Det har uttryckts oro över att ett negativt beslut i fråga om en europeisk arresteringsorder inte automatiskt leder till att motsvarande registrering raderas i Schengens informationssystem. Registreringen i Schengens informationssystem är dock ett sätt att överföra den europeiska arresteringsordern. I slutändan är det enbart den utfärdande myndighet som har gjort registreringen som kan avlägsna den.

I fall där en medlemsstat efter rättsliga förfaranden vägrar att verkställa en europeisk arresteringsorder kommer den berörda personen att släppas. Om vägran att verkställa den europeiska arresteringsordern är slutlig står det klart att personen inte längre kan arresteras i den aktuella medlemsstaten till följd av instrumentet. En vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder innebär emellertid inte att arresteringsordern ogiltigförklaras. Den är fortfarande en giltig handling för arrestering av den berörda personen i den utfärdande medlemsstaten, och faktiskt också i alla andra medlemsstater. Detta har inget att göra med systemet med den europeiska arresteringsordern som sådant, utan är exempelvis också fallet inom ramen för utlämningsystemet.

Slutligen, i fråga om fängelseförhållanden kan dessa naturligtvis förbättras i vissa fall, men detta är inte ett ämne som specifikt rör genomförandet av den europeiska arresteringsordern. Det är upp till myndigheterna i de enskilda medlemsstaterna att se till att fängelseförhållandena är fullgoda, oavsett om internerna har överlämnats från en annan medlemsstat eller inte.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Fru talman! Ni kanske är medvetna om att kommissionen antog en rapport om genomförande av arresteringsordern den 11 april i år. Fokus i denna rapport ligger på de grundläggande aspekterna i tillämpningen av arresteringsordern. För första gången sedan den började tillämpas i januari 2004 belyser man inte bara dess framgångar, utan också dess brister.

Det har redan sagts mycket om framgångarna. Jag vill bara betona att nästan 55 000 europeiska arresteringsorder utfärdades under perioden 2005–2009, varav omkring 12 000 verkställdes. Under denna period överklagade ungefär 60 procent av de eftersökta personerna beslutet om att de skulle utlämnas, i genomsnitt inom 14–17 dagar. Den genomsnittliga tiden för ett överlämnande i de fall där den eftersökte inte samtyckte var 48 dagar. Detta står i positiv kontrast till vad som noterades före införandet av arresteringsorden, då den genomsnittliga tiden för utlämning av eftersökta personer låg på ett år. Detta har alltså otvetydigt stärkt den fria rörligheten för personer inom EU.

Det är anledningen, och jag tror att alla i kammaren håller med om detta, till att arresteringsordern är ett viktigt redskap för att gripa brottslingar och för att göra våra straffrättsliga system effektivare. Den har medverkat till att krossa pedofilligor och gripa mördare och terrorister, och det är detta den är till för.

Vi kan dock se, och detta är en utveckling som skett nyligen, att antalet utfärdade arresteringsorder har stigit dramatiskt sedan 2007. I vissa fall används de på ett oproportionerligt sätt för att utlämna personer som misstänks för små förseelser: stöld av en cykel eller en spädgris. Detta är onödigt och skulle kunna skada legitimiteten hos detta mäktiga europeiska redskap för ömsesidigt erkännande. Det är anledningen till att kommissionen efterfrågar åtgärder.

Först och främst uppmanar kommissionen EU-medlemsstaterna att genomföra ett proportionalitetstest när de kräver en arresteringsorder, och att fylla luckorna där deras lagstiftning inte helt uppfyller det rambeslut inom vilket arresteringsordern upprättas. Vi

ber också medlemsstaterna att se till att rättstillämpare, som åklagare, inte utfärdar arresteringsorder för ringa förseelser.

Därför kommer vi att fastställa riktlinjer på den nivån i en handbok om arresteringsordern. Vi kommer också att lägga fram förslag före utgången av 2011 för att öka utbildningen om arresteringsordern för polismyndigheter, rättsliga myndigheter och jurister för att garantera fasthet och effektivitet i tillämpningen och för att öka medvetenheten om de nya europeiska skyddsåtgärderna för processuella rättigheter.

På tal om garantier för processuella rättigheter reflekterar rapporten också över den övergripande betydelsen av grundläggande rättigheter och ömsesidigt förtroende inom medlemsstaternas rättssystem. Det är anledningen till att kommissionen har börjat inrätta processuella rättigheter för personer som arresterats.

För det första minimireglerna för rätten till tolkning och översättning, som antogs redan 2010. För det andra rätten till information om rättigheter – rättighetsinformation – som man kommer att nå en överenskommelse om mycket snart. Så sent som i dag antog kommissionen det tredje förslaget om processuella rättigheter, förslaget om att garantera tillgång till en advokat och rätten till att en tredje person ska underrättas när en person berövas sin frihet. Det kommer att omfatta en bestämmelse om tillgång till en advokat såväl i den utfärdande som i den verkställande staten vid europeiska arresteringsorder.

Alla dessa processuella rättigheter är tillämpliga vid en arresteringsorder. Dessa åtgärder har utformats för att undanröja möjligheten att bevis utverkas i strid mot misstänkta grundläggande rättigheter.

Jag vill också svara på den specifika fråga som har tagits upp av frågeställarna. Kommissionen känner inte till något bevis för att Sveriges krav att Storbritannien ska utlämna Julian Assange så att han kan ställas till svars för anklagelser om sexualbrott visar att systemet med den europeiska arresteringsordern används för andra än avsedda syften.

Överlämnande inom ramen för rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder är ett fullständigt rättsligt förfarande där regeringarna inte har någon möjlighet alls att ingripa i processen. I det specifika fall som nämns av parlamentet har förfarandet hanterats av de brittiska och svenska rättsliga myndigheterna, utan ingripande från regeringarna.

Vad gäller den andra frågan, beträffande eventuell utlämning till Förenta staterna, vill jag understryka att vi hittills inte känner till att det ställts något krav med avseende på eventuell utlämning till Förenta staterna. Men om ett sådant krav skulle ställas kan detta bara ske med medgivande av den överlämnande staten, i detta fall Storbritannien. Enligt artikel 28 i rådets rambeslut ska nämligen en person som överlämnats i enlighet med en europeisk arresteringsorder inte överlämnas till ett tredjeland utan medgivande av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som överlämnade personen. Detta är bara för att understryka frågans rättsliga grund, men hela frågan är naturligtvis hypotetisk, eftersom vi inte har någonting konkret framför oss.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, för PPE-gruppen. – (ES) Herr talman! Enligt min uppfattning är arresteringsordern ett grundläggande redskap i kampen mot organiserad brottslighet, terrorism och andra former av brottslighet. Den är ett beprövat redskap och,

enligt beslutet, samarbetets hörnsten och det första konkreta exemplet på principen om ömsesidigt erkännande på det straffrättsliga området.

Det är naturligtvis ett mycket användbart redskap, men vi får inte glömma att nämna att det också har brister. Bristerna har identifierats tydligt, som också kommissionsledamot Viviane Reding sade, inte bara i kommissionens rapport från april 2011, utan också i rapporter från 2005 och 2006. Dessa svagheter, som i grunden bottnar i två grundläggande och avgörande premisser, kan, och måste naturligtvis, avhjälpas. Arresteringsordern har två komponenter: utfärdande och vägran eller överlämnande, vilket som än är tillbörligt. Siffrorna visar att det är ett användbart redskap. Hittills har 54 000 arresteringsorder utfärdats och 12 000 verkställts.

För att övergå till frågan om vad som behöver ändras är det vi behöver större och bättre processuella garantier i fråga om utfärdande, vägran och överlämnande. Proportionalitetsfrågan, eller bristen på proportionalitet i tillämpningen av arresteringsordern, är av avgörande betydelse, en central fråga. Därför gläder det mig att höra kommissionsledamot Viviane Reding säga att medlemsstaterna kommer att vara tvungna att genomföra ett proportionalitetstest och se till att inte utfärda arresteringsorder för ringa förseelser.

För övrigt halkade en särskild uppgift in under behandlingen av dessa frågor, nämligen att varje arresteringsorder kostar statskassan 25 000 euro. Detta är något som nämndes av en irländsk domare. Jag sade till domaren att jag inte tror på detta och att han får påvisa vilka grunder denna beräkning gjorts på.

Jag anser följaktligen att arresteringsordern bör fortsätta att gälla i en ny form, med bättre processuella garantier.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Är Agustín Díaz de Mera García Consuegra medveten om att ett påskyndat utlämningsavtal undertecknades mellan Storbritannien och Spanien 2003, långt före den europeiska arresteringsordern, och kan talaren kanske ta hänsyn till att detta är en bättre plan för att hantera allvarlig brottslighet än den europeiska arresteringsordern, med alla dess problem som tas upp nu?

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Nej, William Legge. Jag anser att den europeiska arresteringsordern är ett mer användbart och mångsidigt redskap för att bekämpa alla de brottsformer som vi har hänvisat till.

Kommissionsledamot Viviane Reding har redan talat om, och jag betonar detta, att en utlämningsorder kan ta flera år att driva igenom, medan en europeisk arresteringsorder å andra sidan måste genomföras inom 40 dagar.

Det är anledningen till att jag anser att den senare är ett mycket mer mångsidigt och användbart förfarande för brottsbekämpning, oegentligheter och terrorism.

Claude Moraes, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Situationen för vår grupp är väldigt tydlig. Å ena sidan har vi hört från rådets sida att fördelarna med en europeisk arresteringsorder som genomförs korrekt och effektivt och inte tillämpas i de många bagatellartade fall som vi har sett uppväger nackdelarna.

Kommissionsledamoten har framfört vad som är en trovärdig rapport – en seriös rapport – som visar att den europeiska arresteringsordern fortfarande kan vara ett värdefullt sätt

att fånga farliga, organiserade brottslingar om vi kan hantera de bagatellartade fallen, oproportionerliga företeelser och processuella garantier. Vi får inte glömma siffran 12 000 – jag känner väldigt starkt för att vi i min valkrets i London kunde gripa bombmännen från juli 2005. Om vi inser den allvarliga och symboliska effekten av dessa fall kan och bör den europeiska arresteringsordern fungera.

Den muntliga fråga vår grupp har i dag är mycket enkel. Vi håller nu på att gå från rapporter till handling, och i två fall är situationen komplicerad. Det råder för det första brist på proportionalitet. Detta kommer inte att gå att lösa över natten, och jag vill berömma kommissionsledamoten (jag talar om rättslig utbildning) för att hon sett till att klara upp frågan om att ringa förseelser dominerar och skapar ett trovärdighetsproblem för den europeiska arresteringsordern. Men detta kräver också att rådet (och nu hänvisar jag inte bara till Ungern, utan till alla medlemsstater) hjälper oss att driva de processuella garantierna och frågan om oacceptabla häktningstider för många invånare i mitt eget land vidare.

Dessa situationer skapar problem för ett redskap som skulle kunna vara effektivt om det användes på rätt sätt. Men det svåraste kommer att bli att skapa lika villkor i förhållande till den processuella rätten till försvar. Det är anledningen till att vi i min grupp, som har krävt skriftlig rättighetsinformation, tar både kvaliteten och takten hos den lagstiftning som vi behöver för att se till att den europeiska arresteringsordern blir det effektiva redskap som den borde vara för att fånga tungt belastade, organiserade brottslingar på stort allvar, och att dess trovärdighet inte sjunker på grund av de många bagatellartade fall och de olika villkor vi ser för närvarande.

Det är denna ståndpunkt vår grupp vill se, och vi tror att engagemanget finns. Vi måste dock vara uppmärksamma, i synnerhet gentemot medlemsstater som vill att den europeiska arresteringsordern ska tillämpas men som å andra sidan inte vidtar åtgärder för att hjälpa oss skapa en lagstiftning som ger lika villkor.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Gerard Batten, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Claude Moraes talade om bristen på proportionalitet osv. Vi kan alla enas om detta, men det som ingen har talat om i dag – ”elefanten i rummet” – är att domstolen inte kan beakta påtagliga bevis mot den åtalade och själv fatta beslut när det gäller huruvida de bör utlämnas. Det är många av våra väljare som påverkas av detta.

Det mest anmärkningsvärda fallet är Andrew Symeou. Jag närvarade vid förhandlingen i appellationsdomstolen och lyssnade till domarna. Det framgick tydligt av deras ansiktsuttryck att de insåg att det inte fanns några verkliga bevis mot pojken. Bevisen var motstridiga, uttalandena verkade ha satts ihop av polisen och han borde verkligen inte ha utlämnats. Hur ska man hantera detta problem, och det faktum att domstolarna inte kan ta hänsyn till de påtagliga bevisen, eller bristen på sådana, mot en åtalad person?

Claude Moraes (S&D). – (EN) Herr talman! Det måste föreligga prima facie-bevis för en arresteringsorder. Man kan inte utfärda en arresteringsorder utan en rättslig uppfattning om de faktiska omständigheterna i målet.

I fallet Andrew Symeou vill jag påpeka för Gerard Batten att de underliggande problemen var förfarandemässiga: förvarstiderna och rättssystemet efter att arresteringsordern hade verkställts. Du talar om förfarandet för att anföra besvär. Det var perioden efter verkställandet av arresteringsordern som var problematisk och som vi försöker ordna till i denna debatt i dag.

Nathalie Griesbeck, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Den förra debatten var passionerad och fascinerande. I den här råder mycket större samstämmighet. Jag får intrycket att ingen ifrågasätter effektiviteten i samband med utlämning, effektiviteten hos den europeiska arresteringsordern, minskningen av handläggningstiderna i mål och därmed, i ett nötskal, kampen mot brottslighet.

Men det sätt som mandatet har använts på har också, som vi alla har sagt, lett till missbruk och oegentliga rutiner: oegentliga rutiner när det används vid ringa förseelser, och nu talar jag inte om oräkneliga farsartade fall av stöld av cyklar, spädgrisar och liknande, utan i stället om mer allvarliga oegentliga rutiner i fråga om oproportionerliga förseningar, när oskyldiga människor fängslas och när rätten till att överklaga dessa beslut missbrukas.

För några år sedan försvarade den grupp jag tillhör behovet av att införa garantier för tillämpningen av den europeiska arresteringsordern, och det gläder mig att kommissionsledamoten under eftermiddagen har nämnt förbättringar av förfarandet med hjälp av riktlinjer för medlemsstaterna samt riktlinjer för internerade. Jag välkomnar detta, eftersom jag anser att den europeiska arresteringsordern uppfattas på ett bra sätt av våra medborgare och är ett avgörande prov när det gäller att visa vad EU kan göra för att stärka rättvisan i Europa.

Zbigniew Ziobro, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! EU:s medlemsstater behöver effektiva redskap i kampen mot brottsligheten, särskilt mot den organiserade brottsligheten, som är den allvarligaste sorten. I detta avseende bör nämnas att den europeiska arresteringsordern svarar mot ett behov, i synnerhet med tanke på att det inte bara är ärliga medborgare som utnyttjar rörelsefriheten i EU, utan också brottslingar som på inget sätt utövar sina rättigheter som turist eller företagare, utan ägnar sig åt brottslig verksamhet eller försöker undvika att ställas inför rätta i sitt hemland eller i det land där de begått ett brott.

Förekomsten och tillämpningen av detta instrument bör därför välkomnas, men vi bör också välkomna det faktum att det övervakas. Alla nya rättsliga institutioner har, förutom fördelar, vissa skavanker som det är värt att identifiera, och det är också värt att tänka på hur de ska rättas till. I detta sammanhang anser jag att det är värt att överväga om det skulle kunna införas restriktioner när det gäller användningen av den europeiska arresteringsordern för de mest bagatellartade brotten, t.ex. brott som bestraffas med upp till två års fängelse. Detta bör allvarligt övervägas.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag tror inte att jag misstar mig när jag säger att Zbigniew Ziobro är från Polen. Jag instämde med hans sista påpekande när jag hörde tolkningen. Det sägs ofta att Polen är ett exempel på ett land där det inte finns något tröskelvärdestest för utfärdande av arresteringsorder, vare sig för nationella eller för europeiska arresteringsorder.

Har ni övervägt en reform av ert straffrättsliga system, så att åklagare får ett visst beslutsutrymme för huruvida en arresteringsorder ska utfärdas och inte måste driva varenda anmälan vidare? Då skulle de omtalade ringa förseelserna, som stölden av spädgrisar, inte vara ett så stort problem.

Vi uppskattar verkligen alla polacker som bor i Storbritannien, framför allt i London, varav de flesta naturligtvis inte är brottslingar. Men eftersom det finns många polacker i Storbritannien, varav de flesta är välkomna, får vi många arresteringsorder från Polen.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka Sarah Ludford så mycket för hennes fråga. Vi är mycket väl medvetna om det problem som du var så vänlig att uppmärksamma mig på. Polska domstolar har en väldigt sträng inställning till dessa regler och tillämpar dem också på fall som ibland kan te sig bagatellartade. Med tanke på att många av våra landsmän bor i t.ex. London utfärdas ibland arresteringsorder i sådana här tveksamma fall. Därför skulle det enligt min uppfattning vara rimligt att kommissionen övervägde att införa mer generella lösningar, som eventuellt också skulle gälla för andra länder, för att se till att arresteringsorder inte kan utfärdas för den här sortens fullständigt triviala saker, exempelvis tvååriga fängelsestraff, utan i stället bara för sådana allvarliga straff som ordern infördes för.

Judith Sargentini, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag är väldigt tacksam mot Sarah Ludford för att hon ställde frågan, eftersom jag också hade den på tungan. I förra veckan närvarade jag vid rättegången i Polen mot Cor Disselkoen – hans namn har redan nämnts i dag. Han är nederländsk medborgare och överlämnades till Polen på grundval av en europeisk arresteringsorder för en händelse i mitten av 1990-talet. Under de få dagar som han satt fängslad – de nederländska och polska domarna nådde nämligen en överenskommelse i slutändan – under dessa få dagar stal vakten de läkemedel som han tar för sitt hjärtproblem.

Problemet är inte bara *hur* den europeiska arresteringsordern genomförs utan också att fängelseförhållandena i flera europeiska länder är sådana att man verkligen inte kan fortsätta skicka dit människor. Domaren i det land som begäran riktas till bör också ha beslutsutrymme nog att säga: "Jag kommer inte att utlämna någon till ett land där fängelseförhållandena är omänskliga, och jag följer i egenskap av domare artikel 3 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna." Jag instämmer med rådet om att länder bör vara försiktiga när det gäller för vilka fall de utfärdar en sådan begäran, men länder bör också ha rätt att säga: "För en så här ringa förseelse tänker jag inte utlämna någon person." Därför är det väldigt viktigt att Polen ändrar sin rättskipning.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Jag utgår ifrån att du talar om samma fall som togs upp för en kort stund sedan. En kollega talade om det, och jag ville ställa en fråga då, men fick inte ordet. När ni talar om sådana här specifika fall vill jag be er nämna namnen på de personer vars rättigheter har kränkts, så att vi kan höra dem. Därför ber jag dig nu att ange namnet på den person som ni har talat om, för vi måste namnge personer vars rättigheter har kränkts.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – (NL) Jag hemlighåller inte namnet. Namnet nämndes tidigare också, men det är möjligt att din tolk utelämnade det. Han heter Cor Disselkoen. Jag är också engagerad i ett fall som rör en Robert Hörchner, en annan nederländsk medborgare. Nu har jag nämnt Cor Disselkoens namn, och detta genererar honom inte ett dugg, eftersom han är angelägen om att den europeiska arresteringsordern ska ändras och gärna skulle tala om detta offentligt.

Kyriacos Triantaphyllides, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Mycket kan sägas om den europeiska arresteringsordern och medlemsstaternas tillämpning av denna, varav vissa saker redan har tagits upp av mina kolleger.

Jag vill fokusera på en specifik och betydelsefull aspekt: den fulla respekten för mänskliga och processuella rättigheter. Misstänkta och tilltalade har rättigheter både som människor och parter i en rättsprocess. Dessa förbises dock ofta. Häktning och de häktningsförhållanden som Cornelis de Jong hänvisar till är typiska exempel. Den huvudsakliga orsaken till detta är att det tas för givet att mänskliga rättigheter respekteras i lika hög grad inom hela EU. Så är uppenbarligen inte fallet, eftersom vissa rättigheter tolkas olika i olika medlemsstater, t.ex. rätten att tåga, eller helt enkelt för att vissa förfaranden skiljer sig åt, t.ex. förvarstider.

Vad tänker kommissionsledamoten göra åt detta? Kommer du att föreslå särskilda åtgärder, t.ex. införande av en särskild bestämmelse om mänskliga rättigheter, som gör det möjligt för domare att se närmare på fallen, som de gör i Storbritannien och Irland, eller kommer de fortsätta att helt enkelt rätt upp och ned godkänna domar som fastställts i andra medlemsstater? Kommer kommissionen att vidta åtgärder så att den misstänkte eller den tilltalade får komma till tals, så att domaren kan besluta huruvida han eller hon bör skickas tillbaka till det land där denne är eftersökt, för att förhindra missbruk, t.ex. utlämning till följd av politiska åsikter? Har du för avsikt att föreslå sådana förändringar inom ramen för färdplanen om processuella rättigheter eller genom att ändra lagstiftningen om den europeiska arresteringsordern?

William (The Earl of Dartmouth) (EFD). – (EN) Herr talman! I den angloamerikanska världen är det huvudsakliga syftet med lagen att skydda människor från slumpmässigt gripande och godtyckliga fängelsestraff. Detta prioriteras helt enkelt inte i lagen i Kontinentaleuropa, framför allt inte i det forna östblocket, och det är löjligt att låtsas något annat.

Alla i Storbritannien kan överlämnas inom ramen för den europeiska arresteringsordern – t.ex. inom ramen för bulgarisk lagstiftning – och en brittisk domare kan inte göra mycket åt det. Som om detta inte vore tillräckligt har den brittiska regeringen anslutit sig till den europeiska utredningsordern, vilket är ytterligare en attack på det brittiska folkets friheter. Liberaldemokraterna, som stöder allt detta, kallar sig själva partiet för medborgerliga friheter. Det är trams! Liberaldemokraternas engagemang i medborgerliga friheter avstannar vid Calais.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) (Mikrofonen avstängd fram till slutet av första meningen) ... liberaldemokrat. Är William Legge medveten om att det var liberaldemokraterna som, med stöd av de konservativa i det brittiska parlamentets överhus, lyckades infoga en befogenhet i utlämningslagen från 2003, genom vilken den europeiska arresteringsordern genomfördes, för domarna att neka till ett överlämnande inom ramen för en europeisk arresteringsorder om den aktuella personens grundläggande rättigheter skulle kränkas? Jag tittar mot Timothy Kirkhope nu, eftersom hans parti och mitt parti samarbetade i denna fråga.

UKIP ropar bara vanmäktigt från sidolinjen medan vi agerar och ser till att de grundläggande rättigheterna skyddas. Ni borde lägga betoningen på att övertyga domstolarna att återropa artikel 21 i 2003 års utlämningslag. Jag var närvarande i överhuset och hjälpte till att lägga fram det ändringsförslaget.

William (The Earl of Dartmouth) (EFD). – (EN) Inget av vad du har sagt har kullkastat den genomtänkta kritik som vi och andra framför här. Jag framhåller också att du har helt

fel om du tror att bättre rättigheter till översättning över huvud taget är ett botemedel för denna bristande lagstiftning, som förstör människors liv.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Förhören i samband med arresteringsorder har inte mycket gemensamt med de förhör i samband med utlämning som föregick 2003 års lag. Inte ens vid huvudförhandlingarna tar domstolen hänsyn till bevisningen, utan bara till tio s.k. rättsliga hinder mot överlämnande. Brist på bevis är inget hinder mot utlämning. Till och med personer som anklagas för ett beteende som inte är ett brott i det land som ska genomföra överlämnandet kan överlämnas inom ramen för den europeiska arresteringsordern om brottet är sådant att inte dubbel straffbarhet krävs.

Medan de flesta sådana brott är allvarliga våldsbrott, sexualbrott eller bedrägerier omfattar listan också sådana vaga tankebrott som är omhuldade i så många länder på kontinenten, vilket innebär att den som arresteras kan skickas till en av dessa hopplösa platser för rättegång, eller snarare för en automatiskt fällande dom.

Det faktum att sådana arresteringsorder utfärdas i syfte att åtala en person på grundval av dennes politiska åsikter borde utgöra ett hinder mot överlämnande, men jag misstänker att vissa politiska åsikter är mindre likvärdiga än andra. Den europeiska arresteringsordern såldes in med löftet att den skulle användas för att ställa terrorister inför rätta, men justitiemorden i fråga om Garry Mann, Deborah Dark, Edmond Arapi, Andrew Symeou och många andra innehöll inga terroristinslag alls.

Värst av allt är fallen där människor har utlämnats för förhör utan att några anklagelser har presenterats. Vi måste återinföra kravet att en domstol enbart ska utlämna en person när det finns tvingande bevis för att det har begåtts ett allvarligt brott inom ramen för den utfärdande statens lagstiftning.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Herr talman! Den europeiska arresteringsordern är ett effektivt instrument för att bekämpa och kontrollera den gränsöverskridande brottsligheten på EU-nivå. Den har visat sig vara effektiv i fråga om att påskynda överföringen mellan EU-länder av personer som misstänks för att ha begått allvarliga brott, inklusive terrorism och organiserad brottslighet. Men det förekommer alltför ofta att instrumentet har använts för hantering av ringa förseelser. Fall av oerhört olika allvarlighetsgrad har hanterats likadant. Arresteringsorder har utfärdats både när det varit onödigt och oproportionerligt. Detta har inte bara lett till orättvisa situationer för tilltalade, utan också skapat en orättfärdig börda på resurserna för den stat som verkställer ordern.

En oproportionerlig användning av detta centrala instrument för kampen mot gränsöverskridande brottslighet undergräver förtroendet för det. Detta gör att vissa stater kommer att genomföra en proportionalitetskontroll som baseras på deras egna regler när de beslutar om att verkställa en europeisk arresteringsorder. Det kommer att leda till en inkonsekvent och ojämn användning av instrumentet och därmed till ett bristande förtroende för konceptet ömsesidigt erkännande.

Rätten till rättshjälp måste garanteras i både den stat som utfärdar ordern och i den som verkställer den, så att rätten till försvar tillämpas på lämpligt sätt. Det är anledningen till att vi ville ställa dessa frågor till kommissionen och rådet. Vi måste få en garanti för att standarderna inom straffrätt och fängelseförhållanden i EU inte leder till ett brist på förtroende i medlemsstaternas rättssystem. Sammanfattningsvis vill även jag tacka kommissionsledamot Viviane Reding för alla åtgärder hon vidtagit för att stärka de processuella rättigheterna inom rättsliga förfaranden.

Carmen Romero López (S&D). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Faktum är att missbruket av grundläggande rättigheter är en av de mest påtagliga svagheterna, vilket har påpekats under hela eftermiddagen här.

Men det kommer inte ens att gå att garantera dessa processuella rättigheter, vilket vi redan diskuterat och kommer att diskutera som en del av paketet för processuella rättigheter. Det kommer att vara omöjligt att lösa vissa problem beträffande fängelser och perioder av frihetsberövande i administrativt syfte, eftersom dessa inte täcks av paketet för processuella rättigheter. De faller tydligt inom ramen för medlemsstaternas ansvar.

Vad gäller proportionalitetsfrågan och ringa förseelser vill jag dock tala om för Viviane Reding att inget av de brott jag har hört nämnas under eftermiddagen – stöld av slipsar, spädgrisar och cyklar – täcks av arresteringsordern. De 32 brott som inbegrips relaterar enbart till organiserad brottslighet, om inte spädgrisar eller slipsar stjäls av beväpnade och organiserade kriminella grupper.

Ni kan med andra ord göra er lustiga över exempel som vi inte ens känner till i nuläget, eftersom problemet i grunden är att vi inte har något statistiskt instrument som vi kan använda för att verkligen ta itu med detta problem.

(Talmannen avbröt talaren.)

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman! Den ungerska företrädaren sade att problemet inte är själva instrumentet – den europeiska arresteringsordern –, utan att det rör varje enskild medlemsstats politik på straffrättsområdet. Jaha, nu sätter hon på sig sina hörlurar. Hur som helst, detta är faktiskt enligt min uppfattning inte helt sanningsenligt. Vi måste erkänna att den europeiska arresteringsordern var ett problem från allra första början, eftersom vi agerade som om alla medlemsstater skulle tillämpa vissa rättsliga normer och minimistandarder för brottmål. Sanningen är naturligtvis den att vi först nu har börjat fastställa dessa, i och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget.

Jag vill påpeka att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna redan har tillkännagivit att ingen kan skickas tillbaka till Grekland till exempel, eftersom fängelseförhållandena är så dåliga där. Jag undrar när det kommer att bli så att man inte kan överlämna någon inom ramen för den europeiska arresteringsordern för att fängelseförhållandena i det land som begär utlämning är så fasansfulla. Kommissionen borde enligt mig förbereda sig för detta.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! EU är ett experiment som består av experiment: Euroområdet, själva parlamentet, där vi befinner oss, Schengenområdet och ett antal andra instrument är alla experiment. Problemet är att politikerna ofta är mindre ödmjuka än vetenskapsmän. Vetenskapsmännen är de första att erkänna att ett experiment inte gått som de hade hoppats.

När det gäller den europeiska arresteringsordern vet vi nu att den har brister och har orsakat tvivel. Kommissionsledamot Viviane Reding bör få erkännande för att ha varit ärlig nog att bekräfta att det förekommit problem med denna order och att den orsakar tvivel, och att det finns proportionalitetstest som måste avläggas när en arresteringsorder utfärdas och som inte bör tillämpas automatiskt utan att en domare tar en noggrannare och mer genomtänkt titt på dem.

Därför bör inte lösningen vara att avskaffa den europeiska arresteringsordern, som helt klart är användbar. Vi vill inte att en våldtäktsman eller mördare ska kunna passera gränsen

och sedan vara fri. Arresteringsordern bör dock kompletteras med effektiva instrument till skydd för tilltalade, i närvaro av en advokat och med rätt till översättning, vilket Sarah Ludford redan har tagit upp i sitt betänkande, men också, vilket är nödvändigt, med en bedömning av interneringsförhållandena i europeiska fängelser.

Låt oss inte heller lura oss själva, utan tala klarspråk: Att vara internerad i ett fängelse i land A eller B är inte samma sak som att sitta i fängelse i Europa. Det är mycket viktigt att förhållandena bedöms och att EU arbetar beslutsamt för att bedöma interneringsförhållandena, så att de kan harmoniseras och så att den europeiska arresteringsordern kan tillämpas med större förtroende.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Herr talman! Jag har tidigare hört de argument som framhålls av kritiker av den europeiska arresteringsordern också yttras av mina kolleger i de nationalistiska rörelserna. Men då presenterades våra argument som euroskeptiska, som om vi vore någon sorts fiende till utveckling. Som ett resultat av detta trädde denna arresteringsorder i kraft.

I kväll har jag dock hört något annat ohyggligt sägas av Enikő Győri. Det hon faktiskt sade var att arresteringsorderns effektivitet har rättfärdigat fallen av kränkningar av människors rättigheter. Enikő Győri, en för mig känd princip inom straffrätten lyder: Det är bättre att tio skyldiga personer frikänns än att en enda oskyldig person förklaras skyldig. Men utifrån ett perspektiv av oproportionerligt agerande är det normalt att poliser använder det de har tillgång till och utnyttjar alla möjligheter de får.

Det finns bara ett svar på den gamla frågan: "Vem ska vakta väktarna?": Lagen vaktar väktarna. Vi som lagstiftare, med kommissionen som initiativtagare och parlamentet och rådet som medlagstiftare, måste göra allt vi kan för att lagen verkligen ska vakta väktarna.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman! Den europeiska arresteringsordern är tveklöst ett grundläggande redskap i kampen mot terrorism och organiserad brottslighet. Enligt min uppfattning råder enighet och överenskommelse om den här delen bland alla som har talat, inklusive ordförandeskapet och kommissionen.

Samtidigt är det en bekräftelse på hur viktiga mål kan uppnås genom polisiärt och rättsligt samarbete inom en gränsöverskridande strategi mot brottslighet. Väntetiderna har minskat, och nu måste kostnaderna verifieras – och detta måste undersökas närmare. I detta förfarande är tillit mellan medlemsstaterna nödvändig, vilket utan tvekan är positivt. Men under tiden är det viktigt att se till att instrumentet tillämpas enhetligt i alla medlemsstater, med en verklig skillnad mellan allvarliga brott, som ordern har upprättats och stötts för, och ringa förseelser.

Det kanske skulle hjälpa – och nu vänder jag mig till kommissionsledamot Viviane Reding – att involvera den europeiska åklagarmyndigheten som, när den väl är i gång, på något sätt skulle kunna bekräfta och bedöma dessa bedömningar som görs av medlemsstaternas rättsliga myndigheter, som utan tvekan måste få ytterligare utbildning. Det stämmer att interneringsförhållandena inte är desamma i alla medlemsstater, men vi är övertygade om att kommissionen kommer att offentliggöra meddelandet och grönboken om grundläggande interneringsförhållanden nästa vecka, där ytterligare åtgärder bör anges.

Därför är vi säkra på att kunna uppnå en fullt enhetlig tillämpning av detta viktiga instrument, genom en korrekt användning av arresteringsordern, proportionalitet, en strikt tillämpning av instrumentet, ökat informationsutbyte och utbildning av domare i EU-frågor.

Françoise Castex (S&D). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Som vi ser väcker användningen av den europeiska arresteringsordern frågan om frihetsberövande, som tillämpas i väldigt olika grad i olika medlemsstater. Vissa stater visar en påtaglig slapphet när det gäller respekten för grundläggande rättigheter i fängelsemiljö.

Dessutom interneras alltfler av de 600 000 fångarna i EU i en annan medlemsstat än hemlandet, just på grund av den europeiska arresteringsordern. De åtnjuter följaktligen inte de grundläggande rättigheter som deras ursprungsland garanterar. Under sådana här omständigheter är det meningslöst att slunga otidigheter mot varandra. Vi måste vidta åtgärder.

Det är anledningen till att min kollega Stavros Lambrinidis och jag lade fram en skriftlig förklaring i januari med krav på harmonisering av interneringsstandarder över hela EU och införande av oberoende nationella inspektionsmekanismer.

Jag hoppas att kommissionen har denna fråga i åtanke i den grönbok som den kommer att lägga fram, och att det snart kommer att finnas en gemensam plattform för minimirättigheter som gäller för alla medlemsstater.

Axel Voss (PPE). – (DE) Herr talman, fru Győri, kommissionsledamot Reding! Under senare år har den europeiska arresteringsordern, vilket de tidigare talarna redan har gjort mycket klart, visat sig vara ett användbart instrument för brottsbekämpning. Brottslingar i Europa kan inte längre fritt utnyttja våra öppna gränser på det sätt som de annars hade kunnat göra.

Men trots de oräkneliga framgångarna har det under de senaste sju åren också framgått att systemet ännu inte är perfekt och att det inte används på det sätt som det var tänkt från början. Några av dessa brister uppmärksammades i er rapport nyligen. Till exempel saknas rätt till juridisk företrädare, fängelseförhållandena är i vissa fall skandalösa och utredningarna tar väldigt ofta oerhört lång tid. Den grundläggande punkten, som redan har nämnts flera gånger, är utfärdande staters underlåtenhet att konsekvent, eller över huvud taget, beakta huruvida åtgärden är proportionell. Denna fråga ligger mig särskilt varmt om hjärtat, eftersom det verkliga syftet med den europeiska arresteringsordern ofta undergrävs av det systematiska utfärdandet av arresteringsorder, ofta för ringa förseelser. I Polen till exempel – vilket också har nämnts tidigare – där det högsta antalet europeiska arresteringsorder utfärdas, har de rättsliga myndigheterna helt enkelt inte befogenhet att stoppa nationella förfaranden eftersom systemet har blivit automatiskt. Jag tror inte att detta var tanken. Innan en europeisk arresteringsorder utfärdas bör man alltså överväga hur allvarligt brottet är, hur strängt straffet kan förväntas bli och om det finns ett enklare sätt att hantera saken. Slutligen bör kanske också en kostnads- och intäktsanalys genomföras, så att ringa förseelser inte går till åtal till stora kostnader.

Enligt min uppfattning innebär konsekvens också att anpassa befintliga regler till verkligheten. I detta avseende skulle jag gärna vilja veta vilka åtgärder som ni överväger att vidta på detta område.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Jag har lyssnat noggrant till mina kollegers kommentarer. Jag ska inleda med det gemensamma antagandet att brottsbekämpning inte bara är en nationell, utan också en europeisk fråga.

Den europeiska arresteringsordern utgjorde ett viktigt steg framåt i brottsbekämpningen genom att bidra till upprättandet av ett europeiskt område med rättvisa och till bekämpning av gränsöverskridande brottslighet och terrorism. Den stärker också den fria rörligheten

för personer inom unionen, som vi nyligen diskuterade utförligt i samband med Schengenavtalet, genom att garantera att öppnande av gränserna inte kommer att visa sig bli till fördel för personer som vill undkomma rättvisan.

Det hörs naturligtvis också protester – och jag stöder också det som Axel Voss och andra ledamöter har sagt – i fråga om att tillämpningen ofta är otillfredsställande och oproportionerlig på nationell nivå. Vi diskuterade också kostnader och proportionalitet och allt som måste göras för att arresteringsordern ska stärkas. Jag vill dock påminna parlamentet om att – och detta är något som vi ställdes inför i Grekland nyligen i några betydelsefulla fall – människor även nu åtalas för allvarliga bedrägeri- och korruptionsbrott i en unionsmedlemsstat och sedan försvinner eller lyckas undkomma arrestering genom att utnyttja de olika förfarandemässiga bestämmelserna och reglerna i de olika nationella lagarna. Enligt min uppfattning råder det därför inget tvivel om betydelsen av den europeiska arresteringsordern.

Avslutningsvis vill jag betona att kommissionsledamoten har rätt när hon säger att vi måste utnyttja Interpol och information från Schengensystemet maximalt. Största möjliga harmonisering krävs mellan medlemsstaterna, så att vi i slutändan får en tillräckligt harmoniserad och modern politik för dessa tider.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). - (PL) Herr talman! Syftet med den europeiska arresteringsordern är att upprätthålla lagen och garantera medborgarnas säkerhet i EU. Rörelsefriheten för enskilda personer får inte göra det lättare för brottslingar att undvika att ställas inför rätta för brott som begåtts på en annan medlemsstats territorium. Vi har dock fått oroande rapporter beträffande tillämpningen av ordern, t.ex. kommissionens aktuella rapport och kommissionsledamot Viviane Redings uttalande, där hon sade att medlemsstaterna bör se till att ordern används korrekt och att den inte utfärdas mekaniskt eller automatiskt för relativt obetydliga förseelser. Detta uttalande vittnar om möjligheter för den dömande makten att missbruka arresteringsordern. Därför uppmanar jag kommissionen, trots att jag är helt för att sträva efter maximal säkerhet för EU:s medborgare, att övervaka användningen av ordern och vidta åtgärder som syftar till att förhindra oegentligheter vid domstolarnas tillämpning av detta förfarande.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag hade äran att vara föredragande i Europaparlamentet när den europeiska arresteringsordern godkändes 2001 och 2002. Ni som var ledamöter i Europaparlamentet vid den tidpunkten minns att vi uppmanade kommissionen och rådet att skapa fler garantier i lagstiftningen för medborgerliga rättigheter, och att kommissionen gjorde ett åtagande att utarbeta ett direktiv om tilltalades rättigheter i brottmålsförfaranden.

Det var inte alla garantier vi begärde som infogades, och förslaget till direktiv om tilltalades rättigheter låg i många år hos rådet utan att något hände. Resultaten av dessa försummelser är roten till dagens debatt. År 2002 hade parlamentet inga medbeslutandebefogenheter i dessa frågor. Men vi ansåg likväl att arresteringsordern på det hela taget var rätt väg att gå. Arresteringsordern är, som många talare har sagt i debatten, ett oerhört värdefullt redskap i kampen mot den gränsöverskridande brottsligheten. Den har skipat rättvisa för många brottsoffer. De problem som uppstått kommer av ett bristfälligt genomförande i den nationella lagstiftningen, av ett lättfärdigt bruk av ordern vid småbrott och av oacceptabla interneringsförhållanden.

Allt detta kan, måste och håller på att hanteras. Jag tycker att författarna till de muntliga frågorna i dag är hedervärda, med undantag av en, som motsätter sig allt rättsligt samarbete, för att de påskyndar processen med att förbättra det.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Också jag anser personligen att det finns behov av en dos sunt förnuft nu i denna debatt.

Jag anser fortfarande att någon form av europeisk arresteringsorder är ett nödvändigt redskap för att bekämpa brottslighet och terrorism över hela unionen, framför allt med tanke på den enorma fria rörligheten för personer som nu rör sig mellan olika medlemsstater, däribland – tyvärr – brottslingar. Jag anser också att antalet felaktigheter och justitiemord är relativt litet – men fortfarande för stort. Vi får inte kasta ut barnet med badvattnet, vilket är vad några av våra kolleger här vill göra.

Vi måste noggrant se över hur arresteringsordern fungerar, så att bara en begränsad lista över allvarliga brott inbegrips – som alltid uppfyller villkoren för dubbel straffbarhet – som de enda rättsligt tillämpliga inom ramen för den europeiska arresteringsordern. Vi måste också respektera grundläggande mänskliga rättigheter och inkludera garantier som *habeas corpus* (skydd mot godtyckligt frihetsberövande).

Den stora majoriteten personer som överlämnats från Storbritannien visade sig i själva verket vara invandrare från andra EU-medlemsstater som åtalats för brott – i de flesta fall allvarliga brott, inte ringa förseelser. Det är ironiskt att UKIP, som motsatte sig deras rätt att komma till Storbritannien från början, nu försöker göra det oerhört svårt och dyrt för de brittiska skattebetalarna att skicka tillbaka dem till hemlandet för att ställas inför rätta.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Under senare år har europeiska arresteringsorder utfärdats för ringa förseelser, t.ex. stöld av två bildäck eller av en spädgris. Ordern används inte längre för att bekämpa terrorism och allvarlig brottslighet, vilket var avsikten från början.

Som jag ser det utgör den europeiska arresteringsordern en tydlig motsättning till subsidiaritetsprincipen. Den åsidosätter medborgarskapets viktigaste funktion – vilket är det skydd som ett medborgarskap ger – och medlemsstaterna tvingas överlämna sina egna medborgare. Eftersom unionens länder har väldigt olika rättsliga system tvingas de överlämna människor även om gärningen inte är brottslig i den överlämnande staten.

För mig symboliserar den europeiska arresteringsordern konceptet av ett europeiskt medlemskap för stater och medborgare på bekostnad av medlemsstaternas suveränitet och medborgarnas rättigheter.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Den europeiska arresteringsordern är det första instrument som genomförts i EU där principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål omvandlas i praktiken. Detta instrument är av grundläggande betydelse nu och bör fortsätta att vara det, i synnerhet för kampen mot maffigrupper och organiserad brottslighet.

I betänkandet om organiserad brottslighet, som jag är föredragande för i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, framhåller vi en rad synpunkter och krav beträffande den europeiska arresteringsordern. Ett av de huvudsakliga kraven är att denna arresteringsorder ska stärkas och genomföras på ett bättre sätt av medlemsstaterna, med tanke på de krav och den specifika karaktär som kännetecknar kampen mot den organiserade brottsligheten.

Därför vill jag fråga kommissionen hur man har tänkt gå vidare och om man har för avsikt att lägga fram ett förslag om att avlägsna medlemsstaternas diskretionära befogenheter när det gäller införlivandet av artiklarna 3–4 i rambeslutet om skälen till att vägra verkställighet av den europeiska arresteringsordern och skälen till att den får vägras. Vad gäller skälen till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras vill jag också fråga om det inte skulle vara lämpligt att begränsa dem i händelse av brott som vanligtvis kan tillskrivas organiserad brottslighet, inklusive brottet samröre med maffiagrupp, för vilket dubbel straffbarhet ändå inte borde gälla.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Det råder en allmän enighet i Europaparlamentet om att den europeiska arresteringsordern är ett positivt redskap som har gagnat EU och fungerat som en säkerhet.

De negativa elementen ligger i genomförandet. Dessa negativa element måste undanröjas. De förslag som kommissionen har lagt fram i detta syfte är proportionalitetstestet, där vi måste ta hänsyn till brottets allvarlighetsgrad, vilken strafftid som brottet ger och kostnads-nyttoförhållandet av verkställandet av en sådan arresteringsorder.

För att underlätta detta proportionalitetstest kommer kommissionen att presentera en reviderad handbok som riktlinje för tillämpningen av proportionalitetstestet. Utbildning, som står mycket högt på dagordningen under de kommande veckorna, månaderna och åren, kommer att ha stor betydelse eftersom vi måste utbilda domare, åklagare och advokater i tillämpningen av våra EU-regler. Minimistandarderna för misstänkta och åtalade personer, som håller på att genomföras, är väldigt viktiga eftersom de också gäller för den europeiska arresteringsordern.

Jag instämmer med alla de parlamentariker som har betonat problemet med fängelseförhållanden i Europa. Jag vill tala om för dem att kommissionen kommer att anta en grönbok om kvarhållande. Nationella regeringar är ansvariga för förvarsfrågor och kriminalvårdssystemet, men kommissionens roll är att se till att det rättsliga samarbetet fungerar och att alla medborgares grundläggande rättigheter upprätthålls. Det är anledningen till att grönboken kommer att sparka i gång ett offentligt samråd, som kommer att pågå till den 30 november och bidra till en närmare undersökning av sambanden mellan förvarsfrågor och ömsesidigt förtroende på EU:s rättsliga område.

Alla i Europaparlamentet vet att förhållanden vid frihetsberövande direkt påverkar funktionen av det ömsesidiga erkännandet av rättsliga avgöranden och är grunden för samarbete mellan domare i EU. Men systemet hindras om domare – ibland med rätta – vägrar att överlämna åtalade personer för att förhållandena vid frihetsberövande i det utfärdande landet är undermåliga. Vi har alla hört om överfulla fängelser och anklagelser om att interner behandlas dåligt. Dessa faktorer undergräver det förtroende som krävs för ett rättsligt samarbete. Den tid som en person kan sitta frihetsberövad innan fallet prövas i domstol och under domstolsförfaranden varierar stort mellan olika medlemsstater.

Det återstår mycket att göra på detta område, och jag vet att jag kan lita på parlamentet. Jag hoppas att jag kan lita på medlemsstaterna också.

Enikő Győri, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Tack så mycket för denna debatt. Det är tydligt att en överväldigande majoritet säger att det är bra att vi har ett samarbetsystem för våra rättsväsenden, den europeiska arresteringsordern. Systemet fungerar. Det är inte perfekt. Det bör förbättras ytterligare. Vi är naturligtvis öppna för ett effektivare och bättre

genomförande. Jag håller med om att misstag som arrestering av oskyldiga osv. bör undvikas. Ett bättre genomförande ligger enligt min uppfattning i allas vårt intresse.

Jag ska gå närmare in på två olösta frågor som togs upp flera gånger under debatten.

Den första handlar om proportionalitet: För tydlighetens skull vill jag nämna att en europeisk arresteringsorder kan utfärdas för att lagföra brott som bestraffas med minst 12 månaders fängelse eller för att verkställa en dom på minst 4 månaders fängelse. Detta har varit sedvanligt utlämningsförfarande i minst 50 år. Det räcker att nämna Europeiska utlämningskonventionen från 1957.

I den fjärde omgången av ömsesidiga utvärderingar om det praktiska genomförandet av den europeiska arresteringsordern i alla medlemsstater konstaterades att det bara var i ett fåtal länder som det fanns exempel på att europeiska arresteringsorder utfärdats för relativt ringa förseelser. Det verkar som att praxis i dessa få länder var att utfärda en europeisk arresteringsorder varje gång en nationell arresteringsorder utfärdades. Enligt min uppfattning bör vi rent allmänt bara använda det dyra systemet med den europeiska arresteringsordern för allvarigare brott. Jag instämmer med dem som nämnt detta.

Vad gäller fängelseförhållanden: Medlemsstaterna har en allmän skyldighet att se till att fängelseförhållandena överensstämmer med grundförutsättningarna för den mänskliga värdigheten och inte kränker det förbud mot omänsklig eller förnedrande behandling som fastställs i artikel 3 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Om människor hålls frihetsberövade i strid mot de grundläggande mänskliga rättigheterna kan dessa vidta åtgärder vid nationell domstol och, därefter, vid Europadomstolen. Det är tveksamt om artikel 85 i fördraget tillhandahåller en rättslig grund för rättsliga åtgärder på EU-nivå när det gäller fängelseförhållanden som sådana. Nu inväntar vi dock naturligtvis med stort intresse den grönbok som kommissionsledamoten precis nämnde.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Roberta Angelilli (PPE), skriftlig. – (IT) Sju år efter ikraftträdandet (den 1 januari 2004) av rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna har kommissionen offentliggjort en del statistiska uppgifter som insamlats i medlemsstaterna under perioden 2005–2009. Innan denna order infördes var den genomsnittliga utlämningstiden för en eftersökt person ett år, medan det har visat sig under de fyra år som den europeiska arresteringsordern tillämpats att ungefär 50 procent av de eftersökta personerna samtyckte till överlämnande efter omkring 15 dagar.

Det är nödvändigt att granska den europeiska arresteringsorderns genomförande och funktion nu när det uppstått tvivel om huruvida Schengens informationssystem fungerar ordentligt och om det bör avbrytas. Vi får inte glömma att den europeiska arresteringsorderns effektivitet i kampen mot gränsöverskridande brottslighet, organiserad brottslighet och terrorism är beroende av principen om ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna, vilket är grunden för ett verkligt europeiskt rättsligt område och för att Schengenområdet ska fungera ordentligt.

Det skulle vara ett steg bakåt att äventyra denna situation. I stället borde vi koncentrera oss på att förbättra införlivandet av rambeslutet, i synnerhet i fråga om att skydda grundläggande rättigheter.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den europeiska arresteringsordern infördes genom ett beslut 2002 och har hittills visat sig vara ett effektivt redskap i kampen mot gränsöverskridande brottslighet, organiserad brottslighet och terrorism, vilket faktiskt betonades av kommissionen i en rapport nyligen. Det finns dock brister i systemets funktion: Det är möjligt att dess rykte och effektivitet kan undergrävas av nyheter om att den används för förhör i stället för åtal i samband med ringa förseelser. Det är därmed relevant och angeläget att rådet vidtar åtgärder för att garantera att oproportionerlig användning av den europeiska arresteringsordern är begränsad i praktiken. Det vore dessutom lämpligt att se till att de processuella rättigheterna faktiskt respekteras: det vill säga att enskilda individer som är eftersökta inom ramen för en europeisk arresteringsorder verkligen har rätt att få rättsligt stöd, både i den medlemsstat som utfärdar ordern och i den medlemsstat där den verkställs. Det måste också garanteras att straffrättsliga standarder och fängelseförhållanden inom EU inte leder till att misstro uppstår inom medlemsstaternas rättssystem. Det är bara på detta sätt som vi kan tala om verklig effektivitet och sann framgång för detta instrument på EU-nivå.

13. Toppmötet mellan EU och Ryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens förklaring, för kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, om toppmötet mellan EU och Ryssland.

Štefan Füle, *ledamot av kommissionen. – (EN)* Herr talman, ärade ledamöter! Jag är tacksam för denna möjlighet att diskutera det kommande toppmöte mellan EU och Ryssland med er som inleds i Nizjnij Novgorod i morgon. EU kommer att företrädas av ordförandena för Europeiska rådet och kommissionen. Kommissionens vice ordförande och unionens höga representant Catherine Ashton kommer att närvara, liksom kommissionsledamot Karel De Gucht.

Toppmötet har planerats noggrant av Europeiska utrikestjänsten i nära samarbete med kommissionen och de två ordförandena, och förberedelserna bygger på de debatter som förts i Europeiska rådet och Europeiska unionens råd i slutet av 2010 och i januari 2011 om Ryssland som en strategisk partner, om resultaten av det förra toppmötet mellan EU och Ryssland och om den ryska regeringens besök hos kommissionen i februari.

På det stora hela har våra förbindelser förbättrats under de senaste två åren. Vi har fortsatt de bilaterala förhandlingarna om Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen, enats om en strategi för ett möjligt framtida viseringsundantag och enats om partnerskapet för modernisering, som i nuläget befinner sig i genomförandefasen.

Arbetet pågår också med den rättsliga ramen för fyra gemensamma områden och alla dess tekniska dialoger. Vår samverkan är ganska målmedveten. Jag vill påminna om att Ryssland är den enda externa partner som EU har två årliga toppmöten med. Det besök hos kommissionen den 24 februari som avlades av premiärminister Vladimir Putin och en rysk regeringsdelegation som storleksmässigt saknar motstycke var ett tydligt tecken på Rysslands beslutsamhet att försöka uppnå närmare förbindelser och samarbete.

Det är dock fortfarande många betydande bilaterala problem som måste lösas. Särskilt oroande är situationen när det gäller demokratisk utveckling och mänskliga rättigheter i Ryssland. I samband med det kommande parlamentsvalet och presidentvalet i Ryssland kommer valförfarandets normer att uppmärksammas särskilt.

Nu vill jag uppmärksamma er på de främsta målen för toppmötet, vilka är följande:

För det första: EU kommer att försöka uppmuntra Ryssland att lösa de återstående framträdande multilaterala frågorna för att underlätta anslutning till WTO före 2011 års slut, utifrån det bilaterala avtal mellan EU och Ryssland som nåddes 2004 och i december förra året. Ryssland har fortfarande chansen att ansluta sig till WTO före årsslutet 2011 om man kan fatta de beslut som krävs för att lösa de få återstående problemen på multilateral nivå. Toppmötet kan inte ersätta förhandlingarna i Genève, men vi kan uppmana Ryssland att vidta konstruktiva åtgärder.

För det andra: EU kommer att pränta in i Ryssland att det måste göras fler framsteg i fråga om att enas om konkreta handels- och investeringsregler, bland annat om energi, i det nya avtalet mellan EU och Ryssland för att tillhandahålla en stabil grund för ett mer djupgående ekonomiskt samarbete under de kommande åren. Det är inte uteslutet att ta upp frågan om Rysslands omotiverade förbud mot import av grönsaker från EU under toppmötet, även om vi hoppas att vetenskapliga bevis möjliggör en snabb lösning på expertnivå.

För det tredje: Vi ska upprätthålla högsta stöd för partnerskapet för modernisering som ett viktigt medel för Rysslands åtaganden i fråga om reformer.

För det fjärde: Vi kommer att främja mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen i Ryssland.

För det femte: Vi kommer att uppmana Ryssland att fördjupa samarbetet i vårt gemensamma grannskap och fortsätta dialogen om andra aktuella internationella frågor, som Mellanöstern och Nordafrika. Framstegen i fråga om Moldavien/Transnistrien kommer i själva verket att tjäna som ett viktigt test för ett närmare utrikespolitiskt samarbete.

Slutligen bör vi också använda toppmötet till att bekräfta vårt politiska engagemang i att göra framsteg i fråga om krishanteringssamarbete – förutsatt att självständigheten i vårt beslutsfattande inte påverkas på något sätt.

Energifrågor är också något som figurerar i våra mellanhavanden med Moskva. Vi kommer att betona behovet av ytterligare reformer inom den ryska el- och gassektorn i syfte att upprätta lika villkor. Vi kommer också att betona behovet av ett samarbete för att bekämpa klimatförändringarna.

För att fortsätta eftersträva högsta standarder för kärnsäkerhet samverkar vi med Ryssland både på bilateral nivå och i multilaterala forum som Internationella atomenergiorganet och G8.

Vi kommer att upprepa vår inbjudan till Ryssland att delta i förhandlingar om ett heltäckande avtal mellan EU och Ryssland som bör främja högsta standarder för kärnsäkerhet. Vad gäller olyckan i Fukushima i Japan kommer EU att verka för överensstämmande åtgärder i fråga om stresstester för både befintliga och planerade kärnkraftverk.

Sist, men definitivt inte minst, har vi engagerat oss i ett tydligt förfarande om undantag från viseringskrav. EU har utarbetat och enades i mars om ett förslag till förteckning över gemensamma åtgärder för ett eventuellt inrättande av en viseringsfri reseordning, och vi

inledde faktiskt förhandlingar i april. Sedan dess har ett möte med det ständiga partnerskapsrådet om rättsliga och inrikes frågor hållits, och det har gjorts påtagliga framsteg. Förhandlingarna om våra gemensamma åtgärder på expertnivå har dock inte avslutats än. Under toppmötet måste vi vara tydliga med att det inte finns några politiska genvägar.

Vad gäller Ryssland kan vi förvänta oss att dess främsta mål med toppmötet är att fokusera på visum, WTO, energi – inklusive kärnsäkerhet – och säkerhetssamarbete. Ryssland kanske återkommer till idén om en ny kommitté för utrikes- och säkerhetspolitik på ministernivå. Vi anser att de nödvändiga samarbetsstrukturerna finns. Det som behövs är den politiska viljan att göra framsteg när det gäller innehåll.

Tack för er uppmärksamhet. Jag ser fram emot era kommentarer.

Ria Oomen-Ruijten, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack för det goda samarbete som du har visat under utarbetandet av resolutionen. Jag ska inte säga något mer om de punkter som kommissionsledamoten nämnde, för de täcks i resolutionen. Enligt Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) måste slutförklaringen från toppmötet nästa vecka vara mer än fina ord. Ryssland är vår stora granne och en viktig partner. Vi är ömsesidigt beroende av varandra, och beroendenivån är mycket hög. Därför förväntar vi oss verkliga argument som leder till resultat.

Vilka är våra prioriteringar? Den första är partnerskapsavtalet. Förhandlingarna måste komma i gång. Jag förutsätter att EU kommer att övertala president Dmitrij Medvedev att bevilja sin förhandlingsgrupp fullständiga befogenheter att göra specifika åtaganden. Det är hög tid att få fart på saker och ting igen när det gäller handel och investering. Vi ligger också efter med förhandlingarna om energikapitlet. Vi behöver ett avtal om ett stabilt och öppet energipartnerskap som baseras på regler.

Jag skulle också vilja veta var vi står i fråga om mänskliga rättigheter. För oss i Europaparlamentet är detta en viktig del av partnerskapet. Jag betraktar moderniseringspakten som en kompletterande fråga, på samma sätt som de gemensamma områdena. Detta är en underordnad fråga, men det skulle hjälpa om vi fick igenom WTO-bestämmelserna. Det skulle bidra till att inrätta lika villkor och samtidigt förbättra investeringsklimatet.

President Medvedev är personligen delaktig i att förbättra rättsstatsprincipen, men detta är, som du själv precis sade, inte tillräckligt. Vi måste vara säkra på att Ryssland kommer att uppfylla de åtaganden man gjort inom ramen för Europarådet och OSSE vid det kommande valet. Valet kommer att bli eldprovet. Detta innebär också att nya partier måste få registrera sig. Ryssland borde känna sig hedrat över att valobservatörer har kallats in långt i förväg. Slutligen, vad gäller importförbudet för europeiska grönsaker (...)

(Talmannen avbröt talaren.)

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ryssland är utan tvekan en mycket viktig partner för EU men – som kommissionsledamoten redan har sagt – en mycket svår sådan. Jag hoppas att förhandlingarna inte blir alltför utdragna. De kommer dock olyckligtvis inte att slutföras så snabbt som Ria Oomen-Ruijten föreställer sig. Under processen måste vi föra en dialog med både de offentligt utvalda företrädarna och företrädare för det civila samhället, som ofta står närmare oss i frågor om demokrati och mänskliga rättigheter.

Idén om ett partnerskap för modernisering mellan EU och Ryssland är bra. Men Ryssland måste också göra sitt. Det behövs mer demokrati och mindre korrup­tion. Det är fortfarande många investerare som klagar på rättssäkerheten, i synnerhet beträffande skatter. Framför allt – som kommissionsledamoten redan har nämnt – måste vi snabbt förbereda oss för Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO) och medlemskap i WTO. På det energipolitiska området måste vi få Ryssland att tvingas erkänna principerna för en öppen och rättvis energipolitik. Det finns mycket som Ryssland kan göra på egen hand, i synnerhet i fråga om energieffektivitet, där det fortfarande återstår många brister.

På energiområdet vill jag också ta upp något som rör deras grannland – i själva verket vårt gemensamma grannland – Ukraina. Just nu försöker Ryssland återigen använda frågan om energi och energipriser som ett politiskt vapen. Detta måste vi absolut motsätta oss. Vi är angelägna om att Ukraina fritt ska kunna bestämma på vilka marknader man vill finnas och var man vill verka. Vi vill trots allt ha handelsförbindelser och ett handelsavtal med Ukraina. Ryssland bör inte utöva påtryckningar på Ukraina på detta område genom att ge landet valet att endera ansluta sig till tullunionen tillsammans med Kazakstan och Vitryssland eller betala ett högt energipris. Detta är något vi motsätter oss.

Och för att ta ännu ett exempel i fråga om grannländer förväntar vi oss att Ryssland ska iaktta överenskommelserna i fördragen när det gäller Georgien och dra tillbaka sina trupper till de områden där de fanns före konflikten. Vi hoppas också att Ryssland ska bidra på ett positivt sätt till att lösa Nagorno-Karabach-konflikten. Det är inte på någon av sidorna fråga om att tillhandahålla vapen, utan snarare fråga om en fredlig medling mellan de båda sidorna.

Kommissionsledamoten har redan nämnt den stora betydelsen av viseringsliberaliseringen. Det är särskilt viktigt för förbindelserna mellan enskilda individer att människor kan röra sig så fritt som möjligt mellan Ryssland och EU. Jag hoppas att vi snart kommer att göra framsteg på denna punkt.

En mycket viktig fråga är dock hur det kommande valet kommer att se ut. Ryssland måste vara medvetet om att världen, och framför allt den demokratiska världen i Europa, kommer att iaktta landet noggrant för att se hur detta val genomförs, om partierna registreras korrekt och rättvist och om vissa individer eller vissa partier utesluts från valet redan från början. Detta är något som bör framhållas tydligt för Ryssland vid toppmötet. Vi vill se riktiga och rättvisa val också i Ryssland.

Det återstår fortfarande mycket arbete för Ryssland när det gäller landets ekonomi. Men Ryssland är redo för demokrati. Vi vill se demokrati i Ryssland, i lika hög grad som Rysslands medborgare själva vill det. Detta är vår önskan och vision. Ryssland måste inse att demokrati är bra även för Ryssland.

Kristiina Ojuland, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi hoppas att det kommer göras fler framsteg vid toppmötet i Nizjnij Novgorod i Ryssland med avseende på ett nytt och heltäckande partnerskaps- och samarbetsavtal.

Både EU och Ryssland måste ha i åtanke att ett verkligt partnerskap bara kan uppnås genom rättframma förbindelser. Jag vill på ALDE-gruppens vägnar uppmana företrädarna för EU att ta upp alla de problem som Europaparlamentet har belyst med sina ryska kolleger.

EU kommer att möta stora svårigheter i sina förbindelser med Ryssland om inte de två parterna agerar utifrån samma värderingar och principer. Om Kreml rör sig ännu längre

bort från demokrati och rättsstatsprincipen kommer Ryssland att förlora legitimitet som en partner till EU.

Kreml har till exempel av förfarandemässiga skäl hindrat en rad politiska partier från att registrera sig för parlamentsvalet i Ryssland, och listan kommer sannolikt att förlängas med Partiet för folkets frihet som leds av Michail Kasianov, Vladimir Milov, Boris Nemtsov och Vladimir Ryzjkov. Det växande förtrycket av oppositionen måste tas upp på toppmötet, och oppositionspartier måste tillåtas registrera sig.

Ryssland är inte Kina. Ryssland är medlem i Europarådet och OSSE, och därför måste man uppfylla sina internationella åtaganden och skyldigheter. Dessutom måste Ryssland efterleva sin egen konstitution.

Ryssland måste respektera sina grannländers suveränitet och territoriella integritet. Vi insisterar på att Ryssland slutar utöva påtryckningar på Ukraina – som min kollega precis sade –, som premiärminister Vladimir Putin till exempel gjorde i går när han träffade Ukrainas premiärminister och tryckte på för att få dem att ansluta sig till tullunionen med Ryssland, Vitryssland och Kazakstan. Detta kan vi inte tolerera. Vi förväntar oss att Ryssland omedelbart ska dra tillbaka sina trupper från Georgien till de positioner som rådde före konflikten.

Slutligen är ALDE-gruppen mycket besviken på att Ryssland, alldeles före toppmötet, har infört ett oproportionerligt importförbud mot grönsaker från EU.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Ryssland är en betydelsefull partner för EU i många avseenden. Som ständig medlem i FN:s säkerhetsråd har Ryssland ett potentiellt avgörande inflytande på internationella angelägenheter, alltifrån våra förbindelser med Nordkorea till dess engagemang i FN-kvartetten. Jag välkomnar också president Dmitrij Medvedevs uppmaning nyligen till Muammar Gaddafi att överlämna makten. Jag hoppas också att Kreml kommer att alliera sig med resten av världssamfundet för att stoppa den iranska spridningen av kärnvapen.

Jag accepterar att Ryssland har ekonomiska intressen i de tidigare Sovjetrepublikerna, varav vissa nu – tack och lov – drar sig bort från Moskva och mot EU. EU bör dock fortsätta att insistera på att stödja och engagera sig i dessa nya oberoende stater, t.ex. Ukraina, och se till att dörren lämnas öppen för dem i fråga om europeisk-atlantiska ambitioner. I detta avseende hoppas jag att kommissionens vice ordförande/unionens höga representant kommer att ta upp frågan om Georgien, vars territorium fortfarande delvis är annekterat och illegalt ockuperat av ryska soldater, och också hjälpa till att sätta press på Ryssland när det gäller att lösa Transnistrienfrågan i Moldavien. Jag accepterar också att kommissionen nu föreslår att toppmötet mellan EU och Ryssland ska ske varje år i stället för var sjätte månad, vilket är en bra idé och rätt utveckling.

Ryssland är ingen mogen liberaldemokrati. Det är inte heller ett land med ett oberoende rättsväsende. Men vare sig vi tycker om det eller inte måste vi samverka med björnen.

Werner Schulz, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Füle! Medan det vid första anblicken kan verka förstäligt att Ryssland skyddar sig självt mot en spridning av infektionen enterohemorragisk Escherichia coli (ehc) inom sitt territorium är inte ett fullständigt förbud mot import av europeiska grönsaker vad man förväntar sig av ett land som strävar efter att ansluta sig till Världshandelsorganisationen (WTO). Detta är också något som vi måste diskutera i Nizjnij Novgorod. Ännu viktigare är dock de politiska groddar, eller frön, som faktiskt existerar – den försiktiga upptakten till demokrati

och rättsstatsprincipen. När det gäller dessa aspekter bör vi göra allt vi kan inom ramen för partnerskapet för modernisering för att hjälpa rötterna att spridas över Ryssland och växa.

President Dmitrij Medvedev har erkänt att ekonomisk och teknisk modernisering inte kan uppnås utan en grundläggande modernisering av samhället. Men än så länge har vi inte sett många åtgärder för ett förverkligande av dessa vackra ord. Därför bör EU:s företrädare göra mycket klart för president Medvedev att det kommande ryska parlamentsvalet är ett test av trovärdigheten hos hans reformpolitik.

Äkta och verkliga val utgör en del av grunden för demokrati. Alla som vill ha åsiktsmångfald och politisk konkurrens bör se till att de normer för val som fastställts av Europarådet efterlevs och bör tillåta en långsiktig valobservation av Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) på tidigast möjliga stadium.

Rättvisa val inleds med att partier tillåts registrera sig för val. De första indikationerna tyder dock tyvärr på att det ryska ledarskapet inte har dragit några lärdomar av beslutet av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna om att det inte förelåg någon anledning att upplösa Republikanska folkpartiet, och vill uppenbarligen inte vill låta det nybildade Partiet för folkets frihet registrera sig.

Fler partier som stöds av Kreml och Allryska folkfronten, som upprättats av premiärminister Vladimir Putin, leder oss bara in i en politisk återvändsgränd. Detta sken av konkurrens har lett in landet i politisk apati och devalverat duman. President Medvedev skulle kunna få till stånd ett genombrott här och avsluta sin presidentperiod med åtminstone en påvisbar framgång.

I de specifika fallen Michail Chodorkovskij och Sergej Magnitskij borde det rättsliga godtycket få ett slut i stället för att ett beslut ska inväntas från Strasbourg. Att Fedotovkommissionen har sett över dessa fall är ett bra första steg. Resultaten och slutsatserna bör offentliggöras så snart som möjligt.

Möjligheten till framtida delaktighet för det forum för det civila samhället som nyligen upprättades i Prag bör vara ett viktigt diskussionsämne under samtalen och förhandlingarna mellan EU och Ryssland. Händelserna i Nordafrika visar när allt kommer omkring att en effektiv reform kräver ett aktivt civilsamhälle. Därför bör den ryska regeringen arbeta för att få detta till stånd i sitt eget land och eftersträva ett partnerskap för modernisering med civilsamhället.

Vladimír Remek, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har förgäves sökt svaret på frågan om varför vi debatterar en resolution om toppmötet med Ryssland dagen före själva toppmötet och röstar om den samma dag som toppmötet äger rum i Nizjnij Novgorod. Dessutom fanns frågan inte ens med på föredragningslistan för plenarsammanträdet i början av förra veckan. Allt detta luktar dålig planering, och det är nu bara en formalitet enligt min mening. Dessutom upprepar vi som alla vet proklamationer och krav som helt klart inte kan förväntas bli framgångsrika, i stället för att genom en process med fasta principer söka nå ett nytt avtal för förbindelserna med Ryssland, som vi erkänner som en viktig partner.

Vi bör först och främst bygga på de områden där vi kan nå framgång. Ett sådant exempel är framstegen när det gäller överenskommelser om de planerade lättnaderna och möjligheten att slutligen avskaffa det ömsesidiga viseringssystemet med Ryssland. I stället kritiserar vi Ryssland för dess ställningstagande när det gäller import av grönsaker från EU.

Men vilket intryck ger vårt eget uppträdande, utifrån betraktat? När vi letar efter källan till den dödliga bakterien utan att finna några säkra bevis anklagar vi varandra, begränsar import och export av olika varor och kräver kompensation. Vi kan säkert dra våra egna slutsatser om hur förtroendeingivande detta är, och inte bara i Ryssland.

Fiorello Provera, *för EFD-gruppen.* – (IT) Herr talman! Dialogen mellan EU och Ryssland måste breddas så mycket som möjligt på olika områden, från ekonomi till mänskliga rättigheter, för det finns inga alternativ till dialog. EU och Ryssland är i själva verket ömsesidigt beroende av varandra, både ekonomiskt och politiskt.

Jag tänker på olösta internationella frågor såsom energitrygghet, Maghreb, Irans kärnvapenkapacitet, terrorism, Kaukasus, Nagorno-Karabach, klimatförändringen med flera. Ryssland är en strategisk partner för Europa, inte minst på grund av de synergier som kan byggas i framtiden. Såsom redan sker i någon utsträckning kan Moskva förse oss med mineraler och energiresurser samt samarbeta om militär säkerhet och kampen mot terrorismen och den organiserade brottsligheten, medan EU kan bidra med finansiella resurser, vetenskaplig och teknisk kapacitet och vår långvariga erfarenhet på området för demokrati och mänskliga rättigheter.

Rysslands framtid är kopplad till EU:s och måste utvecklas med ihärdighet och utan självgodhet trots de många befintliga svårigheter. I det avseendet är det strategiska partnerskapsavtalet mellan EU och Ryssland av stor betydelse för vår gemensamma framtid.

Béla Kovács (NI). – (HU) Herr talman! I samband med det kommande toppmötet skulle jag vilja fästa den förhandlande delegationens uppmärksamhet på två saker. Jag skulle för vilja uppmana den att för det första ompröva betydelsen av import av energi från Ryssland och att för det andra utvidga partnerskapsavtalet så att EU:s företrädare kan delta som observatörer vid de val som ska hållas i december i år och det presidentval som ska hållas i mars 2013. Som vi kan förstå är det troligt att import av energi från Ryssland kommer att öka med tanke på att många europeiska kärnkraftverk kommer att stängas sedan stresstesterna har genomförts.

Vi börjar alltså än en gång bli oroliga för att vi åter ska bli mer beroende av Ryssland i framtiden. Men jag vill påminna er om att det finns en annan sida av myntet. Ryssland är precis lika beroende av EU, eftersom de säljer de flesta av sina produkter till oss. Om vi inte köper deras energiprodukter kommer den ryska ekonomin att drabbas av allvarliga stabilitetsproblem i framtiden.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ryssland och EU är partner på grund av sina gemensamma intressen och på grund av sitt geografiska läge. Så är det, vare sig vi gillar det eller inte. Vi måste göra något positivt och konstruktivt av detta partnerskap. Därför är det nödvändigt att vi gör framsteg med partnerskapsavtalet och viseringslättnaderna och att partnerskapet för modernisering verkligen får ett innehåll som leder i rätt riktning.

Vi måste emellertid inse att detta medför förpliktelser för båda sidor, även när det gäller medlemskapet i Världshandelsorganisationen, där man inte bara kan fortsätta att göra som man vill. De regler som man kommit överens om genom kontrakt eller internationella överenskommelser är tvärtom bindande för alla, och det finns inget utrymme för godtycke i ömsesidiga förbindelser. Detta utesluter till exempel även utnyttjande av energi som ett politiskt vapen.

Dessa gemensamma intressen måste hanteras positivt och konstruktivt; när det gäller utrikespolitiken innebär det naturligtvis också att Ryssland måste ta ett visst ansvar. Just nu har vi fallet med Syrien i FN:s säkerhetsråd. I sådana fall måste Ryssland bidra konstruktivt till skapandet av ett fredligt internationellt samfund. Detta innebär emellertid också att man accepterar grannstaters suveräna rätt och deras beslut att ansluta sig till de förbund som de vill. Dessutom måste Ryssland bidra positivt när det gäller "frusna konflikter" och få ett slut på de olagliga förhållanden som råder i Abchazien och Sydossetien.

Vi har ett delat globalt ansvar. Det är klart att Ryssland och EU har starka gemensamma intressen i den globala ordningen, och när vi fastställer dessa intressen måste vi se till att Ryssland erkänner att demokrati och rättsstatsprincipen också är av avgörande betydelse för utvecklingen inom landet. Vissa villkor behöver uppfyllas, inte bara i förbindelser med oss. Ett land där inte rättsstatsprincipen råder är inget bra land att investera i, eftersom det inte finns någon rättssäkerhet. Ett land som saknar demokrati och en rättsstats principer kan inte göra verkliga långsiktiga framsteg till glädje för sina egna medborgare. Låt oss hoppas att partnerskapet för modernisering och andra frågor kommer att hjälpa oss att finna en gemensam positiv väg framåt.

Knut Fleckenstein (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara nämna två punkter, för Hannes Swoboda har redan tagit upp ett antal punkter för vår grupp. Ryssland står verkligen inför ett viktigt vägskäl. Dess inre politiska läge kommer att avgöras av valet till duman i december och frågan om vem som från och med 2012 i egenskap av president ska fortsätta den modernisering som har inletts.

Man kan också se detta ur en positiv synvinkel. Det kan inte finnas något bättre tillfälle att stärka det internationella förtroendet för Rysslands utveckling. En förutsättning för detta är rättvisa val, rättvisa möjligheter till registrering och kandidaternas tillträde till medierna, så att åtminstone en ansats till lika möjligheter kan säkerställas.

Min andra punkt gäller partnerskapet för modernisering mellan EU och Ryssland. Detta öppnar nya möjligheter för effektivt samarbete. Vi bör därför inte försitta chansen att kraftfullt stödja Ryssland i denna modernisering – dels genom att investera i en modernisering av ekonomin och dels av samhället. Regeringar sätter mycket på pränt, och som vi alla vet går det bra att skriva. Men medborgarna blir mycket otåliga, om det som skrivits ned inte genomförs.

Medborgarnas deltagande och civilsamhällets medverkan, entreprenörer, forskare, ungdomar och konstnärer är nödvändiga förutsättningar för ett självbestämmande och solidariskt samhälle. Men vi kan bara stödja en sådan modernisering med framgång om människor lätt kan träffas för att lära av varandra och byta erfarenheter. Därför bör EU och Ryssland äntligen komma överens om de gemensamma steg som måste tas på vägen mot visumfria resor och hur man ska gå till väga för att nå resultat så snabbt som möjligt.

Vi har talat om människorna i Kaliningradområdet och tänkt på lättnader. För en månad sedan beslutade parlamentet att viseringslättnader skulle tillåtas för kulturella ändamål. Vi har talat om att man kanske skulle ta särskild hänsyn till ungdomar. Allt detta är bra förslag för att sätta igång det hela, men kan inte ersätta en övergripande lösning. Jag ber därför kommissionen att öka farten. Ni kan i alla fall räkna med vårt stöd, även gentemot vissa tveksamma medlemsstater.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS*Vice talman*

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Fru talman! Det är ofattbart att våra förbindelser med Ryssland bygger på ett avtal från 1994. Vi har inte lyckats lösa någonting sedan dess. Vi växlar mellan samarbete och konfrontation med Ryssland. När det gäller grannskapet beklagar vi kriget med Georgien, de påtryckningar som utövas mot Ukraina, erkännandet av president Alexander Lukasjenko i Vitryssland och sprickan i Republiken Moldavien till följd av konflikten i Transnistrien. Samtidigt är vårt samarbete med Ryssland i säkerhetsrådet om Libyen eller om Irans kärnenergi program glädjande.

När det gäller själva Ryssland är det nya paradigmet det som är känt som partnerskap för modernisering. Men vad är modernisering utan demokrati? I den förteckning över prioriteringar som du just har lämnat, kommissionsledamot Štefan Füle, kommer mänskliga rättigheter efter gurkor och rättsstatsprincipen efter tomater. Är detta det bästa vi kan vänta oss på det området? Väntar vi oss inget mer av Rysslands demokratisering? Jag anser att vi som parlament måste göra klart att vi väntar oss något, till exempel rättvisa val – och på det området måste framsteg göras.

Ett vill jag i alla fall säga tydligt: Sådana framsteg görs ofta på expertnivå. Två toppmöten om året är för mycket. Låt oss ha ett toppmöte, som vi har med USA. Vi har tillräckligt mycket utbyte med Ryssland på specialistområdena. Annars kommer vi att ha toppmöten utan verkligt innehåll, och det vore inte heller bra.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Fru talman! Enligt min uppfattning är de viktigaste aspekterna på förbindelserna med Ryssland energipolitiken och de mänskliga rättigheterna. Ryssland har ett strategiskt mål som går ut på att få kontroll över enskilda länder genom att utnyttja frågan om gas i sin utrikespolitik. Bara under de senaste dagarna har de ryska myndigheterna utövat utpressning för att sätta press på Ukraina genom att göra förändringar i priset på gas beroende av att landet går med i den ryska tullunionen eller en sammanslagning mellan Gazprom och Naftogaz. Det är uppenbart att dessa handlingar sätter stopp för diskussionerna om skapandet av ett frihandelsområde mellan EU och Ukraina. Långsiktiga avtal om gasleveranser är också ett sätt att påverka EU-medlemsstaters politik. Vi bör därför lovorda kommissionens ställningstagande, när den hävdar att det avtal som den polska regeringen har slutit inte är förenligt med EU:s lagstiftning. Priserna på rysk gas i Centraleuropa är redan nästan dubbelt så höga som de priser som erbjuds västeuropeiska länder. Rysslands misskreditering av projekt för utvinning av skiffergas ger upphov till ytterligare oro.

Problemet med de mänskliga rättigheterna är mest uppenbart i fallet med Michail Chodorkovskij. Det får inte råda någon tvekan om att denna fråga måste tas upp under toppmötet med tanke på att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har fastslagit att den ryske affärsmannens häktning och frihetsberövande är olagligt.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja påminna kommissionsledamot Štefan Füle om hans mycket uppskattade meddelande om EU:s grannskapspolitik. Jag har förstått att du i grunden medger att vi bör tillämpa samma princip även när det gäller Ryssland, även om Ryssland inte är en del av vårt östra grannskap.

Men vi bör verkligen kräva det som du har betecknat som djupgående demokrati, och vi måste arbeta hårt för att stödja det civila samhället i Ryssland. Jag skulle vilja belysa några punkter i den gemensamma resolution som parlamentet kommer att anta i morgon. Vi

poängterar behovet av att upprätthålla nära kontakter och att underhålla stödprogram för utveckling av det civila samhället i Ryssland. Jag vill informera dig om att det kommer mycket oroväckande nyheter från Nizjnij Novgorod, där toppmötet just ska börja.

Jag har blivit informerad av organisationer för det civila samhället på plats om att förebyggande åtgärder har vidtagits för upprätthållande av ordningen. Man har försökt att förhöra personer som skulle kunna kommunicera med EU:s företrädare, och detta är fullständigt oacceptabelt. Även personer som arbetar med barns rättigheter har blivit varnade för att resa till Nizjnij Novgorod. Kreditkortet som tillhör den person som leder det civila samhällets lokala evenemang – för övrigt det första någonsin med anknytning till ett toppmöte mellan EU och Ryssland – har spärrats (av tekniska skäl, naturligtvis) och nummerskyltarna till hennes bil har försvunnit på ett mystiskt sätt.

Jag ber dig, Štefan Füle, att se till att EU:s företrädare vid toppmötet i Nizjnij Novgorod visar att de erkänner och stöder det civila samhällets organisationer. I detta syfte har jag tillsammans med min kollega Werner Schulz, vice ordförande för delegationen till den parlamentariska samarbetskommittén EU-Ryssland, skickat en skrivelse till kommissionens ordförande José Manuel Barroso, kommissionens vice ordförande/EU:s höga representant Catherine Ashton och rådets ordförande Herman Van Rompuy.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Fru talman! Låt mig för det första önska dig lycka till vid morgondagens toppmöte, där global styrning, den globala ekonomin, Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen och internationella frågor, däribland utvecklingen i Nordafrika och Mellanöstern, står på dagordningen.

Ryssland är EU:s tredje största handelspartner. EU:s export till Ryssland uppgår till 65,6 miljarder euro. Enligt officiell statistik växer den ryska ekonomin med 4 procent trots det ekonomiska klimatet, och detta förväntas fortsätta under lång tid. Landets anslutning till Världshandelsorganisationen kommer att skapa talrika möjligheter till ekonomiska förbindelser mellan EU och Ryssland. Samtidigt kommer det också att åstadkomma nyskapande förändringar i fråga om energi, kärnenergi och internationell säkerhet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi är medvetna om att Ryssland är av betydelse för EU, inte bara när det gäller ekonomiska frågor utan även som en strategisk partner. Det förbud mot import av grönsaker från EU som Moskva har infört är onekligen problematiskt inför förhandlingarna om Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen, och vi måste se till att Ryssland inte råkar hamna i konflikt med Världshandelsorganisationens regler i framtiden.

Det finns emellertid också problem när det gäller det avtal om EU:s flyglinjer från 2006, som ännu inte har genomförts i praktiken. Förbindelserna mellan EU och Ryssland ansträngs ytterligare på grund av USA:s planerade robotförsvaret i Rumänien. Om EU menar allvar med sina strategier för att förbättra förbindelserna med Ryssland måste det för det första lösa dessa problem och för det andra ta hänsyn till Rysslands känsliga förhållande till en historisk intressesfär som onekligen finns, åtminstone enligt rysk uppfattning. Det är det enda sätt för oss att göra framsteg.

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Fru talman! Partnerskapet mellan EU och Ryssland är förenat med ett ansvar som även omfattar tredjeländer. Jag skulle vilja fästa kommissionens uppmärksamhet på den punkt i resolutionen där Ryssland uppmanas att inte använda sina energitillgångar som ett verktyg för att påverka sina grannars politik. Det är just vad som har hänt i fråga om Ukraina, då Vladimir Putin, den ryske premiärministern, vid sitt senaste

möte med Mykola Azarov, den ukrainske premiärministern, helt öppet sade, att lägre priser endast skulle erbjudas och gaskontraktet omförhandlas om Ukraina anslöt till en tullunion med Ryssland, Vitryssland och Kazakstan, något som skulle innebära att Ukraina måste överge sina europeiska planer och strävanden. Detta är inget mindre än utpressning. Om kontraktet inte omförhandlas kan priserna på gas vid den rysk-ukrainska gränsen nå 500 euro per 1 000 kubikmeter. Ukraina betalar redan det högsta priset i Europa för rysk gas, trots att landet ligger närmast gaskällorna.

Denna situation kan resultera i en mycket allvarlig ekonomisk och social kris i Ukraina. Jag vill göra klart att EU har förpliktelser mot Ukraina, med tanke på att vi för närvarande med framgång förhandlar om att landet ska ansluta till ett frihandelsområde eller skapandet av ett sådant område och att EU i en nära framtid kommer att ha förbindelser med landet som en allierad till EU. Jag vill uppmana kommissionen att helt öppet kräva att Ryssland ska sluta med och sätta stopp för sådana metoder.

Kristian Vigenin (S&D). – (EN) Fru talman! Ännu ett toppmöte mellan EU och Ryssland äger rum denna vecka. Stora förändringar har inträffat i världen sedan det senaste. Låt mig till att börja med att nämna den arabiska revolutionen, som berör praktiskt taget hela arabvärlden. Katastrofen vid kärnkraftverket i Fukushima förändrade kärnkraftens framtid, särskilt med avseende på säkerheten. Klimatförändringen har fått allt farligare konsekvenser. Usama bin Ladin är död, men terrorismen lever och har riktats mot oskyldiga människor i hela världen.

Listan över händelser är lång, och alla berör både EU och Ryssland, två grannar och globala aktörer med intressen som till övervägande del liknar eller kompletterar varandra på lång sikt. Deras förbindelser kan bara utvecklas ytterligare om de bygger på ömsesidig respekt, öppenhet och insyn. Varje dold agenda riskerar att förvränga, för att inte säga förstöra, dessa förbindelser.

EU och parlamentet har alltid varit tydliga med EU-medborgarnas förväntningar. Nu vill jag inför det kommande toppmötet belysa fyra frågor. Först och främst bör man med toppmötet åstadkomma avgörande framsteg när det gäller alla kvarvarande hinder i samband med Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen. Detta viktiga steg kommer att skapa bättre möjligheter för näringslivet på båda sidor och ytterligare liberalisera handelsförbindelser och ekonomiska förbindelser i hela världen. I detta sammanhang är protektionistiska åtgärder kontraproduktiva, och vi hoppas att de inte ska döljas bakom överdrivna faror för hälsan, vilket det nyligen inträffade fallet med förbud mot import av grönsaker från EU enligt vår uppfattning utgör ett exempel på.

Vi hoppas att den färdplan för viseringsfria resor som kungjordes i maj ska påskynda ytterligare viseringslättnader och göra att den tid kommer närmare, då viseringsordningen mellan EU och Ryssland är helt och hållet liberaliserad. Det är parlamentets förhoppning att de ryska myndigheterna för att åstadkomma detta på ett förnuftigt sätt ska ta itu med några politiskt känsliga frågor, särskilt genom att sätta stopp för utfärdandet av ryska pass till invånare i Sydossetien och Abchazien.

Jag skulle vilja se ett mer konstruktivt engagemang från Rysslands sida när det gäller våra ansträngningar att stödja demokratisering, ekonomiska och sociala framsteg samt stabilitet i de sex länderna i vårt östra partnerskap. De två senaste åren har tydligt visat att detta EU-initiativ inte syftar till konkurrens utan snarare till samarbete med Ryssland, eftersom gemensamma grannländer som är stabila och har självförtroende är av intresse för både EU och Ryssland. Med tanke på detta uppmanar vi eftertryckligt Ryssland att intensifiera

sina ansträngningar för att underlätta en fredlig lösning av konflikterna i Transnistrien och i regionen Nagorno-Karabach, som väcker alltmer oro.

Slutligen vill jag nämna att EU och Ryssland som en följd av händelserna i Japan fullt ut bör samarbeta i fråga om översynen och utarbetandet av högre normer för kärnkraftssäkerhet. Vi förväntar oss att högre normer iakttas, inte bara i de nybyggda kärnkraftverken utan även i de som redan är i drift. Jag hoppas att denna fråga kommer att tillhöra diskussionsämnen i Nizjnij Novgorod.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Fru talman! Kanadas premiärminister Pierre Trudeau har använt liknelsen att dela gräns med USA med att dela säng med en elefant. EU måste dela säng med en björn.

Vi måste fortsätta att försöka att utveckla förbindelserna utifrån de fyra gemensamma områdena och med partnerskapet för modernisering från förra året som grund. Som kommissionsledamoten sade har förbättringar åstadkommits de två senaste åren. Överenskommelsen om ett rådgivningsforum för gas och en förbättrad mekanism för tidig varning tillhör dessa. Framgångar denna månad för att lösa konflikten i Transnistrien skulle vara ytterligare ett positivt steg.

Men som Catherine Ashton sade förra månaden efter domen mot Michail Chodorkovskij och Platon Lebedev, och som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har yttrat vid många tillfällen, så kräver verkliga framsteg respekt för demokratin och de mänskliga rättigheterna samt en stabil och rättvis rättslig ram för näringslivet, något som alltför ofta saknas i Ryssland. En strukturerad dialog med civilsamhället skulle vara till hjälp; gemensamma ansträngningar för att bekämpa klimatförändringen skulle bidra till att skapa tillit. Men den ryska björnen är fortfarande stingslig, och jag råder kommissionen att inte bara ta med en burk honung till Nizjnij Novgorod utan även ett stort nät.

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Fru talman, herr kommissionsledamot! Som ni säkerligen känner till är Ryssland ett självsäkert land och ryssarna ett självsäkert folk. EU:s förbindelser med Ryssland måste vara i form av ett äkta partnerskap och inte bara ett låtsaspartnerskap. Eftersom vi har utmärkta förbindelser med länderna inom det östliga partnerskapet bör förbindelserna mellan EU och Ryssland ligga på minst samma nivå. Jag är därför mycket glad över att du, i ditt tal, inte glömde nämna vikten av att avskaffa viseringskravet för Ryssland, eftersom förbindelserna mellan partnerna måste bygga på tillit och öppenhet. Vi bör tydligt och ärligt berätta för Ryssland vilken tidsplan som gäller för avskaffandet av viseringskravet och vilka villkor som måste uppfyllas för detta.

Herr kommissionsledamot! Tack för att du har tänkt på alla punkter som är viktiga för partnerskapet mellan EU och Ryssland inför av det gemensamma toppmötet mellan EU och Ryssland.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Fru talman! Till att börja med vill jag ta upp en brådskande fråga. Jag litar på att man under toppmötet mellan EU och Ryssland bestämt kommer att ta itu med det ytterst skadliga och fullkomligt oproportionerliga importförbudet mot våra europeiska grönsaker. Trädgårdsodlingsbranschen förväntar sig och förtjänar att förbudet lyfts. Kan du, herr Füle, bekräfta att EU-delegationen till fullo kommer att åta sig att lösa denna fråga i Nizjnij Novgorod? Det är en mycket viktig fråga som jag för tillfället ofta får i mitt hemland när jag talar om toppmötet mellan EU och Ryssland.

Jag vill säga ett par ord om Rysslands problematiska anslutning till WTO. Bara en kort fråga till. Georgien har egentligen spelat en nyckelroll i detta. Georgien har faktiskt vetorätt.

President Micheil Saakasjvili höjer ribban. Han kräver tydliga gränser – han vill i själva verket ha tillbaka Abchazien och Sydossetien – och han har förstås även satt förbudet mot import av georgiska viner och mineralvatten på dagordningen. Ryssland verkar dock inte vika sig en tum. Kort sagt undrar jag om vi inte har hamnat i ett dödläge. Det verkar så. Rysslands ekonomi drivs dessutom av olja och gas, och landet behöver egentligen inte ansluta sig till WTO.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – (LT) Fru talman! Jag uppmanar samtliga ledare för EU:s institutioner att inte glömma bort de mänskliga rättigheterna vid det toppmöte mellan EU och Ryssland som börjar imorgon. Respekt för de mänskliga rättigheterna är uppenbarligen en värdefull utgångspunkt som krävs för att uppnå ett strategiskt partnerskap och en modernisering av förbindelserna mellan EU och Ryssland.

Ett specifikt fall som vi måste diskutera är Moskvas stadsdomstols beslut den 24 maj att avslå Michail Chodorkovskijs och Platon Lebedevs överklagande av det nya sjuåriga straffet. En skamlig rättegång pågår framför våra ögon på 2000-talet och straffen bestäms inte i rättssalen. Detta sker i ett land som är kopplat till EU genom ett s.k. strategiskt partnerskap. Domen från Moskvas stadsdomstol har ännu en gång avslöjat allvarliga brister i det ryska rättsväsendet och stärkt åsikten att rättssystemet straffar de som har politiska ambitioner i Ryssland, men vars åsikter inte sammanfaller med Kremls uppfattning.

Europadomstolens dom av den 31 maj och Rysslands kränkningar av Europakonventionen bör också diskuteras.

Vi i Europaparlamentet bör tydligt förklara att om Rysslands president, Dmitrij Medvedev, vill komma till Europaparlamentet, bör han komma tillsammans med samvetsfången, Michail Chodorkovskij, och detta skulle vara den mest effektiva strategin och taktiken för att modernisera Ryssland. President Medvedev och samvetsfången Michail Chodorkovskij tillsammans i Europaparlamentet – det vore en syn värd de globala mediernas uppmärksamhet och det demokratiska samhällets innerliga stöd.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Fru talman! Det här toppmötet är speciellt eftersom det äger rum med de kommande ryska valen i bakgrunden. Vi räknar med att Bryssel skickar en tydlig signal till Ryssland om att dessa val måste respektera de demokratiska normerna, något som skulle säkra en åsiktsmångfald i duman. Kärnsäkerhetsfrågan är särskilt viktig efter Fukushima. Jag är glad över att kommissionsledamoten berättade att frågan kommer att tas upp under toppmötet och att krav kommer att ställas på att de högsta internationella säkerhetsnormerna följs vid de kärnkraftverk som redan är i drift och de som man planerar att bygga både i Ryssland och i EU förstås.

Jag anser att vi även borde diskutera EU:s och Rysslands förbindelser med Vitryssland. Större samstämmighet i våra ståndpunkter kan bidra till att öppna fängelseportarna för dem som nyss kandiderade i de vitryska valen och samtidigt stoppa uppenbara brott mot de mänskliga rättigheterna. Jag instämmer verkligen med de av mina kollegor som säger att vi måste gå från ord till handling när det gäller viseringslättnader, inte bara i fallet Ryssland utan för samtliga EU:s grannländer i öst.

Polen, som snart övertar ordförandeskapet i EU, har redan funnit vägar till en mer givande dialog med Ryssland, varför vi kan förvänta oss konkreta åtgärder i förbindelserna mellan EU och Ryssland under de kommande sex månaderna.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Våra mest allvarliga brister i förbindelserna mellan EU och Ryssland är inkonsekvens, svaghet och bristande medvetenhet om vår egen makt.

Frågan om Nord Stream-ledningen är betecknande i detta avseende. Först såg vi till att göra solidaritet på energiområdet till en av EU:s viktigaste principer i Lissabonfördraget och sedan gick EU med på Nord Stream-projektet, som är skadlig för Polen och andra nya medlemsstater från geopolitisk synpunkt. Därför bör vi stå fast vid vår ståndpunkt när vi diskuterar var och en av de frågor som står på den kommande dagordningen, som kommissionsledamoten har beskrivit.

Ryssland måste följa vissa regler när det gäller WTO. De måste först släppa in georgiskt vin på sin marknad, innan de kan drömma om ett WTO-medlemskap.

När det gäller viseringsfrågan måste man berätta för Ryssland att viseringslättnader kommer att införas först för de länder som ingår i det östliga partnerskapet och sedan för Ryssland. Kaliningradområdet kan komma att undantas från denna regel.

På energiområdet måste vi tala om för Ryssland att vi är emot de upprepade utpressningarna mot Ukraina, och att vi är emot de åtgärder som inflytelserika instanser i Ryssland vidtar för att förringa utvinningen av skiffergas i Polen och Europa. Det är ett ypperligt tillfälle att göra sig oberoende av Ryssland.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Fru talman! Ryssland har förkunnat ett moderniseringsprogram, och vissa observatörer talar om en ny perestrojka. Hittills har dessvärre inga verkliga framsteg gjorts. Analytiker har dragit slutsatsen att den nuvarande ryska elitens prioritering är att bevara det rådande systemet och inte låta yttre förbindelser påverka den inhemska situationen.

Därför är det upp till EU att göra en sak mycket klar. Framgång i partnerskapet för modernisering kommer att vara beroende av viljan och förmågan hos den ryska regeringen att skapa ett oberoende rättsväsende och att genomföra de grundläggande principerna för rättsstaten, öppenhet och ömsesidighet. Om inte EU tar itu med denna viktiga fråga på ett principfast sätt kan man inte vänta sig någon framgång.

International Herald Tribune skriver i dag att Ryssland inte kan ha en modern ekonomi förrän man har en verklig rättsstat. Toppmötet kommer att hållas i Nizjnij Novgorod, som under Sovjettiden hette Gorkij, dit Andrej Sacharov, en nyckelfigur i det sovjetiska samvetet, var förvisad under många år. Jag uppmanar kommissionen och våra förhandlare att följa Andrej Sacharovs anda och att minnas det budskap som Sacharovpristagaren Sergej Kovalev framförde här i kammaren två år sedan.

Till sist bör EU stimulera och hjälpa Ryssland att acceptera sitt totalitära arv. Efter 20 år måste till och med president Dmitrij Medvedev erkänna att man inte kan bortse från den ryska maktens hemska och brottsliga arv. Jag påminns om vår kollega Hannes Swobodas ord, när han i går bad om ett fullständigt uppklarande av Rysslands historia, framför allt grymheterna under Stalintiden. Vi kan hjälpa Ryssland acceptera sitt förflutna.

Boris Zala (S&D). – (SK) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi behöver fortfarande ett dubbelt förhållningssätt gentemot Ryssland: å ena sidan behöver vi fasta krav på genomförandet av demokratiska principer, men samtidigt måste vi avvisa George Bushs välslipade antiryska politik.

Ryssland har givetvis ingen rätt till en inflytandesfär. Alla f.d. sovjetrepubliker har rätt att bestämma fritt vart de vill höra. Men Ryssland har förstas rätt till trygghet och internationell säkerhet. En sådan känsla av säkerhet skulle definitivt lösa den interna situationen i Ryssland.

Det är viktigt att föra in Ryssland i den globala politiken vid Europas sida, så att landet kan känna sig delaktigt i skapandet av en internationell och demokratisk ordning. Partnerskapet för modernisering måste inte bara uppfylla den ryska regeringens idéer om statliga monopol, utan också skapa ett område för obehindrad industriell och vetenskaplig verksamhet, som Knut Fleckenstein berättade om i sin analys här.

Om vi antog ett annat förhållningssätt gentemot Ryssland i linje med detta, skulle vi kanske hysa ett inre hopp om att de demokratiska processerna befrias i större utsträckning i Ryssland, med en säkerhet och ett förtroende som sedan kan matas in i europeisk politik. Jag håller tummarna att de kommande samtalen leder fram till detta.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Fru talman! Dagen före toppmötet mellan EU och Ryssland, och i samband med förhandlingarna om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal, är det viktigt att EU inte bara står enat, utan också i praktiken visar Ryssland sin enighet och solidaritet. Energisolidaritet är förankrad i Lissabonfördraget, men Ryssland accepterar inte denna princip, och ett tydligt exempel på denna inställning är Nord Stream-projektet. Vi får inte acceptera att energifrågan används i splittrande syfte för att isolera vissa av EU:s nya medlemsstater, och detta bör man tydligt påpeka under toppmötet. Vi bör också räkna med att erkänna Georgiens, Moldaviens och Ukrainas europeiska ambitioner och uppmana Ryssland att sluta utöva politiska påtryckningar på dessa länder. Dessutom bör vi komma ihåg att Ryssland är en unik demokrati med mycket hög korruption.

Inese Vaidere (PPE). – (LV) Fru talman! Det nya partnerskapsavtalet mellan EU och Ryssland måste vara konkret och rättsligt bindande på alla samarbetsområden. Det är ett berättigat krav, eftersom vi inte kan låta avtalet bestå av en samling generella fraser. EU och Ryssland är ömsesidigt beroende av varandra. EU:s marknad är lika viktig för Ryssland som rysk gas är för oss, och Rysslands planer för en ekonomisk modernisering är direkt beroende av vår teknik och expertis. Just därför bör vårt samarbete gå hand i hand med förbättringar på området för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen. EU är Rysslands största handelspartner och viktigaste investerare, varför det nya avtalet måste innehålla rättsligt bindande villkor för investeringar. Det är viktigt att stå fast vid att ensidiga och orimliga handelshinder avskaffas. Det gäller tullunionen mellan Ryssland, Kazakstan och Vitryssland samt det rådande embargot mot grönsaker från EU. Ryssland kan inte tillåtas fortsätta använda energipolitiken för att uppfylla sina geopolitiska intressen, genom att diskriminera vissa medlemsstater, exempelvis när det gäller gastaxor.

Samtidigt som vi fortsätter vårt arbete för en viseringsfri zon med Ryssland måste vi också verka för att få till stånd en viseringsfri zon med övriga länder inom det östliga partnerskapet. På toppmötet måste vi upprepa att sexpunktsavtalet om Georgien fortfarande inte har genomförts. När det gäller de kommande parlaments- och presidentvalen måste restriktioner avseende oppositionsmedlemmars möjlighet att registrera sig inför valet och att uppträda i media hävas. Vi har redan bekräftat vår vilja att närvara i alla skeden av valprocessen, men Ryssland måste visa sin vilja att acceptera långvariga observatörer och att faktiskt genomföra rättvisa val. Avslutningsvis vill jag betona att dessa kritiska anmärkningar inte på något sätt är riktade mot Ryssland och dess folk, utan tvärtom - de är riktade mot den sittande regeringen, i syfte att förbättra situationen i Ryssland och göra vårt samarbete mer givande.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Fru talman! Den globala uppvärmningen, narkotikahandeln, förhindrandet av spridningen av vapen och energitryggheten är

gemensamma utmaningar som kräver globala lösningar. Därför behöver vi bygga ett stabilt partnerskap med Ryssland som grundar sig på ömsesidigt förtroende.

Jag välkomnar att förhandlingarna om ett ambitiöst nytt partnerskapsavtal återupptas i ett försök att lösa tidigare spänningar. Jag anser att EU måste stödja Rysslands ansträngningar att ansluta sig till WTO, eftersom detta kommer att förbättra de handelsmässiga och ekonomiska förbindelserna mellan de båda parterna och uppmuntra investeringar.

Samtidigt, under morgondagens toppmöte, måste den höga representanten uppmana Ryssland att ratificera energistadgan eftersom EU och Ryssland inte kan ha ett ordentligt energisamarbete om inte principerna för öppenhet, ömsesidighet, konkurrens och icke-diskriminering iakttas.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag räknar med att modernisering är en av de frågor som kommer att diskuteras under toppmötet. Jag vill bara påminna er om att en modernisering av Ryssland inte enbart handlar om ekonomiska frågor och energifrågor, utan också om en politisk modernisering och förhållandet mellan myndigheterna och samhället. Jag vill be er ta upp den här frågan. Detta gäller också Rysslands förbindelser med grannländerna och Rysslands inflytandesfär. Eftersom ni hanterar förbindelserna med Ukraina på ett så framgångsrikt sätt vill jag uppmana er att förtydliga att ett associeringsavtal mellan EU och Ukraina även kommer att vara till fördel för Ryssland, och att vi är djupt oroade över de mycket starka politiska påtryckningar som utövats på Ukraina strax innan slutförandet av förhandlingarna, när dessa befinner sig i slutfasen. Jag ber er göra klart detta för Ryssland från vår sida. Dessa är mycket viktiga faktorer som bidrar till ömsesidigt förtroende mellan å ena sidan EU:s institutioner och medlemsstater och å andra sidan Ryssland.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru talman! Jag är förvånad över att höra en så historiskt bildad person som Andreas Mölzer säga att det finns historiska zoner av ryskt inflytande i Europa som även omfattar delar av EU som t.ex. Rumänien. Hitler-Stalin-paktens tid är sedan länge förbi och i en demokratisk värld borde vi företräda en sorts europeisk Monroedoktrin, det vill säga att Europas öde och politik beslutas av européerna. Det innebär inte att vi inte vill ha en politik för goda grannförbindelser och dialog. Men Nizjnij Novgorod – platsen där vårt möte kommer att hållas – bör också tjäna som en varning, eftersom den för tankarna till den berömda historien om köpmännen i Nizjnij Novgorod som trodde sig kunna köpa sin frihet och sin säkerhet och som sedan blev hängda.

Vi måste inse att vi inte kan köpa säkerhet med pengar eller genom att skönmåla verkligheten. Säkerhet kan enbart uppnås genom ett ärligt partnerskap. Vi behöver en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Vi behöver energioberoende och energitrygghet samt mindre beroende av rysk energipolitik, som fortfarande utnyttjas för utrikespolitiska ändamål. Vi behöver också tala tydligt om de mänskliga rättigheterna. Vi kan inte kosta på oss några kompromisser på detta område. När det gäller Michail Chodorkovskij och Platon Lebedev vill jag säga att dessa individer till slut måste släppas - annars kommer den ryska presidentens statsbesök till Europaparlamentet att skuggas av ett enormt moln.

Vi vill ha ett partnerskap med ett Ryssland som är på väg att demokratiseras, men för att uppnå detta måste Ryssland bli demokratiskt – i verkligheten och inte bara i vårt önsketänkande. Just därför anser jag att Hannes Swoboda har rätt: det kommande valet är avgörande. Då kommer vi att se om vårt partnerskap med det ryska folket – som vi så mycket tycker om – kan utvidgas till ett äkta partnerskap med den ryska staten.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Fru talman! Som Bernd Posselt också nämnde behöver EU Ryssland och Ryssland behöver EU. Samarbetet mellan EU och Ryssland är viktigt för att främja politisk, social och ekonomisk stabilitet, inte bara i Europa utan i hela världen.

Det är beklagligt att partnerskaps- och samarbetsavtalet inte uppfyller de nuvarande samarbetsbehoven. Det strategiska partnerskapet måste bli närmare, djupare och bredare. I framtiden måste dock alla förbindelser mellan EU och Ryssland bygga på främjandet av fred och säkerhet och stödet för demokratiska värden och politisk och ekonomisk frihet.

Partnerskapet för modernisering bör fördjupas och göras mer fokuserat, men det räcker inte bara med den politiska dialogen mellan diplomater. Vi måste göra allt vi kan för att underlätta mötet mellan människor och öka samarbetet inom vetenskap, konst, kultur, utbildning och företagande.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Fru talman! Utan tvekan kommer många frågor att behandlas under toppmötet mellan EU och Ryssland, men en av de viktigaste frågorna väntas bli frågan om energitrygghet. I flera månader har Ryssland lett en mycket intensiv kampanj för att landets gasinfrastruktur ska undantas från bestämmelserna i det tredje energipaketet, det vill säga vår antimonopollagstiftning som förbjuder samtidig och parallell kontroll av energiresurser och överföringsnät. Rysslands energiminister Sergej Shmatko, South Stream-projektetets vd Marcel Kramer och Gazproms vd Aleksej Miller har besökt Bryssel i detta ärende. Det är en mycket stor kampanj. EU måste tydliggöra sin ståndpunkt för Ryssland, nämligen att vi inte har för avsikt att sänka tullarna gentemot Ryssland. Det som däremot är viktigt för oss är att gasmarknaden i Centraleuropa blir mer konkurrenskraftig och mindre monopoliserad. Herr kommissionsledamot! Jag vill be dig att i klartext berätta för oss huruvida kommissionen är beredd att uttala sig om detta under toppmötet.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Fru talman! Under upptakten till nästa toppmöte kan vi verkligen konstatera att EU saknar en gemensam konsekvent strategi för Ryssland. Den nuvarande principen om pragmatiskt samarbete som grundar sig på en strategi av små steg skulle dessutom mycket väl kunna falla sönder under vilken kommande kris som helst, såsom var fallet 2008 under kriget mot Georgien eller 2009 efter att gasleveranserna hade avbrutits.

När det gäller de avbrutna gasleveranserna är det mycket viktigt att framhålla definitionen av ordet ”diversifiering” som i EU ofta är synonymt med anläggandet av ett stort antal olika gasledningar från Ryssland. Diversifiering antas till exempel betyda anläggandet av de sydeuropeiska (South Stream) och nordeuropeiska (North Stream) gasledningarna. EU bör under mellantiden koncentrera sig på att garantera gasleveranser från andra länder än Ryssland. Unionen bör göra mer för att främja Nabuccoledningen från Azerbajdzjan, och den bör också investera i gasterminaler och främja forskning om utvinning av skiffergas.

Det är också mycket viktigt att påtryckningar fortsätter att utövas på de ryska myndigheterna på olika nivåer för att förbättra situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland. Bortsett från diskussionen inom ramen för toppmötena mellan EU och Ryssland bör vi se till att de överläggningar som äger rum två gånger per år med företrädare från EU och diplomater från det ryska utrikesministeriet verkligen påskyndas.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Fru talman! Jag anser att de ryska myndigheterna bör få veta att vi förväntar oss att de beter sig ansvarsfullt. Ryssland är en potentiellt mycket viktig partner till EU, till exempel när det gäller att hitta en lösning på vissa fastlåsta konflikter i

Europa som ännu är olösta. Jag anser att de ryska myndigheterna bör få veta att även om grönsaker och gas är viktigt, måste stödet till de transnistrisk separatismerna upphöra. Vi bör också informera dem om att vi förväntar oss att de slutar leverera vapen till Azerbajdzjan och Armenien, eftersom dessa vapen utgör en stor risk för regionens framtid, samt förväntar oss att Ryssland ska uppfylla sina skyldigheter i enlighet med den överenskommelse om Georgien som slöts 2008. Vi förväntar oss att de ryska styrkorna ska dras tillbaka från Abchazien och Sydossetien, och att Ryssland ska respektera Georgiens rätt att överväga och besluta om sin egen framtid.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Fru talman! Även om jag instämmer i Krzysztof Liseks uttalanden om Georgien, och inte förglömmar det som flera ledamöter har sagt om Ukraina, anser jag att vi inför morgondagens toppmöte bör reserverar några ord – eller rätt många ord – för Vitryssland. Jag vill påminna alla om att vi under flera månaders tid har behandlat en mycket långtgående politisk kris där, och att vi under åtminstone några månader har varit tvungna att hantera en långtgående finanskris. Vi diskuterar också en situation där Ryssland utövar påtryckningar på Vitryssland, som antagligen är mycket mer kraftfulla och effektiva än de påtryckningar som landet för närvarande utövar på Ukraina. Ryssland försöker i själva verket ta över hela ekonomin, eller snarare strategiska sektorer av ekonomin, genom att dra fördel av den dramatiska situation som den vitryska ekonomin befinner sig i. Jag har en begäran. Om Ryssland beslutar att bevilja bistånd, och vi vet att landet har beslutat att bevilja bistånd till Vitryssland, bör EU se till att Ryssland knyter biståndet till iakttagande av de mänskliga rättigheterna. Dessa är gemensamma värderingar som vi uppenbarligen delar med Ryssland, något som ofta upprepas av ryssarna. De bör således hjälpa oss att införa dessa värderingar i Vitryssland. I annat fall kommer vi att bli ansvariga för att ha finansierat Aleksandr Lukasjenkos regim.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru talman! Vi har alltid ett antal problematiska frågor till hands att förhandla med Ryssland om, som till exempel standarden för de medborgerliga rättigheterna, det meningslösa förbudet mot import av grönsaker från EU, den antirobotsköld som installerats i EU eller Rysslands problematiska relation till flera tidigare Sovjetstater.

Jag vill inte påstå att vi bör undvika att tala om dessa svåra frågor, men jag tror fullt och fast att vi bör begränsa den tid vi lägger ner på dem.

Vi bör också föra fram nya idéer för ett ömsesidigt fördelaktigt samarbete. Europeiska producenter behöver nya möjligheter att sälja sina produkter. Ryssland är ett väldigt stort handelsområde, med en ständigt ökande köpkraft. Därför är det nödvändigt att arbeta mer intensivt för att avskaffa de hinder som hejdar handelssamarbetet, och gemensamt stödja projekt som till exempel utbyggnaden av den bredspåriga järnvägslinjen som går från Stilla havet till EU:s centrala delar.

Projekt som detta kan ge nya impulser till samarbete, och dess genomförande kommer att ge fördelar till inte bara EU, utan också till Ukraina, Ryssland och flera asiatiska länder.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Fru talman! Samtal pågår mellan EU och Ryssland om energisektorns framtid, men enligt vad jag har förstått håller en ny grupp på att inrättas som ska diskutera det tredje energipaketet inom ramen för en tryggad gasförsörjning. Jag vill uppmana kommissionsledamot Štefan Füle och kommissionsledamot Günther Oettinger att tillhandahålla parlamentet information om hur dessa samtal utvecklas och resultaten av gruppens förhandlingar. Vi skulle också vilja ha en förteckning över förhandlingsgruppens medlemmar. Jag har hört från en företrädare för ett ryskt energibolag

att företaget skulle delta i dessa förhandlingar. Jag vill veta om detta är sant, och huruvida företrädare för stora företag kommer att ta del i förhandlingarna på den ryska sidan.

Att konkurrenslagstiftningen på energiområdet efterlevs utan undantag är också en mycket viktig fråga för parlamentet. Under den senaste presentationen i Bryssel av investeringsplanerna för South Stream var det uppenbart att Ryssland och Gazprom vill ha privilegier och en särskild ställning. Vi kan inte gå med på detta.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Fru talman! Jag betraktar parlamentets resolution som en EU:s utsträckt hand till dagens Ryssland som, trots en ogrundad stolthet och ärvd arrogans, är i behov av ett verkligt välvilligt råd och en handlingsplan. I likhet med de samråd om mänskliga rättigheter med president Dmitrij Medvedev i vilka man efterlyst en fullständig förnyelse av nationalförsamlingen, är det ingen tom eftergiftspolitik som parlamentet föreslagit utan konstruktiva åtgärder för ett samarbete.

De största möjligheterna skapas om Ryssland är öppet och strävar efter att bygga ett öppet samhälle, och inte ett slutet samhälle präglad av reaktionär stalinism.

Rysslands påtryckningar på övriga G8-länder, för att inom ramen för WTO-systemet acceptera de ockuperade områdena i Georgien som ryska, är beklagligt nog inte ett tecken på Rysslands goda vilja.

Om det stämmer att västländerna har gått med på detta är det olyckligt, eftersom det visar på en svaghet just före toppmötet i Nizjnij Novgorod.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman! Ryssland är utan tvekan en viktig partner till EU, men en mycket svår sådan. Anslutningen till Världshandelsorganisationen (WTO) är otvivelaktigt av stor betydelse för Ryssland. Jag vill dock tydligt efterlysa en demokratisk process både inom politiken och i det civila samhället. Det är absolut nödvändigt att de mänskliga rättigheterna respekteras och följs.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru talman! Toppmötet mellan EU och Ryssland äger rum mot bakgrund av en regional utveckling som påverkar detta partnerskap. En reform av den europeiska grannskapspolitiken skulle kunna bidra till att lösa konflikten i Transnistrien. Ryssland har i själva verket visat intresse för att inrätta en gemensam politisk kommitté. Hur ett sådant organ skulle utformas, och inom vilken tidsfrist, behöver emellertid diskuteras.

Den livsmedelskris som för närvarande drabbat EU har gjort att handeln med Ryssland stoppats. Nya förhandlingar om rådande hygienbestämmelser skulle kunna förbättra denna situation. Rysslands medlemskap i WTO kommer att få en långsiktig inverkan på de ekonomiska förbindelserna med EU. Därför bör alla relevanta avtal ses över.

Energifrågan är ett annat ämne av intresse till följd av AGRI-projektets inledande. Detta kommer att innebära ett alternativ till den källa som Nabuccoprojektet utgör.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Det är positivt att EU eftersträvar bästa möjliga förbindelser med alla sina grannländer, och förvisso med världens alla länder. Ibland kan detta vara svårt att uppnå, i synnerhet – antar jag – när det gäller Ryssland, eftersom landet har en mycket brokig historia. Rysslands uppträdande gentemot vissa länder, särskilt grannländer såsom Georgien, sedan järnridåns fall för mer än 20 år kan definitivt inte kallas beundransvärt.

Varje förhandling med Ryssland måste uppenbarligen bygga på ett erkännande av viktiga värden som till exempel respekt för de mänskliga rättigheterna och respekt för grannländer. Inte desto mindre innebär de stora möjligheter att ta itu med globala frågor som till exempel klimatförändringen. De medför också stora möjligheter att utveckla våra båda ekonomier. Ryssland är ett tillväxtland som håller på att utveckla sitt välstånd. Om grundförutsättningarna är de rätta finns det definitivt stora möjligheter för både EU och Ryssland på lång sikt.

Štefan Füle, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Dagens diskussion har definitivt varit till stor nytta när det gäller att lägga sista handen vid våra förberedelser inför toppmötet, och ni kan vara övertygade om att jag kommer att vidarebefordra huvudbudskapet till vice ordföranden/den höga representanten Catherine Ashton som kommer att rapportera till ordförandena och kommissionsledamot Karel De Gucht.

Jag har hört flera av er efterlysa fortsatta förbindelser med Ryssland, och att förbindelserna och samordningen med den ryska federationen ska vidareutvecklas, men jag har också hört er efterlysa mer demokrati och mindre korrruption. Jag har också hört krav på att trakasserier inte får förekomma, något som det har rapporterats om från Nizjnij Novgorod, även om jag respekterar den ryska federationens roll när det gäller att garantera säkerheten vid toppmötet.

Vi har sett att vi har likartade åsikter i flera frågor. Vi instämmer i den viktiga betydelsen av våra förbindelser med Ryssland, både bilateralt och i ett multilateralt sammanhang, oavsett om det är regionalt eller globalt. Vi håller med om att förbindelserna är mångfasetterade, och att de ekonomiska, sociala och miljörelaterade frågorna samt frågor om mänskliga rättigheter, rättsstatsprincipen, säkerhetsaspekter och politiskt samarbete är av yttersta betydelse.

Vi bör inte förvänta oss en resolution om alla överhängande problem vid detta toppmöte – och ja, vi kommer att ta upp frågan om grönsaker. Vi bör dock sträva efter att göra väsentliga framsteg på ett antal områden.

Låt mig kommentera några av dessa områden. För det första: allmänna val. De ryska myndigheterna är väl medvetna om att EU kommer att följa valprocesserna under 2011 och 2012 mycket noggrant. Om det skulle förekomma oegentligheter under de kommande valen måste dessa frågor tas upp. Vi har uppmanat Ryssland att uppfylla de skyldigheter som landet åtagit sig inom ramen för Europarådet, FN och OSSE avseende fria och rättvisa val, och att samarbeta nära ODIHR för att säkerställa en ordentlig övervakning. Vi kommer att lägga särskild tonvikt på frågan om registrering av nya partier och tillträdet till valprocessen.

För det andra har jag noterat parlamentets farhågor angående situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland. Vi delar de flesta av dessa farhågor, och de kommer att tas upp med den ryska presidenten vid toppmötet. Det viktigaste forumet för frågor som gäller mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen är människorättsdialogen mellan EU och Ryssland. Detta är ett viktigt instrument, och dess potential bör utnyttjas till fullo. Så är tyvärr ännu inte fallet, och EU kommer därför att framhålla behovet av en ärlig och användbar dialog. Här krävs också en översyn av formerna för samråd.

För det tredje: partnerskapet för modernisering. Jag håller helt och hållet med ledamöterna om att partnerskapet för modernisering bör få en bredare förankring. I Nizjnij Novgorod kommer samordnarna att presentera den andra programrapporten om genomförandet av

partnerskapet. Som ni kommer att se är rättsstatsprincipen central i detta initiativ, och vi har konkreta projekt på området.

Punkt fyra: Ryssland är granne med våra grannländer, och jag anser att mötet i Nizjnij Novgorod skulle vara ett utmärkt tillfälle att hänvisa till det nyligen antagna dokumentet om översynen av den europeiska grannskapspolitiken. På så sätt kan vi se till att vi är öppna i vår politik gentemot våra och Rysslands gemensamma grannländer. Detta innebär en möjlighet – som bland annat grundar sig på denna öppenhet – att klargöra att omsorgen om våra gemensamma grannländers välmående är en process som gynnar alla parter. Jag anser att detta också är ett bra tillfälle att, på grundval av vissa nya idéer i översynen av den europeiska grannskapspolitiken, tala om ett förstärkt samarbete för att ta itu med de utdragna konflikterna i vårt grannskap.

Punkt fem: frågan om energisamarbete kommer att tas upp under toppmötet. Vi behöver öppna, rättvisa och konkurrenskraftiga energiförbindelser, och vi kommer att ta upp våra farhågor med den ryske presidenten. Vi kommer att framhålla behovet av ytterligare reformer, vilket jag betonade i mitt inledande anförande, inom den ryska el- och gasssektorn i syfte att åstadkomma rättvisa konkurrensvillkor.

EU och Ryssland är partnerländer. Partnerländer bör samtala med varandra ofta, och de bör försöka nå samförstånd där så är möjligt. De bör också öppet kunna ta itu med mer problematiska aspekter. Vi har i dag berört några av dessa problematiska aspekter. De bör tas upp på toppmötet, och vi bör i den utsträckning som det är möjligt söka efter lösningar eller åtminstone förbättringar.

Jag har redan nämnt översynen av den europeiska grannskapspolitiken. Jag är övertygad om att ett av mervärdena med den granskade grannskapspolitiken är att de allmänt tillämpade värderingar och principer som den återspeglar inte bara gäller för små och medelstora grannländer.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag som ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (den 9 juni 2011).

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cristian Dan Preda (PPE), *skriftlig.* – (RO) Det gläder mig att vara en av de som undertecknar denna resolution, vilket på nytt bekräftar betydelsen av att demokratin och de mänskliga rättigheterna respekteras i förbindelserna mellan EU och Ryssland. Med utgångspunkt i dialogen om mänskliga rättigheter mellan Ryssland och EU, och när det sedan gäller toppmötena, anser jag att det krävs en systematisk och ärlig strategi för de situationer där kraven för en rättvis rättegång inte respekteras eller där människorättsaktivister eller journalister förföljs och hindras från att utföra sitt jobb.

Det krävs dessutom att tydliga referenskriterier införs avseende Rysslands uppfyllande av demokratiska standarder, som kommer att bidra till att fördjupa förbindelserna med EU. Slutligen får vi inte glömma det stöd som bör beviljas för att utveckla det civila samhället som garant för en demokrati som inte bara innebär att förfaranden följs utan som också är genuint inkluderande.

14. EU:s förbindelser med Mongoliet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Paolo Bartolozzi, Vito Bonsignore, Mario Mauro, Gabriele Albertini, Roberta Angelilli, Aldo Patriciello, Lara Comi, Giovanni Collino, Salvatore Iacolino, Raffaele Baldassarre, Cristiana Muscardini, Barbara Matera, Erminia Mazzoni, Sergio Paolo Frances Silvestris, Carlo Fidanza, Iva Zanichchi, Alfredo Pallone, Licia Ronzulli, Antonio Cancian, Alfredo Antoniozzi, Giovanni La Via, Marco Scurria, Sergio Berlato, Amalia Sartori, Elisabetta Gardini, Potito Salatto, Alfreds Rubiks, Bart Staes, Britta Thomsen, Piotr Borys, Joachim Zeller, Niccolò Rinaldi, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Jaromír Kohlíček, Hannes Swoboda, Vilja Savisaar-Toomast, Herbert Dorfmann, Jarosław Kalinowski, Kyriacos Triantaphyllides, Béla Kovács, Inese Vaidere, Elisabeth Jeggle, Ivari Padar, Vilija Blinkevičiūtė, Rolandas Paksas och Ivars Godmanis om EU:s förbindelser med Mongoliet (O-000091/2011 – B7-0410/2011).

Paolo Bartolozzi, författare. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Delegationen för förbindelserna med Centralasien och Mongoliet, som jag har äran att leda, besökte Mongoliet för bara tre veckor sedan med anledning av det åttonde interparlamentariska mötet mellan EU och Mongoliet. Det var en nyttig och intressant erfarenhet. Mongoliet är ett land som förtjänar att bli mer känt och det finns inte många tillfällen här i parlamentet att ge landet den uppmärksamhet som det definitivt förtjänar.

Landet kännetecknas av ett parlamentariskt flerpartisystem, maktdelning, en jämförelsevis oberoende allmän opinion och ett betydande skydd för de mänskliga rättigheterna i jämförelse med situationen i flera andra länder i regionen. Det är också ett land med utvecklingsproblem som brottas med en svår miljömässig situation och en pågående ökenspridning. Landet drabbades också nyligen av extrema väderförhållanden. Samtidigt är Mongoliet mycket rikt på naturresurser – koppar, guld, uran och sällsynta jordartsmetaller – och skulle kunna dra till sig en betydande tillströmning av kapital inom en inte alltför avlägsen framtid.

Av alla dessa skäl anser jag det viktigt att skicka en signal om stöd till Mongoliet när nu landet är inne i ett avgörande utvecklingsskede. Det är också viktigt att främja ett stärkande av demokratin och rättsstatsprincipen samt den parlamentariska kontrollen så att de finansiella resurser som blir tillgängliga för Mongoliet kan användas i framtiden till förmån för landets befolkning.

Vi bör uppmuntra Mongoliet i dess vilja att utveckla närmare förbindelser med EU, och uppmana landet att anta våra standarder och branschspecifika bestämmelser. Vi bör hjälpa Mongoliet i riktning mot en marknadsekonomi och intensivare ekonomiska och handelsmässiga förbindelser, något som kan bli verklighet genom rättslig säkerhet och en utveckling av rättsstatsprincipen. Det partnerskaps- och samarbetsavtal som EU och Mongoliet har ingått kommer att spela en avgörande roll i detta sammanhang.

Av alla dessa anledningar har 45 andra ledamöter och jag själv lagt fram denna muntliga fråga. I denna fråga uppmanar vi kommissionen att tillhandahålla ytterligare detaljer om avtalets viktigaste särdrag samt den beräknade tidsplanen för dess genomförande. Jag vill påpeka att avtalet redan har undertecknats, men att det för närvarande har uppstått en låsning kring undertecknandet. Detta beror uppenbarligen på att en medlemsstat har uttryckt tvivel till den rättsliga grund som tillämpas för vissa av bestämmelserna.

Vi vill dessutom höra oss för med kommissionen om möjligheterna att inrätta en EU-delegation i Ulaanbaatar inom den närmaste framtiden. Ett sådant initiativ skulle i själva verket bidra väsentligt till att ytterligare fördjupa vårt politiska och ekonomiska samarbete med landet.

Štefan Füle, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Det gläder mig att få tala inför parlamentet om förbindelserna mellan EU och Mongoliet.

Det är mycket lägligt att diskutera Mongoliet. Som världens nittonde största land utgör Mongoliet en strategisk skiljeväg mellan Kinas och Rysslands snabbväxande marknader. Det är en ung och livfull nation med en lång, stolt tradition och historia. Mongoliet gör positiva framsteg på sin inslagna väg mot demokrati. Jag vill gratulera Mongoliet till landets fredliga val, dess sjudande civilsamhälle och fria medier. Dessa faktorer utgör definitivt milstolpar på Mongoliets väg mot politisk pluralism.

EU välkomnar i synnerhet moratoriet om dödsstraff, som Mongoliets president har kungjort, och som har mötts av invändningar från vissa håll i landet.

Såsom Mongoliet har begärt är EU redo att dela med sig av sina erfarenheter, särskilt när det gäller att anta och främja EU:s principer, normer och standarder. Det gläder mig därför att bekräfta att Mongoliet tagits med som ett pilotland i EU:s demokratistöd. Det innebär att vi kommer att tillhandahålla landet ytterligare finansiellt och tekniskt stöd.

Jag vill också ta tillfället i akt och gratulera Mongoliet till den mongoliska demokratiska rörelsens hundraårsjubileum som infaller i år, samt till landets ordförandeskap i ministerkonferensen Community of Democracies.

Jag ska nu gå över till framtidsutsikterna för Mongoliets ekonomiska utveckling. Mongoliet befinner sig vid en ekonomisk skiljeväg eftersom landet håller på att förändras från ett i hög grad pastoralt och nomadiserande samhälle till en mineralbaserad ekonomi. Stora mineralresurser är bokstavligt talat ett "gyllene tillfälle" för Mongoliet att skapa mer välbärande och välstånd för landets befolkning. Vi hoppas att dessa outnyttjade mineralresurser kommer att visa sig vara en välsignelse snarare än ett gissel, vilket varit fallet för vissa länder.

På området internationella förbindelser uppskattar vi deltagandet av mongoliska trupper inom FN:s fredsbevarande insatser över hela världen. Mongoliska trupper tjänstgör i Sierra Leone, Demokratiska republiken Kongo, Sudan, Västsahara och Tchad. Jag vill understryka att Mongoliets insatser för att bidra till stabiliseringen av Afghanistan är mycket uppskattade.

När det gäller förvaltningen av Mongoliets förbindelser med EU gläder det mig särskilt att partnerskaps- och samarbetsavtalet, som ersätter 1993 års handels- och samarbetsavtal, förhandlades fram under ett års tid och undertecknades den 20 december 2010 i Ulaanbaatar. Genom detta avtal inleds ett strategiskt kapitel i våra förbindelser.

Vice ordföranden/den höga representanten Catherine Ashton välkomnade partnerskaps- och samarbetsavtalet som ytterligare ett steg mot ett ökat politiskt och ekonomiskt engagemang från EU och dess medlemsstater i Mongoliet.

Genom partnerskaps- och samarbetsavtalet kommer vi att samarbeta som jämlika partner inom ett stort antal områden, från politiska frågor, som till exempel bekämpandet av terrorism och främjandet av mänskliga rättigheter, till handel och investeringar på viktiga områden såsom råvaror.

När texten väl har godkänts av medlemsstaterna hoppas vi få välkomna Mongoliets premiärminister till Bryssel för att underteckna avtalet tillsammans med Catherine Ashton.

Mot bakgrund av fördjupandet av vårt politiska och ekonomiska samarbete samt Lissabonfördragets ikraftträdande är inrättandet av en EU-delegation i Ulaanbaatar ett alternativ. Utrikestjänsten håller för närvarande på att undersöka EU:s representationer runt om i världen. Jag hoppas att det blir möjligt att övervinna finansiella och personalrelaterade hinder för att inrätta en fullvärdig EU-delegation i Ulaanbaatar.

Tack så mycket för er uppmärksamhet. Jag ser fram emot att lyssna till era anföranden och kommentarer.

Miroslav Mikolášik, för PPE-gruppen. – (SK) Fru talman! Förbindelserna mellan EU och Mongoliet har utvecklats positivt under de senaste två årtiondena, särskilt när det gäller Mongoliets gradvisa demokratisering och modernisering.

Ett närmare samarbete med EU kräver dock att ett förtroende byggs upp för den mongoliska politiska regimens långsiktiga stabilitet genom ett stärkande av garantierna om mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipens egenskaper. Detta förutsätter givetvis ett välfungerande rättssystem och att korruptionen inom den offentliga sektorn avskaffas.

Utvecklingen mot en genuin marknadsekonomi måste också åtföljas av en fortsatt omstrukturering genom reformer på området för handelsrätt och investeringslagstiftning, och genom att den privata sektorn tar större del i ekonomin. Jag ser det som en positiv utveckling att landet har godkänt en lag om skydd av konkurrensen, i syfte att förhindra att privata eller statligt ägda företag missbrukar sin dominerande ställning eller att kartellavtal ingås till nackdel för andra företag och konsumenter. Jag tror fullt och fast att reformerna kommer att bidra till att locka utländska investerare och senare främja välståndet för Mongoliets invånare, som fortsätter att lida av fattigdom i landsbygdsområden på grund av sitt beroende av jordbruk.

Avslutningsvis vill jag säga att jag kraftfullt stöder inrättandet av en permanent EU-delegation i Mongoliet – och kommissionsledamot Štefan Füle har redan antytt detta i en positiv ton. Jag tror nämligen på möjligheten att utveckla de politiska och handelsmässiga förbindelserna, med tanke på det viktiga faktum att det finns stora reserver av råmaterial i detta land som är strategiskt beläget mellan Kina och Ryssland. Jag anser därför att EU:s och medlemsstaternas politiska och handelsmässiga förbindelser med Mongoliet bör fortsätta att utvecklas.

Kristiina Ojuland, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman, herr kommissionsledamot! Mongoliet är rikt på mineralresurser såsom koppar, kol, tungsten (volfram), tenn och guld. Det gör landet till en ytterst tilltalande ekonomisk partner.

Samtidigt som vi eftersträvar våra ekonomiska intressen, bör vi också utnyttja tillfället till att tillämpa villkorlighet för att uppmuntra Mongoliet att inleda välbehövda reformer. Det förekommer allvarliga problem i Mongoliet med hejdlös korruption, brist på god förvaltning och otillräckligt internationellt samarbete.

Andra brådskande frågor gäller också hanteringen av landets naturresurser. Mongoliets mineralreserver exploateras för närvarande hårt av flera utländska företag, med den mongoliska regeringens delaktighet. Detta har lett till en situation som innebär att den mongoliska befolkningen inte kan dra nytta av landets resurser. De är tvungna att arbeta under mycket svåra förhållanden, och vissa arbetstagare utviner till exempel guld med

hjälp av kvicksilver. Kviksilverånga orsakar oåterkalleliga skador på hälsan hos dessa arbetare. Och inte bara det. Det föds många barn i Mongoliet med missbildningar och obotliga sjukdomar som en följd av skadliga arbetsplatsförhållanden.

Den mongoliska ekonomin står också inför utmaningar, till följd av både exporttullar och importförbud som Ryssland och Kina har infört, samt på grund av tekniska brister.

Kreatursbesättningar står för omkring 80 procent av Mongoliets jordbruksproduktion, men kött kan inte exporteras eftersom det saknas möjligheter att genomföra kvalitetskontroller.

Om vi åtagit oss att fullfölja ett partnerskaps- och samarbetsavtal bör vi också hjälpa Mongoliet att övervinna de problem som landet står inför för att utveckla socialt, ekonomiskt och ekologiskt hållbara förbindelser.

Béla Kovács (NI). – (HU) Fru talman! Jag var också medlem av delegationen till Ulaanbaatar som höll sitt åttonde möte där för tre veckor sedan. Jag hade då möjlighet att med egna ögon se att Mongoliets politiska struktur och samhälle faktiskt har blivit mer demokratiskt. Betydande framsteg har skett när det gäller mänskliga rättigheter. Vi närvarade vid möten med medborgarorganisationer som bekräftade att de redan har erkänts av den mongoliska regeringen och att mediefriheten nu har erkänts, något som i alla händelser bör välkomnas. Undertecknandet av partnerskaps- och samarbetsavtalet är av yttersta betydelse, eftersom det kan medföra att Mongoliet, inom avtalets ramar, inför EU:s standarder. För att förbättra förbindelserna mellan de två länderna är det också absolut nödvändigt att förbättra EU:s representation som i dagsläget fungerar som ett tekniskt kontor.

Joachim Zeller (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket tacksam mot Paolo Bartolozzi för att han låtit Mongoliet bli en fråga för diskussion i parlamentet genom att ta detta initiativ. Medan flera olika aspekter av Centralasiens före detta Sovjetstater har behandlats i parlamentet har Mongoliet och dess situation fått väldigt lite uppmärksamhet.

Detta är orättvist eftersom Mongoliet, som stat i det tidigare kommunistblocket, utnyttjade sin självständighet vid ett mycket tidigt skede och inledde en demokratisering av samhället. Mongoliet antog en demokratisk författning så tidigt som 1992 och sedan dess har flera val hållits, som enligt bedömare i allmänhet har genomförts demokratiskt och korrekt – något som inte alls är självklart i länderna i denna region.

Under några års tid har den mongoliska regeringen försökt bekämpa korrruptionen genom lagstiftning, och 2010 antogs ett moratorium om dödsstraffet, något som till och med vissa större demokratiska stater ännu inte lyckats med. De tre miljoner människor som bor i detta vidsträckta land med extrema klimatförhållanden får inte desto mindre lida konsekvenserna av en förändringsprocess som fortfarande pågår. Landets befolkning, som hittills haft ett till största delen nomadiserande levnadssätt, strömmar till landets få städer som emellertid saknar den infrastruktur som krävs för att klara befolkningstillströmningen.

Landets mineralresurser utvinns inte på ett miljömässigt hållbart sätt. Energiproblemen kan försvåra det civila och ekonomiska livet ytterligare. Eftersom Mongoliet hamnat i kläm mellan de stora grannländerna Ryssland och Kina finns det en risk att landet blir än mer beroende än tidigare av dessa stater. Mongoliets insatser och framsteg – och här anser jag att glaset är halvfullt och inte halvtomt – när det gäller att demokratisera samhället bör

erkännas, eftersom landet är ett gott föredöme för den övriga regionen och visar vad som kan uppnås trots ett problematiskt förflutet.

Mongoliet bör fortsätta att motta vårt stöd, men inte bara inom ramen för biståndsprogram, utan EU bör ha en direkt närvaro i den mongoliska huvudstaden genom en separat delegation. Det skulle visa att unionen är angelägen om det som sker i Mongoliet. EU:s intressen kan inte längre skötas av en delegation i Beijing. Jag beklagar verkligen att talmanskonferensen inte var redo att ge ytterligare eftertryck åt detta genom att godkänna en parlamentsresolution.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Fru talman! Utöver inrättandet av en delegation i Ulaanbaatar – som vi inte längre kan skjuta upp, inte minst på grund av att det av symboliska skäl skulle vara olämpligt att sköta våra förbindelser från Beijing – och utöver det länge väntade partnerskapsavtalet är vi alla medvetna om landets mineraltillgångar. Vi känner också till Mongoliets brister när det gäller social rättvisa, även om landet på sitt eget sätt har utvecklat en form av demokratisk sammanhållning.

Jag vill särskilt fråga kommissionen var Mongoliet skulle placeras ur geostrategisk synvinkel, eftersom landet inte omfattas av strategin för Centralasien. Jag anser emellertid att vissa av åtgärderna i denna strategi möjligen skulle kunna utvidgas till att även gälla Mongoliet, mot bakgrund av landets kulturhistoria som liknar de övriga ländernas. Landet har också för närvarande observatörsstatus inom Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, och EU håller på att undersöka möjligheten att hjälpa landet att bli fullvärdig medlem, mot bakgrund av de gamla kulturella förbindelser som finns mellan Europa och Mongoliet.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru talman! För det första vill även jag gratulera min kollega Paolo Bartolozzi till detta initiativ. Förbindelserna mellan EU och Mongoliet måste ses över i syfte att ratificera partnerskaps- och samarbetsavtalet. Detta dokument kommer att stärka förbindelserna mellan båda sidor och uppmuntra till ekonomiska reformer.

Mongoliet har betydande möjligheter när det gäller energiresurser och handel. Hittills har förbindelserna med EU endast grundats på bestämmelserna i 1993 års handelsavtal. Därför har siffrorna för handelsvolymerna varit relativt låga. På kulturområdet har det förekommit problem med att anordna studentutbyten. Att utvidga program som till exempel Erasmus till denna region skulle också förbättra samarbetet på detta område. Jag anser att en EU-delegation behöver inrättas för att på ett bättre sätt samordna all denna verksamhet. Detta skulle möjliggöra en direktkontakt med myndigheter för att säkerställa ett effektivt genomförande av partnerskaps- och samarbetsavtalet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det inre Mongoliet är känt för att vara rikt på kol och naturgas. Även om det fastslås i den kinesiska lagstiftningen att rätten att exploatera marken tillkommer den mongoliska befolkningen tycks verkligheten vara en annan. Det har framförts kritik mot att kinesiska företag konsumerar stora mängder grundvatten i samband med vattenintensiv kolbrytning, vilket leder till en ökenutbredning av steppen. Det har också framförts kritik mot att betesmarker drabbas till följd av koltransporterna.

De aktuella protesterna från mongolerna innebär ett uppblossande av en annan långvarigt pyrande etnisk konflikt i Kina, som är följden av tibetanernas uppror 2008 och de muslimska uigurernas uppror 2009. Mot bakgrund av den ständiga vattenbristen i Kina och dess enorma efterfrågan på råvaror förväntas den mongoliska konflikten trappas upp ytterligare. Det partnerskap med Mongoliet som har funnits under ett antal år innebär att

EU nu också berörs, och unionen bör definitivt fördubbla sina insatser när det gäller mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter.

Štefan Füle, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamöterna för ett värdefullt bidrag till frågan om Mongoliet. Detta har varit en kort, men mycket intressant diskussion om bilaterala förbindelser med denna allt viktigare partner till EU.

Om jag inriktar mig på en eller ett par frågor som togs upp under denna debatt kan jag säga att partnerskaps- och samarbetsavtalet omfattar ett samarbete kring fyra centrala frågor: för det första; viktiga normer och standarder, för det andra; en hållbar utveckling, däribland miljömässig och social utveckling, för det tredje; handel och investeringar med särskild inriktning på råvaror, och slutligen rättvisa och frihet, däribland migrationsfrågan.

När det gäller tidsschemat har den överenskomna texten lagts fram för EU:s medlemsstater som måste enas om ett undertecknande. Det brittiska underhusets "European Scrutiny Committee" (europeiska kontrollutskott) håller för närvarande på att undersöka Storbritanniens tillval i de rättsliga och inrikes frågor som finns med i ett antal partnerskaps- och samarbetsavtal.

Jag ska inte uttala mig på underhusets vägnar, men förfarandet förväntas ta mellan sex och åtta veckor. Detta skulle således kunna innebära ett eventuellt undertecknande i september vid nästa möte för den gemensamma kommittén EU-Mongoliet.

Även om EU och Mongoliet står långt ifrån varandra och har erfarenhet av olika politiska system delar de traditioner av tolerans, öppenhet och jämlikhet. I och med ikraftträdandet av partnerskaps- och samarbetsavtalet blir EU Mongoliets så kallade tredje granne, inte bara i ord utan också i handling.

Innan jag avslutar vill jag ta upp en annan konkret fråga som jag har glömt att nämna, och jag beklagar detta förbiseende. Under morgondagen kommer ett särskilt möte att hållas i Wien inom ramen för Europeiska säkerhets- och samarbetsorganisationens ständiga råd. Medlemsstaterna kommer att få lyssna till Mongoliets utrikes- och handelsminister. Jag har här ett utkast till EU:s uttalande. Jag kan i dag bara säga att vi välkomnar Mongoliets avsikter att öka förbindelserna med Europeiska säkerhets- och samarbetsorganisationen. Under morgondagen kommer vi att besluta om vi ska ge några ytterligare upplysningar.

Genom att uppfylla sina åtaganden – och låt mig betona detta – har Mongoliet stora möjligheter att bli ett föredöme i sin region.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

15. Sudan och Sydsudan (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

16. Föredragningslista för nästa sammanträde

17. Utskottens sammansättning: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 20.25.)